LORRAINE HEATH

Fantezia unui conte

Traducere din limba engleză
Anca Mihăilescu

LITERA
București
2021

Lui Katie Patterson, director executiv al Richardson Adult Literary Center, și întregii echipe, angajați și voluntari care îi ajută pe adulții care se străduiesc să învețe engleza ca a doua limbă.

Donnei Finlay, lui Karen Gibbs, Alexandrei Haughton, Wandei Lankford, lui Chris Simmie și lui Kandy Tobin, care sunt extraordinarul comitet de la Buns & Roses Romance Tea for Literacy, de care beneficiază RALC, și celor care au activat în trecut în comitet.

Numeroșilor scriitori care au fost gazde generoase ale unei mese la ceaiul anual.

Și minunaților cititori care participă și își împărtășesc bucuria de a citi, făcând în același timp diferența în viața altora.

În fiecare an, când particip la eveniment, am impresia că m-am întors acasă.

Prolog

Londra
1854

Durerea veni iute și puternică.

Ettie Trewlove scoase o exclamație și își apăsă o mână pe abdomenul umflat, lăsând polonicul plin cu supă să cadă. Acesta se lovi de masa de stejar plină de zgârieturi și îl stropi pe fiul cel mare, care își întinsese castronul spre ea. Nu era prima contracție pe care o simțea. Ele tot apăruseră și dispăruseră toată ziua, dar aceasta era în mod clar cea mai puternică, și ea simți lichidul alunecându-i pe picioare.

– Mick, du-te după doamna Winters. Repede!

Băiatul care îi fusese adus în miez de noapte cu paisprezece ani în urmă nu ezită să iasă în fugă pe ușă, în căutarea moașei. Ceilalți copii ai ei – trei băieți și o fată – se uitau la ea cu ochii mari și rotunzi ca niște farfurii. Ea le aruncă un zâmbet liniștitor.

– Va trebui să vă umpleți singuri castroanele. Mâncați cina în grădină și rămâneți acolo până vă chem eu.

Se îndreptă încet spre dormitorul micuț. Când începu să-și desfacă nasturii de la rochie, auzi pașii înceți. Se uită peste umăr și îi zâmbi încurajator fiicei ei.

– Hai, du-te acum, Gillie! Fă așa cum ți-am spus!

– Eu rămân.

Cu buzele strânse într-o expresie încăpățânată, fata se îndreptă spre dulap. Trecuseră aproape treisprezece ani de când fusese lăsată pe pragul ușii lui Ettie, învelită într-o pătură. De altfel, toți copiii ei îi fuseseră aduși la ușă, într-un fel sau altul. Gillie scoase o cămașă de noapte și i-o întinse. Ettie oftă resemnată, pentru că fiica ei era cea mai încăpățânată dintre toți.

– Doar până când ajunge doamna Winters.

Când Mick se întoarse, fără suflare și roșu la față, ea era deja în cămașă de noapte, în pat, îndurase alte două contracții fără să țipe, dar devenise tot mai dificil să își rețină țipetele.

– E plecată la o altă naștere, anunță Mick cu solemnitate, de parcă ar fi spus că moașa murise.

– Ei bine, făcu Ettie și dădu pătura la o parte, atunci aș face bine să fierb niște apă.

– O să facem noi asta.

Stoicismul cu care Gillie strângea din buze nu-i ascundea teama care i se citea în ochi.

– Mă descurc, draga mea.

– Tu spune-ne ce avem de făcut, mamă.

Așa că le spuse. Iar, patru ore mai târziu, ținea în brațe cea mai frumoasă copilă pe care-o văzuse în viața ei. Își trecu ușor degetele peste părul întunecat, se gândi cu tristețe la cei doi copii pe care îi oferise soțului ei și la dulcea bucurie a venirii lor pe lume. Dar apoi Michael murise, și curând după aceea se prăpădiseră și micuții. Ea începuse să accepte copii ilegitimi ca să mai câștige un ban. Iar acum, avea unul al ei.

– Cum o să-i zici? întrebă Gillie.

– Fancy. Pentru că, într-o bună zi, ea nu va mai locui în mizerie, ca mama ei. Ci se va căsători cu un bărbat aparte, va locui într-o casă deosebită și va avea o viață aleasă. Le zâmbi cu căldură celor cinci copii din jurul ei. Voi toți veți avea vieți alese.

Capitolul 1

Londra
1873

Viața unui om era mărginită de două evenimente capitale: ziua nașterii și ziua morții. Între acestea, mai existau și alte evenimente critice, dar, pentru contele de Rosemont, doar trei aveau o oarecare importanță: ziua în care să căsătorise, noaptea în care îi murise soția și dimineața în care aceasta se sculase din morți ca să îi răscolească viața.

Așezat la biroul lui din bibliotecă, deschise ziarul pe care valetul îl călcase conștiincios și citi încă o dată scrisoarea care îi stricase pofta de mâncare cu trei zile mai devreme.

Către nobilele doamne din Londra:

Cu o mare tristețe consolată doar de multă speranță scriu aceste rânduri. Faptul că voi, dragi doamne, citiți asta astăzi înseamnă că a trecut exact un an de la moartea mea. Știm cu toții că domnii arareori respectă perioada întreagă de doliu de doi ani, în vreme ce femeile au inimi mai credincioase și respectă mult mai adesea regulile stricte ale societății.

Eu, personal, mă bucur că bărbaților li se permite să fie mai indulgenți, pentru că îmi doresc ca dragul meu Rosemont să nu stea prea multă vreme întristat și lipsit de consolarea unei femei. Astfel, dragi doamne, apelez la voi ca să îi scurtați cât mai mult perioada de doliu și să îl faceți din nou să zâmbească.

Pentru că, vedeți dumneavoastră, zâmbetul lui m-a atras prima oară spre el.

Apărea atât de încet, dar, când sosea, mă lăsa fără suflare și îmblânzea pe dată expresia unui bărbat a cărui mândrie e uneori prea puternică. Nu e un bărbat ușor de iubit, și cu toate astea

l-am iubit, pentru că am văzut o latură a lui pe care prea puțini o cunosc.

Îmi peria părul, îmi făcea masaj la picioare și nu doar că îmi citea poezii cu pasiune, ci le și scria. Ah, dragi doamne, vocea lui e consolator baritonală, trăsăturile-i sunt chipeșe, iar umărul e incredibil de reconfortant când era nevoie să îmi absoarbă lacrimile. Ochii nu îi fugeau niciodată... poate doar spre magazinele de dulciuri. Îi plac tare mult prăjiturile cu lămâie.

În ciuda defectelor mele, a rămas cel mai loial și statornic dintre soți. Cuceriți-i inima și veți descoperi o viață întreagă plină de fericire.

Cu cele mai sincere gânduri,

contesa de Rosemont, decedată

De fiecare dată când citea scrisoarea, minciuna scrisă cu sânge rece pe care o așternuse meticulos pe hârtie râdea de el. Ea nu-l iubise. Câtuși de puțin. Nici măcar cu o frântură din ființa ei.

Fiica unui industriaș înnobilat de regină, Elise își dorise un soț cu titlu nobiliar și, la doar 19 ani, știuse cum să-și folosească farmecele asupra lui. Nu se îndoia că zâmbetul lui o atrăsese – măcar asta era adevărat –, dar fusese atrasă și de titlul pe care el îl moștenise cu un an înainte. El avea 23 de ani, îndrăgostit de frumusețea și de ochii ei care îl tachinau și îi promiteau aventuri deocheate, dar și o evadare de la toate grijile. Când ea sugerase să se retragă în spatele plantelor din seră în timpul unui bal, la domeniul de la țară al surorii ei măritate, el fusese cât se poate de bucuros să se conformeze. Iar după ce tatăl Elisei îi surprinsese, pe ea cu fustele ridicate și pe el cu pantalonii în vine, drumul spre altar avusese loc rapid. Dar triumful care se reflectase în ochii ei când fuseseră întrerupți îl făcuse să înțeleagă că fusese distribuit în rolul prostului credul.

Fusese o lecție grea, un preț mare de plătit, iar el jurase în mod solemn să nu mai fie niciodată păcălit de vreo reprezentantă a sexului feminin.

O căsătorie bazată pe lipsa de încredere nu era căsătorie. În primii doi ani, nu își făcuseră confidențe deloc, preferând să-și petreacă timpul separat, el la țară, ea în oraș. Nu se grăbise să o lase însărcinată. Bucuria de a o poseda murise în sera aceea, și el nu prea reușea să-și stârnească entuziasmul pentru a se culca cu ea.

În al treilea și ultimul an, abia dacă se clintise de lângă ea, în timp ce cancerul o răvășea. Elise își făcuse o listă cu toate lucrurile pe care nu avea să le facă. Nu îmbrățișase cu drag moartea și nici nu trebuia să o facă. Nu avea decât 22 de ani, păr care nu avea să încărunțească și piele care nu avea să se rideze din cauza vârstei.

Cu toate astea, scrisoarea ei îl nedumerea. De ce se ostenise să o scrie și să aranjeze să fie publicată? Să-și mai spele din vina de a-l fi păcălit? Cunoscându-i metodele înșelătoare, el nu putea să ia de bune cele scrise. Prin urmare, ce voia ea să obțină? Bazându-se pe ce trăise de când apăruse scrisoarea prima dată, probabil doar să-i facă viața cât mai neplăcută posibil. De parcă răceala din căsnicia lor nu fusese o pedeapsă suficientă pentru că îi căzuse în capcană.

La sunetul unor pași ușori care se apropiau, el ridică privirea și-l văzu pe valet ducând o tipsie de argint. Bărbatul subțire, încărunțit la tâmple, se opri și făcu o plecăciune ușoară.

– Milord, Lady Fontaine și fiica ei au venit în vizită.

Frustrat că Elise îl pusese în această situație prea puțin de invidiat, el închise ochii. Primii vizitatori ai zilei. Se putea aștepta să mai vină cel puțin o duzină până când soarele își lua rămas-bun de la ziuă. Dacă spunea acum că nu era acasă, vizitatorii aveau să se întoarcă mai târziu. După ce-și împături cu grijă șervetul de pe genunchi, dădu scaunul în spate și se ridică.

– Adu ceaiul în salon!

Și așa continuă. Zi după zi.

O paradă de tinere domnișoare eligibile la ușa lui. Vorbeau, și vorbeau, și vorbeau. Recitau poezii. Când și când, mai și cântau. Cântau și la pian cu mare entuziasm. Era invitat la plimbări prin parc de parcă ar fi fost un ogar care avea nevoie să facă mișcare. Îi trimiteau invitații la cine, recitaluri, teatru, petreceri în grădină. Căutau să obțină promisiuni de valsuri la balurile care aveau să se organizeze odată ce începea sezonul. Alternau între a-l căina pentru pierderea îngrozitoare și a-l asigura că fericirea îl aștepta chiar după colț dacă se mobiliza să se îndrepte rapid spre ea – și erau mai mult decât dispuse să devină contese și să-l însoțească în călătoria sa de descoperire a fericirilor pe care viața încă le oferea, în ciuda nefericirii pe care soarta i-o rezervase în trecut. Prăjiturile cu lămâie fură cele care umplură paharul. În decursul a două săptămâni de când apăruse scrisoarea, primise atât de multe afurisite de prăjituri,

că ar fi putut să-și deschidă propriul magazin de dulciuri. Avea să o ia razna de-a binelea dacă mai simțea miros de lămâie și de zahăr.

Prin urmare, după ce porunci să i se facă bagajele și să se închidă reședința din Londra, plecă în căutarea liniștii.

Capitolul 2

Stând în spatele tejghelei lustruite din lemn de stejar din librăria ei, Fancy Trewlove citi încă o dată scrisoarea pe care o decupase din *Times* cu o lună în urmă. Cuvintele contesei de Rosemont despre dragostea pentru soțul ei mișcaseră inima înclinată spre romantism a lui Fancy, o inimă care, după ce avea să fie prezentată în societate la un bal, urma să o facă să se îndrăgostească de un lord care o privea mai degrabă ca pe o tovarășă de pat decât de viață.

Avea doar 19 ani, dar era cât se poate de la curent cu realitățile vieții și înțelegea pe deplin că circumstanțele nașterii ei nu aveau să îi fie de mare ajutor ca să obțină un loc în rândul aristocrației. Cu toate astea, familia ei era hotărâtă să o vadă măritată cu un nobil. Bărbatul trebuia să aibă un titlu. Să nu fie al doilea sau al treilea fiu, ci primul. Un duce era de preferat, un marchiz era considerat adecvat, un conte acceptabil, un viconte... un rezultat care trebuia pe cât posibil evitat.

Din momentul în care își făcuse apariția pe lume, familia îi decisese destinul și o îndreptase inexorabil spre el, dar viața pe care i-o pregătiseră membrii familiei ei părea să fie lipsită de un element esențial: de dragoste.

Ea tânjea după dragoste mai mult chiar decât după aer. O, familia ei o iubea, nu se îndoia de asta, dar ea tânjea după acel gen de devotament despre care se scria în sonete, despre care vorbeau poeții, o iubire enormă, așa cum fusese cea de care avusese parte mama ei. Când Fancy era doar o fetiță, dar suficient de mare cât să se întrebe despre lipsa unui bărbat în familie, își adunase curajul să întrebe despre tatăl ei. Cu lacrimi în ochi, mama îi explicase cum se îndrăgostise de un chipeș ofițer de regiment. Nu erau căsătoriți atunci când cedaseră pasiunii, în seara plecării lui spre o țară

străină, dar el promisese că aveau să se căsătorească la întoarcerea lui. Din nefericire, soarta intervenise, și el murise eroic, dar tragic, pe însângeratul câmp de luptă din peninsula Crimeea.

– Mi-a dat însă cel mai frumos cadou – pe tine.

Chiar și acum, amintirea cuvintelor mamei îi făcea ochii să se umezească. Din acea clipă, Fancy înțelese că era specială. Spre deosebire de frații ei, care fuseseră lăsați la ușa mamei ei, ea fusese dorită.

Asta explica faptul că privea cu tandrețe poveștile pline de romantism, iar scrisoarea lui Lady Rosemont intra, cu siguranță, în categoria asta, servind drept talisman, oferindu-i speranța că și ea ar putea descoperi o pasiune care să nu îi fie interzisă. Chiar în acel moment, degetele lungi și subțiri ale viitorului ei soț puteau deschide invitația aurită care să-i îndrepte pașii spre întâlnirea cu ea. Spre deosebire de mâinile fraților ei, mâinile lui aveau să fie fine, fără bătături sau cicatrici, mișcările lui reflectând eleganță. Avea să stăpânească valsul la perfecție, iar, când avea să o ia în brațe, ca să o învârtească, chiar dacă urma să o țină la distanța potrivită, cum se cuvenea, privirea lui avea să o captureze pe a ei și să îi dezvăluie cât de ferm îl cucerise deja. Ochii lui aveau să reflecte căldură și o urmă din dorința lui...

Clinc... Clinc...

Ea tresări vinovată când clopoțelul de deasupra ușii librăriei anunță sosirea unui client. Judecând după fierbințeala din obraji, ea se înroșise zdravăn, jenată că fusese surprinsă visând cu ochii deschiși. Nu o ajuta nici faptul că bărbatul care trecuse pragul își dăduse jos jobenul negru, dezvăluind un aspect chipeș, un chip care, fără îndoială, fermecase multe femei. Împături iute scrisoarea și o ascunse în buzunarul rochiei, de unde o putea scoate oricând avea nevoie să își aducă aminte că dragostea exista și în rândul aristocrației și că drumul ales de familia ei pentru ea merita parcurs.

Gentlemanul studie diferitele zone ale librăriei ei – rafturile care mărgineau peretele negru, rafturile paralele cu suluri elaborate de pergament așezate perpendicular pe ele și micile mese cu romane stivuite deasupra, cărțile adunate în colțuri. Cărți, cărți și iarăși cărți oriunde se uita. Ea nu se putea sătura de ele, ceea ce era evident oricui intra în librărie pentru prima sau a suta oară.

În adolescență, un băiat îi spusese că ea avea un fetiș când venea vorba despre cărți. Pentru că citea mult, cunoștea cuvântul și ce sugera băiatul, așa că-l lăsase cu nasul însângerat. Ea știa să aprecieze prea bine ce ofereau cărțile, îi admira pe cei care le scriau și le era recunoscătoare celor care le publicau. Nu se rușina din pricina asta; mai degrabă, se simțea mândră.

Nu se putea decide dacă noul client, care părea să fie absorbit de împrejurimi, era fascinat de colecția ei sau dezgustat că operele literare ocupau atât de mult loc. Știind că nu îl mai văzuse niciodată în librărie – înfățișarea lui indica clar faptul că nu putea fi uitat ușor –, ea își îndreptă umerii înguști ca să-i ureze chipeșului străin bun venit în magazinul ei.

– Pot să vă fiu de folos, domnule?

El își întoarse capul spre ea, și ea fu captivată de cei mai pătrunzători ochi verzi pe care îi văzuse vreodată. Mintea păru să nu o mai ajute, și ea știu că a se uita în adâncimile de smarald pentru tot restul vieții nu ar fi de ajuns ca să aprecieze nenumăratele lor fațete, nenumăratele *lui* fațete. El păru dintr-odată impozant, chiar dacă abordabil, iar ea își dori cu ardoare să se apropie de el, dar rămase unde era, nefiind dispusă să riște vreun gest care să o coste o vânzare sau măcar posibilitatea ca el să ia o carte în mână.

– Afișul de pe ușă arăta că ați închis.

Pronunția lui, care sugera educație, familie bună și probabil bogată, era mai elegantă decât a multora care locuiau în zonă. Dar vocea lui caldă, catifelată fu cea care îi dădu fiori.

Interesant că, în ciuda afișului, el tot încercase ușa. Un bărbat care în mod evident nu avea încredere în ce se afla dinaintea lui – sau poate era genul care avea nevoie de dovezi că ceea ce i se comunica era adevărat.

Se uită la pendula înaltă sprijinită de peretele din stânga ei, lângă birou, și văzu că era într-adevăr cu zece minute peste ora șase, când închidea, de regulă, ușile. Fusese atât de captivată de scrisoarea aceea, că nu băgase de seamă când bătuse ceasul de ora șase.

– Orarul afișat e mai degrabă o sugestie, nu o regulă. Nu sunt genul care să refuze o persoană aflată în căutarea unei cărți. Dacă ați dori să vă uitați... sau vă ajut cu plăcere să găsiți ceva pe gustul dumneavoastră.

El mai înaintă, dar doar câțiva pași.

– Nu doresc să deranjez, dacă erați pe cale să închideți pentru seara asta.

– Nu mă deranjați, vă asigur. Una dintre marile mele bucurii este să-i văd pe oameni că își găsesc cărțile potrivite. Chiar pot să vă recomand câteva dintre favoritele mele, dacă doriți.

– Câtă vreme sunteți atât de amabilă să mă ajutați, mi-ar plăcea ceva cu aventuri și fapte teribile. Aveți ultimele din seria *penny blood*[1]?

Ea clipi și deschise gura... Și auzi un ușor oftat enervat dinspre el.

– Sunteți, fără îndoială, prea tânără ca să vă amintiți expresia. Cred că acum sunt mai cunoscute drept *penny dreadful*.

– Ah, da, uitați aici!

Ea se mișcă de după tejghea și se apropie de un stand îngust, cu rafturi înclinate, unde erau expuse publicațiile săptămânale.

– Aici, sunt disponibile exemplarele individuale, pe raftul acesta, iar aici, zise ea și se duse un pic mai încolo, sunt edițiile legate care conțin toate episoadele unei povești.

– Foarte bine.

El se apropiase și se aplecă să studieze cotoarele, care dezvăluiau titlurile seriei.

Adusese cu sine parfumul de colonie Bay Rum. Dacă nu s-ar fi aplecat, ea nu ar fi observat buclele care îi mărgineau ceafa și care păreau umede la capete, făcând-o să creadă că se îmbăiase cu scurt timp înainte să iasă. Dar nu se ostenise să-și radă și barba care lăsa o umbră întunecată pe obrazul și pe maxilarul lui. Era un maxilar magnific, puternic și pătrățos. Se gândi că era mare păcat să îl ascundă sub perciuni, deși nu putea nega masculinitatea acestora. Umerii lați o făcură și ei să cadă pe gânduri, și se întrebă dacă așa era construit de la natură sau obținuse acel aspect prin muncă și exerciții. În zonă nu prea locuiau oameni care să-și permită să lenevească, așa că el, fără îndoială, avea o ocupație. Părea să fie un amestec ciudat de aspru și catifelat, asemenea brandy-ului pe care îl savura ea când și când.

[1] Literatură de serie populară ieftină, publicată în secolul al XIX-lea în Regatul Unit. Termenul se referea, de obicei, la o poveste publicată în episoade săptămânale, fiecare costând câte un penny. (n.red.)

–A, Dick Turpin, făcu el pe un ton cald. Când eram mic, am petrecut multe după-amiezi citind despre aventurile acestui tâlhar. Scoase exemplarul de pe raft. O să-l iau pe acesta.

–E șase șilingi. Dacă e prea mult pentru dumneavoastră deocamdată, pot să vă păsuiesc până la sfârșitul lunii, dacă lucrați sau locuiți în zonă.

El nu îi oferi tocmai un zâmbet, ci un fel de zvâcnet al buzelor – ce buze minunate avea, pline și cu formă frumoasă, cu colțurile ridicate, de parcă ar fi fost mereu amuzat de lumea mare.

–Voi plăti acum.

–Excelent!

Ea se duse înapoi în spatele tejghelei. El scoase un mic portofel din buzunar, luă monedele necesare și i le oferi. Ea nu putu să nu observe mâinile mari, înmănușate și eleganța cu care puse portofelul înapoi în buzunar. Dintr-odată, să tragă aer în piept i se părea dificil, copleșită de imagini cu acele mâini care puneau alte lucruri la loc – părul după ureche, un nasture la loc în gaică, șosetele în picioare –, toate alergând nechemate prin mintea ei. Ea nu știa ce o făcea să aibă asemenea gânduri lascive cu privire la el, deși în ultima vreme începuse să observe aspectele plăcute ale bărbaților. Familia ei ar fi oripilată, fără îndoială, să descopere că începuse să citească de curând cărți interzise prin legea obscenității – atunci când le putea găsi.

Nu voia să fie complet inocentă când avea să își facă intrarea în societate.

El miji ochii și studie raftul din spatele ei, care găzduia descoperirile ei de cărți rare, unele dintre ele restaurate la perfecție chiar de ea însăși. Îi ofereau asemenea plăcere și încântare, încât abia se abținu să nu îi prezinte toate exemplarele ei extraordinare, permițându-i să le examineze cu grijă și să vadă cât de bine fuseseră păstrate.

–Aceasta e o ediție de început din *Mândrie și prejudecată?*

–Ediție princeps, zise ea fără să poată să-și rețină zâmbetul. A fost găsită la gunoi, dacă vă puteți imagina. Lângă o casă din Mayfair.

Ea desfăcuse pielea murdară și decolorată cu mare grijă și o prelucrase până când devenise din nou maleabilă. Când legase cartea la loc, arăta de parcă abia dacă fusese folosită.

–Căutați des prin tomberoane?

– Ați fi uimit câte comori aruncă oamenii.

– Probabil aș fi.

– Dar nu eu caut prin gunoaie, ci niște copii orfani, amărâți, care îmi aduc descoperirile lor, în speranța că vor câștiga câțiva bănuți.

Chiar și atunci când cartea nu mai putea fi folosită sau restaurată, ea îi plătea, ca să se asigure că aveau ceva care să-i ajute să treacă ziua.

– Nu îi încurajați să fure din alte părți?

– Cât de cinic sunteți! Nu, îi încurajez să nu accepte viața aspră pe care le-a rezervat-o soarta și să creadă că aceasta poate fi îmbunătățită cu efort, muncă susținută și hotărâre, dar și cu un pic de ingeniozitate.

– Atunci, vă doresc succes cu asta, zise el și-și înclină ușor capul.

Dar ea nu putea să-l lase să plece fără să-i spună mai multe.

– A venit odată un băiat să-mi aducă o poveste scrisă pe bucăți de hârtie găsite ici și colo. Cususe paginile laolaltă cu ac și ață. Am cumpărat povestea pentru doi bănuți. Speranța mea era să-l încurajez, ca poate la maturitate să devină scriitor. Probabil ați observat povestea în vitrină.

Ea se străduise să aranjeze rafturi mici cu mărunțișuri în partea din față a vitrinei mari, ca să atragă oamenii înăuntru. Cărți, o statuetă cu o femeie citind, alta cu un băiat cu o carte în mână, așezat cu spatele sprijinit de un copac. Una dintre vitrine înfățișa un birou micuț cu hârtie, peniță și cerneală – toate reprezentând munca unui scriitor.

– Chiar am observat-o și mă întrebam ce e cu ea.

– Acum, știți, zise ea și-i oferi un zâmbet cald.

– Într-adevăr.

El o studia cu aceeași intensitate cu care îi studiase și magazinul când intrase. Ea nu știa de ce îi povestise atât de multe. Ba știa. Îi plăcea să vorbească despre cărți. Erau pasiunea ei de când Gillie o așezase prima dată în poala ei și deschisese o carte, ca să dezvăluie magia ascunsă între coperte. Ea era convinsă, luând drept indiciu căldura care i se răspândea în obraji, că se înroșise sub privirea lui cercetătoare.

– Îmi cer scuze, domnule. Nu am vrut să vorbesc atât. Vă rețin.

– Eu sunt cel care v-a reținut. Vă mulțumesc mult că ați ținut deschis pentru mine.

– A fost plăcerea mea.

Cum să nu fi fost, când el oferea o priveliște atât de irezistibilă? Ea văzuse doar tablouri cu munți, și totuși era de părere că el rivaliza cu aceștia în maiestuozitate.

– Sper să vă bucurați de carte la fel de mult ca în copilărie.

– Nu am nici o îndoială că așa va fi.

Ea îl urmă spre ușă, unde el ezită preț de o clipă – de parcă ar fi vrut să mai spună ceva – înainte să o deschidă și să iasă din magazinul ei. Închise ușa în urma lui și observă cum el se opri să studieze aranjamentul din vitrină, cel cu biroul în miniatură, înainte să plece mai departe. Părea umbrit de supărare, de tristețe. Se întrebă dacă era cumva singur pe lume, fără familie.

Răsuci cheia în broască, recunoscătoare pentru vânzare. Ar fi fost prima zi în care să nu fi pus nici un ban în casă, și ea refuza să se lase descurajată de lipsa clienților. Știa că nu toată lumea crescuse într-o familie care prețuia cărțile și că erau și mulți oameni care nu și le puteau permite. Deși, de ceva vreme, lumea editorială se străduia să facă literatura mai accesibilă maselor, acesta fiind și motivul pentru care putuse să vândă foiletoanele legate într-un volum atât de ieftin.

Magazinul ei era deschis de mai bine de un an, și vânzările crescuseră încetișor, mulțumită și acțiunii de modernizare a acestei părți din Londra de către fratele ei, Mick. Cu câțiva ani în urmă, el demolase clădirile părăginite pe care le cumpărase și construise în loc clădiri solide din cărămidă. Magazinele mărgineau ambele laturi ale străzii. Pe colț, vizavi de al ei – și ocupând destul de mult loc – era încoronarea realizărilor lui Mick, marele lui hotel, care purta numele Trewlove. El nu voia să o vadă lucrând, preferând ca ea să-și petreacă timpul pregătindu-și intrarea în societate, dar ea reușise să-l convingă să îi permită să folosească una dintre clădirile mai mici ca librărie. Toți frații ei obținuseră diverse tipuri de succes în viață, iar ea își dorea să contribuie la bunăstarea familiei și a vieții altora.

Se duse înapoi spre tejghea și zâmbi când motanul sări pe ea, întinzându-se languros și privind-o țintă cu ochii verzi. Ea își trecu degetele prin blana groasă, la fel de albă ca zăpada imaculată. Fusese un pisoi mic și amărât, aproape fără blană – ce avea era încâlcită îngrozitor – când îl găsise lângă grajduri, legat ca un cârnat.

Dacă avea să descopere vreodată cine îl lăsase așa, avea să-l facă să regrete. Durase o vreme până câștigase încrederea motanului.

– Ești gelos, Dickens? Ochii lui aveau o nuanță mult mai bogată de verde decât a ta, dar tu ești în continuare bărbatul meu favorit.

El doar toarse ca răspuns și începu să-și lingă laba.

Ea își luă casa de bani și se duse în micuțul birou, traversă spre tabloul unei femei cocoțate pe o scară, care se întindea spre o carte, și îl dădu jos ca să scoată la iveală seiful, ascuns în spatele lui. Scoase lănțișorul de sub gulerul rochiei, luă cheia și o băgă în broască, simțindu-se, ca întotdeauna, un pic misterioasă că avea un loc unde să ascundă lucrurile ei secrete. După ce deschise ușa, băgă casa de bani înăuntru și închise seiful la loc. Tabloul își ocupă din nou locul pe perete, și ea își îndesă cheia la loc sub corsaj.

După ce rezolvă asta, își luă pălăria mică, decorată cu flori, se duse la oglinda ovală care atârna pe perete și își poziționă borul în așa fel încât să-i confere un aer sofisticat. De la frații ei învățase că felul în care se prezenta trebuia să reflecte ce spera să obțină.

– Jumătate din șmecherie e să-i convingi pe oameni că ai obținut deja succesul, îi spusese Mick în ziua în care își deschisese magazinul.

Luă o cărticică și o băgă în buzunar – cele mai multe dintre rochiile ei aveau buzunare mari, unde putea transporta cu ușurință lucruri –, traversă mult iubita ei librărie și păși afară, pe trotuar.

Oamenii se grăbeau de colo, colo, unii în drum spre casă de la serviciu, alții mergând acasă de la cumpărături. Mirosul de pâine proaspăt scoasă din cuptor plutea în aer, de la brutăria aflată două uși mai jos. Terminau, fără îndoială, comenzile pe care urmau să le livreze la hotel, pentru oaspeții care cinau acolo în seara aceea. Restaurantului elegant i se dusese vestea că servea mâncăruri delicioase – căci Mick nu s-ar fi mulțumit cu nimic altceva în afară de perfecțiune. Fancy încuie și porni pe stradă.

– Bună seara, domnișoară Trewlove, zise o femeie tânără cu un băiat și o fetiță agățați de fustele ei, în timp ce ea îi grăbea.

– Bună seara, doamnă Byng. Veniți mâine la ora de povești?

În fiecare după-amiază de vineri, Fancy îi aduna pe copii în magazin și le citea povești.

– Iepurașii mei nu ar lipsi pentru nimic în lume.

Fancy bănuia că fiul și fiica ei erau la fel de interesați de dulciurile pe care ea le oferea ca și de povești.

Deși zona aceasta nu semăna defel cu mahalalele, ea era perfect conștientă de faptul că oamenii aceștia rămâneau cu doar puțini bani după ce plăteau toate necesitățile, iar asta o făcea să se simtă darnică și să le ofere ceva în plus.

Lecturile ei de după-amiază ofereau un moment de respiro pentru multe mame, mai ales pentru cele cu mulți copii mici. Le observa adesea moțăind, în timp ce Fancy se străduia să le distreze prichindeii. Știind că puține case aveau cărți, îi plăcea ideea de a-i apropia pe copii de puterea cuvintelor, dar și de a le stârni dorința de a merge la școală. Chiar dacă Legea Forster a educației oferea finanțare publică pentru copiii ai căror părinți nu își permiteau taxele pentru educație, mersul la școală nu era obligatoriu, ceea ce ea găsea inacceptabil. Nu toți părinții doreau să le facă viața mai bună propriilor copii. Ea crescuse într-o zonă unde unii considerau că era mai important ca progeniturile lor să muncească și să aducă bani în familie decât să petreacă fie și doar câteva ore pe zi într-o sală de clasă.

Fu salutată și de alți oameni, în timp ce înainta pe stradă. Avea să îi lipsească să locuiască aici după ce urma să se căsătorească, dar își dădea prea bine seama că viitorul soț, indiferent de titlu, trebuia să aibă o reședință elegantă într-o zonă exclusivistă din Londra pe care se aștepta să o împartă cu soția. Ca să fie o lady adevărată, avea să fie nevoită să renunțe la administrarea magazinului ei. Deși Gillie își administra taverna, fusese mereu de la sine înțeles că Fancy era destinată să devină vlăstar al înaltei societăți, și asta nu se putea întâmpla decât dacă se dedica deplin activității de a face vizite de dimineață, de a găzdui ceaiuri de după-amiază, dineuri, baluri. Ca să nu mai vorbim despre faptul că trebuia să îi ofere soțului ei un moștenitor și o rezervă, dar și măcar două fiice.

Dar, până la prezentarea ei oficială în societate, era liberă să facă ce dorea, și ea își dorea să ia cina la Jolly Roger, o tavernă pe care Gillie o deschisese în zonă cu șase luni în urmă. Pentru că era ocupată să-și administreze taverna, Sirena și Unicornul, să își vadă de îndatoririle ducale și să-și crească fiica pe care i-o oferise ducelui, ea încredințase frâiele noii afaceri lui Roger, care o ajutase și la Sirena și Unicornul. Bucătăreasa, care se întâmpla să fie și iubita lui, prepara mâncăruri simple care erau o încântare pentru papilele gustative și îi aminteau adesea lui Fancy de mâncarea mamei ei.

Deşi îi plăcea că locuia singură, îi lipsea mama destul de mult, aşa cum îi lipsise şi când fusese trimisă la şcoala aceea elegantă de bune maniere, pe care o plătise Mick, acesta fiind un prim pas spre visul mamei lor de a o vedea pe Fancy încheind o partidă bună. Drept rezultat, manierele ei erau impecabile, pronunţia mult mai rafinată şi nu vorbea de parcă tocmai ar fi ieşit dintr-un canal.

Deşi ea nu vorbise niciodată de parcă ar fi avut origini umile. Gillie insistase ca toţi fraţii ei să vorbească bine, cu pronunţie clară, pentru că era de părere că vorbirea corectă era esenţială ca să-ţi îmbunătăţeşti viaţa, şi primul ei angajator o educase în privinţa pronunţiei corecte. Înainte ca Fancy să fi participat la vreo oră formală de curs, Gillie o învăţase să vorbească asemenea celor care locuiau în cele mai bogate zone din Londra.

Deși Fancy profita din plin de timpul petrecut la școală și înțelegea necesitatea de a învăța cum să vorbească impecabil, să pășească și să mănânce aidoma celor din clasele superioare, tot îi displăcea faptul că era nevoită să petreacă timp departe de familie. Chiar dacă frații ei și Gillie erau mult mai mari ca ea și fiecare plecase la casa lui înainte ca ea să împlinească 12 ani, ei rămăseseră o constantă în viața ei, venind adesea în vizită, scoțând-o la plimbare, aducându-i dulciuri, păpuși și alte cadouri. O răsfățaseră excesiv – încă o făceau –, iar ea îi iubea pe toți pentru asta și nu voia să-i dezamăgească neobţinând locul în societate care să-i facă mândri. Magnitudinea a ceea ce trebuia să realizeze o apăsa mereu. Dar avea să meargă până la capăt și nu urma să îi dea familiei motive să se rușineze cu ea.

„Ajunge cu gândurile astea." Avea să-și strice cina dacă nu înceta să tot răsucească gândurile astea în minte. Se îndreptă spre tavernă, unde putea să uite de ele. Deschise uşa grea și păși peste prag, se opri poticnindu-se, aproape strivindu-și nasul de un zid lat care apăruse în fața ei. Nu un zid. Un piept. Unul care tocmai fusese în magazinul ei. Își compuse un zâmbet și ridică privirea.

– Bună seara din nou!

– Bună seara!

Deşi era chipeş, fără îndoială, dacă afișa fie și un zâmbet scurt, devenea irezistibil.

– Ați mâncat destul de iute.

– Am aşteptat să se elibereze o masă. Nu e nici una disponibilă.

– O!

Ea sosise mai târziu decât de obicei. Se uită în jur și văzu că el avea dreptate, dar apoi, în partea cealaltă a camerei...

– Uitați! Una tocmai se eliberează acolo în spate.

Doi domni se ridicaseră de la masa mică, pătrată, lipită de perete.

– Mă duc să o ocup pentru dumneavoastră.

Înainte să apuce să-i spună că masa era de drept a lui, pentru că ajunsese acolo înaintea ei, el dispăruse, picioarele lui lungi și trupul zvelt ajutându-l să-și croiască iute drum printre mesele aglomerate, până ajunse la cea goală cu doar câteva secunde înaintea băiatului cu ligheanul mic din cupru. Fără să fie nevoie să i se spună, tânărul, care avea în jur de 16–17 ani, se apucă să adune farfuriile și paharele și folosi apoi o cârpă umedă ca să șteargă blatul mesei și șezutul scaunelor.

Clientul care fusese mai devreme în magazinul ei își ridică mâna și îi făcu semn să vină. Ea fu șocată de ușurința lui de a comunica foarte multe printr-un simplu gest, de parcă era obișnuit să poruncească și să fie ascultat fără crâcnire. Fără ajutor, ea își croi drum printre mese, scaune, bănci și oameni, salutându-i pe cei pe care îi cunoștea. În cele din urmă, ajunse la el.

– Apreciez gestul galant, dar ați fost înaintea mea aici. Masa ar trebui să vă revină.

– Ați fi ajuns înaintea mea dacă nu v-aș fi întârziat la magazin.

Mina lui îi amintea de frații ei, și era cât se poate de conștientă de timpul necesar ca să câștige o dispută cu ei, așa că acceptă cu grație înfrângerea, dar decise că era cazul să facă încă o încercare.

– Cum sunt două scaune, nu văd de ce nu am împărți masa.

El miji ușor ochii, în ceea ce părea o expresie dezaprobatoare, de parcă ea ar fi sugerat să se dezbrace în pielea goală și să alerge prin tavernă.

– Sunteți o femeie neînsoțită.

– Acesta e motivul pentru care celălalt scaun e disponibil.

Ea păstră un ton amabil și plăcut, în loc să sublinieze că știa exact ce era ea. Preț de o clipă, ea se gândi că el avea să zâmbească, dar el păru a se strădui să nu o facă.

– Vă rog. Puteți să vă citiți cartea, iar eu o voi citi pe a mea. Nu trebuie să vorbim. Ar fi ca și cum am cina singuri.

– Aveți o carte?

– În miniatură. În buzunarul rochiei. Vă rog să vă alăturați mie. Altfel, mă va roade vinovăția că v-am întârziat cina și nu mă voi putea bucura de a mea.

Nu știa de ce insista, când el părea atât de dezinteresat de compania ei, dar nu-i plăcuse niciodată să deranjeze pe cineva.

El își înclină ușor capul și trase un scaun, indicând că era pentru ea. Ea se așeză cu grație pe scaunul din lemn, pentru că stăpânea lecțiile la care învățase cum trebuia să se așeze o lady, fiind recunoscătoare când el se așeză pe scaunul aflat în fața ei, însă și surprinsă că o făcu cu la fel de multă eleganță. Văzuse nenumărați bărbați care se trânteau pe scaun între acești pereți. Prea puțini se așezau cu asemenea grijă, de parcă fiecare mușchi, os sau nerv fusese învățat să răspundă cu o mișcare elegantă, de parcă posesorul era obișnuit să fie observat și decis ca nimeni să nu îi descopere vreo imperfecțiune. El își scoase mănușile și le puse deoparte, în vreme ce ea și le puse în poală.

– Bună seara, domnișoară Trewlove.

Ea ridică privirea spre tânăra cu fața îmbujorată de efort, al cărei piept se afla în pericol să scape din corsajul negru.

– Bună, Becky.

– Ce ați dori în seara asta?

– Ce a pregătit Hannah?

– Plăcintă ciobănească și tocăniță de berbecuț.

– O să iau plăcinta și o jumătate de halbă de bere slabă.

– Da, domnișoară. Și dumneavoastră, domnule?

– O să iau și eu plăcinta și o halbă de Guinness.

– Prea bine, domnule. Mă întorc cât ai clipi.

Fancy se uită cum Becky se îndepărta grăbită, adunând în drum halbe și pahare goale, dând din cap spre cei care mai cereau o bere sau altceva de băut. Femeia era ca un jongler care aruncase prea multe mingi în aer, dar care reușea eficient să le oprească să cadă.

– Domnișoară Trewlove.

Numele rostit încet, alene, de parcă ar fi fost un element de legătură care trebuia savurat, o făcu să-și îndrepte din nou atenția spre companionul ei de la masă.

– Spuneți asta de parcă nu ați fi știut cine sunt.

– Nu știam. Presupun că sunteți rudă cu Mick Trewlove.

Ea nu își putu stăpâni mândria pentru realizările fratelui ei, care i se citi pe chip.

– Sunt sora lui mai mică. Și nu aveți de ce să vă simțiți jenat. Nu ne-am prezentat niciodată. Eu sunt Fancy Trewlove.

– Fancy Book Emporium, făcu el, gândindu-se un pic. Numele magazinului ar trebui să mai aibă un apostrof și un „s".

Tipic masculin să indice un lucru evident sau să corecteze ce nu era de corectat.

– Omisiunea a fost intenționată. E un joc de cuvinte bazat pe numele meu. Dar încă nu mi-ați spus cine sunteți.

El ezită, de parcă nu ar fi fost sigur de sine.

– Matthew Sommersby. Cu doi „m".

Ea îi întinse mâna.

– Mă bucur să vă cunosc, Matthew Sommersby cu doi „m".

Zâmbetul pe care el i-l oferi aproape că-i tăie răsuflarea. Văzuse ușoare tentative, o tresărire ici sau colo, o ușoară curbură a buzelor, dar, când își întinse buzele într-un zâmbet care îi dezvălui dinții perfecți și drepți, când ochii îi sclipiră de parcă ar fi fost cu adevărat mulțumit, ea fu uluită de rapiditatea cu care el se transformase dintr-un bărbat teribil de serios într-unul care părea mai primitor, deschis, senzual, mai... în multe feluri.

– O plăcere, domnișoară Trewlove.

Palma lui care se simțea doar ușor aspră, asemenea celui mai fin nisip sub picioare, pe plajă, se lipi de a ei. Din cine știe ce motiv, și-l imagină sărutându-i vârfurile degetelor. El poseda o eleganță și un rafinament care îi aminteau de gesturile de la curte. Dar el îi dădu drumul simplu, apoi deschise și închise palma, de parcă ar fi vrut să păstreze senzația pe care o simțise când o atinsese.

– Presupun că locuiți în zonă, zise ea.

– Strada următoare. 86 Ettie Lane. Pot să văd spatele magazinului de la fereastra mea de la etaj.

Ceea ce însemna că avea vedere spre dormitorul ei sau cel puțin vedea dacă era luminat, înainte ca ea să tragă draperiile. Se îndoia că el putea vedea înăuntru și să observe mobila, deși ea putea fi probabil văzută mișcându-se prin cameră.

– Mick a numit strada după mama noastră. Locuiți de mult acolo?

- De puțin peste două săptămâni.

- Și cum vi se pare,?

- Până acum îmi place.

- Fratele meu a muncit mult ca să facă zona primi...

- Iată, dragilor, zise Becky așezând halbele pe masă. Beți și bucurați-vă! Mâncarea o să vină și ea curând.

- ... Primitoare, am vrut să zic, continuă Fancy, după ce fata plecă. Își ridică halba. Noroc!

În timp ce el își ridică halba, ea sorbi o înghițitură, savurând aroma proaspătă, aspră.

Gillie servea doar ce era mai bun.

Văzând că el deschide cartea cumpărată de curând, ea își scoase cartea miniaturală din buzunar, savurând faptul că privirea lui se îndreptă spre ea ca să-i surprindă mișcările, neștiind de ce îi plăcea să se scalde în atenția lui. Poate că niciodată nu atrăsese complet atenția unui bărbat până atunci. Nu era nici un secret în zonă despre locul unde crescuse ea și că familia ei o considera destinată unor lucruri mărețe, așa că cei mai mulți dintre băieți păstraseră distanța, nici unul nedorind să se confrunte cu frații ei iritant de intimidanți.

- Ce citiți? se interesă el.

- *Fabulele lui Esop.*

- Aveți vreuna favorită?

- *Greierele și furnica,* aș zice. Se potrivește familiei mele. A muncit mereu din greu, rareori găsind timp pentru joacă. Aveți și dumneavoastră una favorită, cu care să vă identificați, poate?

- *Corbul și vulpea.* Fii prevăzător cu lingușitorii sau ceva în genul ăsta.

Ea ar fi putut jura că aude în glasul lui o urmă de amărăciune și se întrebă care ar fi putut fi motivul. Dar nu-l cunoștea suficient de bine cât să întrebe de ce alesese tocmai această fabulă. Chiar dacă alegerea era una de care putea să țină cont când avea să înceapă vizitele în societate. După câte știa ea, întregul sezon se baza pe lingușeală.

- Aveți o metodă prin care să distingeți între lingușeală și complimente cinstite?

- Din păcate, nu.

Capitolul 3

Nu că Matthew Sommersby nu era tentat în momentul acela să reverse un șir de complimente lingușitoare care să o facă pe tovarășa lui de cină să se înroșească de plăcere. Trecuse multă vreme de când fusese atras ultima oară de o femeie. Nu era sigur că întâlnise vreodată pe cineva așa mic de statură ca ea, dar care să fie o prezență așa impunătoare. Poate doar regina. Din clipa în care pășise în librărie, domnișoara Trewlove îi captase atenția fără artificii sau lingușeli ori subînțelesuri. Îl întâmpinase pur și simplu cu un zâmbet cald și o voce pasională, care îl făcuse să își mai studieze o dată împrejurimile, să se asigure că nu intrase într-un bordel în loc de o librărie. Mintea i se umpluse de imagini cu acea voce răgușită șoptindu-i propuneri deșănțate în ureche. Nu avea idee de ce reacționase așa. Ea era, cu siguranță, o femeie frumoasă, cu pomeți înalți, bărbie delicată, pătrățoasă și ochi căprui ademenitori, dar atracția ei avea mai mult de-a face cu încrederea și cu felul ei de a fi.

Nu ar fi trebuit să fie surprins, cel puțin nu odată ce-și dăduse seama că era o Trewlove. În ciuda originilor modeste ale acestora, ei își croiau loc în societate – Mick Trewlove îndeosebi cu decizia lui de a demola ce fusese lăsat să putrezească și să înlocuiască totul cu clădiri cu care comercianții și rezidenții puteau să se mândrească. Era unul dintre motivele pentru care Matthew decisese să închirieze aici o casă. Era modernă și curată, iar zona în sine oferea nenumărate facilități.

– De ce o librărie? întrebă el.

Zâmbetul pe care i-l oferi ea părea să cuprindă fiecare aspect al ei, să-i dezvăluie sufletul.

– Răspunsul simplu este că îmi plac poveștile, dar mai sunt și alte aspecte. Frații mei sunt toți mult mai mari ca mine. Mama i-a trimis la o școală amărâtă din apropiere. Nu o costa nimic, pentru că școlile sunt gratuite, finanțate din generozitatea altora. Lecțiile erau ținute dimineața, și nu li se permitea să participe decât până la 11 ani, așa că toate astea se terminaseră când am apărut eu. Dar au învățat să citească, vedeți dumneavoastră, și apoi nimic nu i-a mai putut opri.

Focul din vocea și din expresia ei îl captiva. Nu-și putea aminti ultima oară când se simțise pasionat de ceva.

– Au continuat să se educe singuri, informal. Au pus câștigurile laolaltă și au plătit o guinee pe an pentru o bibliotecă de unde să împrumute cărți. Nu puteau împrumuta decât o carte o dată și făceau cu rândul, decizând cine să aleagă următoarea carte, dar ne-a deschis tuturor – și lor, și mie – ochii spre lume. Amintirile mele cele mai dragi sunt cu ei citindu-mi, când eram foarte mică. Era magic. Așa că am vrut să deschid o librărie ca să mă înconjor de poveștile pe care frații și sora mea le-au iubit suficient cât să le împartă cu mine. Povești despre aventuri sau de iubire, cu mistere oferă bucurii incontestabile și infinite. Biografii, istorie, geografie, toate îți lărgesc cunoștințele despre tot ce ne înconjoară. Chiar dacă nu sunt neapărat de acord cu toate sentimentele exprimate, găsesc valoare în fiecare cuvânt scris, în fiecare cuvânt citit. Acesta este motivul pentru care am o librărie.

De parcă nu i-ar fi întors lumea pe dos cu diatriba ei pasională, ea se așeză mai bine pe scaun și luă o înghițitură lungă și lentă din berea ei. Când termină, își linse buzele, înainte să-și ridice din nou privirea spre el, și el nu se putu abține să nu se gândească la faptul că nu mai fusese așa captivat de o persoană niciodată în viață și nu avea să mai fie vreodată. Dragostea ei pentru cărți era autentică, ea era autentică.

– Ați fost și dumneavoastră la școala aceea amărâtă?

Știind că numele venea de la faptul că așa mulți copii erau amărâți, îmbrăcați în zdrențe, el ura gândul că ea ar fi putut purta rochii ponosite, că ar fi putut umbla desculță. Deși știa că existau oameni care crescuseră în sărăcie, nu purtase până atunci nici o conversație cu cineva care chiar trecuse prin asta. Făcea în mod regulat donații pentru o organizație caritabilă sau alta, dar nu avea un rol activ în opere de caritate. Dintr-odată, se simți rușinat de faptul că lipsa lui de inițiativă ar fi putut rezulta într-o viață mai aspră pentru ea sau pentru alții.

– O, nu. Când am ajuns la vârsta pentru a merge la școală, frații mei lucrau cu toții și au pus bani împreună, de data asta ca să se asigure că voi merge la o școală privată și mai târziu la pension. În ambele cazuri, părinții elevilor erau comercianți, bancheri, negustori sau aveau alte ocupații care le ofereau venituri decente, dar

tot nu am fost acceptată pe deplin. Din nefericire, circumstanțele nașterii mele poartă un stigmat. Ea nu îl lămuri în privința circumstanțelor, dar nici nu era nevoie. Era un fapt bine știut că cei din familia Trewlove își purtau statutul de copii din flori ca pe o medalie de onoare. Anii mei de școală au fost destul de singuratici, dar nu le-am povestit niciodată fraților mei despre asta. Nu știu de ce v-am mărturisit dumneavoastră sau de ce bat câmpii pe subiectul ăsta. Sper că mă veți ierta că am găsit de cuviință să-mi plâng de milă.

– Nu se cheamă că v-ați plâns de milă, domnișoară Trewlove.

El nici nu voia să se gândească la faptul că ea șezuse singură la mese, stătuse la marginea grădinii, fără să fie invitată să se joace cu ceilalți copii. Deși poate că ceea ce suferise o motivase să îl invite să i se alăture în seara aceasta. Începea să se simtă recunoscător pentru faptul că o făcuse. Ea nu avea nici urmă de viclenie, și el o considera reconfortantă.

Jenată că împărtășise astfel de amintiri și gânduri personale cu un străin, Fancy făcu un semn din cap spre cartea pe care el o pusese pe masă.

– V-am promis că, dacă vă așezați la masă, veți putea citi.

– Așa este.

Încercarea de a găsi sensul cuvintelor din carte se dovedea a fi un exercițiu inutil. În general, nu avea nici o problemă să ignore orice altceva și să se concentreze asupra unei cărți, dar atenția nu îi era, de regulă, atrasă de un domn ale cărui povești își dorea să le afle – pentru că acesta avea, cu siguranță, povești de spus. El părea să nu aibă încă 30 de ani. De unde venise înainte să aterizeze aici? Cum își câștiga banii?

Becky se întoarse și puse pe masă câte un castron cu plăcintă ciobănească, un șervet și o lingură în fața fiecăruia înainte să se grăbească spre alți clienți. Domnul Sommersby lăsă cartea deoparte și la unison își puseră amândoi șervetele pe genunchi. El luă plăcintă cu lingura, și ea se chinui să nu se uite cum își închidea gura peste ea, dar era o bătălie pierdută, și ea își imagină cum acele buze se închideau peste ale ei. Oare ce era cu ea de îi umblau astfel de gânduri necuviincioase prin minte? Își feri privirea și se concentră asupra mâncării ei.

– E dificil de citit în timp ce mănânci, zise el încet.

De regulă, ea reușea foarte bine să facă asta, mai ales în tinerețe, spre disperarea mamei ei, pentru că nu era felul în care o lady adevărată își ocupa timpul la masă. Cu ajutorul conversației, te implicai în viața celuilalt, ascultai atent frânturi de informații ca să-ți faci o imagine despre o persoană, despre caracterul acesteia. Cu domnul Sommersby ea eșua lamentabil, ceea ce nu era bine pentru momentul intrării ei în societate și pentru a-l analiza pe bărbatul care ar putea să o ceară de soție.

– Sunt puțin surprins, continuă el, că sora lui Mick Trewlove preferă să mănânce aici, în loc să cineze cu el la hotel.

Fratele ei avea un birou acolo, de unde își conducea afacerile, și mai multe camere private la ultimul etaj al hotelului. Domnul Sommersby probabil știa asta atunci când își închiriase casa, pentru că probabil fusese în birou ca să semneze contractul.

– Nu prea aveam chef să fiu luată la întrebări, răspunse ea cinstit.

El ridică întrebător dintr-o sprânceană.

– Miercurea viitoare, voi fi prezentată în mod oficial în societate la un bal dat de sora mea Gillie – ducesa de Thornley – în onoarea mea.

Toți membrii familiei ei erau puțin agitați, nesiguri dacă oamenii aveau să vină din curiozitate cu privire la persoana obișnuită care atrăsese atenția unuia dintre cei mai puternici duci din Britania sau nu aveau să vină deloc, lumea bună semnalând astfel neplăcerea pentru faptul că ducele de Thornley se căsătorise sub nivelul lui.

Observând privirea lui speculativă, ea continuă:

– Cât despre cum se face că am o soră care e ducesă...

– Mă îndoiesc că cineva din Londra nu a auzit povești despre frații Trewlove și diferitele lor căsătorii cu membri ai nobilimii.

Mick se căsătorise cu Lady Aslyn, fiica decedatului conte de Eames și pupila ducelui de Hedley – tatăl lui Mick, după cum se dovedise, nu că omul l-ar fi recunoscut oficial pe Mick drept fiu, deși în ultima vreme relația lor devenise mai strânsă și erau adesea văzuți împreună. Finn se însurase cu Lady Lavinia, în vreme ce Aiden se căsătorise cu Selena, o ducesă rămasă văduvă. Apoi, desigur, mai era Gillie, cu ducele ei. Căsătoriile fraților ei ar fi trebuit să le ofere acceptarea socială pe care o doreau, dar se părea că aristocrația era reticentă când venea vorba să primească nou-veniți în rândurile ei.

– Presupun că e adevărat. Sunt subiect de conversație peste tot, din câte înțeleg. Au stabilit și niște standarde și așteptări foarte mari pentru mine, încă înainte să înceapă să colecționeze soții sau soți aristocrați. Așa că, atunci când iau cina cu Mick și cu soția lui, dragii de ei insistă să respectăm eticheta la cină – să alegem ustensila corectă dintr-un număr ridicol de tacâmuri aflate pe masă –, să discutăm doar subiecte potrivite pentru cinele cu nobilimea. Când mă voi căsători cu un lord, viața mea va fi plină de seri cu cine formale și discuții încete pe subiecte plictisitoare. Se uită în jurul ei. Mă îndoiesc că se vor auzi râsete puternice ori veselie la finalul unei zile grele și că ne vom bucura de un pic de timp de relaxare cu prietenii. Așa că am venit aici în seara asta ca să evit să mă confrunt cu greșelile mele de comportament și să savurez veselia din jur.

– Atunci, de ce să căutați să vă căsătoriți cu un lord?

Tonul lui era plat, nuanțat de o urmă de dezaprobare, de parcă ar fi avut dreptul să fie ofensat de planurile ei. Ea nu era foarte dornică să-l vadă cum o judecă.

– Familia mea se așteaptă la asta. Și eu am crescut așteptând asta. Ca să fiu cinstită, există prea puține metode prin care o femeie să avanseze în viață în afară de căsătorie. Deținerea unei afaceri sau munca susținută îi pot aduce mai mult succes ca unui bărbat, dar nu îi aduc la fel de mult respect. Este destul de enervant, dar așa funcționează lumea. Puteți să nu fiți de acord cu afirmația mea, desigur.

– Presupun că nu m-am gândit prea mult la asta, într-un fel sau altul. Depinde de ce trebuie să faceți ca să obțineți ce doriți.

– Tot ce este necesar. Nu ați face la fel?

– Nu sunt sigur că aș face.

– Atunci, pot să presupun că sunteți norocos și că viața v-a oferit doar puține provocări.

– Ați presupune incorect.

De parcă s-ar fi jenat de propriile cuvinte, el își plecă privirea spre castron și începu să îndese cartofii pufoși de deasupra în umplutura de carne.

Doamne. Cum ajunseseră așa supărați? Era nevoie de o schimbare de subiect.

– Dacă îmi permiteți îndrăzneala, nu aveți aerul că ați proveni de pe străzi. Aș putea paria că ați avut parte de ceva educație.

– Tatăl meu a insistat.

– Mă gândesc că ați putea fi avocat. Sau bancher, poate.

Cineva într-o poziție de autoritate și influență. Era vizibil în atitudinea sa, în încrederea care se revărsa în valuri dinspre el.

– Nimic atât de interesant, vă asigur.

Tonul lui indica faptul că acest subiect de conversație ajunsese la final, dar ea nu era pregătită să renunțe.

– Acum, mi-ați stârnit curiozitatea, domnule Sommersby. Cum vă petreceți zilele?

– Făcând ce doresc.

– Dar ați spus că nu sunteți norocos.

– Totul are un preț, domnișoară Trewlove.

Ce preț plătise oare? Nu că ar fi fost treaba ei, nu că ar fi fost suficient de necioplită ca să întrebe. Deja ajunsese la limita a ceea ce permiteau bunele maniere. Cu toate astea, nu putea să nege că era curioasă în privința lui. Era straniu cum îi stârnea interesul când nici un alt bărbat nu o făcuse – cel puțin, nu în felul ăsta.

Găsise numeroși bărbați ca fiind atrăgători, desigur, dar inima nu-i bătuse niciodată așa din pricina frumuseții vreunuia dintre ei. Nu își dorise niciodată să insiste asupra tuturor aspectelor vieții lor, nu știa de ce voia acum să știe totul despre a lui. Poate era pur și simplu pentru că începuse să se pregătească să analizeze bărbații pe care avea să îi întâlnească săptămâna viitoare ca potențiali soți, iar mintea ei decisese să exerseze aceste talente pentru a le ascuți. Sau poate îi stârnise interesul doar pentru că părea așa hotărât să nu dezvăluie nimic despre sine.

În timp ce discutau, reușiră să termine masa. Becky se grăbi spre ei.

– Mai doriți ceva, dragilor?

– Nimic pentru mine, zise Fancy.

– Nici pentru mine, răspunse el.

– E cu dumneata, domnișoară Trewlove?

Ea se uită spre el și văzu cum se încruntă, cu confuzie în privire. Venise vremea să îi răsplătească generozitatea de mai devreme când îi oferise ei masa eliberată.

– Da, răspunse ea.

– Atunci, masa e din partea casei, spuse Becky zâmbind larg.

– Nu, zise el aspru, voi plăti pentru mâncarea mea.

– Dar sunteți împreună cu domnișoara Trewlove, și cei din familia Trewlove nu plătesc niciodată într-un local Trewlove.

– Aceasta e o tavernă Trewlove?

– A surorii mele, Gillie.

– Ducesa.

Ea zâmbi pentru că a ține evidența membrilor familiei ei era o sarcină pe care el părea să o stăpânească.

– Da.

Ea se ridică de pe scaun, conștientă că el se grăbi să facă la fel, și duse mâna în buzunar ca să scoată o coroană.

Din nefericire, bucata decupată de ziar ieși împreună cu moneda și pluti spre podea, aterizând lângă vârful cizmei lui lustruite.

Înainte ca ea să poată reacționa, el se aplecă să o ridice. Ea apăsă moneda în palma slujnicei.

– Asta e pentru tine, Becky.

– A, domnișoară Trewlove, dar nu trebuie...

– Te-ai îngrijit așa bine de noi. Îți mulțumesc.

Fata făcu o mică reverență.

– Mulțumesc, domnișoară. Domnule.

Apoi cineva o chemă și ea porni în goană să servească alți mușterii.

Când Fancy se uită la domnul Sommersby, descoperi că el se uita la bucata de ziar care avusese îndrăzneala să se mai și despăturească în drum spre podea. Ea întinse mâna.

– Vă scap de asta acum.

– De ce ați avea așa ceva la dumneavoastră?

– Pentru că scrisoarea mi se pare teribil de romantică și îmi face plăcere să o citesc. Și dacă e să fiu cinstită – ea nu știa de ce simțea nevoia să i se confeseze, poate pentru că se temea că fără alte explicații el ar considera-o doar o gâsculiță proastă. Sper să am prilejul să-l cunosc pe Lord Rosemont la bal săptămâna viitoare și să am ocazia să petrec timp în compania lui. Să-i ofer condoleanțele mele și să ajung să cunosc mai bine un bărbat care i-a oferit soției sale atât de mult din inima lui.

Domnul Sommersby ezită câteva momente, înainte să depună scrisoarea decupată din ziar în palma ei întinsă.

– E un lucru periculos, domnișoară Trewlove, să te îndrăgostești de un bărbat înainte de a-l cunoaște.

Capitolul 4

Dacă sclipirea de revoltă din ochii ei era o indicație pentru asta, domnișoara Trewlove nu acceptase cu plăcere remarca lui. El nu știa de ce o făcuse. Ce îi păsa dacă ea decupa aiureli din ziare și le purta prin buzunare?

Poate pentru că își dăduse seama, spre marea lui groază, că o judecase greșit. O considerase deschisă și onestă și începuse să se intereseze mai mult decât în treacăt de ea, doar ca să afle că era posibil ca, în spatele acelor ochi căprui, adânci, care îi aminteau de o căprioară pe care o avusese în copilărie când își petrecea cea mai mare parte a timpului la țară, să se ascundă o minte vicleană.

Îl enerva că ea plănuia să prindă un lord în mreje și că avea să folosească orice mijloace necesare ca să îl aibă. Găsi că era și mai iritant faptul că, din pricina stupidei scrisori, era posibil ca ea să își fi fixat ținta pe contele de Rosemont.

– Nu sunt îndrăgostită de el, se răsti ea în cele din urmă, punând scrisoarea înapoi în buzunar. Soția lui îl adora, și mi se pare lăudabil că el a putut inspira un asemenea devotament. Dar, mai mult, rugămintea ei de a-i alunga tristețea m-a mișcat. Nu că v-ar interesa pe dumneavoastră – și nici nu am de ce să mă justific. Ea scoase un oftat nerăbdător. Vă mulțumesc pentru conversația din timpul cinei. E târziu, și trebuie să plec.

Se lăsase întunericul. El nu-și putea aminti ultima oară când mâncase relaxat. În general, înghițea mâncarea pe nerăsuflate, doar ca să îndeplinească sarcina de a-și hrăni organismul și de a putea trece la băutură.

– O să vă conduc înapoi la magazin.

– Mă descurc și singură. Nimeni nu ar îndrăzni să mă acosteze. Știu că frații mei i-ar omorî.

– Presupuneți că toată lumea de pe aici știe că sunteți o Trewlove. Eu nu știam.

Ea deschise gura să protesteze, dar o închise iute, dându-și seama că el câștigase deja disputa.

– Nu pot să vă opresc dacă v-ați decis să mă însoțiți.

Oricum era hotărâtă să încerce, pentru că se întoarse pe călcâie și se îndreptă iute spre ușă, doi tineri sărind la o parte din calea ei, dându-și seama imediat că riscau să fie dărâmați. El o prinse din urmă exact când se apropia de ușă, apucă mânerul și trase. Ea trecu pragul murmurând o mulțumire, care, în mod inexplicabil, îl făcu să zâmbească pentru a doua oară în seara aceea. Se obișnuise cu lipsa fericirii de ceva vreme și era straniu să o simtă bătându-l pe umăr.

Traversară strada în tăcere, ghidați de lumina felinarelor, și se îndreptară pe pavajul din cărămidă, până ajunseră la librărie. Ea băgă mâna în buzunar și scoase o cheie. De data asta, nu mai pluti nici o bucată de hârtie spre pământ. După ce descuie ușa, ea rămase nemișcată o clipă, apoi se uită peste umăr.

– Să nu ocoliți librăria, domnule Sommersby.

Ea își proteja afacerea. În ciuda ambițiilor. Sau poate din pricina lor. Nu i se părea genul de femeie care să accepte eșecuri de nici un fel, nici măcar când venea vorba despre a prinde în mreje un lord.

– Sunt sigur că, în curând, îmi voi dori altă carte, domnișoară Trewlove. Somn ușor!

Ea deschise ușa și se strecură înăuntru, închizând-o în urma ei. Deși ferestrele care aveau mici rafturi pentru cărți și mărunțișuri îl împiedicau să vadă înăuntru, tot reuși să urmărească traseul lămpii în timp ce urca – fără îndoială era ea, urcând scările –, până când dispăru din vedere, asigurându-l că era în siguranță în camerele ei. Se uită în jur, se gândi pentru o clipă să se întoarcă la tavernă pentru încă o bere, dar, cum ea nu mai era acolo, gălăgia din locurile acelea, care de regulă îi îneca gândurile, nu îl atrăgea foarte mult.

Se îndreptă în jos pe stradă, dând colțul. Se uită în sus, la clădirea din cărămidă, și văzu lumina palidă revărsându-se printr-o fereastră de la etaj. Ea era în camerele ei acum, pregătindu-se fără îndoială de culcare, scoțându-și agrafele din părul negru ca tăciunele, trecându-și peria prin șuvițele lungi. Împletindu-și-l. Apoi avea să își descheie încet corsajul rochiei albastre...

Gândurile i se opriră brusc. Nu avea să se lase fermecat și să cadă în plasa ei de înșelăciuni din cauza pasiunii ei pentru cărți sau priceperii ei de a crea un magazin care invita lumea înăuntru și oferea confort la fel de ademenitor ca o pătură caldă într-o seară friguroasă. Sau din cauza ochilor ei mari, ori a chipului ei frumos,

ori a bunătății arătate unei slujnice de cârciumă, ori a felului cum întâmpina un străin.

Trecu de grajdurile care se întindeau între magazinul ei și reședința lui. Își continuă drumul, o coti la dreapta pe stradă, ajunse pe aleea spre casa lui, urcă treptele în fugă și intră în casă. Se întinse spre lampă și aprinse flacăra până când o lumină galbenă, blândă lumină holul din față. Se duse direct spre holul mic, ignorând scările înguste care duceau la etaj, unde avea dormitorul, și intră într-o cameră micuță, unde lua masa, mâncarea fiind preparată de o femeie pe care o angajase să gătească în micuța bucătărie de dincolo de cameră și să facă curat. Lângă șemineu se afla un fotoliu tapițat, și aici petrecuse multe seri, citind. Se duse la masa simplă pe care se afla o carafă solitară și-și turnă un pahar de scotch.

Având consolarea în mână, urcă scările. La etaj, palierul îngust se deschidea spre camere de ambele părți. Intră în cea din dreapta, în dormitorul său, mobilat simplu cu un pat cu baldachin și o masă alături, un dulap vizavi, un fotoliu înalt cu brocart într-un colț. Se duse direct la fereastră. Luând o înghițitură de scotch, se sprijini cu umărul de catul ferestrei. Când era într-o stare de spirit contemplativă, prefera să își lase privirea să colinde asupra a orice se afla dincolo de fereastra lui. Dimineața devreme se uita la căruțele trase de cai mari care se îndreptau spre grajduri. Noaptea târziu observa adesea bețivi care se poticneau pe stradă. Văzuse o sumedenie de pisici, câțiva câini, când și când câte un copil. Și, uneori, noaptea târziu, privirea i se îndrepta în sus spre lumina slabă de la fereastra ei, care se revărsa în întuneric și alunga o micuță parte din el. Adesea, își dorea să poată să-și intre în suflet și să alunge hăul negru care se instalase acolo.

Pentru că exista acolo un teribil abis de singurătate și disperare, dorința de a avea ceva ce nu urma să aibă niciodată: iubire. Își riscase o dată inima, și acum era hotărât să nu o mai facă.

Uitându-se la umbrele care se mișcau în spatele draperiilor trase la etajul librăriei, el se întrebă dacă fereastra era cea de la dormitor, dacă o vedea pe vecina lui pregătindu-se de noapte. Se întrebă dacă Fancy Trewlove avea să viseze la contele de Rosemont.

Biata fată avea să fie dezamăgită când urma să participe la primul ei bal, pentru că speranțele aveau să îi fie năruite, căci nu avea să îi fie prezentată lui Rosemont. El nu avea să se plece în fața ei,

nici să îi ia mâna ca să o sărute. Nu avea să o invite la dans, să o țină în brațe și să o învârtă pe parchetul lăcuit. Nu avea să îi spună că are cei mai expresivi ochi căprui pe care îi văzuse vreodată. Nu avea să îi destăinuie că, de mai multe ori, în cursul cinei, decisese că gura ei era concepută perfect pentru sărutări.

Nu, contele de Rosemont nu avea să facă nici unul dintre aceste lucruri.

Pentru că acum, că îi cunoștea planurile, nu voia să aibă nimic de-a face cu ele.

Capitolul 5

La șapte și jumătate a doua zi dimineață, Fancy bătu la ușa apartamentului fratelui ei de la hotel. Aceasta fu iute deschisă de un valet înalt care făcu o plecăciune politicoasă.

– Bună dimineața, domnișoară Trewlove.

– Cum ești în dimineața asta, James?

Ea îl ocoli, își dădu jos pălăria și mănușile și i le întinse.

– Foarte bine, domnișoară. Ce drăguț din partea dumneavoastră să întrebați!

Nici pe departe. Era doar bună creștere, deși i se spusese că nobilimea nu mulțumea niciodată servitorilor și nici nu conversa cu ei.

– Mă servesc singură cu micul dejun.

– Prea bine, domnișoară.

În timp ce se îndrepta pe coridor, nu se putu abține să nu se gândească la cât de confortabil se simțea în apartamentele fratelui ei. Păși în mica sufragerie, iar Mick lăsă ziarul deoparte și se ridică.

Nu că l-ar fi citit. Mai degrabă, stătea aplecat spre soția lui, așezată lângă el, și îi spunea ceva ce o făcea să se îmbujoreze. Fancy voia și ea asta, un bărbat care, mult timp după căsătorie, încă să-i mai șoptească la ureche cuvinte deocheate.

– Bună dimineața, surioară, zise Mick, cu o nuanță de tachinare în glas, pentru că ea nu era doar cea mai tânără dintre copiii lui Ettie Trewlove, ci și cea mai scundă. Chiar și Gillie era aproape la fel de înaltă ca frații ei. Ce mai faci? continuă el.

Era cam obosită. Din pricina domnului Sommersby nu dormise prea bine. Deschisese draperiile pe furiș doar un pic, cât să-l vadă stând la fereastra dormitorului său, privind afară. Pentru că era prea departe ca să-i deslușească trăsăturile, nu putea fi sigură dacă el se uita spre grajduri sau spre cer ori chiar avea ochii închiși. Mișcările sale, în schimb, erau mai ușor de văzut. Se sprijinise de tocul ferestrei și sorbea ceva. Probabil scotch. Alene, languros. De parcă priveliștea era captivantă și merita tot interesul său.

Luase acei ochi verzi cu ea în somn și visase la un bărbat căruia îi plăcea să citească cărți din seria *penny dreadful*, să îi șoptească vorbe provocatoare la ureche în timp ce mâna îi mângâia locuri care nu mai fuseseră dezmierdate de vreun bărbat.

Se înfierbântase și se zvârcolise de dorință și se trezise descoperind păturile și cearșafurile pe jos, Dickens uitându-se de sub morman la ea cu ochii mijiți, făcând-o să se întrebe dacă nu-l dăduse și pe el jos din pat. Nu că i-ar mărturisi asta fratelui ei.

– Foarte bine, mulțumesc. Dar tu?

Ea se duse spre bufet, unde bucătarul lui personal pregătise un adevărat festin, din care nimic nu se pierdea. Aslyn distribuia mâncarea rămasă la adăposturile din zonă care se ocupau să hrănească nevoiașii.

– Nici că se poate mai bine.

Se duse la masă, și un valet trase un scaun pentru ea.

– Și tu? o întrebă ea pe Aslyn, odată ce se așeză.

– Perfect.

– În toate privințele, adăugă Mick, care se așeză și el la loc.

Dintre toți frații ei, Mick era cel de la care nu te așteptai să fie atât de teribil de îndrăgostit. Un alt motiv pentru care nu lua prea des cina aici. Era foarte fericită că cei doi erau îndrăgostiți nebunește, dar era dificil de privit, mai ales că ea încă nu găsise pe cineva cu care să împartă un asemenea devotament. În afară de asta, se simțea adesea ca o intrusă, știind că, dacă ea nu ar fi fost de față, ar fi avut loc mult mai multe atingeri, sărutări și mângâieri.

– Cum ți-ai petrecut seara? o întrebă Mick.

– Am luat cina la Jolly Roger. Când m-am întors la magazin, mi-am stivuit cinci cărți pe creștet și am urcat scările ținându-le în echilibru...

– Serios? făcu Aslyn. Cinci?

Fancy zâmbi uşor, închipuindu-şi cumnata petrecând mult timp ţinând cărţi în echilibru pe creştet, pentru că avea una dintre cele mai frumoase ţinute pe care le văzuse.

– Nu, glumeam doar. Cred că ţinuta mea e destul de bună. Nu am exersat deloc. Am citit doar.

Se gândi dacă să amintească despre domnul Sommersby, să afle dacă Mick ştia ceva despre chiriaşul său, dar voia să-l ţină secret, doar pentru ea. De asemenea, voia să evite şi interogatoriul. Cum îl cunoscuse? Cât de bine îl ştia? Era de încredere? De unde ştia? Şi nu era bine să petreacă timp în compania lui fără însoţitoare. Deşi putea să susţină că fusese supravegheată de personalul de la Jolly Roger. Dar el ar fi putut chiar să-l alunge pe domnul Sommersby dacă se gândea că bărbatul o distrăgea pe Fanny de la ţelul pe care familia îl stabilise pentru ea.

– Vei avea puţin timp de citit, odată ce va începe sezonul, zise Aslyn. Am făcut o listă cu femeile cărora le vom face vizite de dimineaţă, după prezentarea ta în societate. Şi nu mă îndoiesc că unele te vor vizita şi ele. Mă întreb dacă nu ar fi mai bine să-ţi petreci zilele aici, pentru că vom da de ştire că aceasta e reşedinţa unde poţi primi vizitatori. Cu siguranţă, vom dori ca domnii să te viziteze aici, pentru ca să poţi avea însoţitorii potriviţi.

– Eşti optimistă. Cred că va funcţiona cât se poate de bine dacă vei trimite un servitor să mă aducă atunci când e nevoie.

Nu voia să renunţe la prea mult din timpul petrecut în librărie, pentru că avea să vină şi ziua când urma să fie nevoită să renunţe de tot la ea.

– Poate voi primi şi la librărie pe câţiva. Aş putea servi ceai în salonul de lectură. Era o încăpere deasupra magazinului, gândită pentru ca oamenii să poată sta în fotolii comode şi să citească atât cât le poftea inima. Aş avea nevoie doar de una dintre slujnicele tale care să vină şi să facă ceaiul la mine în bucătărie.

– Bănuiesc că e şi asta o opţiune. Să vedem cum va fi.

Ceea ce însemna că lui Aslyn nu prea îi plăcea opţiunea aceea.

– Desigur, mai sunt şi grădinile de aici.

În spatele hotelului, departe de stradă, Mick crease o oază de verdeaţă, unde oaspeţii puteau bea ceai, puteau citi sau se puteau plimba. Ar fi mai relaxant, mai puţin obositor să primească acolo musafirii. Dacă urma să aibă musafiri. Se străduia să nu aibă

așteptări prea mari, să fie realistă, ca să nu fie prea dezamăgită dacă ieșirea ei în societate se întâmpla în ritm de melc.

Scormoni cu furculița în ouăle cu unt. Dintr-odată, nimic din fața ei nu era prea apetisant. Poate pentru că gândul la gentlemeni care să o viziteze îi amintea de avertismentul domnului Sommersby.

„Este periculos să vă îndrăgostiți de un bărbat înainte să-l cunoașteți."

Reacția domnului Sommersby o șocase. El păruse aproape gelos, deși cu siguranță interpretase greșit reacția lui.

Abia se cunoscuseră, și el nu dăduse de înțeles că ar fi simțit altceva în afară de un interes prietenesc pentru ea – poate nici măcar asta. Poate că avea doar un dispreț față de aristocrație. Poate era un domn înstărit, dar, dacă locuia în zona asta din Londra și nu în Mayfair, atunci mijloacele sale financiare erau, fără îndoială, mai modeste.

După cum îi spusese ea, nu era îndrăgostită de contele de Rosemont. Scrisoarea era doar un exemplu pentru ceea ce spera Fancy să obțină. Chiar și așa, fusese destul de jenant să fie descoperită cu ea în buzunar.

– Aslyn, îl cunoști pe Lord Rosemont?

– Au existat prezentări, da, dar numai în treacăt. Nu am vorbit niciodată mai mult. Bănuiesc că te gândești la scrisoarea pe care soția sa a aranjat să fie publicată în *Times*.

– Știu că e prostesc să pun asemenea preț pe scrisoarea pe care o femeie a scris-o pe patul de moarte, dar o găsesc atât de convingătoare, fascinantă – faptul că s-a gândit să facă un asemenea gest înainte să părăsească lumea asta. Trebuie să fie un bărbat extraordinar.

– Așa s-ar zice. Dar, știind că el nu va fi niciodată un pețitor, nu am fost foarte atentă în privința lui, zise Aslyn râzând ușor. Deși, ca să fiu cinstită, îi vedeam pe bărbați mai degrabă doar ca parteneri de dans, pentru că întotdeauna m-am așteptat să mă căsătoresc cu Kipwick.

Fiul ducelui de Hedley și moștenitorul său. Mick i-o furase, la început cu intenția de a o ruina, dar apoi ea îi cucerise inima.

Fancy o privi pe Aslyn cum se întinse și-și împleti degetele cu ale lui Mick. El le duse la buze și le ținu pur și simplu acolo, susținându-i privirea, a lui încălzindu-se sub a ei.

– Socoteala de acasă și toate cele.

Aslyn ridică dintr-o sprânceană delicată.

– Te referi la mine sau la tine?

– La amândoi, chicoti el cu voce joasă.

Fancy știa că nu urma să mai aibă loc nici o conversație despre Lord Rosemont acum, pentru că cei doi se aflau din nou în lumea lor. Își împături șervetul și îl puse lângă farfurie.

– Ar trebui să plec.

Aslyn se uită la ea cu o expresie vinovată.

– Dar abia dacă ai mâncat.

– Am mâncat destul. Vă mulțumesc că m-ați invitat la micul dejun. Nu te ridica, Mick! Ea își împinse scaunul și se ridică. Mă descurc singură.

În timp ce ieșea din cameră, auzi șoapte și un oftat ușor.

După ce ieși din apartamentele lui Mick și ajunse pe coridor, se uită spre ușile duble de sticlă pe care era inscripționat „Trewlove". Îl putea vedea pe domnul Tittlefitz, secretarul lui Mick, așezat deja la biroul său.

Se îndreptă într-acolo, deschise una din uși și păși înăuntru. El sări imediat în picioare.

– Domnișoară Trewlove. Ce surpriză încântătoare!

El era unul dintre cei mai pozitivi oameni din câți cunoștea. Se născuse copil din flori și crescuse în mahalale, astfel că ar fi avut tot dreptul să fie plin de amărăciune, în schimb era o fire plină de optimism și era o plăcere să fii în preajma lui.

– Am fost în vizită la fratele meu. Dacă stau să judec după șoaptele pe care le-am auzit la plecare, cred că va mai dura până să apară.

Domnul Tittlefitz se înroși profund, așa tare, încât îi dispărură și pistruii de pe față.

– Nu are nimic urgent planificat pentru dimineața asta.

Ea bănuia că nu ar fi contat nici dacă ar fi avut. Să-și mulțumească soția venea întotdeauna pe primul loc. Nu putea decât să spere că viitorul ei soț avea să fie la fel de atent.

– Nu reușesc să găsesc pe cineva care să vă ajute cu lecțiile în serile în care nu pot să fiu acolo.

Ea și domnul Tittlefitz se oferiseră voluntari în două seri pe săptămână să ofere lecții gratuite de citit pentru adulții care nu fuseseră la școală sau merseseră prea puțin. Ea se simțea vinovată că el avea să ducă greul lecțiilor odată cu începerea sezonului.

Abordase mai multă lume care să-i țină locul, dar prea puțini aveau timp liber pentru o treabă care nu le aducea bani. Nu putea să-i roage pe frații ei căsătoriți, pentru că aceştia aveau să fie şi ei la baluri. Fratele ei Beast era scump la vedere în ultima vreme.

– Nu vă preocupați prea mult. Nu o să fie dificil să mă ocup singur de lecții. Deși se va simți absența dumneavoastră.

– Mă tem, domnule Tittlefitz, că îmi voi dori să ajut la lecții decât să fiu în centrul atenției la un bal plin de membri din înalta societate.

– O să-i cuceriți, fără îndoială, domnișoară Trewlove. Nu mă îndoiesc deloc de asta.

– Spuneți cele mai amabile lucruri.

– Nu le-aș spune dacă nu aș crede că sunt adevărate.

Unul dintre motivele pentru care era un profesor așa eficient era că se pricepea la încurajări sincere.

– Nu vă mai rețin, dar o să continui să mă mai gândesc pe cine aş putea convinge să vă ajute când voi fi indisponibilă. E o provocare, pentru că cei mai mulți oameni din zonă sunt foarte ocupați, lucrează mult și au prea puțin timp de relaxare...

Gândul i se îndreptă spre companionul ei de la cină de seara trecută. Oare ar putea să-l convingă să ajute? Lucrurile rămăseseră cam ciudate între ei, dar putea să uite asta pentru binele general. Întrebarea era dacă și el ar putea.

– Sunteți bine, domnișoară?

Ea încuviință din cap ușor.

– Da. Tocmai mi-a venit o idee. O posibilă soluție pentru dilema noastră. Va trebui să mă mai gândesc puțin. O zi bună, domnule Tittlefitz!

– Și dumneavoastră, domnișoară Trewlove.

Înainte să plece din hotel, ea se opri la bucătărie, unde unul dintre membrii personalului îi dădu o carafă micuță cu smântână. Când ajunse la magazin, se duse la etaj şi o turnă într-o farfurie. Dickens sosi imediat să lipăie din ea. Nu părea să-i pese de altceva în afară de pasiunea lui pentru smântână.

După ce își puse deoparte pălăria și mănușile, ea coborî înapoi la parter.

Ca întotdeauna, rămase mai întâi nemișcată un moment, sorbind din priviri ce reușise să construiască cu ajutorul familiei.

Fiecare membru al familiei ei și domnul Tittlefitz fuseseră drăguți să o ajute să pună cărțile pe rafturi. Peste tot pe unde se uita, erau amintiri cu ei ajutând-o într-un fel sau altul, fără să se plângă niciodată, făcând totul din bunătatea sufletului lor. Nu se așteptase să descopere această satisfacție incredibilă lucrând aici. La început, văzuse asta ca pe o ocazie de a se înconjura de cărți, ca să-și umple zilele până când începea sezonul. Acum, totul însemna așa mult pentru ea, încât avea să îi fie greu să renunțe.

La ora nouă, descuie ușa din față, pregătită pentru afaceri. Spera ca domnul Sommersby să fi terminat de citit cartea și să vină să mai cumpere una. Se întrebă cât stătuse la fereastră, cât durase până când se retrăsese pentru noapte sau până când se afundase în aventurile lui Dick Turpin. Ce ciudat cum fusese transformat un infractor într-un personaj eroic, dar, din cine știe ce motiv, oamenilor le plăceau ticăloșii. Când venea vorba despre femei, frații ei cu siguranță beneficiaseră de atitudinea asta.

Matthew Sommersby părea mai mult gentleman decât ticălos. Ca atare, poate că avea să fie dispus să ajute cu lecțiile. Dacă putea să restabilească relația pe care o avuseseră înainte ca scrisoarea decupată din ziar să-i scape din buzunar și să-i atragă atenția.

Prin urmare, când sosi Marianne mai târziu în cursul dimineții, ca să o ajute la magazin, ea decise să îl viziteze pe domnul de după colț.

Străzile și trotuarele erau pline de oameni care își vedeau de treburile zilnice și de afaceri. Ea îi salută pe cei al căror nume îl cunoștea, zâmbi și înclină din cap spre cei pe care nu-i știa. Când trecu dincolo de grajduri, privi în sus la fereastra la care îl văzuse stând seara trecută și nu putu să nu se întrebe cât de des stătea el acolo, privind în jur.

Când o luă pe Ettie Lane, inima începu să îi bată mai repede, în vreme ce picioarele îi încetiniră. Casa nu era nici mare, nici intimidantă, așa că ea fu luată prin surprindere de neliniștea pe care o simțea. Era cât se poate de familiarizată cu stilul acestor case, pentru că erau toate la fel și Mick îi arătase planurile de construcție, ba chiar îi ceruse părerea în privința lor. Și apoi asistase la construcția acestora. Fusese palpitant să-l vadă pe fratele ei creând atât de multe din nimic.

Așa că nu clădirea îi făcu inima să bubuie sălbatic și palmele să se umezească în mănuși, ci gentlemanul care își făcuse bârlogul între acei pereți. Să-l abordeze cerându-i o favoare când abia dacă îl cunoștea părea o prostie colosală, dar cu siguranță el nu putea obiecta la solicitarea ei, mai ales când avea un scop atât de util.

Adunându-și tot curajul în jurul ei ca pe un mantou fin de catifea, ea urcă scările și bătu la ușă, așteptând nerăbdătoare, practic legănându-se pe vârfurile picioarelor, sperând că orice fel de defect descoperise el la ea seara trecută să se fi topit și el să o întâmpine cu căldură.

Când ușa se deschise în cele din urmă, ea fu surprinsă să vadă o femeie brunetă ai cărei ochelari îi făceau ochii albaștri să pară mult prea mari pentru fața ei.

– Doamnă Bennett.

– Domnișoară Trewlove, s-a întâmplat ceva?

– Nu, sunt pur și simplu surprinsă să vă văd aici. Știind că bărbatul care conducea echipa de muncitori constructori ai lui Mick și soția acestuia locuiau pe această stradă, ea se uită în jur. Greșise, oare, casa? Îl căutam pe domnul Sommersby.

– A, a ieșit. A zis că va lipsi o vreme, să nu mă ostenesc să pregătesc prânzul pentru el.

Ea se întoarse să se uite din nou la doamna Bennett.

– Îi gătiți?

Femeia amabilă aprobă din cap.

– Da. M-a angajat să vin în fiecare dimineață să fac curat, nu că ar fi prea multe de făcut. Are foarte puțină mobilă domnul Sommersby. Fără obiecte personale. Domnul Bennett spune să nu mă îngrijorez câtă vreme mă plătește în fiecare zi – ceea ce chiar face. Dar, chiar și așa, locul e foarte singuratic, știți?

Ea dedusese că era burlac. Cu toate astea, o întrista să se gândească la faptul că poate era singur pe lume.

– Nu e de prea multă vreme aici. Poate nu s-a instalat de tot.

– E posibil. Nu a avut niciodată musafiri, din câte mi-am dat seama. Întotdeauna e un singur pahar care trebuie spălat. Totuși, eu tot fac curat, frec podelele. N-o să găsiți nici un firicel de praf în urma mea.

– Asta e foarte lăudabil. Vreți să-i transmiteți că am trecut pe aici și că aș dori să discut ceva cu dumnealui?

– Desigur, domnişoară Trewlove. Dar nu ştiu când se va întoarce.

– Nu e urgent. Când are timp, aş dori să discut cu el.

– Voi transmite mesajul.

– Mulţumesc. Şi transmiteţi-i salutări domnului Bennett.

– Mulţumesc, domnişoară. Aşa voi face.

Coborî iute treptele și auzi ușa închizându-se în urma ei. Când ajunse pe trotuar, se uită înapoi, observând lipsa draperiilor de la ferestre, ceva ce nu observase seara trecută când îl privise. Deși poate că tocmai acum se dusese să comande să i le facă pe undeva. O avea pe doamna Bennett care să se îngrijoreze pentru el. Nu trebuia să o mai facă și ea. Cu toate astea, era mai convinsă ca niciodată că el s-ar bucura de ocazia de a-i ajuta pe alţii să înveţe să citească. Ce cale mai bună să devină parte din comunitate și să-și mai aline singurătatea?

Domnişoara Trewlove îi ocupase toată noaptea gândurile lui Matthew și chiar și a doua zi dimineață, ceea ce era al naibii de iritant, așa că decise că era nevoie de o zi în care să se ocupe de afaceri. După ce se văzu cu consilierul lui de afaceri și savură o masă relaxantă la Dodger's, clubul său favorit, făcu semn unei șarete și îi dădu instrucțiuni vizitiului să-l lase chiar la marginea domeniului Trewlove, pentru că avea chef de o plimbare înainte să se întoarcă la reședința lui. Rămase o clipă pe loc și studie construcţiile care lărgeau zona. Zgomotul ciocanelor, al oamenilor care se opinteau, poruncile strigate când și când și scârţâitul roților sub greutatea unei roabe creau o simfonie de sunete care sugerau bunăstare crescândă și putere.

Auzise sunete similare când era băiat și se ducea la minele de cărbune cu tatăl său, ca să înţeleagă mai bine moştenirea din Yorkshire, care avea să îi rămână lui. Coborâse în labirintul tunelurilor, ba chiar folosise târnăcopul de câteva ori, savurând întinderea muşchilor, truda și concentrarea de care era nevoie la muncă pentru a evita vreo boroboaţă. Toate grijile de a fi pe măsura aşteptărilor tatălui său dispăruseră atunci când ţinta pe care trebuia să o lovească era singura asupra căreia se concentra.

Folosise aceeaşi concentrare și în căutarea unei soţii, îndrăgostindu-se prea repede, prea tare. Fusese chiar recunoscător că tatăl său nu mai era, ca să vadă cum ratase această sarcină. „Când

vine vorba despre femei, gândește întotdeauna cu capul cel mare, nu cu cel mic", îl instruise adesea tatăl său. „Femeile pot fi foarte manipulatoare."

Mama lui fusese cea răspunzătoare pentru lecția învățată de tatăl său. Bătrânul nu se sfiise să dezvăluie acea informație. Erau căsătoriți de puțin peste șase luni când apăruse pe lume sora lui Matthew – acum, marchiza de Fairhaven –, așadar, existau dovezi că tatăl său fusese, de asemenea, înșelat. Nu auzise niciodată vreo vorbă bună schimbată de părinții săi. Casa lor era un loc rece din pricina disprețului pe care îl aveau unul pentru celălalt. Matthew bănuia că tatăl său oftase ușurat când apăruse el pe lume, pentru că îi oferea scuza de a nu se mai apropia de patul contesei.

Ar fi trebuit să fie mai atent, să învețe din exemplul lor. Poate că atunci ar fi putut prevedea că era destinat să repete greșeala tatălui său când avea să pornească în căutarea unei soții. La un moment dat, avea să fie nevoit să se însoare încă o dată, ca să asigure continuitatea familiei, dar intenționa să facă totul ca pe un aranjament de afaceri, prezentând o listă de calificări. Fără ochi căprui și zâmbete calde, primitoare. Nimic care să îi scoată inima din starea ei prevăzătoare. Ca un câine ieșind din lac și pe cale să se scuture de apă, alungă gândurile ursuze exact când își dădu seama că ajunsese acasă. Plimbarea nu îl ajutase să își mențină starea bună de spirit pe care o avusese de dimineață. Călătoria pe drumul regretului era întotdeauna dificilă.

Descuie și deschise ușa reședinței sale și se opri poticnindu-se când doamna Bennett apăru grăbită din camera de zi. Nu se așteptase să o mai găsească aici. De regulă, ea pleca după ce termina de strâns după masa lui de prânz. Cum astăzi nu avusese nimic de pregătit pentru el, ar fi trebuit să fi plecat de mult.

– S-a întâmplat ceva, doamnă Bennett?

– A, nu, domnule. Dar voiam să vă dau de știre că a trecut domnișoara Trewlove pe aici. Ar vrea să discute cu dumneavoastră.

El se încruntă, parcă nesigur că auzise cum trebuia; cu siguranță, ea nu avea nici un motiv să vină să-l caute, nu după ce lucrurile între ei rămăseseră cam tensionate.

– Domnișoara Trewlove?

– Da, domnule. Are librăria de pe strada principală?

– Știu cine e.

– Ei bine, domnule, a venit mai devreme, când eram pe terminate.

Ce naiba putea să vrea?

– Ar fi fost absolut acceptabil să îmi lăsați un bilet, doamnă Bennett.

– Am considerat că e prea important. Am vrut să vă spun în persoană.

– Apreciez, desigur, devotamentul dumneavoastră, dar pe viitor un mesaj scris va fi de ajuns. Nu e nevoie să stați să mă așteptați. Aș fi putut fi plecat până târziu în noapte.

Nu mai făcuse asta de nu mai ținea minte când. Băgă mâna în buzunar și scoase o monedă pentru ea.

– O, nu, domnule!

– Vă rog. Devotamentul dumneavoastră merită o apreciere suplimentară.

O plăti și pentru ziua de lucru înainte să plece. După ce ea acceptă în cele din urmă oferta lui, el o conduse la ușă și îi ură o zi bună.

Curiozitatea îl măcina, așa că o urmă curând și ieși din casă. Când ajunse la magazin, deschise ușa și păși înăuntru și nu îi plăcu defel ferocitatea cu care fu lovit de dezamăgire când văzu o femeie cu un păr de un blond auriu stând în spatele tejghelei. Nu era cea așteptată și nici cea dorită. Nu, nu dorită. Dorința avea și alt înțeles, și el cu siguranță nu avea dorințe în privința domnișoarei Trewlove.

Tânăra îi oferi un zâmbet amețitor.

– Pot să vă ajut, domnule?

Nu îi trecuse prin cap că domnișoara Trewlove nu avea să fie acolo. Cu toate astea, prin aerul prăfuit de toate cărțile adunate de ea acolo și aranjate cu grijă pe rafturi în diverse locuri din încăpere, el îi detectă parfumul, un amestec de portocale, o aromă specifică ei.

– Dacă ați fi așa amabilă să îi transmiteți domnișoarei Trewlove când se întoarce că domnul Sommersby a trecut pe aici.

Chipul fetei se lumină și mai tare, ochii ei mărindu-se de încântare, de parcă nu și-ar fi dorit nimic altceva decât să-l înveselească.

– O, dar e aici. La etaj, în salonul de lectură.

Deloc surprins că ea avea așa ceva în librăria ei, și-o imagină ghemuită într-un fotoliu mare tapițat excesiv. Vânzătoarea încă zâmbea exuberant.

– Puteți să urcați, dacă doriți.

„Puteți să", nu doar „urcați". Bănuia că domnișoara Trewlove avusese ceva de-a face cu educația vânzătoarei, împărtășind cu generozitate ceea ce învățase, pentru a îmbunătăți viața altora.

– Mulțumesc.

Urcă iute scările, două câte două, cu siguranță nu pentru că era nerăbdător să o vadă pe domnișoara Trewlove, ci pentru că era curios să știe de ce se ostenise să treacă pe la el.

Pe palier se deschidea un mic coridor. Un alt rând de scări se afla în capătul îndepărtat. El presupuse că duceau spre camerele ei, spre fereastra de unde lumina se revărsa adesea până târziu în noapte.

Se concentră din nou asupra scopului venirii sale aici și observă ușa deschisă din partea dreaptă, se îndreptă spre ea și se opri brusc. O duzină de copii în poziții diferite – stând turcește, în genunchi, întinși pe burtă – erau adunați la picioarele ei, toți la fel de captivați ca el. Ea citea *Aventurile lui Alice în Țara Minunilor*, cu voce animată, în timp ce interpreta diferite personaje. El cunoștea povestea, pentru că îi dăduse un exemplar nepoatei sale de Crăciun și ea se rugase de el să i-o citească, ceea ce, desigur, și făcuse. Nu rezista prea mult rugăminților femeilor care făceau parte din viața lui.

Ceea ce era, fără îndoială, și motivul pentru care venise astăzi aici – chiar dacă domnișoara Trewlove nu făcea cu adevărat parte din viața lui. Altminteri, ar fi reușit să înceteze a se mai gândi la ea, întrebându-se ce făcea în fiecare minut în care el nu o vedea. Se părea că distra copiii.

Ea își ridică privirea de la carte și și-o opri asupra lui, la fel de solidă ca un pumn. Gura i se arcui la colțuri și buzele i se lățiră într-un zâmbet radios, de parcă tocmai și-ar fi zărit salvatorul, cel care avea să îi aducă exact ce își dorea. Ar fi trebuit să se întoarcă și să plece pe dată. În schimb, rămase pe loc, ținut acolo parcă de o forță invizibilă – de ea și bucuria care i se așternuse pe față la sosirea lui.

– Doamnă Byng, fiți amabilă să mă înlocuiți, zise ea, fără să-și ia ochii de la el, de parcă s-ar fi temut că avea să dispară dacă o făcea.

El se întrebă dacă ea simțise cumva reținerea lui de a rămâne.

O tânără femeie cu păr roșu păru surprinsă de cererea ei.

– Ah, domnișoară Trewlove, eu nu citesc nici pe departe la fel de bine ca dumneavoastră.

– Citiți cât se poate de bine, doamnă Byng, și sunt sigură că micuții se vor bucura să ia o pauză de la vocea mea. V-aș fi îndatorată.

– Nici vorbă, zise femeia ridicându-se de pe scaun. Eu vă sunt îndatorată.

El se întrebă care să fi fost exact datoria. Probabil o carte pe care o luase pe datorie.

Domnișoara Trewlove se ridică de pe scaun cu o grație desăvârșită care avea să rușineze numeroase doamne din societate săptămâna următoare. Erau puține care se puteau lăuda cu ținuta ei. După ce îi dădu doamnei Byng cartea, ea ocoli copiii, mângâind câte un căpșor ici și colo, și se îndreptă cu mers elegant spre el. Trecuse într-adevăr multă vreme de când simțise atracția unei femei. Oricât și-ar fi dorit să fie aproape de ea, rămase unde era.

– Domnule Sommersby, deduc că ați primit mesajul meu.

Ea părea cu răsuflarea tăiată, de parcă ar fi alergat spre el, și el își închipui cât de agitați ar deveni sânii ei când s-ar arcui de pasiune sub mâna și sub corpul lui. Îi displăcea faptul că simțea o sclipire de gelozie față de bărbatul care avea să o inițieze în plăcerile împreunării trupurilor.

– Așa este.

– Haideți să ne îndepărtăm un pic, zise ea și făcu semn spre hol.

El aprobă ușor din cap și ieși din nou pe coridor, iar ea îl urmă. Era mai întuneric aici, și el își închipui ce satisfăcător ar fi să o atragă într-un colț întunecat și să îi posede gura care încă zâmbea ușor. Nu era momentul ca mintea să îi umble pe unde nu trebuia. Făcu semn din cap spre ușă.

– Aveți un fel anume de a aduce o poveste la viață.

Ea ridică dintr-o sprânceană, iar zâmbetul deveni ușor tachinator.

– Un compliment? Curând, o să-mi mărturisiți și că vă place de mine.

– Dar nu-mi displăceți, domnișoară Trewlove.

– Nu? Eram foarte sigură, după cum s-au încheiat lucrurile între noi seara trecută.

– Pur și simplu, mă deranjează ideea că vânați un lord pentru căsătorie.

– V-ar mai deranja dacă m-aș fi născut în lumea potrivită?

– Circumstanțele nașterii dumneavoastră nu au nici o importanță. Alergați după un titlu, iar în spatele acelui titlu se află un om.

– Care, fără îndoială, îmi va vâna zestrea.

Ea își încrucișă brațele sub piept, ceea ce nu făcu decât să-i pună sânii în evidență. Ochii lui nu ar fi trebuit să coboare ca să aprecieze ce vedea, dar tot o făcură, la naiba!

– De ce vă pasă...

„Pentru că sunt perfecți, se potrivesc foarte bine în palma unui bărbat fără să-l lase să-și dorească mai mult."

–... cu cine mă mărit?

Da. Tocmai discutau despre cu totul altceva.

– Port respect aristocrației și bărbaților în special. Nu-mi place să văd cum bărbații sunt păcăliți să se căsătorească, indiferent de cât de frumoasă e cea care o face.

Acum, ea își strânse pumnii și și-i puse în șolduri, șolduri înguste, dacă fustele ei indicau adevărul. Domnișoara Trewlove avea rotunjimi cât se poate de încântătoare.

– De ce aveți impresia că aș folosi înșelăciunea ca să obțin un soț? Ea părea cu adevărat ofensată și își dădu ochii peste cap. Scrisoarea? Pot să admir un bărbat, o relație, fără să folosesc ceea ce știu și fără a fi duplicitară. Ați avut în trecut vreo întâmplare care să vă facă să nu aveți încredere în femei? Ea îl studie îndelung, cu mare atenție, ceea ce-l făcu să aibă impresia că ea își trecea degetele peste fiecare centimetru din pielea lui. Ochii ei, care îi aminteau de cea mai fină ciocolată, se umplură de compasiune. V-a frânt inima?

Ce făcuse Elise și cât de naiv fusese el nu erau treaba ei.

– Dacă aș fi știut că doriți o discuție în contradictoriu, nu aș mai fi venit.

Cu o grimasă, ea închise ochii.

– Scuzele mele. Vreau să vă cer o favoare și probabil am stricat totul, așa că mă veți refuza.

Când deschise ochii ei mari, ei reflectau atâta sinceritate, încât lui îi era imposibil să găsească puterea de a o refuza, indiferent de ce avea să ceară.

– Sper că nu mă considerați prea îndrăzneață, dar am observat aseară, în cele câteva minute cât ați fost atent la carte, că sunteți foarte bun la citit, căci dădeați paginile foarte repede.

– Așa cum am spus, am avut parte de educație. Oxford.

Ea făcu ochii mari.

– Înțeleg.

El nu știa de ce simțea nevoia să o impresioneze. Nefiind dispus să dea mai multe detalii, se simțea prost că adusese vorba despre asta.

– Atunci, sunteți perfect, zise ea.

El se încruntă.

– Nu cred că termenul a fost folosit vreodată pentru a mă descrie.

Cu siguranță, nu de către Elise – cel puțin, nu după ce se căsătoriseră. Înainte de asta, îl făcuse să se poarte ca un afurisit de păun țanțoș, care credea că fiecare aspect al lui o satisfăcea, când, de fapt, pe ea o interesa doar titlul lui.

– Ei bine, sunteți perfect pentru ce am în minte. Eu și secretarul fratelui meu, domnul Tittlefitz – probabil l-ați întâlnit când ați închiriat casa, pentru că el se ocupă de asta – ținem cursuri pentru adulți în fiecare luni și miercuri. Ne concentrăm asupra lecțiilor de citit. Cum serile mele urmează să devină foarte aglomerate după ce voi fi prezentată în societate, mă întrebam dacă nu ați fi dispus să îmi țineți locul când nu voi fi disponibilă.

Nici măcar dacă viața lui depindea de asta. De ce ar vrea să petreacă și mai mult timp decât era nevoie în compania unei vânătoare de titluri? Și, chiar dacă ea nu era acolo, cu siguranță drumurile aveau să li se mai întâlnească. Singura favoare pe care intenționa să o facă era pentru el și aceea era de a păstra distanța.

– Îmi pare rău. Mă tem că nu am răbdarea necesară pentru o astfel de sarcină.

– Dar e așa plină de satisfacții.

– Vi se pare că arăt ca un bărbat care are nevoie de așa ceva?

Ea nu ar fi apărut mai întristată nici dacă l-ar fi văzut lovind un cățeluș. La naiba cu ea pentru că-l făcea să regrete asprimea tonului!

– Sinceră să fiu, mi s-a părut că sunteți un om care are timp la dispoziție și care ar vrea să-și umple orele fără să aibă nevoie să fie recompensat pentru asta.

Mina ei era aceea a unei femei care provoca un bărbat – la naiba dacă nu era tentat să îi cedeze, să îi ofere această victorie, ceea ce era o nebunie.

– Faptul că am timp la dispoziție nu înseamnă că nu am responsabilități și sarcini care îmi ocupă destul timp.

– Ne scuzați, domnișoară Trewlove.

Fără să ezite, ea se duse mai aproape de el, din calea femeilor și a copiilor care ieșeau din salonul ei, aducând spre el un parfum ademenitor de portocale.

– La revedere, doamnă Byng! Ne vedem vinerea viitoare.

Ea îi mângâie pe creștet pe copii și își luă rămas-bun de la mame, acordând atenție fiecărei persoane, mici sau mari, tânără sau adultă, care trecu pe lângă ea. Sau care era dusă în brațe. Chiar și bebelușii din brațe primiră o atingere pe obraz sau pe vârful nasului.

Când toată lumea plecă, ea se uită la el, și el constată că nu făcuse un pas în spate, nici măcar un milimetru și că rămăsese nepermis de aproape, așa de aproape, că putea simți căldura care radia dinspre ea. Mâinile lui se flexară, tresăltară, de parcă ar fi vrut cu disperare să se întindă și să îi cuprindă obrazul, să vadă dacă era chiar așa mătăsos pe cât părea.

– Îmi cer scuze, domnule Sommersby, zise ea cu voce joasă, de parcă ar fi șoptit un secret. Sigur că aveți chestiuni mai importante care vă solicită atenția. Sper că îmi veți ierta îndrăzneala.

În acel moment, îi trecu prin minte gândul absurd că i-ar ierta orice și înțelese cu mare siguranță că ea reprezenta un pericol. Nu avea să folosească scrisoarea în planurile ei, ci ochii căprui, gura languroasă și sânii obraznici, talia îngustă, bunătatea. În cele din urmă, vreun gentleman avea să cadă pradă acestora fără ca măcar să-și dea seama că fusese prins. Asta era puterea ei.

El făcu un pas în spate.

– O zi bună vă urez, domnișoară Trewlove!

Apoi se îndreptă pe hol spre scări și le coborî de parcă ar fi fost fugărit de câinii iadului.

Capitolul 6

În seara aceea, Fancy ieși din librăria ei, închise ușa, băgă cheia...

– Domnișoară Trewlove.

Ea scoase un țipăt ușor, își duse mâna la piept ca să-și țină inima în loc și se răsuci pe călcâie.

– Domnule Sommersby.

Doar nu stătuse să o aştepte aici. Sigur, ea fusese preocupată să încuie, însă cu siguranţă ar fi observat dacă ar fi fost acolo. El venise de după colţ exact când ea se străduia să plece pe furiş, şi, în vinovăţia ei, atribuia sosirii lui scopuri necurate. Oamenii încă umblau pe stradă, se duceau la tavernă sau acasă. Trăsuri, căruţe şi şarete circulau nestingherite. Copiii alergau de colo, colo. Printre toate astea, era doar o coincidenţă că drumurile li se întâlniseră din nou. În afară de asta, după întâlnirea lor de după-amiază, era improbabil ca el să caute o scuză ca să fie aproape de ea. Ea cu siguranţă nu dorea să fie în preajma lui.

– Dacă doriţi o carte, va trebui să vă întoarceţi mâine, pentru că tocmai închideam.

– Ieri părea că nimic nu vă putea opri să găsiţi cartea potrivită pentru cineva.

– Ieri nu aveam planuri.

– Sunt intrigat. Nu mergeţi cumva la Jolly Roger la cină?

Oare detecta un interes în tonul lui, speranţa că aveau să împartă din nou o masă? Omul acesta o nedumerea. Mai devreme, păruse dornic să scape destul de repede de ea. Ea nu îi datora nici o explicaţie, dar găsi un soi de plăcere perversă în a-i dezvălui că viaţa ei includea lucruri care îi ocupau mult timp.

– De fapt, am plecat într-o aventură.

Ea se uită în sus la ferestrele care dădeau spre biroul lui Mick, recunoscătoare că nu-l vedea stând acolo. După ce îi spusese că avea să cineze acasă în seara aceea, ea nu avea nevoie ca el să o prindă punând cine ştie ce la cale. Îşi amintea o vreme când nu avea voie să facă nimic altceva în afară de a-şi îmbunătăţi şansele de căsătorie. Fusese oprită din a explora zone departe de casă, pentru că mama ei se temea că aveau să o ducă pe căi greşite, aveau să o facă să descopere alcoolul, ţigările, jocurile de noroc sau înjurăturile. Fraţii ei avuseseră toţi voie să facă orice doreau, în vreme ce ea era supravegheată ca de ulii. Cu siguranţă, un pic de rebeliune era bine-venită.

– Ce fel de aventură?

– Nu văd de ce v-ar interesa asta.

El slobozi un oftat prelung, de om chinuit.

– Îmi dau seama că sunteţi, fără îndoială, supărată din pricina răspunsului meu de mai devreme...

– Nu, deloc.

O minciună. Ea era foarte dezamăgită că răspunsul lui urma să aibă ca rezultat faptul că aveau mai puţine ocazii să devină repede prieteni şi că domnul Tittlefitz urma să aibă mai multă treabă.

– Dumneavoastră decideţi cum vă împărţiţi timpul, după bunul-plac. Aşa cum fac şi eu. Apoi o cuprinse încăpăţânarea şi decise că nu-i păsa dacă el ştia despre planurile ei. De fapt, simţea chiar o mare satisfacţie la gândul de a-l şoca. Acum, vă rog să mă scuzaţi, mă aşteaptă *penny gaff*[1].

El miji ochii, privirea devenindu-i mai intensă, de parcă ea ar fi căpătat dintr-odată un al doilea cap.

– De ce, pentru Dumnezeu, v-aţi duce la un *penny gaff*?

Din nou, ea nu îi datora nici o explicaţie, dar ce rău făcea dacă i-o dădea? Deşi Aiden avea un club care furniza fantezii pentru femei, ea nu avea voie să se ducă acolo şi era nevoită să-şi găsească propriile forme de distracţie. Cu un oftat, răsuci cheia în broască şi apoi o ascunse într-un buzunar secret al fustei, ştiind prea bine că acolo unde se ducea existau degete abile, aşa că toate lucrurile importante trebuiau ascunse.

– După ce voi fi prezentată în societate, va trebui să mă port cât se poate de bine, iar locuri ca acela îmi vor fi interzise.

– Ar trebui să vă fie interzise de pe acum.

Ea îşi dădu ochii peste cap la auzul dojenii lui. De ce îl interesa pe el cum îşi petrecea seara?

– Mi-au fost interzise, de asta mă duc în seara asta. E ultima ocazie să văd aşa ceva.

– Singură? Fără însoţitoare? Aţi înnebunit?

– Nu e genul de loc unde să te duci cu însoţitoare. În afară de asta, ea i-ar putea spune lui Mick, şi el nu ar fi deloc mulţumit.

– Aşa şi trebuie să fie. Vă interzic.

Ea izbucni în râs.

– Nu sunteţi în poziţia de a-mi interzice nimic, domnule Sommersby. O seară bună, domnule!

Întorcându-şi uşor umerii, ea se strecură pe lângă el şi porni pe trotuar. Paşii lui zgomotoşi şi hotărâţi răsunară în jurul ei.

– Cum vreţi să ajungeţi acolo?

---

[1] Formă de divertisment popular pentru clasele inferioare din Anglia secolului al XIX-lea, constând din scurte distracţii teatrale, care puteau fi organizate oriunde permitea spaţiul. (n.red.)

– O să închiriez o birjă câteva străzi mai încolo.

Când avea să fie destul de departe de ochii ageri ai lui Mick.

– Nu puteți merge singură. E periculos, domnișoară Trewlove.

– Sunt pregătită.

– Hoți de buzunare, briganzi, bătăuși. Tot soiul de bărbați rău intenționați care nu vor ezita să profite de o femeie singură.

– Apreciez grija dumneavoastră domnu...

El o apucă de braț. Din fericire, nu era cel în care își ținea săculețul. Îl lansă cu toată puterea împotriva lui. Îl lovi de capul lui și îl trimise clătinându-se înapoi, pălăria zburându-i în stradă. El își regăsi echilibrul și-și apăsă palma de cap.

– Ce naiba e în chestia aia?

– Cărți.

Ea alergă și-i salvă pălăria înainte să fie strivită de roțile vreunei trăsuri aflate în trecere. Se întoarse pe trotuar și i-o întinse.

– Îmi pare rău. Am reacționat fără să mă gândesc, deși bănuiesc că voiați să demonstrați cum un ticălos ar putea încerca să profite de mine.

El nu răspunse la presupunerea ei, dar afișă un aer vinovat.

– De ce ați lua cărți la un *penny gaff?*

Ea ridică săculețul.

– Pentru că oferă greutate în caz că sunt acostată. Am și un pumnal mic ascuns în centura rochiei și un cuțit pitit în cizmă.

– Știți cum să le folosiți?

– Chiar foarte eficient. Deși frații mei au căutat mereu să mă protejeze, am locuit totuși în mahalale, și ei nu puteau să mă păzească mereu. Așa că m-au învățat cum să mă apăr singură. Sper că nu v-am lovit prea tare. Aveți un cap foarte frumos, și nu aș vrea să vă fi deformat craniul.

El râse, un sunet bogat și profund, care răsună în jurul ei și prin ea, instalându-i-se direct în suflet.

– Domnișoară Trewlove sunteți... Nu am cuvinte. Cu toate astea, nu pot să vă permit să plecați de capul dumneavoastră în partea neplăcută a Londrei.

– Din nou, domnule Sommersby, nu sunteți în poziția de a-mi permite ceva.

El ridică din umeri.

– Bănuiesc că va trebui să trec pe la hotel, să-i dau de ştire fratelui dumneavoastră.

Ea simți cum o cuprinde furia.

– Nu ați îndrăzni.

– Nu pot să nu mă tem că, dacă vi se întâmplă ceva neplăcut și el află că v-am lăsat să plecați neînsoţită, îmi va lua capul.

– Nu fiţi idiot! Nu o să afle.

– Oamenii încă umblă pe stradă. Sunt sigur că unul sau doi au observat că stăm de vorbă. E foarte probabil ca vestea să ajungă la fratele dumneavoastră, și nu pot să explic de ce v-am lăsat să mergeţi singură.

De ce insista să o însoțească? După după-amiaza aceea, ea se aşteptase ca el să o evite cu orice preţ. Era pe punctul să înceapă să ţipe ca o scorpie.

– Domnule Sommersby, ar fi nepotrivit să fiu văzută cu un bărbat în lipsa unei însoțitoare.

– Care sunt şansele să vă întâlniți cu cineva cunoscut?

– Una la o mie, aș zice, dar...

– Prin urmare, e improbabil să fim văzuți sau recunoscuți de cineva important.

– Adevărat, dar...

– Ați luat, de asemenea, cina cu un bărbat fără să aveţi o însoţitoare.

Aici o prinsese, dar tot simțea nevoia să sublinieze:

– Nu am luat cina cu un bărbat. El pur și simplu a folosit scaunul de la masa mea.

El îi aruncă un zâmbet atât de devastator de perfect, că ea ar fi fost mulţumită să-și petreacă tot restul vieții spunându-i lucruri care să-i provoace un asemenea zâmbet.

– Chestiune de semantică.

– Aş mai spune şi că Becky, ba nu, toți angajații au servit drept însoţitori la acea cină.

– Pot să accept asta. Le-am simţit privirile pe tot parcursul serii.

El făcu un pas spre ea.

– Cum rămâne, atunci? Mergeţi singură la *penny gaff*. Eu, în schimb, am decis că am chef de ceva distracţie în seara asta, aşa că merg şi eu. Nu cu dumneavoastră, desigur. Dar, cum mergem

în aceeaşi direcţie, îndrăznesc să spun că va fi loc pe bancheta birjei dumneavoastră, aşa că ce rău ar fi să împărţim birja?

Era destul de rău, mai ales în spaţiul mic din birjă, îşi dădu el seama când coapsa ei se lipi de a lui şi mişcarea legănată a trăsurii făcea ca sânul ei să se frece din când în când de braţul lui. Ea nu părea să-şi dea seama de atingeri în vreme ce corpul lui reacţiona de parcă i s-ar fi suit în braţe.

După ce plecase mai devreme din magazinul ei se simţise ca un nesimţit pentru că nu acceptase solicitarea ei, chiar dacă încerca să-şi justifice motivele pentru care trebuia să o evite. Apoi, în drum spre tavernă, fusese şocat de bucuria pe care o simţise când dăduse colţul şi o văzuse în rochia ei modestă de culoarea untului, cu un decolteu mic, pătrat, care dezvăluia scobitura de la baza gâtului şi un centimetru de piele de dedesubt. Fusese fermecat şi incapabil să se gândească la altceva decât să-şi adâncească limba în punctul acela provocator din centrul claviculei ei. Ceea ce era, fără îndoială, şi motivul pentru care se dovedise atât de puţin dornic să se despartă de ea şi acum o însoţea în aventura ei. Dorinţa îl făcea din nou să ia decizii tâmpite, şi, cu toate astea, nu reuşea să regrete alegerea făcută.

Ea îl instruise pe vizitiu să îi ducă la Devil's Door. El nu cunoştea stabilimentul respectiv, dar ştia destul de bine la ce să se aştepte acolo, pentru că vizitase alte asemenea locuri în tinereţe, când el şi prietenii lui aveau chef de distracţii mai neruşinate.

– Cum aţi aflat despre locul acesta?

– Când aveam cam 12 ani, un băiat care locuia în apropiere m-a invitat să merg cu el. Am întrebat-o pe Gillie cu ce să mă îmbrac – ea îşi întoarse privirea spre el –, şi aşa s-a terminat totul. Ea mi-a explicat că nu era genul de loc pe care să-l frecventeze o lady adevărată. Dar m-am tot gândit în decursul anilor şi am decis că, înainte să devin o lady adevărată, voi petrece o seară fără să fiu o lady. Aşa că iată-ne!

– Ce s-a ales de băiatul acela?

El se întrebă dacă ea îl iubise, dacă păstrase un loc în inima lui pentru el.

– Şase luni mai târziu, s-a căsătorit cu altă fată care locuia în zonă.

– Doamne sfinte! Câţi ani avea când v-a invitat să mergeţi cu el?

El bănuia că mai degrabă vârsta băiatului, nu locul unde trebuiau să meargă provocase interdicţia impusă de sora ei.

–15. Se căsătoresc devreme în mahalale. Mireasa lui avea doar 14 ani, deşi mă îndoiesc sincer că a fost vreodată mireasă. Presupun că nu a avut loc niciodată o ceremonie. S-ar putea să nici nu fi avut aprobare de căsătorie. Adesea, cuplurile se mută împreună și se declară căsătorite. Şi cine să ştie că nu e așa? Frații mei plătesc pentru o aprobare pentru toţi angajații lor care doresc să se căsătorească. După cum vă puteți imagina, sunt foarte dornici să se asigure că nu vor exista copii din flori.

–A fost dificil să copilăriţi așa, ca un copil nelegitim?

El ura gândul că ar fi putut cineva să o facă să se simtă inferioară.

–Familia mea a avut grijă ca asta să nu conteze. Şi totuşi, eram conştientă de asta. Copiii mei vor fi legitimi, și asta e important pentru mine. Așa va fi și tatăl lor, un lord adevărat, a cărui genealogie se întinde pe generații. Ce minune să știi cine a fost înaintea ta!

El întotdeauna luase drept firesc acest lucru, îl resimţise chiar ca pe o povară, să împlinească nu doar aşteptările părinţilor, ci și aşteptările celor morţi de mult.

–În fine, asta ştiu despre teatrul acesta. Ați fost la vreun *gaff* vreodată?

–Am fost.

–V-au plăcut spectacolele pe care le-aţi văzut?

–Sincer să fiu, abia dacă pot să îmi amintesc de ele. Dar, dacă v-a plăcut vacarmul din tavernă, gălăgia de la un *penny gaff* ar trebui să vă încânte de-a dreptul.

El o vedea din profil, dar observă cum ea își arcuiește uşor buzele în sus. Oare avea vreun lord să reziste acestei mişcări seducătoare? El avea să poată, oare?

–Mă bazez pe asta.

–Dacă îmi permiteți, sunt surprins că familia dumneavoastră nu vă păzește mai îndeaproape. Tânără, necăsătorită, locuiţi singură.

–Nu își imaginează că aş putea face ceva nepotrivit, pentru că am fost cuminte în copilărie și nu am dat niciodată de necazuri. Cred că se gândesc cu toții și că faptul că Mick locuiește chiar vizavi și poate să mă verifice oricând servește ca descurajare pentru orice acţiuni îndrăzneţe. O nouă arcuire a buzelor. Dar el e mult prea preocupat de soţia lui. E nebun după ea.

– Presupun că sperați la același nivel de devotament.

– M-ar bucura foarte tare să fiu la fel de adorată, dar sunt și suficient de realistă să știu că zestrea mea va juca un rol destul de important în a-mi stabili viitorul. Încerc să nu mă simt ca și cum aș fi scoasă la vânzare.

El nu se gândise până atunci la asta în acești termeni.

– Femeile vin cu zestre de secole. Nu e o insultă să ai zestre.

– Știu. Sunt foarte norocoasă. Sper doar că nu va fi singurul lucru care îi va plăcea la mine.

El ar fi vrut să-și scoată mănușile și să-și treacă degetele pe obrazul ei în semn de consolare. În schimb, își ținu mâinile pe coapse, cu pumnii strânși. Dacă nu s-ar fi retras din societate, oare ar fi întâlnit-o la bal? Ar fi fost intrigat? Ar fi fost dispus să pășească într-o capcană doar ca s-o aibă?

– E probabil lipsit de înțelepciune din partea mea să fiu singură cu un bărbat pe care-l cunosc atât de puțin.

În spațiul mic din trăsură, vocea ei era o șoaptă joasă, de parcă ea nu era sigură că voia ca vorbele ei să fie auzite.

– În ce zonă din Londra ziceți că ați copilărit?

– Nu am copilărit în Londra. Ci în Yorkshire.

– Un băiat de la țară. Nu mi-am imaginat asta despre dumneavoastră.

– Dar ce v-ați imaginat?

– Nu sunt sigură. Un tată care a avut succes într-o afacere. Avocat, poate.

– Un bădăran, în general, dar era priceput la investiții și să-și gestioneze veniturile. Am beneficiat de atenția lui la detalii.

– Nu mai e printre noi?

– Nu, a murit cu câțiva ani în urmă.

– Vă e dor de el?

– Mi-e dor să am parte de sfaturile lui.

– Cred că acum e prima oară când îmi împărtășiți atâtea, domnule Sommersby. Mă simt considerabil mai în siguranță.

– Nu aș profita niciodată de dumneavoastră, domnișoară Trewlove.

– Sper că nu. Frații mei v-ar ucide dacă a-ți face-o, și corpul nu v-ar mai fi găsit niciodată.

El rânji larg în întunericul care îi învăluia.

– Ce sfârşit tragic! Poate aţi putea să scrieţi un roman de tipul *penny dreadful* despre asta. Deşi aş prefera să mă descrieţi drept un erou, pentru că eroul nu moare niciodată.

– Din păcate, nu e cazul întotdeauna. Tatăl meu a fost un erou. A murit într-un război pe meleaguri străine, înainte să mă nasc. Dar mama mi-a povestit despre el.

– Ştiţi cine e mama dumneavoastră?

Râsul ei uşor pluti în jurul lui.

– Ettie Trewlove e mama mea.

– Nu înţeleg. Credeam că ea doar creştea copii din flori.

– Pe ceilalţi, da, dar nu pe mine. Pe mine m-a născut.

Ceea ce explica de ce fraţii ei erau aşa protectori cu ea. Nu doar din pricina diferenţei de vârstă, ci şi pentru că era copilul femeii care îi crescuse.

– Trebuie să fi fost remarcabil de tânără când a început să ia în grijă copii din flori.

– Abia dacă avea 20 de ani. Soţul ei murise, şi avea nevoie de o modalitate de a câştiga bani. Nu avea educaţie, vedeţi dumneavoastră, aşa că opţiunile îi erau limitate.

El se întrebă dacă acesta era în mare motivul pentru care ea îi învăţa pe alţii să citească. Motivul lui pentru a nu o ajuta îi păru dintr-odată egoist şi mărunt, mai ales că hotărârea lui de a evita să petreacă timp în prezenţa ei rezistase doar câteva ore. Nu voia să se simtă atras de ea, dar era.

Ea se aplecă uşor înainte.

– Ah, iată, am ajuns.

Trăsura se opri. Matthew plăti vizitiul, şi uşile se deschiseră imediat. După ce coborî, o ajută pe domnişoara Trewlove să coboare şi se uită la clădirea din faţa lor, unde oamenii se revărsau înăuntru.

– Pare o biserică.

– Una convertită, din câte înţeleg. Cât se poate de potrivit, nu credeţi, căci sunt sigură că e plină de păcătoşi?

El era sigur că nu exista adevăr mai mare. După ce plăti taxa de intrare, urcară scările la balcon şi-şi croiră drum spre băncile din faţă, care ofereau o vedere neîngrădită asupra scenei şi spre şirurile de strane aliniate dedesubt. În faţă, era mare agitaţie. Băieţi tineri, mulţi părând să aibă nevoie de o baie, săreau în sus şi alergau de colo, colo. Femeile legănau bebeluşi urlători, fără îndoială încercând

să-i facă să tacă. Unii bărbați strigau și se împingeau, în timp ce alții ședeau relaxați și își fumau pipele.

Ea se uită spre el și zâmbi.

– Atâta haos. E minunat, nu-i așa?

El se gândi la dineuri, la piese pe Drury Lane, recitaluri și petreceri în grădină la care participase. Mult mai civilizate, mult mai puțin haotice.

– Cred că m-ar obosi să vin în fiecare seară.

Ea aprobă din cap.

– Sunt de acord. Ar trebui păstrate pentru ocazii speciale. Deși pentru unii dintre acești oameni bănuiesc că reprezintă un refugiu, mai ales pentru cei care nu pot să se refugieze în cărți.

– Vă gândiți mereu la cărți?

Privirea ei se opri pe buzele lui.

– Nu întotdeauna.

Când se uită în altă parte, obrajii îi erau ușor îmbujorați, și el se întrebă cât de tare s-ar mai înroși dacă el ar ceda tentației de a o săruta.

Dar, înainte să poată face ceva ce n-ar trebui, un domn într-o haină care nu îi venea bine apăru pe scenă și începu să facă ce credea el că erau comentarii amuzante despre americani. Mulțimea hohoti și îl întărâtă. Domnișoara Trewlove, care nu părea să fie la fel de amuzată, se aplecă spre însoțitorul ei, cu gura lângă urechea lui, aducând spre el parfumul ei de portocale. El era sigur că acțiunea ei se datora gălăgiei din pricina căreia era greu să auzi ceva, că nu intenționa să fie așa provocatoare, dar totuși era. Cât de simplu ar fi fost să-și întoarcă ușor capul și să îi captureze gura.

– De ce li se pare oamenilor amuzant să se distreze pe seama altora?

– Ca să uite că alții se distrează pe seama lor.

Din partea lui Matthew, individul putea să plece cât mai repede de pe scenă. Fu urmat de o lady care nu putea să fie mai în vârstă ca domnișoara Trewlove. Era mult prea slabă, cu fusta și jupele prea scurte, dezvăluindu-i gleznele subțiri și picioarele goale. Urlă un cântec despre doi iubiți ai căror părinți încercau să-i despartă, care se termină cu moartea lor, sfârșitul fiindu-le provocat de propriile mâini cu ajutorul unui pumnal de argint, ca să fie împreună pentru eternitate. El se uită spre ea și o văzu cum își șterge discret lacrimi

de pe obraji. Scoase o batistă din buzunar și își duse un deget sub bărbia ei, întorcându-i ușor capul spre el. Cu mare atenție, îi șterse ușor lacrimile.

– E doar un cântec.

– Dar e așa tragic.

Ochii ei căprui erau atât de triști, încât el își dori să aibă talentul de a o înveseli, de a alunga tristețea.

– Așa e iubirea uneori.

– Chiar și așa, nu-mi imaginez că e bine să nu ai parte de ea, fie și doar pentru scurt timp.

– Dar, după ce ai avut parte de ea, ai putea renunța la ea?

– Nu știu. Și cine spune că nu putem să iubim mai mult de o dată?

După ce îi șterse lacrimile, el își îndesă batista înapoi în buzunar, mișcat de bunătatea inimii ei. Pe scenă, ploua cu monede. Fata făcu o serie de plecăciuni iuți și reverențe și se grăbi să-și adune câștigul, apoi dispăru. El se aplecă spre ea și șopti:

– O să descopăr cine e și o să-i trimit niște bani mâine.

Doamne sfinte, ar fi în stare să-și golească cuferele de bani pentru zâmbetul pe care ea i-l oferi.

– E foarte generos din partea dumneavoastră, domnule Sommersby.

Nici pe departe, mai ales că putea să-și permită cu ușurință asta.

– V-a plăcut reprezentația ei, nu-i așa?

– Așa e. Chiar credeți că nu are încălțări?

– Bănuiesc că absența lor face parte din costumație.

Ea scutură din cap.

– Uit că acești oameni sunt artiști.

– Cei buni reușesc exact asta: să te facă să uiți că totul e teatru.

Soția lui aparținuse acelei categorii, râzând la glumele lui, aruncându-i priviri lungi de fiecare dată când el se îndrepta spre ea. Ea întotdeauna îi zâmbise strălucitor, făcându-i inima să o ia la goană în așteptarea momentului în care avea să fie lângă ea. Până când își dăduse seama că toate acțiunile ei fuseseră doar ca să obțină ce-și dorea: ca el să stea lângă ea la altar.

*

Lui Fancy îi displăcură unele reprezentații, mai ales cele indecente, în care oamenii se prefăceau că preacurvesc. Pentru Dumnezeu, erau și copii în public.

Dar era bucuroasă că venise, văzuse ce presupunea un astfel de spectacol și știa că, dacă avea să pomenească cineva vreodată despre *penny gaff*, ea măcar urma să aibă habar la ce se referea. Era însă în mod special bucuroasă că domnul Sommersby o însoțise.

Când ieșiră din teatru, ea văzu o femeie care vindea plăcinte cu carne.

– O, sunt lihnită. Ați vrea o plăcintă?

– Nu știți ce e în ea.

– Ei bine, e o plăcintă cu carne.

– Dar ce fel de carne? De câine? De pisică? De șobolan?

– Serios acum. Doar pentru că e o zonă mai săracă din Londra nu înseamnă că mâncarea nu e bună. Ea se duse la femeie. O plăcintă cu carne, vă rog.

– Să fie două, bombăni el înainte să-i ofere monedele necesare.

– Nu era intenția mea să plătiți pentru tot în seara asta.

– Nu e nici o dificultate, domnișoară Trewlove.

– Nu asta era ideea. Nu vreau să fiu datoare.

– Măcar atât pot să fac după ce m-am băgat în planurile dumneavoastră.

Fancy nu avea de gând să admită că era bucuroasă că o făcuse, așa că se uită în jur.

Mulțimea care plecase de la teatru se dispersase și cei care așteptau următoarea reprezentație își croiră drum înăuntru.

– O să stăm pe scări, ce ziceți?

Fără să-l mai aștepte, se instală pe treptele de intrarea în teatru. El se așeză lângă ea, cu picioarele lungi întinse dinainte. Nu era așa aproape de ea ca în birjă, și ei îi părea rău că nici o porțiune din el nu o atingea. Fusese foarte plăcut să se atingă de el în timp ce înaintau pe scări.

– E surprinzător de bună, mormăi el.

– Am observat că era coadă mai devreme, când am sosit. Dacă te instalezi cu taraba în fața unui teatru, trebuie să-ți construiești o reputație de marfă de încredere dacă vrei să ai succes.

El se uită la ea pieziș.

– Fratele dumneavoastră v-a învățat asta?

– Nu, mi-am dat singură seama de asta, ca să nu mai spun că e și o chestie logică. Oamenii nu se întorc să cumpere dacă sunt nemulțumiți de prima achiziție, zise ea ridicând din umeri. Ei bine, pe aici chiar s-ar întoarce, dar doar pentru a-ți face cunoștință cu pumnii lor.

Ea mușcă din crusta gustoasă și râse ușor când umplutura groasă i se scurse pe bărbie. O șterse cu mâna înmănușată. Atât de neelegant. Dar era absolut delicioasă.

Când el nu răspunse, ea se întoarse și îl descoperi studiind-o cu o foame de parcă și-ar fi dorit să lingă zeama de pe bărbia ei – sau poate că doar proiecta propriile dorințe asupra lui.

– Am o batistă în buzunar, zise el, și vocea îi sună aspră și dură.

– Cea cu lacrimile mele?

El aprobă din cap. Ea fusese foarte mișcată când el îi ștersese cu grijă lacrimile de pe obraji și, din cine știe ce motiv, nu voia să murdărească batista, gândindu-se în mod irațional că poate el nu avea să o mai spele niciodată, păstrând lacrimile ei pentru totdeauna.

Scutură din cap.

– E prea târziu acum. O să-mi folosesc mănușile și o să le dau jos după ce termin.

– Vor fi distruse.

Erau deja distruse. Ea observă că el fusese destul de înțelept să le dea jos înainte de a mânca. Brusc, el se concentră din nou asupra plăcintei și mai luă o îmbucătură. Apoi simți nevoia să mărturisească:

– M-am uitat printre draperii și am văzut că mă pândeați de la fereastră noaptea târziu.

– Nu vă pândesc, mă uit înspre grajduri.

– Nu spre fereastra mea?

– Uneori, privirea mi se oprește și acolo, dar nu e intenția mea să vă spionez, domnișoară Trewlove.

Ea nu știa de ce cuvintele lui o dezamăgeau. Poate pentru că voia ca el să fie la fel de intrigat de ea cum era ea de el.

– De la fereastra dumneavoastră de peste drum puteți vedea dormitorul meu, dar nu perfecțiunea a ceea ce se află în partea cealaltă.

– Vă referiți la dumneavoastră?

Râsul ei ușor pluti în jurul lor.

– Nu sunt așa arogantă. Sub fereastra mea, se află un intrând mic pentru citit. Fratele meu a construit o băncuță în perete. Mama

a cusut o pernă groasă, umplută, și a brodat pernuțe pentru ea. Câteodată, stau acolo și citesc până se destramă lumea.

– Nu lăsați faptul că eu stau la geam să vă oprească să faceți ce vă place.

– Acum, cine e arogant şi crede că ar putea să mă oprească din a face ceva ce îmi doresc? Voiam doar să știți că, dacă mă vedeți așezată acolo, nu e pentru că încerc să vă captez atenţia, ci pentru că aşa obişnuiesc.

– O să ţin minte. Ce se va întâmpla cu librăria după ce vă veți căsători? Veți continua să o conduceți?

– N-o să prea am timp, nu-i așa? Nu cu toate obligațiile sociale şi cu cele de soţie. Vizite de dimineață, cine, teatru – să fiu văzută peste tot. Mick încă e proprietarul clădirii.

El nu dorise să i-o dea ei, pentru că legea nu i-ar fi permis să păstreze controlul asupra ei după căsătorie. Soţul ei ar fi putut face cu ea ce dorea.

– Mi-a promis că voi avea un cuvânt de spus despre cum e condusă, dar nu voi mai lucra acolo şi cu siguranţă nu voi mai locui acolo. Nu, Marianne va prelua conducerea, deşi sper să mă pot ocupa de predare. Femeile căsătorite cu lorzi fac opere de caritate. Aceasta va fi a mea.

Avea să fie o viață foarte diferită, dar ea era încântată de posibilitățile pe care i le oferea. Provocarea era să găsească un bărbat care recunoștea potențialul și îl folosea. Luă ultima îmbucătură de plăcintă, se șterse la gură cu mănușa și începu să o dea jos.

– Ați ratat o porțiune.

Ea se întoarse și-l descoperi studiind-o atât de intens, încât se temu că era mânjită peste tot. Ridică o mână pe care mănușa atârna pe jumătate scoasă. Degetele lui îi apucară ușor încheietura.

– Îmi permiteți?

Vocea lui suna atât de sinceră, încât ar fi aprobat din cap dacă el ar fi vrut să o dezonoreze, dar el nu voia decât să îndepărteze o mică urmă de mâncare pe care o ratase. Uimită, ea se uită cum el își atinse degetul mare de limbă – probabil cel mai senzual gest pe care îl văzuse la un bărbat.

– Chiar aici, zise el și își apăsă degetul de colțul gurii ei.

Apoi el linse ce luase pe degete, și ea se încălzi așa tare, că era foarte posibil ca luna să se fi transformat în soare.

– Și aici, zise el și atinse celălalt colț. Și aici. Pe bărbie. Și aici.

Spațiul dintre sprâncenele ei fu locul unde degetul lui poposi.

Oamenii treceau pe acolo, și ea se întrebă ce gândeau despre cuplul de pe trepte care abia dacă se mișca.

– Și aici.

Tâmpla ei stângă.

– Aș îndrăzni să spun că nu am fost așa murdară.

– Chipul dumneavoastră e perfect, domnișoară Trewlove.

– Să vă audă Dumnezeu. De fapt, viconți, conți... sper că mă vor găsi frumoasă.

– Nu văd cum ar putea altfel.

Tonul lui era abrupt, plin de dezaprobare. De parcă ea ar fi luat brusc foc, el își feri mâna, și ea descoperi că tânjea după alte dezmierdări de-ale lui.

– Pot să fiu cinstită cu dumneavoastră, domnule Sommersby?

– Nu pot decât să sper că sunteți mereu, domnișoară Trewlove.

Ea trase aer în piept, nefiind sigură dacă vorbele ei aveau să mai atenueze tensiunea care se formase brusc între ei.

– Mă nedumeriți, domnule.

– Cum adică?

Cum să îi explice ca să nu pară că îi păsa cu adevărat, când, de fapt, îi păsa foarte tare, mai mult decât era înțelept pentru o femeie pe cale să plece în căutarea unui soț.

– Nu pare că știți ce vreți.

El ridică dintr-o sprânceană întunecată.

– Într-adevăr.

– Am impresia că nu reușiți să vă hotărâți dacă sunt pe placul dumneavoastră. În după-amiaza asta, bunăoară, am avut senzația că abia așteptați să scăpați de mine. Acum, iată-vă, v-ați inserat în aventura mea, ați transformat-o într-o experiență mult mai plăcută decât ar fi fost dacă veneam singură, așa cum avusesem de gând. Mi-ați văzut lacrimile și mi-ați șters fața, și, cu toate astea, nu pot să scap de impresia că tocmai v-am jignit.

El slobozi un oftat prelung înainte să se tragă puțin de lângă ea, își puse coatele pe genunchi, împreunându-și palmele, și se uită spre strada unde fâșii de ceață începeau să-și facă simțită prezența.

– Am fost căsătorit la un moment dat. Nu a fost un aranjament prea fericit.

Inima ei tresări la mărturisirea pe care el i-o făcuse și la tonul sumbru al vocii sale.

a cusut o pernă groasă, umplută, și a brodat pernuțe pentru ea. Câteodată, stau acolo și citesc până se destramă lumea.

Nu lăsați faptul că eu stau la geam să vă oprească să faceți ce vă place.

Acum, cine e arogant și crede că ar putea să mă oprească din a face ceva ce îmi doresc? Voiam doar să știți că, dacă mă vedeți așezată acolo, nu e pentru că încerc să vă captez atenția, ci pentru că așa obișnuiesc.

O să țin minte. Ce se va întâmpla cu librăria după ce vă veți căsători? Veți continua să o conduceți?

N-o să prea am timp, nu-i așa? Nu cu toate obligațiile sociale și cu cele de soție. Vizite de dimineață, cine, teatru – să fiu văzută peste tot. Mick încă e proprietarul clădirii.

El nu dorise să i-o dea ei, pentru că legea nu i-ar fi permis să păstreze controlul asupra ei după căsătorie. Soțul ei ar fi putut face cu ea ce dorea.

– Mi-a promis că voi avea un cuvânt de spus despre cum e condusă, dar nu voi mai lucra acolo și cu siguranță nu voi mai locui acolo. Nu, Marianne va prelua conducerea, deși sper să mă pot ocupa de predare. Femeile căsătorite cu lorzi fac opere de caritate. Aceasta va fi a mea.

Avea să fie o viață foarte diferită, dar ea era încântată de posibilitățile pe care i le oferea. Provocarea era să găsească un bărbat care recunoștea potențialul și îl folosea. Luă ultima îmbucătură de plăcintă, se șterse la gură cu mănușa și începu să o dea jos.

– Ați ratat o porțiune.

Ea se întoarse și-l descoperi studiind-o atât de intens, încât se temu că era mânjită peste tot. Ridică o mână pe care mănușa atârna pe jumătate scoasă. Degetele lui îi apucară ușor încheietura.

– Îmi permiteți?

Vocea lui suna atât de sinceră, încât ar fi aprobat din cap dacă el ar fi vrut să o dezonoreze, dar el nu voia decât să îndepărteze o mică urmă de mâncare pe care o ratase. Uimită, ea se uită cum el își atinse degetul mare de limbă – probabil cel mai senzual gest pe care îl văzuse la un bărbat.

– Chiar aici, zise el și își apăsă degetul de colțul gurii ei.

Apoi el linse ce luase pe degete, și ea se încălzi așa tare, că era foarte posibil ca luna să se fi transformat în soare.

– Și aici, zise el și atinse celălalt colț. Și aici. Pe bărbie. Și aici.

Spațiul dintre sprâncenele ei fu locul unde degetul lui poposi. Oamenii treceau pe acolo, și ea se întrebă ce gândeau despre cuplul de pe trepte care abia dacă se mișca.

- Și aici.

Tâmpla ei stângă.

- Aș îndrăzni să spun că nu am fost așa murdară.

- Chipul dumneavoastră e perfect, domnișoară Trewlove.

- Să vă audă Dumnezeu. De fapt, viconți, conți... sper că mă vor găsi frumoasă.

- Nu văd cum ar putea altfel.

Tonul lui era abrupt, plin de dezaprobare. De parcă ea ar fi luat brusc foc, el își feri mâna, și ea descoperi că tânjea după alte dezmierdări de-ale lui.

- Pot să fiu cinstită cu dumneavoastră, domnule Sommersby?

- Nu pot decât să sper că sunteți mereu, domnișoară Trewlove.

Ea trase aer în piept, nefiind sigură dacă vorbele ei aveau să mai atenueze tensiunea care se formase brusc între ei.

- Mă nedumeriți, domnule.

- Cum adică?

Cum să îi explice ca să nu pară că îi păsa cu adevărat, când, de fapt, îi păsa foarte tare, mai mult decât era înțelept pentru o femeie pe cale să plece în căutarea unui soț.

- Nu pare că știți ce vreți.

El ridică dintr-o sprânceană întunecată.

- Într-adevăr.

- Am impresia că nu reușiți să vă hotărâți dacă sunt pe placul dumneavoastră. În după-amiaza asta, bunăoară, am avut senzația că abia așteptați să scăpați de mine. Acum, iată-vă, v-ați inserat în aventura mea, ați transformat-o într-o experiență mult mai plăcută decât ar fi fost dacă veneam singură, așa cum avusesem de gând. Mi-ați văzut lacrimile și mi-ați șters fața, și, cu toate astea, nu pot să scap de impresia că tocmai v-am jignit.

El slobozi un oftat prelung înainte să se tragă puțin de lângă ea, își puse coatele pe genunchi, împreunându-și palmele, și se uită spre strada unde fâșii de ceață începeau să-și facă simțită prezența.

- Am fost căsătorit la un moment dat. Nu a fost un aranjament prea fericit.

Inima ei tresări la mărturisirea pe care el i-o făcuse și la tonul sumbru al vocii sale.

– Ați divorțat?

– Nu, ea a murit. Dar căsătoria noastră s-a petrecut pentru că ea a aranjat să fim surprinși într-o situație compromițătoare. Nu am avut de ales și a trebuit să mă căsătoresc cu ea. Așa că, atunci când mi-ați spus că sunteți dispusă să faceți tot ce e necesar ca să vă împliniți visul de a găsi un soț aristocrat...

– Nu e visul meu.

El își întoarse capul ca să se uite la ea.

– E visul mamei mele.

Ea se simți destul de ridicolă spunând asta.

– Aș fi mulțumită să-mi petrec viața ca fată mare, lucrând în magazinul meu.

– Atunci, de ce să nu faceți asta?

Ea ridică privirea, dorindu-și ca stelele să fi fost vizibile.

– Pentru că toți au muncit din greu și au făcut multe sacrificii ca să mă vadă aranjată, și eu trebuie măcar să încerc să dau tot ce am mai bun. Îmi dau perfect seama că o femeie care provine dintr-un mediu atât de scandalos nu va fi soția ideală pentru orice lord, dar mă îndoiesc că vreunul dintre ei va găsi o lady mai pregătită să-i administreze casa ca mine. Pot să fiu grațioasă, iar încrederea de sine e un alt atu. Dacă nu o să mă credeți prea dezagreabilă, pot spune că voi fi o partidă bună.

El chicoti ușor și îi oferi un rânjet mic.

– Se pare că puteți să adăugați și lipsa de modestie la lista calităților.

– Mick spune că trebuie să proiectăm exact ce vrea lumea să creadă. Deveni serioasă și îndrăzni să-i pună mâna pe braț. Îmi pare rău pentru soția, pentru căsnicia dumneavoastră. Sunteți văduv de multă vreme?

– În unele momente, mi se pare că dintotdeauna; în altele, am impresia că timpul nu a trecut deloc. Îi jelesc moartea, pentru că nu i-am dorit așa ceva.

– Dar ați fost rănit de înșelăciunea ei.

El o studie preț de un minut întreg înainte să-i mărturisească:

– Mi se pare foarte dificil să am încredere în motivele femeilor.

– Fiți sigur că nu plănuiesc să păcălesc vreun lord ca să se însoare cu mine. Frații mei s-au căsătorit cu toții din dragoste. Aș prefera să urmez tradiția lor. Așa că nu sunt prea grăbită să pășesc spre altar. Intenționez să îmi iau timp și să găsesc bărbatul potrivit.

- Şi dacă asta înseamnă fără alte incursiuni la *penny gaff*?

Ea zâmbi.

- Una a fost mai mult decât de ajuns. În afară de asta, voi avea ieşirile la teatru şi la operă.

- Fără plăcinte cu carne pe trepte.

- Îmi va rămâne amintirea.

El îşi trecu degetele în jos pe obrazul ei, de-a lungul maxilarului.

- Chiar o veţi păstra?

- Nu voi uita seara asta. Mă bucur că a fost loc pentru dumneavoastră pe bancheta birjei.

El îşi lăsă mâna să cadă şi începu să tragă de mănuşi.

- E târziu. Ar trebui, probabil, să plecăm.

Şi, uite aşa, vraja pe care o ţesuseră în jurul lor se destrămă. Probabil era mai bine.

El se ridică, se întinse după mâna ei şi o trase în picioare. Continuară de parcă în seara aceea nu se întâmplase nimic altceva decât o ieşire între prieteni. Dar măcar se părea că erau prieteni.

Găsiră o birjă fără prea mult efort. Să stea aproape cuibărită lângă el părea să fie cel mai firesc lucru din lume.

Când ajunseră la librărie, ea descuie uşa şi îi zâmbi.

- Vă mulţumesc mult că aţi participat la aventura mea, domnule Sommersby.

- A fost plăcerea mea, domnişoară Trewlove.

Odată ajunsă în interior, ea încuie uşa, se sprijini de ea şi aşteptă să dispară ecoul paşilor lui, care se îndepărtau. Păru că trecu o veşnicie până când sunetul dispăru. Iar când se stinse, în cele din urmă, ea îşi dori să audă o bătaie la uşă. Pentru ocazia de a mai petrece timp alături de el, l-ar fi primit înăuntru, chiar dacă ştia că nu avea nici un rost.

Capitolul 7

Era aproape ora două dimineaţa când Matthew intră în reşedinţa lui masivă din Londra. Lăsă uşa grea din lemn de mahon deschisă, pentru ca luminile de pe alee să alunge un pic umbrele şi el să recunoască formele, traversă spre masă, scăpără un chibrit

și aprinse lampa cu ulei care aștepta acolo. Reședința fusese construită cu un secol și jumătate în urmă, așa că nu beneficia de confortul luminii cu gaz pe care o avea casa din Ettie Lane. Dar casa de acolo putea încăpea ușor în holul și salonul din față, rămânând loc și pentru a merge pe margini. După ce închise ușa, el ridică lampa mai mult și se uită în salon. Toată mobila, toate portretele, tablourile și statuile erau acoperite cu cearșafuri albe, conferind reședinței un aer fantomatic ce se potrivea cu starea lui de spirit. Nu voia să vadă portretul lui Elise atârnând deasupra șemineului sau pe străbunii lui privindu-l cu reproș în timp ce înainta pe coridor.

De când se îmbolnăvise Elise, somnul fusese o metresă înșelătoare, prea puțin prezentă pentru a-l satisface. Noaptea aceasta nu făcea excepție, ba era chiar mai rău din pricină că, atunci când venea vorba despre domnișoara Trewlove, se simțea ca un adevărat ticălos. Era foarte posibil să o fi judecat greșit când venea vorba despre ce intenționa să facă pentru a găsi un soț. Cu cât petrecea mai mult timp alături de ea, cu atât ea îi contrazicea părerea pe care și-o formase despre ea.

Nu știa de ce insistase atât să o însoțească în seara asta. Ea în mod clar nu-și dorise compania lui, și nu o putea învinui. Avea dreptul la asta. În privința ei se părea că nu știa ce voia. Avusese de gând să o evite, dar, când se ivise ocazia de a fi în compania ei, o apucase ca un câine flămând căruia i se aruncă un os. Ea îl intriga, la naiba! Cu amestecul ei de inocență și de experiență, era ca o cutie misterioasă pe care el nu-și dădea seama cum să o deschidă.

Și îl făcea să se simtă vinovat din cauza felului în care o tratase din clipa în care îi căzuse scrisoarea aceea din buzunar. Când ajunse la bibliotecă, rămase pur și simplu în ușă și își luă timp o clipă să aprecieze ce fusese mereu încăperea sa favorită din acea reședință. Își dorea enorm să o aducă pe domnișoara Trewlove aici. Și-o imagină oftând mirată, scoțând exclamații de încântare văzând cele două etaje cu rafturi cu cărți, cel de sus accesibil pe o scară spiralată, din fier forjat. Nu știa câte cărți se înșiruiau pe rafturi. Cel puțin două mii. Nu că vreunele dintre ele ar fi fost vizibile în acest moment. Personalul acoperise rafturile cu cearșafuri din pânză albă, ca să protejeze comorile depozitate acolo. Inclusiv pe cele după care venise el.

Se duse în colțul îndepărtat al încăperii, aproape de scara în spirală, punând cu grijă lampa pe o măsuță joasă, îmbrăcată în alb, și se întinse și smulse un cearșaf ca să dezvăluie o secțiune de cărți. Era relativ sigur că aici o văzuse ultima oară pe cea pe care o căuta.

Nu se putea hotărî dacă domnișoara Trewlove ar fi îngrozită că aici cărțile erau puse pe rafturi fără nici o ordine sau dacă avea să considere haosul încântător. Deși avea bănuiala că ea și-ar sufleca mânecile și ar scoate fiecare carte de pe raft, le-ar organiza pe categorii, fără îndoială bucurându-se să o atingă pe fiecare în parte. Când pășise pentru prima dată în librăria ei, rămăsese uluit. Nimic din ce se afla între pereții aceia nu fusese lăsat în voia sorții. Totul reflecta celebrarea cuvântului scris. Ea muncise mult ca să aranjeze totul așa cum trebuia. Nu îi spusese asta, desigur, dar era evident din felul în care totul se îmbina într-o manieră plăcută, ce dezvăluia pasiunea ei pentru cărți.

Așa că voia să îi ofere un cadou care să-l facă să se simtă mai puțin ca o dezamăgire, mai puțin ca un ticălos cu prejudecăți. Prin urmare, venise aici în miez de noapte, să...

– Milord?

El se răsuci să îl vadă pe valetul care se afla în slujba familiei dinainte ca Matthew să aibă amintiri, stând în cadrul ușii, cu halatul desfăcut atârnând pe corpul său lung și subțire, o lampă ținută în mâna ridicată și un... nu, nu se putea.

– Jenkins, ții cumva un pistol în mâna aceea tremurândă?

– Da.

– Te rog, spune-mi că nu e încărcat.

– Ce rost mai are dacă nu e încărcat, vă întreb?

– Atunci, te rog să-l îndrepți spre podea, nu înspre mine.

Valetul în vârstă se execută.

– Am auzit zgomot, milord, și am venit să cercetez. Nu știam la ce să mă aștept, așa că am venit pregătit pentru necazuri.

– Nu am făcut zgomot. Am fost silențios ca moartea.

– Chiar și așa, v-am auzit. Ce faceți aici, domnule? Vă mutați înapoi? Să scol servitorii și să începem să punem lucrurile la punct?

– Nu trezi pe nimeni. Caut pur și simplu un exemplar din *Mr. William Shakespeares Comedies, Histories, & Tragedies*. Găsi o ușoară ironie în titlul original, căruia îi lipsea același apostrof pe care îl reclamase lipsă în denumirea librăriei domnișoarei Trewlove.

Publicată cândva la jumătatea secolului al XVII-lea, cartea legată în piele conținea versiunile originale ale pieselor sale. Unul dintre străbunii lui Matthew reușise să cumpere unul dintre cele doar 750 de exemplare care fuseseră tipărite. Ai idee unde aș putea să o găsesc?

Jenkins își suci gâtul, uitându-se prin bibliotecă, cu ochii mari de parcă o hoardă de invadatori și-ar fi făcut brusc apariția.

– Nu, milord. Deși cred că exemplarele cele mai rare se află sus, acolo.

El făcu semn din cap spre rafturile din capul scărilor.

– Ai putea avea dreptate.

Se duse spre birou, singura piesă de mobilier neacoperită. Un bol mare din argint era plin, de dădea pe afară, de bucăți de pergament.

– Invitațiile pe care le-ați primit, domnule.

Jenkins se apropie. Chiar și în papuci, el nu făcea nici un zgomot. Bărbatul învățase de mult să stăpânească arta de a nu fi auzit sau văzut ca o intruziune când intra într-o încăpere. Adesea, ieșea fără să fie observat.

– Cum nu erau pe lista lucrurilor pe care să vi le trimitem, nu am fost foarte sigur ce să fac cu ele.

„Aruncă-le în foc", i-ar fi provocat probabil valetului un atac de apoplexie. Matthew era destul de sigur că unele evenimente trecuseră deja. Cu toate astea, tot mai avea o urmă de politețe în el și știa că ar trebui măcar să trimită mesaj de primire.

– O să le iau cu mine.

– Prea bine, domnule.

Jenkins părea mult prea ușurat de răspuns.

– Pe viitor, te rog să le incluzi la scrisorile pe care mi le trimiți o dată la câteva zile.

Dacă părea ceva urgent, mesajul îi era adus pe dată. Altminteri, nu vedea nici un motiv pentru a-l hăitui mereu pe lacheu.

– Cum doriți, domnule!

Atunci, avea să le poată arunca în foc, și Jenkins nu avea să mai fie nevoit să se îngrijoreze din pricina lor.

– O altă chestiune pe care te rog să o rezolvi pentru mine. Când o să găsesc cartea, o s-o las pe birou cu un bilet. Luă o foaie de hârtie din sertar, înmuie penița în cerneală și scrise numele lui Fancy Trewlove și adresa librăriei pe hârtie. Vreau să împachetezi cartea

cu biletul acesta şi să o trimiţi la adresă. Nu folosi poşta. Ştampila poştei ar indica oficiul poştal de unde îşi începuse călătoria, şi el nu voia ca ea să ştie că venea din Mayfair. Nu trebuie să aibă însemne de nici un fel care să indice de unde provine. Să o livreze un lacheu, dar să nu fie îmbrăcat în livrea şi să nu folosească nici una dintre trăsurile cu blazon. E un cadou, dar trebuie să fie unul anonim.

– Va fi livrată cu cea mai mare discreţie. Să va ajut să căutaţi cartea, milord?

– Nu, ţi-am întrerupt deja prea mult somnul. Noapte bună, Jenkins!

– O să dau dispoziţie să fie puse lucrurile la loc mâine-dimineaţă, domnule. Se uită la unul dintre rafturile de cărţi dezvelite şi apoi îşi întoarse privirea spre Matthew. Noapte bună, milord.

În timp ce valetul se îndepărta cu paşi tăcuţi, Matthew se întoarse la rafturile unde văzuse cartea ultima oară. Volumul era mai înalt decât multe altele, ceea ce avea să-l facă mai uşor de găsit, dar familia sa colecţionase un număr impresionant de cărţi mari. Cea pe care o căuta era probabil pusă bine. Nu se îndoia că domnişoara Trewlove avea să acorde acesteia grija necesară.

Era un cadou scump, dar nu cunoştea pe nimeni care să-l aprecieze mai mult. Trei ore mai târziu, găsi volumul exact acolo unde spusese Jenkins că era, la etajul superior. Îl puse cu mare grijă pe birou, mai scoase o foaie de hârtie şi cumpăni asupra mesajului care trebuia să îl însoţească. În cele din urmă, cu un scris perfect, aşternu cuvintele pe hârtie: „Are nevoie de cineva care să îl iubească, să îl aprecieze şi să îl preţuiască".

În timp ce ieşea din încăpere, avu senzaţia prea puţin confortabilă că se referise mai degrabă la el decât la volum.

Capitolul 8

– Cred că *Piatra lunii* vă va plăcea, într-adevăr, foarte mult, domnule Harper.

Fancy nu se îndoia că şi domnului Sommersby i-ar plăcea romanul cu mistere şi se întrebă dacă îl citise.

– Abia aștept să o citesc, domnișoară Trewlove, ceea ce nu puteam să spun înainte să mă învățați literele.

– Ați învățat rapid. Mă bucur tare mult că sunteți de părere că a meritat efortul.

Odată tranzacția încheiată și domnul Harper plecat, ea studie magazinul dintr-o privire. Două doamne intraseră împreună și cercetau zona unde era cel mai probabil să găsească o poveste care să implice o mare iubire, în timp ce un domn se uita la cărțile de călătorii. Ea se oferise deja să îi ajute pe fiecare dintre ei, dar preferau să caute singuri. Ea înțelegea asta, cu siguranță. Înainte să aibă magazinul ei, petrecuse ore în șir în alte librării sau căutând pe la tarabele cu cărți povestea perfectă pe care să o ia acasă.

Sâmbăta era, de regulă, ziua ei favorită, pentru că implica mai puțini clienți. Mai mulți oameni, inclusiv o mamă cu trei copii, se aflau la etaj în salonul de lectură. Marianne avea grijă de lucruri la etaj. Fancy trebuia să angajeze pe cineva ca să o ajute pe asistenta ei în orele când ea însăși nu avea să fie disponibilă. Ideea de a-l întreba pe domnul Sommersby dacă nu voia slujba îi trecu prin minte, dar o alungă rapid. Nu știa de ce era așa hotărâtă să găsească motive ca să-l aibă prin preajmă. Poate pentru că, la fel precum cartea pe care o vânduse, el era un mister.

Clopoțelul de deasupra ușii scoase un clinchet, și un domn mai în vârstă, ducând un pachet învelit în hârtie maro, legat cu sfoară, se opri și se uită în jur, cercetând fiecare cotlon. Întotdeauna o mira că încă erau oameni în zonă pe care nu-i cunoștea, dar zona era în continuă dezvoltare și creștere și tot mai mulți oameni se mutau aici.

– Bună dimineața, domnule. Cu ce vă pot ajuta?

El își întoarse privirea spre ea și își scoase pălăria, dezvăluind ochii de un cenușiu palid.

– Domnișoara Fancy Trewlove?

– Da.

El se îndreptă spre ea cu mișcări perfecte și ușoare, părând să se miște rapid, dând în același timp impresia că nu se mișca deloc, cu pașii atât de straniu de silențioși, de parcă i-ar fi displăcut să provoace orice fel de deranj.

Când ajunse la tejghea, puse pachetul pe ea în aceeași manieră respectuoasă în care i l-ar fi prezentat reginei.

– Un cadou pentru dumneavoastră.

În timp ce pălăria își începea călătoria înapoi spre creștetul lui, el se întoarse pe un călcâi și se îndreptă tăcut spre ușă.

– De la cine e?

El nu se opri și nu ezită.

– Cine sunteți?

Fără alt cuvânt, el deschise ușa și ieși din magazin. Ea se grăbi după el, dar, când ajunse pe trotuar, el dispăruse, făcând-o să se întrebe dacă nu cumva fusese un miraj. Însă, când se întoarse la tejghea, pachetul încă era acolo. Trase de fundă și desfăcu sfoara și apoi îndepărtă cu grijă hârtia ca să dezvăluie o carte mai mare, legată în piele, conservată superb, deși era veche. Ridică biletul care se afla pe ea, adânc mișcată de cuvintele scrise acolo de o mână meticuloasă.

– Ei bine, ai fost, cu siguranță, adusă în locul potrivit, șopti ea, deschizând cu grijă cartea.

Privirea îi căzu pe titlu, și ea scoase o exclamație de surpriză, ducându-și mâna la gură. Ediția aceasta rară trebuia să coste o avere.

– Sunteți bine, domnișoară Trewlove?

Ea își ridică privirea să se uite la cele două femei care se uitaseră la cărți. Semănau destul de mult ca să fie surori. Una din ele venea destul de des. Cealaltă nu mai fusese până atunci în magazin.

– Da, sunt foarte bine. Mulțumesc că m-ați întrebat. Ați găsit ceva pe placul dumneavoastră, domnișoară Sear?

– Într-adevăr, eu și sora mea vom lua *Lorna Doone*.

Ea puse volumul pe tejghea. Inițial, povestea fusese publicată în trei volume, dar popularitatea sa crescuse după ce apăruse într-un singur volum nu foarte scump.

– Cred că o să vă placă foarte mult.

– Nu văd cum ar putea să nu ne placă, nu dacă e așa romantică precum se spune.

– Ne plac poveștile de dragoste, zise a doua domnișoară Sear.

– Sunt și favoritele mele.

Odată ce încheiară tranzacția și cele două ieșiră din magazin, Fancy își îndreptă atenția înapoi la ediția Shakespeare. Nu își putea da seama cine i-ar fi putut trimite o asemenea comoară. Cu mare grijă, o duse în birou și o puse pe masă.

Straniu cum primul gând fu să-l găsească pe domnul Sommersby și să-i povestească despre asta. Nu se îndoia că el ar fi la fel de uimit ca ea.

Pe tot parcursul zilei, se duse periodic în birou ca să se uite la carte, să-și atingă degetele de coperta aproape impecabilă din piele. Oare fusese vreodată citită sau servise pur și simplu drept premiu, ceva pe care să-l posezi ca să te lauzi că ai așa ceva? Acum, era a ei, dar în ce scop?

Toată după-amiaza se gândise la sosirea ei. După ce încuie, își duse gândurile cu ea la tavernă, nerăbdătoare să împartă vestea cu domnul Sommersby. Când nu-l zări pe nicăieri, se așeză la o masă aproape de fereastră, poziționându-se ca să aibă vedere neîngrădită asupra ușii, pregătită să-i atragă atenția din clipa în care intra.

Doar că el nu apăru.

– După cum îți imaginezi, desigur, sunt cea mai populară femeie din Londra în momentul ăsta.

Așezat confortabil pe fotoliul tapițat din biblioteca marchizei de Fairhaven și sorbind din scotch-ul excelent, Matthew își putea foarte bine imagina asta, dar, pe de altă parte, sora lui atrăsese întotdeauna atenția. Părul ei negru și ochii verzi garantau asta.

– Toate femeile mă vizitează ca să afle informații despre tine. Ea îi adresă o privire sugestivă. Și ce pot să le spun, te întreb?

Era aceeași întrebare pe care i-o punea de fiecare dată când venea în vizită.

– Sunt încă în doliu. Mi-am luat o pauză de la societate. Am zburat spre Lună. Nu-mi pasă, Sylvie. Spune-le ce vrei.

Ea dădu vinul de Xeres pe gât ca un marinar care ajunsese în prima cârciumă după mai mulți ani petrecuți pe mare. Un lacheu se grăbi spre ea și-i umplu paharul.

– Nu iei lucrurile astea în serios. Nici măcar nu știu unde locuiești în prezent. Pe străzi, cumva?

– Nu fi dramatică, draga mea, zise Fairhaven, tonul lui oferindu-i consolare și încredere.

El trebuia să recunoască talentul surorii lui. Urmând exemplul mamei ei, ea pornise după titlul soțului său. Își aminti cum surprinsese o conversație în care mama lui o certa curând după

ce își făcuse ieșirea în societate. „Ai un decolteu frumos, draga mea. Folosește-l ca să atragi bărbatul care-ți place!"

Se părea că ea făcuse exact asta. Dar, spre deosebire de mama ei, Sylvie reușise să cucerească și inima soțului ei.

– Faptul că și-a făcut apariția ar trebui să te asigure că are grijă de el însuși, chiar dacă pare să-și fi pierdut briciul.

El aproape că zâmbi la asta. Îl plăcuse întotdeauna pe Fairhaven.

– Ai un valet? întrebă ea.

– Nu.

Fața ei se schimonosi de parcă el ar fi recunoscut că fuma opiu.

– Savurez solitudinea, independența.

În afară de asta, casa lui era prea mică pentru personal care să locuiască acolo. Funcționa foarte bine cu doamna Bennett care venea în fiecare dimineață ca să strângă după el.

– Îndrăznesc să spun, draga mea, că arată mai sănătos acum decât când era la Londra, cu două luni în urmă. Era așa palid și tras la față atunci.

– Și slab. Da, știu. Acum, parcă te-ai mai împlinit un pic. Te topeai din picioare, și eram așa îngrijorată. Știu că moartea lui Elise a fost dificilă, dar la fel a fost și căsnicia. Mi-aș fi dorit să reușești să o ierți pentru că te-a pus în poziția de a fi nevoit să te căsătorești cu ea.

Până la un punct, chiar reușise, deși lui Elise îi spusese că o iertase de tot, în speranța că drumul ei spre lumea cealaltă avea să fie mai ușor. Chiar dacă nu mai era furios pentru trădarea ei, nici nu putea uita așa ușor faptul că fusese manipulat. Elise îi jurase că nu intenționase să-l păcălească, dar hoțul prins întotdeauna își susținea nevinovăția.

Când începuseră să apară femeile în vizită după publicarea scrisorii, el le studiase pe toate, întrebându-se cum plănuiau să-l prindă în capcană. Toate fuseseră foarte dornice să-i capteze atenția. Cu atât de multe care își disputau rolul de contesă, competiția era feroce. Cât de multe aveau să decidă să ia măsuri drastice ca să obțină ce își doreau? El știa foarte bine că nu pe el, personal, îl voiau, ci titlul lui.

– Vorbind despre iertare, m-ai iertat că i-am îndeplinit dorința Elisei?

Elise îi încredințase scrisoarea surorii lui.

– Nu te consider răspunzătoare. Nu știai ce necazuri aveai să declanșezi.

– Sincer, nu înțeleg de ce nu înțelegi că ea chiar s-a gândit la interesul tău?

– Putem să vorbim despre altceva? Profiți la maximum de sezon, te duci la baluri?

Ea se lumină la față. În societate, înflorea. El bănuia că și domnișoara Trewlove avea să o facă. Se întrebă dacă fusese mulțumită de pachetul său când sosise și nu se îndoia că fusese livrat, pentru că Jenkins era de încredere și sigur se ocupase de sarcină. Își dorea să fi fost în magazin, uitându-se la cărți, când ea deschisese pachetul ca să îi poată vedea reacția. Deși știa că era un obiect incredibil de valoros, un cadou mult prea scump de oferit unei lady, nu avea nici un regret că i-l trimisese. Se îndoia că ea l-ar fi acceptat dacă ar fi știut de unde venea. Anonimatul fusese singura metodă posibilă.

– O, da, se entuziasmă Sylvie, scoțându-l din gândurile lui. Sigur că sunt acostată la fiecare eveniment, în special de mame care vor să se asigure că te voi alerta în privința faptului că fiicele lor sunt disponibile. Ai avea de unde să alegi, să știi.

Din pricina afurisitei de scrisori. Ar putea să o aibă și pe Fancy Trewlove dacă ar vrea. Nu trebuia decât să-i mărturisească identitatea lui, și ea i-ar cădea la picioare, la fel ca toate celelalte. Doar că el nu voia ca ea să îl dorească din pricina scrisorii ori a titlului său sau pentru că o putea plasa pe un piedestal în societate. Tânjea să fie dorit fără toate celelalte beneficii care veneau la pachet cu ce era el.

Voia să se simtă din nou așa cum se simțise noaptea trecută. Timpul petrecut alături de ea fusese înviorător. Fără flirturi insistente, fără sete de atenție. Pur și simplu, savurând unul compania celuilalt, trecerea spre prietenie, fără presiune și fără așteptări.

– O să participi la balul ducelui și al ducesei de Thornley?

El găsise invitația în teancul pe care îl luase din reședința sa în orele mici ale dimineții. Și-o închipui pe Fancy strângând la piept scrisoarea din *Times*. „Te rog să-l inviți și pe contele de Rosemont."

– Absolut. Numai despre asta se vorbește. Nici n-aș îndrăzni să nu mă duc. Ai primit și tu invitație. Ar trebui să mergi.

– Nu am chef să fiu acostat de toate mamele care participă.

– Nu vei găsi niciodată fericirea dacă stai izolat. Serios, Matthew, trebuie să mergi mai departe. Ai deja 27 de ani, și familia noastră

are tendința să se înmulțească mai greu - dacă mai amâni, s-ar putea să nu ai moștenitor.

- Nu sunt în căutarea unei iepe de prăsilă, Sylvie.

- Nu am vrut să sugerez că ai fi, dar, cu siguranță, cu puțin efort, ai putea să găsești o femeie care să ți se potrivească, mai potrivită decât Elise, aș zice.

Fu salvat să mai răspundă la comentariile surorii sale când sosi valetul să anunțe că cina era servită. Îi urmă pe cei doi în sufrageria oficială, unde fiecare tacâm de argint era perfect aliniat. Dintr-odată, simți dorința să se așeze pe treptele unui teatru vulgar și să mănânce o plăcintă cu carne, ștergând firimiturile de pe o gură incredibil de încântătoare.

Fancy nu își deschidea magazinul duminica. Era zi de odihnă, deși ea rareori se odihnea. În dimineața aceea, fusese la biserică împreună cu mama ei și apoi ajutase la pregătirea unei mese delicioase. Toți frații ei, cu excepția lui Beast, și partenerii lor erau adunați la masa lungă din stejar care domina încăperea din casa mică unde fuseseră crescuți cu toții. Pe măsură ce familia se extinsese, frații ei înlocuiseră masa, dar venise vremea pentru una mai mare, mai ales dacă, cu puțin noroc, soțul lui Fancy avea să li se alăture la prânzul de familie care avea loc o dată pe lună, duminica, atunci când se adunau ca să schimbe vești. Se părea că, în ultima vreme, viața fiecăruia mergea în direcții diferite, așa că deciseseră să nu piardă legătura unii cu alții.

- Încă două nopți, draga mea, și apoi vei păși din lumea asta monotonă într-una palpitantă. Ești emoționată?

Fancy râse ușor.

- Nu eram până să amintești tu despre asta, mamă.

Se străduise să nu se gândească la balul care urma să aibă loc curând, la cum avea să se schimbe totul. Deși pachetul primit în dimineața anterioară îi ținuse mintea ocupată.

- Vei purta rochia albă cu perle?

În timp ce cumnatele ei sugeraseră să se ducă la Paris ca să-și comande rochiile de bal, ba chiar se oferiseră să o însoțească, ea decisese să o folosească pe croitoreasa lui Gillie. Tânăra femeie, extrem de pricepută cu acul și ața, se străduia să-și construiască o afacere, ajutată de faptul că una dintre clientele ei era acum ducesă.

Lui Fancy îi plăcea ideea de a rămâne la Londra, pentru ca mama ei să o poată însoți și să o ajute la alegerea materialelor. Știind că mama ei nu avea să ia parte la baluri, voise să o includă în cât mai multe aspecte legate de debutul ei.

– Cu siguranță. E favorita mea.

– Cum o să-ți aranjezi părul?

– O să trecem cu ea pe aici în drum spre bal, mamă, ca să o vezi în toată splendoarea, zise Mick.

– Asta ar fi minunat, Mick.

Mama ei se întinse și își puse mâna peste a lui Fancy, aflată pe masă.

Fancy ședea întotdeauna în stânga mamei ei, aproape de inima mamei, așa îi spunea femeia când Fancy era mai mică și mama îi spunea unde să stea.

– O să ai o viață minunată.

– Am deja o viață minunată, mamă. Sunt fericită, mai mult decât fericită.

– Dar o să fie și mai și. Mi-am dorit atât de mult asta pentru tine. E un vis devenit realitate, știi? Să o văd pe fata mea tratată regește.

Ea era departe de așa ceva, deși cu siguranță se simțise specială ultima dată când fusese în compania domnului Sommersby. Chiar se bucura că reușiseră să lămurească lucrurile între ei.

– Știu, mamă.

– O să-i cucerești pe toți.

– Cu siguranță, o să încerc, zise Fancy. Apoi, pentru că nu voia să se mai gândească la prezentarea ei în societate, se întoarse spre soția lui Aiden, Selena. Cum se simt surorile tale în Europa?

Selena avea trei surori. Constance și Florence erau gemene, de aceeași vârstă cu Fancy. Alice avea 17 ani. Fratele lor era contele de Camberley.

Selena zâmbi ușor.

– Judecând după scrisorile pe care le-am primit, se distrează de minune. Gemenele sunt îngrijorate că vor fi prea în vârstă ca să facă o partidă bună la anul, când își vor face debutul în societate, dar înțeleg că e mai înțelept să aștepte. Vor avea un sezon mai de succes după ce Camberley se va pune pe sine – și domeniile lui – în ordine.

Întinse brațul și-și mângâie soțul pe mână, afișând o expresie caldă de dragoste și recunoștință pentru că el era cel care îl ajutase pe fratele ei să își pună ordine în finanțe, ca să-și recapete poziția în înalta societate.

– Sper să le transmiți și din partea mea toate cele bune când le vei scrie. Și cine știe? Dacă merge totul bine pentru mine anul acesta, voi da un bal în cinstea întoarcerii lor.

Gemenele ar fi trebuit să fie prezentate în societate cu un an în urmă, dar, când soțul Selenei murise, toți respectaseră perioada obligatorie de doliu. Deși moralitatea Selenei era acum pusă sub semnul întrebării pentru că se recăsătorise la doar câteva luni de la moartea soțului, ea fusese ducesă ani buni și știa cum să lase impresia de putere. Surorile ei nu aveau să sufere prea mult din pricina scandalului ei. Ce era un scandal într-o familie care nu avea nici unul? În vreme ce familia lui Fancy nu avea decât scandaluri – fie că era vorba despre circumstanțele nașterii lor, fie despre drumurile pe care o apucaseră în viață. Fiecare adusese scandalul și în viața celor cu care alesese să se căsătorească. Născuți din păcat și crescuți în păcat, se părea că erau toți destinați să moară în păcat. Fiecare sezon îi marca drept păcătoși.

Chiar dacă mama lor își citea Biblia în fiecare zi. De mai multe ori încercaseră să o convingă să ia o slujnică, poate și o bucătăreasă. Dar ea refuza orice i-ar fi făcut viața mai ușoară. Uneori, Fancy se întreba dacă mama ei se pedepsea pe sine din cine știe ce motiv.

Nu fusese însă în stare să mai protesteze când băieții renovaseră casa și o transformaseră într-un cămin cald și confortabil. Nici nu-i putea împiedica să îi livreze cărbuni la intervale regulate. Proprietarii de magazin îi ofereau mamei ei orice dorea pe credit, pentru că îi cunoșteau pe frații Trewlove și știau că aceștia își achitau datoriile. Fancy nu era încă în poziția de a contribui, dar, după ce se căsătorea, avea să o poată face. Poate chiar să o convingă pe mama ei să se mute la ea, ca să o poată răsfăța, dacă bărbatul cu care urma să se căsătorească avea să fie așa generos. Acesta era țelul ei: să găsească un bărbat care să o accepte, dar să îi accepte și familia.

După masă, când copiii fraților ei se treziseră din somnul de după-amiază, Fancy se jucă cu ei, imaginându-și că peste un an ar putea avea propriul copil. Lorzii erau foarte dornici să își asigure moștenitori cât mai curând posibil, și ea era hotărâtă să fie o soție

bună şi supusă. Dar, când se gândi la băiatul pe care l-ar putea avea cu soţul ei, şi-l închipui cu părul negru şi cu ochii fascinant de verzi.

Când intră mai târziu în aceeaşi după-amiază în librărie, Fancy nu se putu abţine să nu se gândească la domnul Sommersby şi la cum o neînţelegere aproape că îi împiedicase să devină prieteni. Deşi poate că era excesiv de optimistă în privinţa asta şi ei erau mai degrabă cunoştinţe decât prieteni. Îşi dori chiar ca el să ia parte la bal – un chip cunoscut în mulţime. Ca gentleman înstărit, ar putea fi chiar bine primit. Deşi el locuia aici şi nu într-o zonă mai elegantă a Londrei şi probabil nu socializa cu aristocraţia.

Acum, dacă voia să petreacă mai mult timp cu el, trebuia să o facă aici. Deşi poate că ea savurase seara petrecută împreună mult mai mult decât o făcuse el. La un moment dat, când degetul lui mare trecuse peste faţa ei, i se păruse că el era pe cale să o sărute. Îşi dorise să o facă. Din dorinţă, mai mult decât din orice alt motiv, dar şi din curiozitate. Nu voia să fie complet inocentă când îşi făcea debutul. Ştia prea bine că bărbaţii care aveau să danseze cu ea sărutaseră, fără îndoială, ameţitor de multe femei. Nu erau socotiţi imorali din pricina asta. Dar femeile trebuiau să rămână pure, curate, neatinse. Însă, uneori, ea îşi dorea să se murdărească un pic.

Cum era copil din flori, nu avea să fie niciodată privită drept pură. Putea foarte bine să facă ceva care să merite judecata asta.

Poate că ea ar fi trebuit să-l sărute, să fie măcar un pic rebelă.

Dar nu voia să facă nimic prin care să-şi rişte visul, visul de a găsi un bărbat care să o iubească, în ciuda originilor ei. Singura ei teamă era că avea să vină o vreme când urma să fie nevoită să aleagă între a împlini visul mamei ei şi a-l împlini pe al ei. Simţea cum i se agită stomacul de fiecare dată când se gândea că ar trebui să se mărite cu un bărbat pe care nu-l iubea. Să accepte în corpul ei un bărbat care nu îi mişca inima probabil ar distruge-o.

Parcă simţindu-i gândurile sumbre, Dickens se frecă de piciorul ei. Se aplecă şi-l luă în braţe.

– Sunt doar o gâsculiţă proastă, care se îngrijorează pentru lucruri care s-ar putea să nu se întâmple niciodată. Trebuie să mă bucur de libertate cât timp o am. Şi e o zi minunată.

Urcă scările spre încăperile ei, îl puse pe Dickens pe pat şi se apucă să îşi schimbe rochia elegantă pe care o purtase la biserică

cu ceva cu mult mai puțin sofisticat. Își prinse pe cap și o pălărie mai mică. Vântul aproape că i-o smulsese pe cea cu boruri mai late când ea și mama ei se îndreptaseră spre biserică. O pălărie cu boruri mai mici avea să fie mai potrivită.

Scoase cheia din săculeț și o lăsă să alunece în buzunar. Se duse spre colțul camerei și își luă zmeul. Dickens miorlăi. Se îndreptă spre el și îl mângâie ușor pe cap.

– Da, o să ies un pic.

Odată ajunsă afară, trecu de grajduri și de strada pe care locuia domnul Sommersby, mergând mai departe pe lângă celelalte străzi și case, până ajunse în parc. Mick rezervase câțiva acri de pământ unde oamenii să se plimbe cu copiii sau unde copiii puteau să se joace fără teama de a fi călcați în picioare. Un lac fusese creat în centru, cu puieți de copaci plantați ici și colo, urmând ca la un moment dat să asigure umbră.

Ea se îndreptă spre zona deschisă, unde zmeiele se înălțau deja. Și-l ridică pe al ei, testă vântul înainte de a face câțiva pași, auzi pocnetul când briza îi prinse zmeul și simți cum trăgea de el. Dădu drumul la mosorul de sfoară, îl încetini, apoi se opri și se uită cum zmeul zbura, dorindu-și să fie și ea acolo sus, să zboare cu el. Oricât era de nerăbdătoare în privința balului, se și temea de el, se temea să nu-și dezamăgească familia, să nu se dezamăgească pe ea. Oare dacă nici un lord...

– Acelea sunt cărți, pe zmeul dumneavoastră?

Își întoarse capul și fu șocată de bucuria care se răspândi în ea la vederea lui Matthew Sommersby, care stătea lângă ea, privind-o aproape afectuos. Covorul gros de iarbă îi estompase sosirea.

– Fratele meu, Aiden, le-a pictat pe hârtie pentru mine. E teribil de priceput – a creat toate tablourile din magazinul meu.

Acum, bătea câmpii.

– Nu ați cinat la Jolly Roger seara trecută.

– Nu. Am cinat la sora mea.

– Aveți o soră?

Din cine știe ce motiv, ea avusese impresia că el era singur pe lume.

– Da. E mai în vârstă decât mine. Poate să fie cam poruncitoare și băgăreață uneori.

Cum era cea mai mică din familie, ea înțelegea aspectul acesta.

– Așa a fost și seara trecută?

El chicoti cu voce joasă, și sunetul pătrunse adânc în ea, încălzindu-i sufletul.

– De fapt, chiar a fost. M-a luat la întrebări despre diferite chestiuni.

– Atunci, o s-o evitați?

– Nu, nu mai suntem decât noi doi acum, de când mama noastră a murit. Sora mea e căsătorită cu un bărbat bun. Are o fiică. O copilă mică și zburdalnică. Mi-am dat seama prea târziu că ar fi trebuit să trec pe la librăria dumneavoastră, să-i cumpăr o carte. Voi face asta data viitoare când îi voi vizita.

– Mă bucur să vă ajut să alegeți cartea perfectă. Apoi își dădu seama că se bucura de orice scuză pentru a fi în compania lui. Nevrând să-i dea vreun motiv ca să plece, ea îl întrebă: Nu aveți un zmeu?

– Nu.

– Ați vrea să-l țineți pe al meu un pic?

– Nu v-aș priva de plăcerea asta, pe care evident o savurați, în urma eforturilor dumneavoastră.

– Plăcerea mea ar fi și mai mare dacă v-ați distra și dumneavoastră un pic.

Deși pălăria îi umbrea fața, ceva întunecat, asemenea unui dor, îi scăpără în ochi înainte ca el să-și ferească privirea.

– Fratele dumneavoastră a fost înțelept să rezerve teren pentru un parc. Va spori valoarea caselor și le va face mult mai atractive pentru chiriași.

– M-a lăsat să plantez puieți. Mă uit la copiii care se joacă azi aici și mi-i imaginez peste ani cu propriii copii hârjonindu-se la umbra pe care o vor da copacii.

El se uită din nou la ea.

– Vă place să dăruiți oamenilor, chiar dacă nu sunteți de față ca să îi vedeți primind darurile.

Fie soarele se apropiase prea tare, fie ea se jenă de cuvintele lui, pentru că își simțea obrajii de parcă ar fi izbucnit brusc în flăcări.

– E un defect al meu, presupun.

– Încă nu v-am găsit nici un defect, domnișoară Trewlove.

Atenția lui se îndreptă spre cer, spre zmeiele care pluteau spre înălțimi, și ea fu destul de sigură că acum el se jena, pentru că obrajii lui aveau o ușoară tentă roșiatică.

– Nu e chiar așa.

Ea știa că el considera greșit faptul că ea era în căutarea unui lord drept soț. El se uită din nou la ea.

– Ba este.

– Prefer să fim cinstiți unul cu celălalt, domnule Sommersby.

– Atunci, nu găsesc nici un defect companiei dumneavoastră. Cum e asta?

O făcu să se simtă de parcă ar fi zâmbit cu tot corpul.

– Accept asta ca pe un compliment.

Încuviințând din cap, el își reîndreptă atenția spre cer.

– Care este amintirea dumneavoastră favorită legată de înălțatul unui zmeu? întrebă ea.

– Nu am înălțat niciodată un zmeu.

– Niciodată?

– Părinții mei nu permiteau astfel de frivolități.

– Nu e frivol dacă aduce bucurie și te ajută să te relaxezi. Trebuie să încercați.

– Fie îl voi scăpa, fie va zbura prea aproape de soare și va arde, fie îl voi face să se prăbușească în o mie de bucăți. Oricum s-ar întâmpla, nu are să vă mai fie de folos după aceea.

– Aiurea. Dar, dacă s-ar întâmpla, pot să construiesc oricând altul. Vântul se va lupta să vă fure zmeul, dar aici dumneavoastră sunteți domnul și stăpânul. Vă voi ghida. Fără să stea pe gânduri, păși în fața lui. Puneți-vă mâinile peste ale mele, acolo unde stau pe fus.

– Domnișoară Trewlove, nu sunt sigur că e înțelept.

– E doar un zmeu, domnule Sommersby. Haideți, nu fiți sfios!

Păru să treacă o veșnicie până când brațele lui o învăluiră și mâinile lui se așezară deasupra mâinilor ei pe mânerele din lemn ale bobinei pe care Beast o sculptase pentru ea ca să îi fie mai ușor să controleze sfoara care ținea zmeul legat de ea. Nu se gândise cum aveau să se lipească brațele lui puternice, musculoase de părțile ei laterale, cum pieptul lui avea să se apese ușor de spatele ei. Se simțea ca o omidă într-un cocon, trecând prin faza transformării, deși nu știa ce avea să iasă în cele din urmă la iveală. În ciuda faptului că avea straturi de haine pe el – cămașă, vestă, haină –, dogoarea dinspre pielea lui încă reușea să se amestece cu a ei. Așa tare dogorea, că ea se simțea precum ceara de la lumânări

topindu-se. Genunchii amenințau să-i cedeze în orice moment. Fu pe dată recunoscătoare că purtau amândoi mănuși și tentată totodată să le dea jos pentru ca mâinile ei mătăsoase să se atingă de asprimea palmelor lui.

Mintea ei se golise de gânduri, în timp ce îi simțea acut prezența, copleșind-o într-o manieră plăcută.

– Vă plac aventurile lui Dick Turpin? se auzi întrebând.

– Chiar foarte mult.

El își înclină capul, gura lui ajungând lângă urechea ei, vocea lui profundă făcând să-i reacționeze părți îndepărtate din corp, de parcă și-ar fi lipit buzele acolo, respirația lui caldă trecând ușor peste ureche spre obraz, trimițând o senzație de plăcere prin ea. Trebuia să se controleze, doar ținea o lecție aici.

– O să îmi scot mâinile ușor de sub ale dumneavoastră...

– Aș prefera să nu o faceți.

Oricât de mult își dorea asta, să fie ținută în brațele lui astfel era teribil de nepotrivit.

– M-am gândit că v-ar plăcea să țineți bobina, ca să aveți o experiență completă.

Ea simți cum el își strânge mai tare mâinile peste ale ei.

– Sunt cât se poate de mulțumit cu experiența mea.

O, vocea aceea. Aspră și răgușită. Ea se gândi că nici o orchestră din lume nu ar putea cânta o melodie care să rivalizeze cu ea și să creeze o reacție de o asemenea îndrăgostire în pieptul ei. Dacă nu înceta cu asemenea gânduri nepotrivite, se temea că avea să leșine, iar ea nu leșinase în viața ei – deși la școala pe care o absolvise i se dăduseră lecții despre cum să facă asta cu grație. Ea considerase că era o pierdere de vreme ridicolă, dar cum ar fi fost să fi știut atunci că apropierea unui bărbat putea să o facă să simtă cum corsetul i se strâmtează încetișor, făcându-i respirația dificilă. Venise vremea să se concentreze asupra motivului pentru care se afla strânsă de brațele lui.

– Simțiți cum briza împinge zmeul?

– Da.

– Vă puteți imagina ce singur se simte vântul acolo sus, doar cu păsările care să-i țină companie?

– Va avea frunzele cu care să se joace după ce vor crește copacii plantați de dumneavoastră.

Ea zâmbi încântată de recunoaşterea măruntelor ei eforturi, care aveau însă efect pe termen lung, la fel ca lecţiile de citit pe care le preda ea. Era imposibil să ştii cum cele mai mici acţiuni ar putea face o diferenţă incredibilă.

– Da, va avea, dar va mai dura ani buni. Vreţi să ridicăm zmeul mai mult, să-i dăm mai multă libertate?

– Dacă doriţi.

– Vom întoarce bobina uşor, dând drumul cu grijă la mai multă sfoară. Trebuie să fim atenţi, ca să ne asigurăm că nu pierdem interesul vântului. Altfel, zmeul va cădea.

– Fraţii dumneavoastră v-au învăţat asta?

– Ei m-au învăţat tot ce e important. S-au asigurat, de asemenea, că am tot ce ei nu au avut: păpuşi, haine, zmeie. Mama susţine că ei şi-au trăit copilăria prin mine. Ei nu au prea avut copilărie, ştiţi. Nu a fost vina mamei, doar că aşa e viaţa în mahalale. Cred că am desfăşurat destulă sfoară.

Ea se uită peste umăr ca să vadă bucuria de pe chipul lui, descoperi că privirea lui intensă era concentrată asupra ei şi i se păru că el îi studia profilul de ceva vreme.

– Nu vă uitaţi la zmeu.

– Am găsit ceva mult mai interesat.

– Nu v-ar plăcea să fiţi acolo sus, cu zmeul?

– Prefer să fiu aici jos... cu dumneavoastră. Pielea lui bronzată de soare se întunecă, de parcă el chiar s-ar fi îmbujorat, şi el îşi întoarse atenţia spre zmeu.

– Am călătorit într-un balon cu aer cald cândva.

– Serios? Mi-ar plăcea să pot face asta. Trebuie să fi fost minunat să vezi lumea de acolo, de sus.

– A fost de parcă aş fi păşit în paginile unei cărţi, ca să vizitez un cu totul alt tărâm. Aproape că mi-am dorit să pot rămâne acolo sus. Acum, mă bucur că n-am făcut-o. Altfel, nu aş fi învăţat cum să înalţ un zmeu.

El îşi lăsă mâinile să alunece uşor de pe ale ei şi făcu iute un pas în spate, făcând-o să se simtă abandonată şi întristată.

– Vă mulţumesc, domnişoară Trewlove, că v-aţi împărţit zmeul cu mine.

Ea se întoarse parţial cu faţa spre el, atât cât era posibil pentru a putea menţine şi controlul asupra zmeului.

– Sunteţi bine-venit să-l împrumutaţi oricând doriţi.

– Sunteți mult prea amabilă, domnişoară Trewlove. Pe luni seară!

Ea simți de parcă inima era pe cale să se înalţe alături de zmeu.

– Acum, sunteți dispus să predaţi?

– Sunt dispus să văd despre ce e vorba. La ora şapte, corect?

– Veniți un pic mai devreme, ca să vă pot explica unele lucruri înainte să sosească oamenii.

El își atinse pălăria.

– Luni.

În timp ce el se îndepărta, ea își dădu seama că nu era nevoie să călătorească în coşul de răchită al unui balon ca să știe cum e să plutești.

Capitolul 9

Privind în jur prin salonul de lectură al domnișoarei Trewlove, Matthew își aminti de una dintre fabulele lui Esop care avertiza că, atunci când un om se află față în față cu tentația, e foarte probabil să cedeze. Așa se întâmplase după-amiaza trecută. Nu ar fi trebuit să se apropie de Fancy Trewlove și cu siguranţă nu ar fi trebuit să facă un pas în față și să-și pună brațele în jurul ei. Chiar și acum, dacă ar fi avut un creion în mână, ar fi putut schița exact unde se lipise de corpul ei.

Cu ea în brațe, remarca surorii sale de a-și găsi o femeie care să i se potrivească se tot rostogolise în mintea lui ca acrobații de la circ.

Lăsând la o parte vânătoarea ei după un titlu, cum ar fi dacă Fancy Trewlove ar fi cea care i se potrivea? Ce era rău în a explora această posibilitate? Nu putea să nege faptul că era intrigat de ea și că îi plăcea compania ei. Era improbabil ca ea să încerce să-l prindă în capcana căsătoriei, pentru că nu știa că el poseda ceea ce ea își dorea cu disperare să obțină.

Sau ceea ce familia ei dorea ca ea să obţină, dacă ea spusese adevărul despre visurile ei.

Era fascinat de sala de clasă improvizată. Era improvizată. Fără pupitre, fără mese adevărate. Câteva doar, joase, pentru a pune o ceașcă sau o farfurie ori un pahar. Sau niște picioare, dacă o persoană necivilizată se instala pe una dintre canapelele, sofalele sau scaunele din apropiere.

Cu toate astea, camera era învăluită într-un aer confortabil, foarte asemănător cu cel dintr-o bibliotecă. Într-un colț se afla un teanc de perne, pe care, știa asta, se așezau copiii când o ascultau citind pe domnișoara Trewlove. Pe pereți, de jur împrejur, se aflau tablouri create de fratele ei. Animale stranii din pădure și creaturi mitice, citind. Dar cel mai intrigat era de cel care era agățat deasupra șemineului. O reprezenta pe domnișoara Trewlove, așezată pe o canapea, cu cărți împrăștiate pe jos în jurul ei.

Când se uitase în încăpere, cu câteva zile în urmă – chiar trecuseră doar câteva zile? –, nu observase tablourile și nici rafturile pline cu cărți de ambele părți ale șemineului. El fusese fascinat de ea, cu toată atenția acaparată de ea. Așa era mereu în preajma ei.

Chiar și în parc, după ce o observase, fusese pierdut. Intenționase doar să facă o plimbare de după-amiază prin natură și, în loc de asta, primise o lecție despre cum se înalță un zmeu. Chiar dacă relația lor nu se transforma în ceva permanent, el voia să devină una dintre amintirile despre care ea avea să vorbească mai târziu, voia să fie mai mult decât doar la periferia vieții ei.

– Mă bucur că ați venit ca să vedeți ce reușim să realizăm cu lecțiile pe care le oferim, zise ea, apropiindu-se de el.

Ea nu fusese în încăpere când ajunsese el. Judecând după parfumul puternic de portocale care o înconjura, el presupuse că ea își terminase baia în apartamentul de deasupra. Asta îl făcu să și-o închipuie afundându-se într-o cadă cu apă fierbinte, pe pielea ei formându-se rouă care se aduna în mica scobitură de la baza gâtului ei, cea care îl fascinase în timpul aventurii lor.

– Fata de jos mi-a spus că pot să urc.

– Da, Marianne păzește ușa, ținând afară eventualii clienți și permițând doar intrarea elevilor, deoarece magazinul este închis pentru seara asta. Păreți că studiați totul îndeaproape. Găsiți totul pe placul dumneavoastră?

El o găsea pe ea pe placul lui. Oare ar renunța la vânarea unui titlu ca să rămână cu el? Deși, până la urmă, prin el, ar obține ce își dorea.

– Încă nu reușesc să îmi dau seama prea bine unde aș putea încadra aceste cărți.

Cele mai multe păreau să fie de ficțiune, dar observă și unele biografii și cărți de istorie, cât și cărți de călătorie.

– În mare parte, sunt povești pe teme sau subiecte despre care mi-a plăcut să citesc.

– Pare ciudat să trimiți clienții aici sus, în loc să ții cărțile la parter.

– O, astea sunt pentru citit aici sau pentru împrumutat.

El se întoarse spre ea. Ea purta o rochie de un vișiniu-închis, cât se poate de cuminte și încheiată până sus la gât, ascunzând acea scobitură fascinantă, lucru pentru care el era recunoscător. Nu avea nevoie să îi fie distrasă atenția sau ca trupul lui să se revolte și să cedeze dorinței.

– O bibliotecă de unde lumea să poată împrumuta?

– Exact. Doar că eu nu cer abonament anual. Oricine poate veni și poate lua o carte acasă.

– Ce îi face să aducă înapoi cărțile?

– Ei bine, sper că bunele maniere. Dacă, însă, nu aduc cartea înapoi, presupun că este pentru că aceasta și-a găsit locul în inima lor, și nu îi penalizez pentru asta.

– Cum vă puteți permite asta?

– Donații. În mare parte, de la membrii familiei mele, de la câteva dintre cunoștințele și prietenii partenerilor lor de viață. Chiar și lecțiile pe care le predăm se bazează pe generozitatea altora. Pe raftul de aici, zise ea și își îndreptă brațul spre lateral, avem abecedare. Fiecare elev nou primește unul, pe care îl poate lua acasă, ca să poată studia relaxat. Una dintre provocările cu care ne confruntăm este faptul că oamenii au grade diferite de cunoștințe când ajung aici, plus că unii învață mai repede decât ceilalți.

– Se pare că ar fi mult mai puțin confuz dacă ați avea trimestre, ca la școli.

– Sunt de acord, dar nu sunt în stare să refuz pe cineva dacă și-a adunat curajul să intre pe ușă și să ceară ajutor.

– Câți elevi aveți?

Ea ridică din umeri.

– Probabil, o duzină o dată, deși de cele mai multe ori nu vin toți. Munca, familia sau viața intervine uneori. O altă provocare este să-ți amintești ce a învățat o persoană și să o îndrumi în direcția potrivită.

– Mi se pare că ar fi mult mai puțin de muncă dacă ați avea un orar mai strict.

– La un moment dat, voi avea. Sper ca într-o bună zi să am o școală adevărată, care se va ocupa de nevoile adulților analfabeți.

Ea se întoarse și adresă un zâmbet radios unui domn înalt și slab cu un păr de un roșu izbitor, îmblânzit într-o frizură modernă.

– Domnule Tittlefitz.

El se apropie prevăzător, privirea lui suspicioasă mutându-se de la Matthew la Fancy.

– Domnișoară Trewlove.

– Sunt aproape sigură că-l cunoașteți pe domnul Sommersby. El a închiriat...

– Casa de la numărul 86 de pe Ettie Lane.

– Aveți o memorie bună, zise Matthew, impresionat fără să vrea de talentul tânărului.

– Domnul Trewlove se așteaptă să cunosc chiriașii și să mă ocup rapid de orice probleme ar apărea. Ajută dacă îmi amintesc unde locuiesc.

– Sunt sigură că depășiți așteptările fratelui meu, domnule Tittlefitz, zise domnișoara Trewlove.

Bărbatul se uită la ea cu atâta adorație, de parcă ea l-ar fi proclamat direct rege. Oricine îl vedea își dădea seama că secretarul avea o atitudine tandră față de sora șefului său, fapt care, observă Matthew în mod absolut egoist, nu era reciproc. Ea îl privea doar ca pe un prieten.

– Domnul Sommersby se gândește să ne ajute cu predatul, în serile când eu nu voi fi disponibilă.

Dispariția bucuriei de pe fața tânărului fu evidentă.

– Pot să mă descurc și fără ajutor.

Negreșit, îi fusese lezată mândria.

– Nu pot să vă cer atât de mult.

– Puteți să-mi cereți orice, domnișoară Trewlove.

Ea se întinse și-l mângâie pe umăr.

– Nu voi profita de generozitatea și de bunătatea dumneavoastră, domnule Tittlefitz.

Se uită apoi dincolo de el, și zâmbetul pe care i-l adresă bărbatului cu umeri lați care conducea două femei pe ușă fu de zece ori mai luminos ca acela adresat lui Tittlefitz, iar Matthew simți că i se strânge inima. Doar nu era gelozie!

– Beast!

Ea se grăbi să traverseze camera și i se aruncă în brațe, apucându-l cu brațele pe după gât, iar el o prinse ușor și o strânse la piept. Lejeritatea lor sugera că făcuseră asta de mii de ori.

– Fratele ei, îi explică Tittlefitz încet. Nu vine prea des pe aici.

– Nu-i plac cărțile?

Tittlefitz chicoti cu voce joasă.

– Prea ocupat să terorizeze părțile mai întunecate ale Londrei, din câte înțeleg.

Beast îi dădu, în sfârșit, drumul surorii sale. Matthew înțelegea de ce se alesese bărbatul cu numele ăsta. Prezența lui aproape că înghițea încăperea. Poseda o încredere de sine care indica faptul că nu era un tip cu care să te joci.

– Nu te-am văzut de mult! zise domnișoara Trewlove.

– Am fost ocupat, dar fetele astea vor să învețe să citească, așa că am decis să le aduc la tine.

Matthew privi când ea se întoarse spre fete – fete care, după părerea lui, erau femei, probabil mai tinere de 25 de ani, chiar dacă aveau un aer obosit, șters, asemenea hainelor care fuseseră spălate de prea multe ori – și le salută cu entuziasm.

– Suntem așa bucuroși să vă avem aici. Ea le făcu semn lui și secretarului să se apropie. Permiteți-mi să îl prezint pe domnul Tittlefitz, unul din profesori. Și domnul Sommersby, care se gândește să înceapă și el să predea. Dumneavoastră sunteți?

Una din fete – mică de statură și destul de durdulie – își îndreptă privirea spre el și făcu un pas în față. Deși era cu rochia încheiată până la bărbie și până la încheieturi, tot reuși să-i atragă atenția asupra atributelor cu care era dotată, mișcându-se sinuos și ușor, ca un șarpe pe cale să atace.

– Eu sunt Lottie, chiar ea, și mă bucur să fiu instruită, frumosule.

– Nu ăsta e motivul pentru care ești aici, Lottie, zise Beast pe un ton ferm, care nu permitea contrazicere.

– Da, așa e, admise ea și-i făcu cu ochiul lui Matthew. Poate după lecții.

– Eu sunt Lily, zise cealaltă fată, mai timidă, nici pe departe la fel de îndrăzneață ca Lottie. Știu unele litere, destul cât să-mi scriu numele. Doar că nu știu cum să le folosesc pe celelalte cât să însemne ceva.

– Când vom termina, domnișoară Lily, veți fi în stare să citiți și să scrieți ce vreți, zise domnișoara Trewlove cu o încredere care se transferă și asupra celor cu îndoieli. Mergeți cu domnul Tittlefitz, vă va da abecedarele.

– O să vă las acum, zise Beast. Voi, fetelor, să luați o birjă înapoi.

– Mulțumim, Beast, ziseră ele la unison, înainte să pornească după Tittlefitz.

Matthew simți cum Lottie îl plesnește ușor peste fund când trecu pe lângă el. A, da, aceste doamne experimentate care înfloreau noaptea.

Beast oftă din greu.

– Dacă vă fac necazuri, dați-mi de știre. Uneori, aleg să fie mai năzdrăvane, în special Lottie.

– O să fie bine amândouă. Odată ce vor începe lecțiile, vor fi captivate de învățătură. Ea îl mângâie pe braț. Nu-ți face griji!

După ce o mai îmbrățișă pe sora lui o dată, el plecă.

Ea se întoarse spre Matthew.

– Domnul Tittlefitz se ocupă de elevii mai noi, îi învață literele și unele cuvinte de bază. S-ar putea ca domnișoara Lottie să fie dezamăgită când își va da seama de asta. Deși sunteți bine-venit să stați în cercul lor și să observați cum progresează cu ele, dacă doriți.

El nu-și putu reține un zâmbet.

– Aud cumva gelozie în tonul dumneavoastră, domnișoară Trewlove?

– Sigur că nu. Doar că se pare că ea se arată interesată de dumneavoastră.

– Bănuiesc că ea e interesată de toți bărbații. Cum credeți că a ajuns să fie în compania fratelui dumneavoastră?

– Beast are o inimă de aur. Întotdeauna găsește ființe necăjite sau care au o viață grea și face tot ce poate ca să le îmbunătățească existența. Ea se aplecă în mod conspirativ spre el. Bănuiesc

că e o femeie decăzută – ambele sunt, adică – și Beast se străduiește să le aducă pe calea cea dreaptă. Educația e primul pas.

– Nu sunteți deranjată de ele.

– Dacă nu ar fi fost familia mea, poate că și eu aș fi luat-o pe același drum ca ele. Nu mă apuc să judec, domnule Sommersby. Dacă dumneavoastră o faceți, atunci v-am confundat cu cineva căruia îi pasă și nu sunteți persoana potrivită să ne ajutați atunci când sunt eu ocupată.

Ochii ei reflectau dezamăgirea pe care o simțea, și el se simți iritat de gândul că îi dăduse motiv să îi găsească defecte.

– Nu le judec. Ar fi ipocrit din partea lui dacă ar face-o. Apelase și el la prostituate când era mai tânăr. La unele scumpe, desigur, dar care făceau aceeași muncă precum cele mai sărace, care trăiau în mahalale. Multe femei pe care le cunosc nu ar fi atât de deschise ca dumneavoastră. Sunteți absolut remarcabilă.

Ea își plecă ușor capul, de parcă s-ar fi jenat, apoi se uită la el printre genele ei lungi.

– Nici pe departe.

El nu se putu abține să nu se gândească la faptul că ea, nefiind acceptată în copilărie, devenise mai tolerantă față de alții.

– Dacă trebuie să vă țin locul, cred că ar fi cel mai bine să stau în cercul dumneavoastră.

Înainte ca ea să poată răspunde, niște pași îi atraseră atenția.

O femeie trecu pragul și se poticni, oprindu-se la vederea lui. Obrajii i se înroșiră atât de puternic, încât el fu surprins că nu izbucni în flăcări.

– Bună seara, doamnă Bennett, zise domnișoara Trewlove. Cred că îl cunoașteți pe domnul Sommersby. El se gândește să îl ajute pe domnul Tittlefitz în serile când eu nu voi fi disponibilă.

Menajera lui făcu o mică reverență.

– Domnule Sommersby.

– Doamnă Bennett, e o plăcere să vă văd!

– E una dintre cele mai bune eleve ale noastre, zise domnișoara Trewlove.

El se gândi că era imposibil ca fața ei să se înroșească și mai tare, dar o făcu, și el își dădu treptat seama că ea era oripilată că el știa că ea venea aici. Acum, înțelese și de ce ea nu îi lăsase un bilet ca să-l anunțe că domnișoara Trewlove trecuse pe acolo. Nu știa să scrie.

– Nu am nici o îndoială în privința asta.

Doamna Bennett ridică abecedarul ei, un pic jerpelit la colțuri, cu cotorul îndoit.

– E un dar să poți citi.

– Care este ușor de împărtășit, o asigură domnișoară Trewlove. Îndrăznesc să spun, doamnă Bennett, că veți preda și dumneavoastră în curând.

– A, încă nu am ajuns acolo. Dar sper că o voi face în curând. Soțul meu știe să citească, dar nu prea are răbdare să mă învețe.

– Bănuiesc că e prea obosit la finalul zilei, după ce și-a folosit toată răbdarea cu muncitorii de pe șantierele de construcții, zise el. Dar eforturile dumneavoastră sunt lăudabile, doamnă Bennett. Să înveți ceva nou, orice, e întotdeauna o provocare.

Îmbujorarea ei începu să se estompeze. Ea părea cu adevărat recunoscătoare pentru cuvintele lui. El complimentase multe doamne, dar laudele fuseseră întotdeauna mai tachinatoare, ușoare, un flirt, și femeile luaseră admirația exprimată ca și cum li s-ar fi cuvenit.

– Instalați-vă, și vom începe să lucrăm imediat, zise domnișoara Trewlove.

Doamna Bennett își plecă ușor capul și trecu de Matthew. Oare cum urma o rețetă dintr-o carte? Nu putea. Singura ei opțiune era să gătească ce învățase de la mama ei, de la o rudă sau de la o prietenă a ei, amintindu-și fiecare ingredient și gramajul. Era impresionat fără să vrea că reușea să țină nu doar casa ei, ci și pe a lui.

– A fost jenată de prezența mea, zise el încetișor.

– Oamenii se tem să nu fie batjocoriți, înjurați sau umiliți pentru că nu posedă cunoștințe pe care alții le consideră firești.

– Le oferiți mândrie.

– Le oferim abilitatea de a citi. Între acești pereți, oferim un loc unde nu sunt judecați. Unii oameni învață rapid, alții mai greu. Ne asigurăm că nu se simt niciodată rușinați – chiar dacă nu reușesc să stăpânească această abilitate.

– Și dacă sunt la fel ca soțul ei și nu am răbdare pentru asta?

Ea zâmbi blând.

– Atunci, înseamnă că v-am judecat greșit.

*

Nu o făcuse. Nu dacă atenția lui plină de fascinație putea fi luată drept indiciu.

Mai sosi un elev nou. Judecând după atitudinea prevăzătoare in timp ce studia încăperea ca un animal care căuta o cale de scăpare, ea bănui că fusese trimis de fratele ei Finn. Deși trecuseră ani de când fusese încarcerat, el avea tendința să le ofere ajutor celor care aveau nevoie de el când erau eliberați. El se alătură grupului domnului Tittlefitz.

Alți trei dintre elevii curenți – doi bărbați și o femeie – se alăturară cercului lor. Făcură cu rândul citind cu voce tare, ceilalți urmărind povestea în abecedarul lor. Când vreunul dintre ei greșea, ea îl îndemna ușor spre cuvântul corect, ajutând cu pronunția. Deși de câteva ori ea își pierdu ritmul și se poticni, domnul Sommersby fu acolo să o ajute. Era deconcertant să îl aibă așa aproape, așezat lângă ea, cu fața spre elevi.

Plămânii îi erau plini de parfumul lui. Arăta așa splendid de masculin în jacheta și pantalonii albaștri, vestă gri și cămașă albă plus o lavalieră perfect înnodată. Privirea ei continuă să se îndrepte spre el și, din când în când, privirea lui se oprea asupra ei. Obrajii i se încălzeau, și ea își îndreptă atenția la activitatea lor. Nu putea decât să creadă că ceva se schimba între ei și putea doar să spere că nu era lipsit de înțelepciune să găsească motive ca să îl aibă prin preajmă.

După o oră, apărură mai mulți valeți de la restaurantul hotelului, ducând prăjituri mici, biscuiți, ceai. Ea se ridică și bătu din palme.

– Au sosit gustările. Vom face o mică pauză acum.

În timp ce oamenii se răspândeau prin încăpere, valeții puseră gustările pe o masă de lângă ușă și începură să servească.

– Fratele dumneavoastră oferă gustările și băutura, presupun, zise domnul Sommersby încetișor peste umărul ei, provocându-i cu apropierea lui o senzație de plăcere care îi alunecă pe coloană.

Avu nevoie de fiecare bucățică de demnitate pe care o poseda ca să nu se lase pe spate pentru ca brațele lui să o cuprindă, așa cum se întâmplase cu o zi în urmă.

– Da. Bănuiesc că aceste stimulente îi fac cel puțin pe unii dintre elevi să se întoarcă.

Ea se răsuci spre el.

– Pot să vă pregătesc niște ceai?

– Nu, mulțumesc. După asta, o să mă duc să beau un pahar de scotch.

– A fost atât de îngrozitor?

El scutură încet din cap.

– Nu, dar te face să te simți umil când îți dai seama de câte ori ai considerat cititul ca fiind ceva firesc. E remarcabil ce vă străduiți să realizați aici, domnișoară Trewlove.

– E un lucru mic, de fapt. Apreciez cum m-ați ajutat mai devreme, când m-am poticnit.

Privirea lui îi cercetă alene chipul, de parcă ar fi căutat ceva.

– De ce v-ați poticnit?

„Pentru că mă simt atrasă de dumneavoastră și peste două zile voi fi la bal, sperând să atrag atenția cine știe cărui lord..."

– Pff, e tare cald aici, nu-i așa? întrebă Lottie și se înghesui între Fancy și domnul Sommersby, care fu nevoit să facă un pas în spate ca să evite ca femeia să se lipească de el.

Fancy privi fascinată cum Lottie își desfăcu trei nasturi de la corsaj și apoi își trecu degetul peste pielea dezgolită.

– Ai vrea să mergi afară, frumosule, unde e mai răcoare?

– Nu, mulțumesc.

Femeia își mută privirea spre Fancy.

– Ea e o lady adevărată, să știi. N-o să-ți dea nici măcar un sărut.

Fancy aproape că o îmbrânci pe femeie la o parte ca să-i dovedească faptul că se înșela lipindu-și gura de cea a domnului Sommersby. Gândul acesta o făcu să se oprească brusc. Ce era în neregulă cu ea? Chiar se gândea să îl sărute? Nu putea să nege că se întreba cum ar fi ca gura lui să se apese peste a ei.

– Nu mi-ar plăcea deloc să trebuiască să-i povestesc lui Beast despre comportamentul dumneavoastră nepotrivit. Ați putea să vă faceți singură o favoare și să vă întoarceți la lecții.

Lottie îi făcu cu ochiul domnului Sommersby.

– S-ar putea să primești până la urmă sărutul ăla pe care ți-l dorești.

Ea plecă legănându-și șoldurile într-o manieră atât de exagerată, încât Fancy fu surprinsă că nu își disloca nimic. Ultimele ei cuvinte o făcură să-i vină greu să se uite la domnul Sommersby. În schimb, decise să îi studieze cu atenție bărbia. Era unul din cele mai bune exemple ale lucrării frumoase a naturii. Bărbia se desfăcea spre

un maxilar puternic, pătrat, bine definit – dar, pe de altă parte, totul la el era frumos.

– Ar trebui să ne întoarcem la lecții, zise ea disprețuind felul în care vocea ei suna aproape umilă și un pic agitată.

– Nu greșea prea mult, să știți.

Privirea ei o întâlni brusc pe a lui.

– Despre cât de cald e aici?

– Despre faptul că îmi doresc să vă sărut.

Capitolul 10

Nu ar fi trebuit să spună asta, dar, la naiba, era greu să nu-și dorească să-i devoreze gura când femeia aia era pasională în privința fiecărui lucru din viața ei. O privi cum se înroșește și dă din cap sacadat, înainte să bombăne ceva despre faptul că trebuia să se întoarcă la lucru. Apoi își adună elevii în jurul ei ca o rață bobocii sau poate un cavaler armura. O tulburase, și nu asta fusese intenția lui. Cu toate astea, simțise nevoia să confirme măcar faptul că era atras de ea.

Chiar credea că bărbații care aveau să participe la baluri nu aveau să vrea să îi guste gura delicioasă? Că oricare bărbat aflat în compania ei nu se întreba cum ar fi să își apese buzele peste ale ei, să le desfacă și să lase limba să îi alunece înăuntru ca să îi cunoască interiorul catifelat și să îi afle gustul?

Dacă mai continua cu gândurile în direcția asta, avea să se întărească și să se facă de râs. Ușuratica sigur ar observa și ar atrage atenția asupra lui sau măcar l-ar tachina fără milă mai târziu. Așa că se concentră asupra părului ei, cât de mătăsos era și cum șuvițele negre, grele, s-ar revărsa peste mâinile lui dacă ar ajuta-o să-și scoată agrafele care le țineau în frâu. Se foi inconfortabil în scaunul său. Gândurile de genul ăsta nu îl ajutau.

Așa că se concentră la faptul că atenția ei nu era îndreptată asupra lui, ci asupra celorlalți, care se străduiau să înțeleagă cuvintele care spuneau povestea unei tinere care spera să poată participa la un bal unde să atragă atenția unui prinț – așa cum domnișoara

Trewlove visa să atragă atenția unui lord la balul la care urma să participe. Şi-o imagină condusă pe ringul de dans, cu ochii strălucind de bucurie, își închipui zâmbetul pe care l-ar oferi partenerului de dans. Avea să cunoască destui alți bărbați, să se îndrăgostească de ei, poate că unul urma să o ducă într-o călătorie cu balonul cu aer cald – dacă urma să îi pese destul de lucrurile care ar putea să îi placă. Dacă ea nu avea să fie doar zestrea cu care să umple cufere goale. Dacă avea să știe să treacă peste circumstanțele originii ei ca să aprecieze femeia remarcabilă care era.

Ea dispunea de priceperea și inteligența de a conduce o librărie. Dispunea de generozitatea de a face cărțile disponibile pentru cei care nu și le puteau permite. Se străduia să îmbunătățească viața celor ignorați oferindu-le darul cititului. Ea nu judeca oamenii, nici măcar femeile care își câștigau pâinea întinse pe spate. Ea însemna bunătate și amabilitate și vedea doar binele din cei aflați în jurul ei.

Dându-și seama de zgomotul cărților care se închideau, el își dădu seama că pierduse șirul poveștii, că nu mai ascultase pasajele citite. Nu conta, nu în seara asta. Nu era profesor, ci doar observator.

Oamenii se ridicară. Oferind cuvinte de încurajare, ea îi îmbrățișă pe toți înainte ca ei să se îndrepte spre ușă. Ba chiar avu ceva consolator de spus pentru elevii cu care lucra domnul Tittlefitz. În timp ce secretarul începea să facă ordine, răspândind scaunele prin încăpere, ea nu fu nevoită să strângă gustările, pentru că valeții strânseseră tot, așa că se întoarse spre Matthew.

– Ce părere aveți?

– Este o activitate lăudabilă.

– Veți participa?

El încuviință scurt din cap.

– În serile când nu veți fi disponibilă.

Zâmbetul ei de fericire aproape că-l îngenunche. De ce trebuia să fie atât de recunoscătoare?

– Dumnealui vă va ajuta, domnule Tittlefitz.

– Excelent!

Tonul bărbatului nu denota prea mult entuziasm, iar Matthew rămase cu impresia că el nu considera asta chiar „excelent".

– Ne vedem miercuri, atunci. Noapte bună, domnișoară Trewlove! Domnule Sommersby.

– Bucurați-vă de restul serii, îl încurajă ea.

El aprobă scurt din cap și se îndreptă spre ieșire, surprinzându-l pe Matthew cu disponibilitatea de a-l lăsa singur cu domnișoara Trewlove, deși presupunea că tânăra ei asistentă mai era și ea pe undeva.

– O, domnule Tittlefitz? strigă ea când el ajunse la ușă.

El se opri brusc și se întoarse.

– Ați fi așa amabil să o conduceți pe Marianne acasă? Nu locuiește prea departe de aici, și, chiar dacă știu că Mick se străduiește să țină străzile în siguranță, e totuși întuneric.

– Voi fi bucuros să o conduc, domnișoară Trewlove.

– E îndrăgostit de dumneavoastră, știți? zise Matthew după ce nu mai putu auzi pașii bărbatului pe scări.

Ea se îmbujoră, obrajii ei căpătând o nuanță de un roz perfect.

– Știu asta, dar nu l-am privit niciodată altfel decât ca pe un prieten. Ea își strânse buzele, afișând o expresie ușor vinovată. Marianne însă îl place destul de mult.

El își înclină capul într-o parte, aruncându-i o privire dojenitoare. În tinerețea lui, petrecuse ore în fața unei oglinzi exersând o serie de expresii care să-i pună pe oameni la locul lor sau să-i facă să dispară mai repede.

– Faceți cumva pe pețitoarea, domnișoară Trewlove?

Cu un rânjet, ea ridică degetul mare și arătătorul cu doar puțin spațiu între ele.

– Poate doar un pic. Sunt perfecți unul pentru celălalt, dacă el ar reuși să o observe.

– Când ești fermecat de alta, e greu să observi orice altceva.

– Vorbiți din experiență?

– Din nefericire. Presupun că lecțiile au loc la aceeași oră miercuri.

– Da, deși elevii vor fi alții. Cei mai mulți dintre ei nu au timp decât de o oră pe săptămână.

– Nu veți fi deloc aici?

Se temea că, în absența ei, seara urma să fie destul de ștearsă. Cu toate astea, avea să reziste, dacă nu din alt motiv, măcar pentru a o face fericită.

– O să trec pe aici înainte de bal.

– Sunteți emoționată?

– Nu, am încredere absolută în abilitatea dumneavoastră de a-i ghida pe elevi în lecția lor de lectură.

El nu se îndoia de faptul că ea înțelese anume greșit întrebarea și poate că astfel îi oferise și răspunsul, deși își dorea să îl afle de la ea.

– Cu privire la bal.

Ea aprobă din cap.

– Cam da. Nu sunt sigură că faptul că am rude din aristocrație e suficient pentru a fi acceptată.

– Fiți așa cum sunteți, domnișoară Trewlove. Îi veți cuceri.

Râsul ei ușor răsună în jurul lor și prin el de parcă centrul pieptului său era Steaua Nordului.

– De parcă ați ști ce acceptă nobilimea și ce nu. Se întoarse pe un călcâi. Haideți cu mine!

El o urmă pe scări în jos. Șoldurile ei nu se legănau la fel de mult ca ale lui Lottie și, cu toate astea, era mai provocatoare din pricina asta. Mult mai provocatoare. Era mică de statură, dar avea o atitudine cu care reușea să umple locul de prezența ei, la fel ca fratele ei mai devreme. Ceva la ea o făcea imposibil de ignorat, de neluat în seamă, te făcea să vrei să studiezi fiecare aspect al ei, plus sufletul, inima și gândurile, convingerile și visurile. Niciodată până atunci nu găsise o femeie așa fascinantă, nu tânjise să înțeleagă perfect totul despre ea, să înțeleagă fiecare aspect al ei și ce o făcea să fie cine era. Îi plăcuse foarte mult să își țină brațele în jurul ei, să o simtă lipită pe toată lungimea de el, să își treacă mâinile peste catifeaua obrajilor ei.

Librăria era tăcută, într-un mod confortabil. Undeva, se auzea ticăitul unui ceas. El rămase la ușă, așteptând să plece, în timp ce o lumină de la un felinar îndepărtat se revărsa prin fereastră asupra ei, creând un joc de lumini și umbre fascinant, curburi adânci și linii ispititoare. Ea era tentația personificată, și el avu dintr-odată imaginea absurdă a ei ridicând mâna și desfăcând trei nasturi care urmau linia gâtului ei și trecându-și degetul peste lungimea pielii dezgolite.

– Pot să vă arăt ceva?

„Chiar te rog. Chiar și un singur nasture desfăcut..."

Se scutură de gândurile astea. Ajunsese cu ele prea departe, și ea merita ceva mult mai bun de atât.

– Ce doriți să îmi arătați?

– Aici, în partea asta. Am pus-o pe peretele îndepărtat, pentru ca soarele să nu poată ajunge la ea.

O urmă traversând încăperea spre locul unde stătea o pendulă mare. Alături se afla o vitrină urcată pe un piedestal din lemn. Sub sticlă, deschisă și desfăcută frumos ca aripile unui fluture, se afla cartea pe care i-o trimisese el.

– Conține versiunile originale ale pieselor lui Shakespeare, șopti ea cu venerație.

Atinse cu grijă marginea vitrinei, și el își imagină cum prințul se apropia de Frumoasa din Pădurea Adormită cu aceeași delicatețe.

– A fost tipărită cu mai bine de două sute de ani în urmă. După toți acești ani, nu cred să mai existe prea multe exemplare. Aveți idee cât de rară este o astfel de carte?

El știuse că ea avea să o aprecieze, mult mai mult decât o făcuseră strămoșii lui, mult mai mult decât ar face o generațiile viitoare.

– Cum ați ajuns în posesia ei?

Ea se uită la el, cu o expresie încruntată.

– Tocmai asta e. Nu prea știu. A venit un domn mai în vârstă și mi-a lăsat-o, fără nici o explicație.

Jenkins. Ar fi trebuit să știe că omul nu avea să lase treaba în sarcina altcuiva.

Ea oftă și-și flutură mâna.

– Câțiva proprietari de librării și câțiva negustori de antichități știu că întotdeauna mă interesează cărți neobișnuite, dar asta... valorează o avere.

– Ați putea să o vindeți, ca să finanțați lecțiile.

Ea se uită urât la el, de parcă tocmai îi crescuseră coarne și coadă.

– Nu e genul de lucru pe care să-l vinzi. Dacă ar fi să fie, ar trebui să o donez unui muzeu. Dar pare să stea foarte bine aici, și nici nu-mi vine să mă despart de ea.

– Mai ales că ați avut și posibilitatea de a o expune.

– O, nu. Am pus pe hârtie ce voiam și apoi m-am dus la domnul Bennett, înainte să merg ieri la biserică. El a fost așa amabil să o construiască pentru mine din resturi de la construcțiile lui Mick și mi-a adus-o în dimineața asta. Mi-aș dori doar să știu cine a trimis-o.

– Cineva care voia să o aveți, mă gândesc.

– Dar de ce?

– N-aș căuta prea mult calul de dar, domnișoară Trewlove. Mă îndoiesc că altcineva pe lumea asta ar putea avea mai multă grijă de ea.

Ea zâmbi ușor.

– Aici s-ar putea să aveți dreptate. Dintre toți oamenii pe care îi cunosc, m-am gândit că dumneavoastră ați aprecia-o cel mai mult.

Ce aprecia el era faptul că intuise ce bucurie avea să îi aducă ei volumul acela.

Ea se uită în sus spre el și îi susținu privirea vreme de un moment mai lung, de parcă ar fi așteptat ceva, mai mult decât cuvinte despre o carte. El era incredibil de tentat să îi cuprindă fața în mâini și să îi spună că era un giuvaer rar, asemenea versiunii originale a pieselor lui Shakespeare.

– Ar trebui să plec.

Cuvintele sunară aproape gâtuite. Se întrebă cum ar reacționa ea dacă s-ar apleca și ar săruta-o. L-ar opri, oare? Își păstra buzele acelea pentru lordul ei – sau ar fi dispusă să experimenteze gustul pasiunii și plăcerii.

– Sunteți bine-venit să luați o carte cu dumneavoastră. Nu cu împrumut, ci de tot. Așa le mulțumesc celor care mă asistă în întreprinderile mele din domeniul educației.

– E de mirare, domnișoara Trewlove, că reușiți să scoateți cât de cât profit cu înclinația dumneavoastră de a le dărui oamenilor cărți fără să acceptați vreun ban la schimb.

– Nu m-ar deranja dacă mi-ați spune Fancy.

O curtoazie pe care nu i-o oferise domnului Tittlefitz, o curtoazie pe care ar fi nebun să o accepte, pentru că să o vadă într-o lumină mai puțin formală l-ar face să lase garda jos, i-ar permite să treacă de zidurile lui de apărare când oricum ea ajunsese în punctul în care le zdruncina zdravăn. Cât de ușor ar fi să le permită să se prăbușească, să se deschidă posibilității de a o avea în viața lui într-un mod mai permanent. Dar trebuia mai întâi să testeze apele cu ea. El trăise situația proverbială prin care căsătoria în grabă ducea la regrete îndelungate. Nu avea să mai facă aceeași greșeală.

– Noapte bună, domnișoară Trewlove!

Ea îi oferi o tentativă de zâmbet, iar el regretă că ar fi putut să o rănească cu refuzul lui de a accepta să-i spună pe numele mic.

– Noapte bună, domnule Sommersby!

El nu se duse direct acasă, ci se plimbă în schimb pe străzi, cu mintea plină de gânduri haotice, în timp ce dezbătea înțelepciunea de a curta fără a-i spune cine era. Dar cum altfel putea să se asigure că sentimentele ei pentru el nu erau influențate de poziția sa? Când se întoarse în cele din urmă la casa lui, urmă rutina obișnuită de a-și turna un pahar de scotch, de a se duce la etaj în dormitor și de a privi pe fereastră.

Doar că în seara asta fu întâmpinat de o imagine splendidă. Fancy Trewlove ședea în colțul ei de lectură despre care îi povestise, sprijinită cu spatele de perete. El putea vedea o parte din ea, pieptul, umerii, capul, genunchii îndoiți pe care se sprijinea cartea. Apoi ea se întoarse ușor, ridică o mână și îi făcu semn. O acțiune atât de simplă, dar care păru să atingă ceva adânc în el.

Fără să se gândească prea mult, puse paharul deoparte și împinse un scaun în dreptul ferestrei sale, luă o carte și se așeză. Cu puțin noroc, avea să creeze impresia că citea, când el de fapt o privea pe ea, întrebându-se cum simpla ei vedere putea să îi aducă atâta liniște în suflet, știind că, atunci când ea avea să se retragă la culcare, el urma să se viseze făcând dragoste cu o librăreasă.

Capitolul 11

În după-amiaza următoare, în magazinul de dulciuri numit cu totală lipsă de imaginație „Magazinul de dulciuri", Matthew studia selecția de dulciuri din vitrină. Avea chef de zahăr, dar fără urmă de lămâie, și studiase deja borcanele de pe rafturi fără să găsească nimic interesant. Când sună clopoțelul de deasupra ușii, nu se osteni să privească într-acolo, fiind concentrat să se uite la niște bomboane roșii, tari.

– Bună ziua, domnișoară Trewlove, zise doamna cu păr argintiu din spatele tejghelei, cu entuziasm.

Nu se putu abține și se întoarse. Oare femeia asta zâmbea tot timpul? Era întotdeauna bucuroasă să vadă oameni?

– Buna ziua, doamnă Flowers. Privirea i se încălzi. Domnule Sommersby.

– Domnișoară Trewlove.

Rochia ei galbenă îi amintea de soarele care se revărsa peste un câmp de trifoi. Ea părea să lumineze și cea mai apăsătoare zi, cu atât de puțin efort.

Ea se îndreptă spre tejghea și puse o bucată de hârtie pe ea.

– Acestea sunt dulciurile pe care aș dori să le am pregătite pentru ora de lectură de vineri.

Doamna Flowers – acum știa numele femeii, mulțumită domnișoarei Trewlove, și regreta că neglijase să se prezinte singur. Era un lucru așa mic să te adresezi cuiva pe nume, iar el văzuse schimbarea imediată la vânzătoare de parcă ar fi fost salutată de cineva din familia regală. Femeia luă hârtia și se uită pe ea.

– Ooo, bomboane cu căpșune. O să le placă micuților!

– Mă gândeam că se vor bucura.

– O să facă mizerie, să știți.

– O să am cârpe umede la îndemână, ca să le șterg degetele lipicioase.

– Dar dacă vă vor murdări cărțile...

– Aș prefera să se uite la ele cu degetele murdare decât să nu se uite deloc.

El nu-și putea închipui ca mama lui să fi avut aceeași atitudine. În copilărie, fusese îmbăiat și îmbrăcat în haine curate de fiecare dată când venea de afară sau înainte de a se prezenta în fața ei după-amiaza, pentru ca ea să îl întrebe cum își ocupase timpul. Bănuia că domnișoara Trewlove avea să le ofere copiilor ei mai mult decât doar o jumătate de oră pe zi, că ea nu avea să întrebe cum își petrecuseră ziua pentru că avea să fie implicată în joaca, în studiile, în viața lor. Ea urma să îi îmbrățișeze și nu avea să le lase nici o îndoială că sunt iubiți.

– Atunci, o să pregătesc pentru vineri comanda , ca să fie livrată înainte de prânz. Pot să vă mai ajut cu ceva?

– Cred că o să mă uit un pic.

Ea se apropie de el până îi simți parfumul de portocale.

– Vă plac dulciurile, domnule Sommersby?

– Din când în când. Doar că acum nu știu sigur ce aș vrea.

– Mie îmi plac caramelele.

– Hmm... Nu am mai mâncat de când eram copil. O să iau o duzină de caramele, doamnă Flowers.

– Prea bine, domnule.

– O să iau și eu la fel, zise domnișoara Trewlove.

– Puneți-le pe factura mea, doamnă Flowers.

– Vă rog, nu! O să dați naștere la zvonuri.

Zvonuri că probabil era interesat de ea. Judecând după felul în care doamna Flowers se uita la ei, se îndoia că o cumpărătură de un penny avea să conteze foarte mult. Ea oricum avea să bârfească în vreun fel sau altul. Cum el era de multă vreme subiect de bârfe, nu era deranjat de gândul de a fi și mai mult, mai ales când erau doar bârfe nevinovate.

– E doar modul meu de a vă mulțumi că m-ați primit în zonă. În afară de asta, când veți fi prezentată în societate, veți descoperi că nimic nu oprește poveștile senzaționale. Ați face bine să le acceptați.

După ce plăti pentru cumpărături, îi întinse și ei punguța și o urmă afară. Ea își băgă imediat o caramea în gură. El o privi cum își răsucește buzele și cum își trece limba peste bomboana tare. Nu știa dacă văzuse vreodată ceva mai senzual ca mișcările pe care nu le putea vedea, ci doar și le imagina – cum ea sugea, mângâia și își plimba limba pe suprafața tare. Doamne, trebuia să-și controleze gândurile nebunești.

Ea rămase acolo, nevrând parcă să-l părăsească, așa cum nici el nu voia să-și ia la revedere.

– Aveți planuri pentru ultima seară înainte de începerea oficială a sezonului?

În ochii ei sclipi un pic de malițiozitate.

– Am auzit că Regele Focului are spectacol la Whitechapel. Intenționez să mă duc să văd. Sunt destul de sigură că ar fi loc în birjă, dacă ați dori să vă petreceți seara bucurându-vă de spectacole de stradă.

– Ați crescut în Whitechapel? o întrebă el câteva ore mai târziu, în timp ce se plimbau pe strada aglomerată, unde oamenii se îngrămădeau ca să vadă mai bine acrobații și jonglerii sau bărbații care mergeau pe picioroange.

– Nu, dar în apropiere.

Matthew fusese la serbări, târguri, carnavaluri. Ce observa acum îi amintea de un carnaval, dar era în oraș, pe străzi, nu la țară pe pajiște, cu suficient spațiu în jur. El bănuia că mulți dintre acești

oameni nu aveau mijloacele financiare ca să ia trenul pentru a merge la țară, așa că artiștii își aduseseră talentele aici și creaseră un festival cu o atmosferă veselă.

Dar în ciuda frivolității și a celor care căutau să fie băgați în seamă, privirea lui se îndrepta mereu spre domnișoara Trewlove, entuziasmul și bucuria ei fiind îmbătătoare. Ea aprecia tot ce era în jurul ei mai mult decât alții. Înțelegea nevoia celor săraci de a evada în lumea fanteziei, nevoia artiștilor de a fi apreciați. Privea totul cu aceeași intensitate cu care el își imagina că ea citea din paginile unui roman, transportată în mod miraculos într-o altă lume. Ea nu judeca, nu găsea defecte. Se afunda pur și simplu în ambianță.

Nu-și putea imagina nici o femeie dintre cunoștințele lui care să pășească îndrăzneață printre cei care păreau să nu se fi îmbăiat de ceva vreme sau ale căror haine erau zdrențuite ori ponosite și să le zâmbească, să-i salute de parcă ar fi fost prieteni pe care nu-i mai văzuse de mult.

– Îi cunoașteți pe oamenii ăștia? întrebă el în cele din urmă.

– Nu i-am mai văzut până acum, dar nu diferă prea mult de toți ceilalți oameni pe care îi cunosc. Se luptă să-și ducă existența, făcând ce pot mai bine cu ceea ce au, sperând la o viață mai bună pentru copiii lor, bucurându-se de o seară fără griji. Mai devreme, se agățase de brațul lui ca să se asigure că nu aveau să fie despărțiți și acum îl strânse ușor. Nu vă place cât de mult se distrează toată lumea?

Lui îi plăcea cât de tare părea ea să se distreze, fără griji, fără să se gândească la ce o aștepta în seara următoare. Ca soție a unui lord, avea să găzduiască evenimente, și el nu-și putea imagina că ceva de care se ocupa ea ar putea fi anost sau plictisitor. Ea avea să găsească o modalitate de a face totul interesant și palpitant.

– O, acolo e! Haideți!

Ea îl apucă de mână și, deși purtau amândoi mănuși, gestul păru mult mai intim decât atunci când îl luase de braț.

Se trezi acoperind mâna ei micuță cu a lui, mult mai mare. Atât de mică. Începea să înțeleagă de ce familia ei lua măsuri atât de extreme ca să o vadă bine situată – în rândul nobilimii sau nu. Simțeau nevoia să o protejeze, să se asigure că nu avea să pățească nimic rău. Cu toate astea, el era sigur că ea merita grija lor. Iat-o aici, croindu-și drum printre oameni, făcându-i pe alții să se dea

la o parte de parcă ar fi trecut regina printre ei. Nimeni nu se supăra și nu reacționa cu furie. Ea avea abilitatea de a domoli pe oricine, ba chiar să-i facă pe oameni să se simtă vinovați că reprezentau o barieră spre destinația ei.

Cu multă eleganță și foarte încrezătoare, ea își croi drum până în față, trăgându-l și pe el după ea. Era plin de lume, oamenii stând înghesuiți unii în alții, întinzându-și gâturile ca să vadă mai bine ce se întâmpla în cercul pe care îl creaseră. El se strecură în spatele ei și își puse brațele în jurul ei, așa cum făcuse atunci când înălțaseră zmeul împreună, doar că acum nu exista nici o bobină pe care să o țină, așa că își strânse mâinile peste abdomenul ei. Nu se îndoia că, dacă ea ar fi avut ceva împotrivă, i-ar fi tras un cot în stomac sau l-ar fi călcat zdravăn pe picior. În schimb, ea se sprijini de el, de parcă acolo ar fi fost locul ei dintotdeauna.

Și la naiba dacă nu simțea și el la fel.

Ea își întoarse ușor capul și aproape că strigă pentru a se face auzită în hărmălaia din jur.

– Nu e minunat?

În cele din urmă, el își îndreptă atenția spre motivul pentru care veniseră aici. Domnul care se plimba prin spațiul gol ce îi fusese creat avea aproape doi metri, probabil chiar mai mult. Era lat în spate, mușchii fiind perfect vizibili, pentru că nu era îmbrăcat decât în pantaloni și cizme. Pielea lui neagră sclipea în lumina torței pe care o ținea în mână.

– Priviți! zise el cu voce bubuitoare. Minunea care a fost odată dragon!

Luă o înghițitură dintr-o ploscă pe care o ținea în mână, se plimbă prin perimetru, înainte să se întoarcă în centru și să le ofere privitorilor o altă demonstrație a abilității sale de a controla focul. O dată, de două ori, de trei ori.

Matthew o simțea pe domnișoara Trewlove tremurând de încântare în brațele lui și chiar își dorea ca el să fi fost răspunzător pentru acel tremur, pentru încântarea ei. Dar nu putea nega faptul că Regele Focului merita adulația cu care era copleșit în timp ce oamenii lui adunau monedele care îi erau aruncate la picioare.

El dădu torța și plosca altcuiva și făcu o plecăciune adâncă înainte de a-și ridica brațele.

–Vă mulţumesc, prieteni. Vă rog să fiţi atât de amabili şi să faceţi loc şi altora, ca să poată vedea reprezentaţia care va începe în cincisprezece minute.

Matthew îşi coborî gura la scoica delicată a urechii ei, ca să nu fie nevoit să strige.

–Presupun că trebuie să ne mişcăm.

–Încă nu.

Uitându-se în direcţia în care privea ea, el îşi dădu seama că Regele Focului se îndrepta hotărât în direcţia ei. De parcă ar fi anticipat sosirea lui, ea se desprinse din braţele lui Matthew, ceea ce lui îi provocă o reacţie instantanee de respingere faţă de acel bărbat.

–Bună, Fancy!

El se aplecă şi depuse un sărut pe obrazul pe care ea îl întoarse spre el, şi Matthew avu nevoie de tot controlul ca să nu-l pocnească pe individ în nasul lui perfect.

–Ultima oară când te-am văzut, înghiţeai foc.

–M-am plictisit de asta. Am decis că să suflu foc e mai palpitant.

–Cum faci?

–Secretele meseriei, dulceaţa mea.

„Dulceaţa mea?“ Un nas însângerat devenea o probabilitate tot mai mare.

Fancy – la naiba, dacă tipul ăsta putea să i se adreseze aşa, Matthew putea să se gândească şi el la ea mai puţin formal – se întoarse uşor.

–Regele Focului, fă cunoştinţă cu domnul Sommersby.

–Domnul? repetă Regele Focului. Ce nume ridicol! Credeam că eşti destinată pentru un duce, fata mea.

„Fata mea?“ Un nas însângerat şi un ochi învineţit, poate, se cam cuveneau. Şi toată lumea ştia că ea era în căutarea unui lord?

–Nu suntem căsătoriţi, zise ea. Doar doi prieteni care se bucură de o seară de divertisment.

–Presupun că fraţii tăi nu ştiu despre el.

–Nu, iar tu nu o să le spui.

–Când aş avea ocazia? Nu i-am văzut de un car de vreme. Se uită cercetător la Matthew. Ai grijă de ea, prietene!

Plecă apoi cu paşi mari, în vreme ce asistentul lui se străduia să se ţină după el.

–Nu aţi spus că îl cunoaşteţi.

Matthew își modula vocea, străduindu-se să nu pară gelos.

– L-am cunoscut chiar când începuse să facă reprezentații, Regele Focului. Ce fată tânără nu ar fi captivată? Are o sumedenie de admiratoare.

– Îmi pot imagina că are.

Ea își înclină ușor capul.

– Păreți gelos.

– Nu fiți absurdă!

Era el destul de absurd pentru amândoi. Ea îl apucă de braț.

– Mergem să vedem ce alte distracții ne mai așteaptă?

În copilărie, Fancy se bucurase întotdeauna de serile când străzile deveneau cadrul unui festival. Unii dintre acești oameni trăiau din reprezentațiile acestea, în vreme ce alții își prezentau talentele doar cu acele ocazii când puteau să-și împartă atenția. Ea bănuia că nu era o viață ușoară, dar, pe de altă parte, prea puține lucruri erau ușoare în mahalale.

Dar, în seri ca aceasta, totul era atât de viu și de plin de energie. Și cu siguranță ea savura faptul că putea împărtăși asta cu domnul Sommersby. El părea în același timp fascinat și prevăzător, de parcă se aștepta să fie atacat în orice moment. Deși ea știa că trebuia doar să spună „Eu sunt Fancy Trewlove" și toate personajele negative s-ar răspândi ca potârnichile. Așa cunoscute erau reputația și puterea fraților ei în această parte a Londrei. Chiar dacă Mick, Aiden și Finn nu mai erau parte din mahalale, așa cum era Beast acum, fusese o vreme când domniseră peste ele. Oricine avea cât de cât minte evita să îi supere pe cei din familia Trewlove. Întotdeauna se termina prost – și nu pentru familia Trewlove.

Ei îi plăcea foarte mult să meargă la braț cu domnul Sommersby. Îi plăcea și mai mult felul în care el își mișca ușor corpul ca să o protejeze dacă cineva care băuse prea mult părea să se apropie de ea. Mișcările lui erau subtile, dar ea le observa totuși. Deși se părea că ea remarca până și cele mai mici lucruri la el. Atenția lui și felul în care capul i se mișca întruna în toate direcțiile, de parcă ar fi fost mereu cu ochii-n patru la orice semn de pericol. Mâna lui care se strânsese în pumn în buzunar când vorbise despre Regele Focului, de parcă ar fi fost gelos. Felul subtil în care scotea monede din buzunar și le dădea copiilor desculți pe lângă care treceau. Atât

de multe monede, făcând-o să creadă că era un obicei pe care îl avea când se afla într-o zonă mai săracă din Londra. Știuse la ce să se aștepte aici și venise pregătit.

Aici, era haos în seara asta. Cărucuri cu mâncare, cu băutură, jocuri de-a alba-neagra. Un înghițitor de săbii. Câteva corturi mici se întindeau de-a lungul zidurilor. Înăuntru, se găseau tot soiul de lucruri de văzut pentru un penny. O contorsionistă își făcea reclamă ca fiind o cutie omenească de puzzle.

– E imposibil să-ți dai seama unde începe și unde se termină! striga cel care îi făcea reclamă.

Dar Fancy era atrasă de un bărbat rotofei cu un început de chelie care striga despre destrăbălare și răutate.

– Haideți, veniți unul, veniți toți să vedeți decadența în toată splendoarea ei! Apoi îi prinse privirea și începu să-i facă semn într-o manieră exagerată. Haideți, lady! Haideți și vedeți ce nu v-au văzut ochii vreodată!

– Ce credeți că e? îl întrebă Fancy pe domnul Sommersby.

– Dacă e ceva ce nu ați mai văzut, atunci e probabil ceva ce nu ar trebui să vedeți.

Cuvintele lui nu făcură decât să-i stârnească și mai mult curiozitatea.

– Mă duc să văd.

– Domnișoară Trewlove, nu știu dacă e înțelept.

– Nu e ca și cum aș înghiți foc. Puteți să veniți cu mine dacă vreți.

Îndrăzneață, se apropie de bărbat și îi întinse un penny. Cu un gest elaborat, el ridică încet clapa de la cort, și ea fu un pic ușurată când domnul Sommersby o urmă înăuntru, în spațiul mic și îngust. Un felinar aprins stătea lângă un stereoscop, pe o masă micuță.

Ea se uită în jur.

– Credeți că asta e?

– Așa se pare. O să mă uit...

– Nu. Eu prima.

Ea trase adânc aer în piept și ridică stereoscopul, uitându-se prin cele două cercuri de sticlă la imaginea care părea destul de reală cât să îți vină să o atingi. Era cât se poate de conștientă de faptul că pieptul domnului Sommersby îi atingea umărul și că acea atingere

era, fără îndoială, răspunzătoare pentru dogoarea care o cuprinsese – și nu fotografia dezamăgitoare la care se uita.

– Ei bine?

Vocea lui era aspră lângă urechea ei, răsuflarea lui caldă atingând-o pe gât.

– E o femeie întinsă pe o canapea în... doar în desuuri.

Doar că aproape că nu avea desuuri pe ea. Umflătura unui sân era clar vizibilă, sfârcul ascuns, deși părea că materialul era pe cale să alunece de tot.

– E rândul meu.

– Categoric, nu.

Ea trase aparatul de la ochi și îl strânse la piept.

– Nu trebuie să vedeți o femeie dezbrăcată.

El nu se mișcă, fiind încă incredibil de aproape.

– Am mai văzut femei în desuuri, domnișoară Trewlove. De fapt, mi-a făcut mare plăcere să îndepărtez acele desuuri.

Vocea lui devenise mai profundă, mai joasă, de o adâncime unde secretele erau mai bine împărtășite, și ea se trezi dintr-odată că respira cu greutate, imaginându-și degetul lui alunecând de-a lungul dantelei și dând mătasea jos, tot mai jos, până când nu mai era nimic acoperit.

Ea tremură de dorință în timp ce imaginile o bombardau.

– Nu e drept.

– Poftim?

Ea se uită la el, netrebuind să se uite prea departe, dându-și seama că gura lui era incredibil de aproape de a ei. Dogoarea, pasiunea, dorința se intensificară. Era greșit, atât de greșit, deloc necuvenit.

– Unde e fotografia cu bărbatul în lenjerie?

El făcu ochii mari.

– Vreți să vedeți un bărbat în lenjerie?

– De ce nu? Omul care făcea reclamă susținea că voi vedea ce n-am mai văzut. M-am văzut pe mine în desuuri, stând în fața oglinzii.

Când ochii lui se întunecară și privirea i se intensifică de parcă acum el ar fi avut gândurile nepotrivite pe care cuvintele lui de mai devreme le stârniseră în ea, Fancy simți dintr-odată nevoia să-l chinuiască așa cum o chinuise el pe ea.

– De fapt, m-am văzut fără absolut nimic pe mine.

El rămase nemişcat, atât de nemişcat, de parcă s-ar fi putut sparge dacă s-ar urni. Ochii lui dogoreau în aşa măsură, încât ea avu impresia că s-ar putea aprinde. Nu avea prea multă experienţă când venea vorba despre bărbaţi, dar nu se îndoia că asista la naşterea dorinţei.

– Jucaţi un joc foarte periculos, domnişoară Trewlove.

– Chiar aşa fac?

Încet, el îşi înclină capul, nu spre gura ei, aşa cum se aşteptase Fancy, ci spre gâtul ei, chiar deasupra urechii, unde pielea era mult mai sensibilă decât îşi dăduse ea seama. O sărută, muşcă uşor şi îşi trecu limba peste pielea delicată, şi senzaţiile incredibile circulară până în degetele ei de la picioare. Când el îi luă lobul urechii în dinţi, ea aproape scoase un strigăt de plăcere. Genunchii i se înmuiară. Stereoscopul îi alunecă din mână şi căzu la pământ. Nu-i păsa, nu-i păsa de nimic altceva decât de călătoria gurii lui pe partea de jos a maxilarului ei. Toată agitaţia de afară dispăru. Nu auzea decât respiraţia lui şi gemetele joase.

Când el se retrase, ea aproape că se rugă de el să se întoarcă.

– Dumneavoastră sunteţi cel care joacă un joc periculos.

Ar fi vrut să nu pară atât de fără suflare, să-i fi dat impresia că se controla mai bine.

Rânjetul lui era diavolesc de răutăcios.

– Dar eu înţeleg regulile. Să nu credeţi măcar pentru o clipă că nu sunt tentat să vă sui pe masa aceea şi să vă posed aici şi acum. Dar v-aş ruina.

„Ruinează-mă!"

Oare chiar gândise aşa ceva?

– Nu cred că sunteţi pregătită să plătiţi acest preţ.

Ea nu avea să fie dezamăgită că el era un gentleman, nu un ticălos. Ştia ce se cuvenea. Să fie ruinată nu se potrivea cu planurile ei. Deşi avea impresia că el nu se referea exact la ruinarea ei, ci mai degrabă la faptul că ea nu avea să mai găsească alături de alt bărbat satisfacţia pe care ar simţi-o cu el. Ea ar fi putut să-l eticheteze drept arogant dacă nu ar fi fost convinsă că spunea adevărul.

Părând să înţeleagă că ea nu avea un răspuns inteligent la afirmaţia lui, el se aplecă, ridică stereoscopul şi îl puse la loc pe masă.

– Nu aveţi de gând să vă uitaţi? întrebă ea. Aţi plătit.

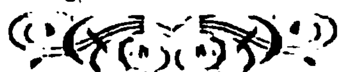
– Oh, am primit destul de banii mei.

Îi oferi apoi braţul, şi ea se agăţă de el.

– A durat destul de mult, zise omul din faţa cortului când îşi făcură, în sfârşit, apariţia. Va trebui să vă mai cer un penny.

Domnul Sommersby i-l dădu, şi ei porniră mai departe. Ea venise aici ca să-şi ia gândurile de la ce avea să îi aducă ziua de mâine. Dar acum era nevoită să se întrebe dacă era posibil să cunoască un lord pe care să-l dorească la fel de mult ca pe acest bărbat.

Capitolul 12

– A fost o dată ca nici...o... dat...

– Niciodată, zise Matthew blând.

Cititoarea, o femeie care părea obosită de viaţă, cu părul blond strâns într-un coc dezordonat, ridică privirea spre el, cu ochii albaştri palizi.

– E greu să citeşti.

– La început. Dar devine mai uşor şi chiar merită provocarea de a învăţa.

Ea îşi întoarse atenţia înapoi la abecedar, având mai mult noroc cu cuvintele care urmară. Cartea era cea pe care o foloseau şi în şcoli. La început, era înşirat alfabetul, apoi veneau două poveşti. Ea reuşise să citească *Cenuşăreasa* cu Fancy şi acum se străduia să dovedească şi *Scufiţa Roşie*. El bănuia că, pentru cei mai mulţi, abecedarul primit de la Fancy era prima lor carte. Pentru unii era, fără îndoială, prima pe care o ţineau în mână.

Patru alte persoane şedeau în cerc cu el, urmărind textul în abecedarele lor, aşteptându-şi rândul pentru a citi cu voce tare.

El se străduia să nu-i facă pe cei din jurul lor să se jeneze când se poticneau. Chiar dacă nu citeau perfect, se străduiau, şi asta era o adevărată realizare – să încerci să devii mai bun, să faci ce e nevoie ca să îţi atingi scopul.

Exact aşa cum Fancy se străduia să îşi îmbunătăţească viaţa participând la balul din seara asta, ca să atragă atenţia vreunui lord. El era tentat să-i dea o listă cu indivizii pe care să-i evite, dar atunci ea s-ar întreba de unde îi ştia, şi el ar trebui să mărturisească faptul că era unul dintre ei şi că despre el era vorba în scrisoarea

publicată. Contele de Rosemont. Ea l-ar privi diferit atunci, iar el nu voia să fie privit de parcă ar fi fost un premiu pe care ea îl câștigase.

Era distras continuu de bocănituri, ciocănituri și pași care se auzeau de la etajul de deasupra. Cu o oră mai devreme, o mulțime de cameriste intraseră și urcaseră la apartamentul lui Fancy. El bănuia că erau slujnicele trimise de Lady Aslyn. Mintea lui tot zbura la ce se întâmpla acolo sus în timp ce o pregăteau pentru seara care putea foarte bine să o pună pe direcția care avea să o ducă departe de micuțul ei magazin.

Nu ajuta faptul că în noaptea anterioară ea îi pusese în minte imaginea cu ea stând goală în fața oglinzii. Probabil fusese pregătită o baie. Ea își afundase corpul gol în ea. Aburul se ridica să îi dezmierde și să îi acopere pielea, câteva picături adunându-se ispititor în scobitura gâtului. Apa, poate și săpunul erau parfumate, și ea avea să se ridice din apă ca o nimfă din lac, purtând parfumul florilor de pe pajiște cu ea. Cineva avea să folosească o pânză moale cu care avea să îi șteargă picăturile de apă de pe corp. Altcineva avea să îi perie părul lung, negru și mătăsos. Își imagină cât de minunat ar fi să își afunde degetele în părul des și să i-l aranjeze pe umăr, ca să îi lase ceafa neacoperită, unde să poată depune un sărut fierbinte pe ambele laturi ale coloanei. Ultimul gând îi provocă o reacție în jumătatea de jos a corpului, ceea ce îl făcu să se foiască inconfortabil pe scaun, o reacție cu care ar fi trebuit să se obișnuiască de acum, pentru că se întâmpla de fiecare dată când se gândea să îi atingă oricare parte a corpului cu buzele. Gura, degetele, sânii...

Doamne, trebuia să se controleze. Slavă Domnului, zgomotele de deasupra păreau să se fi liniștit. Dintr-odată, se auziră pași ușori din direcția scărilor. Aliniate frumos, semnalizând mândria realizării lor, parcă o victorie într-o campanie militară crucială, cameristele trecură pe lângă ușa deschisă.

În încăpere se lăsă liniștea. Nu se auzeau cuvinte bâlbâite sau încurajări, fata cu scufița roșie fusese abandonată, povestea ei neputând să se compare cu suspansul care cuprinsese pe toată lumea, toți având privirile ațintite spre cadrul gol al ușii, pe unde trecuseră servitoarele. Pentru că, dacă își terminaseră treaba și plecaseră, atunci nici ea nu putea fi prea departe. Așa că, asemenea celorlalți, și el își concentră atenția spre cadrul ușii, într-o anticipare pe care nu o mai simțise de ani buni, care îl cuprinse și crescu. Vârful nasului

îi fu cuprins de o mâncărime care rămase nederanjată, pentru că nici un mușchi nu voia să i se miște.

Apoi ea apăru, și lui i se tăie răsuflarea.

Rochia ei albă, pe care ar fi putut să o poarte și dacă ar fi fost prezentată reginei, i se mula frumos pe corp, subliniindu-i sânii și talia mică, șoldurile rotunde. La gât avea un șirag de perle. Perle miniaturale fuseseră cusute și pe corsajul rochiei și sclipeau în lumina lămpilor cu gaz, clipind în timp ce ea intra în încăpere. La încheietură îi atârna un evantai. Avea mănuși lungi, de mătase, până dincolo de coate, și el își imagină un domn care se plimba prin grădină în căutarea unui colț întunecat unde să poată să i le ruleze în jos, ca să-i sărute pielea astfel dezgolită.

Părul ei negru fusese strâns într-o coafură elaborată, fixată cu piepteni din sidef care contrastau cu negrul șuvițelor ei. Ochii căprui păreau mai mari și mai luminoși. Obrajii îi erau ușor îmbujorați, fără îndoială ca urmare a agitației cu care aștepta seara balului. Ea zâmbi cald, blând.

– Am vrut să vă urez tuturor o seară plăcută înainte să plec.

– Ară... arătați splendid, domnișoară Trewlove, se bâlbâi domnul Tittlefitz.

– Mulțumesc, domnule Tittlefitz, sunteți mult prea amabil. Mă simt asemenea Cenușăresei, după toată atenția pe care drăguțele cameriste mi-au acordat-o.

Ea își lăsă privirea să alunece spre Matthews. Doar atunci își dădu el seama că, la un moment dat, sosirea ei îl făcuse să se ridice. Ea aștepta ca el să spună ceva. Era chiar convins de asta, deși nici un cuvânt rostit de el nu ar putea să o descrie. Dar nu putea să o lase să plece fără un strop din încrederea ei zdruncinată.

– Nici o femeie de acolo nu va putea să strălucească mai tare ca dumneavoastră.

Obrajii ei se înroșiră mai tare. Flutură din gene, nu într-o manieră cochetă, ci de parcă ar fi fost mișcată de complimentul lui mărunt. Sau poate era jenată că el spusese așa ceva. Ce ar fi vrut să audă de la el? Orice ar fi fost, el ar fi rostit vorbele după care tânjea ea – doar să fi știut care erau.

Ea se uită la bărbatul mai tânăr.

– Veți închide aici când terminați astă-seară, domnule Tittlefitz?

– Da, domnișoară. Nu trebuie să vă faceți griji. Eu și domnul Sommersby avem totul sub control.

– Și o veți conduce pe Marianne acasă?

– Da, domnișoară.

El nu își putu reține un zâmbet. Era cea mai importantă seară din viața ei, și totuși încă se gândea la ceilalți, străduindu-se să facă pe pețitoarea, iar el se întrebă dacă se pusese vreodată în mod egoist înaintea altora.

– Atunci, vă urez noapte bună.

Cu o grație demnă de o prințesă, ea dispăru din raza lor vizuală.

Să fii prezentată în societate era o chestiune foarte emoționantă, care se transforma ușor, ușor într-una obositoare și plictisitoare în timp ce Fancy stătea lângă Gillie și primea oaspeții care coborau pe scara impresionantă, spre salonul decorat cu multă grijă – candelabre sclipitoare, stucatură bogat ornamentată și tavan pictat –, după ce erau anunțați cu voce profundă și bubuitoare de majordomul îmbrăcat în livrea roșie cu împletituri din fir de aur și pantaloni cenușii până la genunchi, completați de ciorapi albi care îi puneau în evidență gambele frumoase care păreau naturale. Ea știa prea bine că valeții erau foarte mândri de gambele lor și chiar mergeau până într-acolo încât să și le căptușească uneori cu unele false.

Rochia de culoarea lavandei a lui Gillie nu era așa decoltată ca a altora, dar, pe de altă parte, sora ei nu-și expusese niciodată prea mult feminitatea. Ducele ei îi era alături, ochii lui reflectând tandrețea și dragostea pe care Fancy spera să le-o inspire și ea unui tânăr lord. Își dorea foarte mult ca mama ei să fi fost aici ca să vadă toate astea, dar aceasta nu se simțea la locul ei în toată această extravaganță. Un perete era placat doar cu oglinzi, ceea ce făcea să pară că erau mai mulți oameni aici decât erau de fapt. Încăperea era înaltă cât două etaje, fiind tăiată în două de un balcon care o înconjura la jumătatea distanței spre tavan. Plante în ghiveci, ferigi și alte plante verzi erau aliniate la perete.

Peste tot păreau să fie flori. Totul era fermecător. Era lumea în care mama ei își dorea ca ea să pășească, și, cu toate astea, biata femeie nu se considera suficient de merituoasă încât să fie prezentă în seara asta.

O, îi vizitase casa lui Gillie, dar doar când era numai familia prin preajmă. Se jena să întâlnească pe oricine îi era considerat superior. Refuzul mamei ei de a-și recunoaște propria valoare o întrista pe Fancy.

Călătorise în trăsură cu Aslyn și Mick. Așa cum promiseseră, se opriseră mai întâi la casa mamei ei, pentru ca aceasta să o poată vedea pe Fancy îmbrăcată de bal. Mama ei plânsese la vederea ei - lacrimi de fericire, susținuse ea. Fancy își dorea cu disperare ca seara aceasta să fie un succes, să o ducă cu un pas mai aproape de a o ajuta pe mama ei să-și îndeplinească visul ca Fancy să aibă o viață elegantă.

Pe drumul spre bal, Aslyn și Mick o chestionaseră ca să se asigure că știa cum trebuia să se adreseze oricui era posibil să participe la bal. Teama cea mai mare a familiei ei era ca nimeni să nu vină. Era o teamă care nu se îndeplinise. Încăperea gemea de oameni. Nu era într-atât de vanitoasă încât să creadă că veniseră toți din pricina ei. Nu, ea bănuia că majoritatea veniseră să se holbeze la soția ducelui de Thornley și să vadă dacă se ridica la înălțime când găzduia primul ei bal. Deși Gillie părea mult mai relaxată decât se simțea Fancy.

Nu o ajutase să-și stăpânească emoția atunci când ducele de Thornley îi spusese în treacăt la sosire că lui Bertie îi părea rău, dar afaceri de stat îl împiedicau să participe. Bertie, prințul de Wales, viitorul rege.

Thornley îi rostise numele de parcă ar fi fost prieten bun cu prințul, jucând tenis și polo împreună. Probabil așa era. Ea niciodată nu se gândise la faptul că soțul surorii ei vorbea cu familia regală și că, fără îndoială, o făcea cu același aplomb pe care îl arăta și la întâmpinarea oaspeților care așteptau să fie primiți. După ce saluta pe cineva, el se întorcea spre Gillie și zicea:

– Ducesă, vreau să îți prezint pe Lord Oarecare și pe Lady X sau pe Lord și pe Lady Z sau pe ducele Cutărică.

Gillie afișa zâmbetul cu care îi primea pe toți în taverna ei și îi făcea să se simtă bine-veniți.

– Mă bucur. Sora mea, domnișoara Trewlove.

Fiecare oaspete făcea o plecăciune sau o reverență în fața lui Gillie – doar era ducesă. Fancy primi câteva înclinări scurte din cap, destule atingeri ale degetelor înmănușate și câteva săruturi pe vârfurile degetelor urmate de „Încântat".

Apoi toți plecau să se întrețină cu cei pe care îi cunoșteau, să se bucure de gustări sau să danseze în timp ce orchestra formată din douăzeci de instrumentiști, așezată la balcon, cânta o muzică foarte antrenantă.

Și așa continuă totul.

Carnetul elaborat de bal, sub forma unui evantai cu un creion mic legat cu ață pe care îl primise de la o tânără cameristă când sosise, îi atârna de încheietură, nu avea trecut nici un dans rezervat în el. Nici un vals, nici un cadril, nici o polcă. Își spuse că era pentru că bărbații nu știau cât avea să stea ea la primirea oaspeților, dar înțelegea că se aștepta de la ea să stea să salute timp de două ore, până la ora zece și jumătate, asta dacă oaspeții care coborau scările nu se terminau mai devreme.

Ea își dorea să o fi rugat pe Gillie să îl invite pe domnul Sommersby, pentru că ea cu siguranță ar fi făcut-o, deși nu era din rândul aristocrației, doar ca o favoare pentru Fancy. Își dorea să se uite spre scări și să îl vadă coborând. Desigur, atunci, el nu ar mai fi disponibil să o ajute cu lecțiile, deși putea să ajungă mai târziu aici. Oamenii o făceau, acesta fiind și motivul pentru care coada nu părea să se mai sfârșească.

Când intrase în salonul de lectură, domnul Sommersby îi atrăsese atenția imediat. Felul în care se ridicase încet, ca fermecat. În timp ce domnul Tittlefitz se uita la ea de parcă ar fi fost o minune care trebuia adulată, domnul Sommersby o privea de parcă ar fi fost un boț de frișcă pe care ar vrea să-l lingă încetișor. Era un gând absurd în momentul acela, pentru că dogoarea din ochii ei era copleșitoare. Ea fusese surprinsă că el nu traversase încăperea spre ea, ci rămăsese pe loc, degetele strângând abecedarul. Se întrebă dacă lăsase urme pe carte.

Reacția lui mai mult decât orice altceva îi mai calmase emoțiile, o asigurase că rochia și coafura elaborată nu o făceau să pară ridicolă, încercând să ajungă la ceva aflat prea departe pentru ea. Felul în care el se uitase la ea o convinsese că, dacă ar fi fost acolo, el cu siguranță ar fi cerut să îi rezerve un dans.

Măcar dacă ar face-o și alt domn.

Era straniu, într-adevăr, să constate că făcea comparații între fiecare domn care îi era prezentat și domnul Sommersby. Părul nu îi era destul de negru, nici ochii destul de verzi, nici umerii destul de lați. Vocea nu era destul de bogată. Nici unul dintre cuvintele politicoase rostite nu îi trimitea fiori delicioși pe șira spinării, conjurând imagini despre gesturi interzise și nopți sufocante.

Ea se gândise – sperase – că el ar putea să o sărute de noapte bună după ce o condusese până la ușă. Dar el se abținuse, și asta era

mai bine. Știa că o lady de calitate nu umbla să se sărute cu bărbați, și ea se străduia să fie o lady de calitate.

Deși rămăsese cu impresia că ele nu erau toate mai presus de reproș. Se părea că nu toate doamnele soseau împreună cu soții lor, nu toți soții veneau împreună cu soțiile. Era complicat să înțeleagă cuplurile, să își dea seama cine era cu cine, mai ales când erau prezentați la câteva persoane distanță. Pe de altă parte, cu siguranță nu se așteptau de la ea să rețină toate numele persoanelor cărora le era prezentată – deși probabil că da. Învățase mici trucuri ca să le poată reține. Lord Winters cel cu nasul roșu și Lady Winters cu obrajii roșii sosiseră amândoi parcă ieșiți dintr-o furtună de iarnă. Era decisă să nimerească toate numele când drumurile aveau să li se întâlnească din nou, ca să îi impresioneze cu realizarea ei. Voia să rămână în amintire mai mult decât ca fiind doar o bastardă, voia să aibă altceva în afară de circumstanțele nașterii ei să o deosebească de toți ceilalți care nu fuseseră crescuți de Ettie Trewlove.

–Ați întârziat, se răsti Gillie.

Fancy se uită de la bărbatul căruia tocmai îi fusese prezentată, Lord Brockman cu chelia lucitoare și zâmbet larg – Brockman cel lat și chel –, și simți un val de căldură la vederea fraților ei, Finn și Aiden, alături de soțiile lor frumoase, Lavinia și Selena.

–Am amânat anume sosirea ca să vă dăm un răgaz de la a saluta străinii, zise Aiden. Ne-am gândit că v-ar plăcea să vedeți pe cineva cunoscut.

Gillie miji ochii.

–Nu vă gândeați deloc că așa veți petrece mai puțin timp printre aristocrați?

–Da, ei bine, și asta, admise Aiden.

–Acum, sunteți aici. Asta e tot ce contează.

–Serios, Gil, începu Finn. Ne-am gândit că, după o oră, v-ați bucura să vedeți o față prietenoasă. Deși, ca să fiu cinstit, am fost reținuți de mulțimea oamenilor care soseau. Mama ar trebui să vadă asta. Ar fi încântată.

–A trecut doar o oră?

–Mă tem că da.

Aiden se întoarse spre Fancy și o îmbrățișă ușor, dându-i un sărut pe obraz.

–Arăți minunat.

- Presupun că Beast nu a venit, zise ea, mai degrabă ca o constatare decât ca o întrebare.

- El nu e genul care să vină la astfel de evenimente, zise Finn.

- Nici unul din noi nu e, interveni Aiden. Şi totuşi, iată-ne!

- Este mai important pentru voi, cu soţiile voastre, să fiți acceptați de societate, zise Gillie ferm. Mai ales dacă sperați să vă fie acceptați copiii.

Fancy se strădui să nu se simtă jenată de originile ei simple și umile și chinuită de gândul că avea să se lupte cu aceleași provocări de a-și vedea copiii acceptați. Chiar dacă nu se știa nimic despre părinții adevărați ai lui Gillie, cei trei frați care participau în seara asta la bal știau cine le erau tații și că le curgea sânge nobil prin vene. În vreme ce ea știa că nu putea să revendice nici măcar un strop.

Aiden îi ridică încheietura.

- Ce e asta?

- E un carnet de bal.

- Știu ce e. A trebuit să suport lecţiile lui Mick.

Mick avusese cândva o iubită care îl învăţase foarte multe despre nobilime și etichetă, și el le împărtășise cele învățate și fraților săi. Când ajunsese destul de mare, o învățase și pe ea, deși nu îi spusese și de unde știa toate astea.

- De ce nu sunt nume pe ea?

- E o provocare să știi când voi fi disponibilă, pentru că nu sunt sigură când voi termina aici.

El miji ochii auzind minciuna ei și oftă.

- Cât trebuie să mai stai aici?

- O oră, cel mult.

El luă creionul și își scrise numele lângă un vals, apoi îi făcu cu ochiul. Selena îl atinse pe braţ.

- Ținem coada în loc. Depuse iute un sărut pe obrazul lui Fancy. Va dura un pic, dar, până la urmă, se va umple.

Ea rămase optimistă, sperând că Selena spunea adevărul. Finn solicită și el un dans după ce o salută. Lavinia o îmbrățișă.

- Primul e întotdeauna cel mai greu.

Se simți și mai încurajată.

- E mai promițător decât m-am așteptat.

Nu era chiar adevărat. Sperase la mai mult decât numele fraților ei pe carnetul de bal. Lavinia îi oferi un zâmbet înțelegător.

- O să fie mai bine.

Cuplurile plecară, şi Fancy se trezi prezentată unei femei respectabile, cu o expresie deosebit de dezaprobatoare pe faţă. Mai binele nu putea să se întâmple îndeajuns de repede.

Prezentările continuară. Tineri, mai bătrâni, debutante încântate de încă o ocazie de a dansa, de a flirta şi poate a captiva vreun domn. Oamenii erau politicoşi, dar distanţi cu ea. Pe de altă parte, aşa era aristocraţia.

Atât de mulţi oameni murmuraseră că era o plăcere să o cunoască, încât pierduse şirul, nu mai ştia nici numărul, nici numele. Chiar şi la micul joc pe care îl jucase, asociind nume cu personaje, începea să greşească. Erau prea mulţi pe care să îi ţină minte. Apoi îşi dădu seama că nu mai întindea mâna nimănui şi nici nu mai afişa zâmbete.

– S-a terminat, zise Thorne. Haide să plecăm înainte să sosească următorul rând de oaspeţi.

El întinse mâna spre ducesa lui, şi mâna ei alunecă într-a lui cu mare uşurinţă. Fancy nu era surprinsă. Văzuse apropierea dintre ei de nenumărate ori. Ea îşi dorea o asemenea relaţie, în care multe lucruri erau comunicate printr-o simplă atingere sau privire. Să te cunoască cineva atât de bine!

Gillie le făcu semn lui Mick şi lui Aslyn să se apropie.

– Mick, vei dansa cu Fancy.

Cuvintele ei nu erau o întrebare, ci o poruncă. Având o tavernă şi o cârciumă, ea era obişnuită să le ordone oamenilor.

– Desigur. El îi făcu semn soţiei. Vei avea următorul dans.

– Şi pe toate după aceea, replică ea cu o sclipire în ochi.

Ducele ridică un braţ şi făcu semn orchestrei. Muzica se opri, şi toată lumea se întoarse spre Thornley – atât de puternică era abilitatea lui de a comanda audienţei doar prin prezenţa lui. Apoi el luă mâna lui Gillie şi o aduse mai aproape de el, încurajând-o să îl ia de braţ.

– Eu şi ducesa mea vă mulţumim tuturor că aţi venit în seara asta. Ne bucurăm că sunteţi de faţă la debutul surorii ei în societate. Este o tânără excepţională, şi noi îi urăm toate cele bune.

O privire aruncată orchestrei, un alt gest.

– O melodie care nu e pe lista dansurilor, şopti Gillie. Asta e pentru tine, Fancy.

Acordurile blânde ale viorii fură curând însoţite de flaut, lăută, pian şi alte instrumente care dădură viaţă *Valsului de nuntă al zânei.*

În timp ce mulțimea se răspândea la marginea ringului de dans marcat cu cretă pe jos, ducele își conduse soția în centru, o luă în brațe și începu să o învârtă pe parchet. După ce terminară un cerc, Mick o conduse pe Fancy pe ringul de dans.

– Primul meu vals oficial într-o sală de bal, zise ea ușor, străduindu-se să nu își dezvăluie emoția, concentrându-se la chipul lui drag.

Una dintre primele ei amintiri era cu ea uitându-se din pătuțul ei și văzându-l deasupra, în timp ce îi cânta numele iar și iar, ca să o adoarmă. Chiar și atunci când ea avea doar doi sau trei ani și el 16 sau 17, el fusese protectorul ei, fiind mai degrabă un tată decât un frate.

– Era așteptat de mult.

– Tu ai făcut asta posibil.

El clătină iute din cap.

– Gillie a făcut toate astea.

– Dar tu mi-ai plătit școala unde am învățat să mă comport ca o lady. Tu mi-ai oferit încrederea de a nu-mi păsa că ne urmăresc așa mulți ochi în momentul acesta.

Din fericire, curând, ducele ridică din nou brațul, alte cupluri li se alăturară, atente la pași, ca să nu se ciocnească unele de altele. Cu toate astea, zări priviri speculative, curioase, când și când câte un gest de respingere. Nu credea că cineva avea să o insulte, cu atât de mulți dintre membrii familiei ei prezenți, dar nimic nu putea să-i oprească pe oameni să o ignore.

– Ești la fel de bună ca oricare dintre ei, zise Mick.

– Dar, spre deosebire de tine, eu nu am sânge nobil în vene.

– E tot roșu, Fancy. În afară de asta, tu nu ești originile tale. Nici unul nu suntem. Suntem ce reușim să ne facem a fi. Tu ești proprietară de librărie. Și faci treabă bună cu lecțiile tale de citit seara. Nu ai de ce să te rușinezi.

– Sper ca unii domni de aici să gândească la fel.

– Sunt niște proști dacă nu o fac, și nu accept să te căsătorești cu un prost.

Ea râse ușor.

– Presupun că dacă n-o să mă invite nimeni la dans o să fie pentru că se tem de tine.

– Dacă sunt oameni buni, atunci n-ar trebui să se teamă.

Prin mintea ei trecură imagini cu domnii Sommersby și Tittlefitz, care își sacrificau serile ca să îi ajute pe alții să devină mai

buni. Se gândi la domnii care se aflau la bal și care nu erau la fel de buni, pentru că erau în căutare de distracție – și, dacă nu ar fi fost prezența lor, atunci nici ea nu ar fi fost aici.

–Ai întâlnit mulți asemenea lorzi la clubul tău?

Ducele de Hedley îl ajutase pe Mick să devină membru la White's. Mulți presupuseseră că o făcuse pentru că Aslyn era pupila ducelui. Dar ducele era și tatăl lui Mick, fiind cel care îl plasase în brațele lui Ettie Trewlove. Barba neagră, deasă a lui Mick ascundea gropița din bărbie care era așa asemănătoare cu a lui Hedley, dar nimic nu putea ascunde ochii albaștri pe care îi aveau amândoi.

–Câțiva. Încep să mă accepte. Ridică din umeri. Sau măcar îmi acceptă perspicacitatea când vine vorba despre afaceri. Este motivul pentru care mă abordează.

Dicția lui era la fel de elegantă ca a domnului Sommersby.

De ce se gândea ea întruna la el? Fiecare gentleman pe care îl cunoștea pălea prin comparație cu el. Nu doar fizic, ci și în maniera în care se prezenta. El ar fi fost imposibil de ignorat coborând scările spre sala de bal. Dacă ar fi fost în momentul acela pe ringul de dans, i-ar fi atras, cu siguranță, privirea. Ea nu părea în stare să nu se gândească la el. Venise aici ca să cunoască un lord, să devină parte a aristocrației.

–E vreunul despre care ai o părere foarte bună? Oricine despre care crezi că ar putea fi un soț bun?

„Care ar putea să mă iubească? Care ar putea să-mi ofere un motiv pentru care să nu regret că m-am căsătorit cu el? Care să meargă la *penny gaff* cu mine sau să se bucure de o seară de spectacole de stradă alături de mine?"

–Ar trebui să-l întrebi pe Aiden. El îi știe pe cei care au datorii. Ar fi înțelept să îi eviți pe aceia.

Era același ton pe care îl folosise când o surprinsese că împărțea bomboanele pe care i le adusese de la Brighton cu un băiat cu cinci ani mai mare ca ea. „Nu vrei să te mulțumești cu un băiat de pe aici", spusese el. Ea avea șase ani pe vremea aia, și gândul de a se „mulțumi" cu cineva încă nu îi apăruse în minte până să pomenească el despre asta.

–Dar dacă îmi place unul dintre acei tipi? Trebuie să îmi ignor inima?

–Inima nu e întotdeauna înțeleaptă. Trebuie să o urmezi cu grijă.

– Ești așa un expert în amor.

Cuvintele erau tăioase și mergeau direct la țintă.

El își curbă buzele într-un zâmbet strâmb.

– Ai cunoscut-o pe soția mea?

Ea nu se putu abține și râse ușor.

– Cred că ai avut noroc.

– Am avut, într-adevăr. Și vreau ca și tu să ai la fel de mult noroc.

Muzica se opri. Ea se desprinse din strânsoarea lui și îl bătu pe braț.

– O să fac o partidă deosebit de bună și voi fi atât de fericită, încât o să vă plictisiți de mine să mă tot laud cu asta.

Aiden Trewlove adora viciile și păcatele. Avea un local cu jocuri de noroc cunoscut drept Cerberus Club, plus Elysium Club, care se ocupa să îndeplinească fanteziile femeilor. Pentru multe femei, una dintre acele fantezii era să nu fie nebăgată în seamă la bal. Nu mai participase la un bal formal până în seara asta, dar să vadă cum nici un domn nu îi cerea surorii ei onoarea de a dansa îl făcu să înțeleagă în sfârșit de ce veneau femeile în sala de bal a clubului său. Între acei pereți le era garantat un dans.

O, Fancy dansase. Dar fiecare gentleman care o invitase la dans era înrudit cu ea într-un fel sau altul. Mick și Finn erau frații ei, datorită mamei ei. Thorne era înrudit cu ea prin Gillie. Lord Kipwick, prin Aslyn. Lord Collinsworth, prin Lavinia. Lord Camberley, prin Selena. Dar nici unul dintre ceilalți gentlemeni nu se apropiase de ea, naiba să-i ia pe toți!

– Te încrunți teribil.

El se uită la frumoasa lui soție. Ea fusese ducesă, văduvă de trei zile când o cunoscuse. Oamenii încă se refereau la ea ca la Ducesa. În inima ei ea era doamna Aiden Trewlove, și asta era tot ce contase între ei – ce era în inima lor.

– Nimeni nu dansează cu ea.

– A dansat de mai multe ori. L-am rugat pe Kit să o invite.

Vicontele Kittridge. Unul dintre prietenii cei mai dragi ai Selenei.

– Cineva pe care-l cunoaște prin tine. Vorbesc despre tipii ăștia pe care abia i-a cunoscut.

– E ieșirea ei în societate, prezentarea ei. Durează o vreme până când domnii se apropie de o debutantă.

El îi aruncă o privire semnificativă.

– Cât timp ți-a luat ție, la primul tău bal, să îți umpli carnetul de bal?

– Cinci minute, zise ea. Dar eu am fost crescută în societate.

– Și ai fost promovată drept cea mai frumoasă femeie din Londra. Probabil asta a ajutat.

Zâmbetul ei fu blând, dar luminos.

– Nu, bănuiesc că nu.

– Ar fi trebuit să aduc niște bărbați de la clubul meu.

– Cu oameni de genul ăla vrei să se căsătorească? Ea îl mângâie pe braț. Răbdare, iubirea mea!

El scutură din cap.

– Nu am așa ceva când vine vorba despre Fancy. Nu vreau să o văd rănită sau dezamăgită. Nu lipsesc mult.

El dădu să plece de lângă ea, dar ea îl strânse de braț, ținându-l lângă ea.

– Nu stârni necazuri.

– Vreau doar să vorbesc cu cineva, și după asta toate se vor aranja.

– O să mai vreau un dans când termini.

El își trecu degetele pe obrazul ei; aproape că ar fi sărutat-o pe gură atunci și acolo. O iubea.

– O să-ți ofer trei. Apoi, pentru că era soția lui, își apăsă buzele pe fruntea ei. Te iubesc, Lena.

– Găsește-ne un alcov întunecat undeva, și o să-ți arăt cât de mult te iubesc.

Râsul ei răsună în jurul lui în timp ce înainta prin sala de bal spre un cerc de trei bărbați care chicoteau și râdeau de parcă nu ar fi avut nici o grijă pe lumea asta. Dacă descoperea că râdeau de sora lui, fiecare avea să sufere o moarte lungă și dureroasă.

– Dearwood.

Cei trei amuțiră pe loc, iar cei doi al căror nume nu fusese rostit fugiră asemenea gândacilor surprinși brusc de lumină. Familia lui chiar voia ca Fancy să se căsătorească cu unul dintre idioții ăștia?

Contele se întoarse spre el și înghiți vizibil în sec.

– Trewlove.

– Am biletele tale cu datorii.

Bărbatul făcu ochii mari.

– Aici? La tine?

El oftă.

- Nu. La clubul meu. Dansează cu sora mea, și le voi rupe. Datoria ta față de mine va fi considerată ca plătită integral. Dearwood era un tip foarte neatrăgător când stătea cu gura deschisă. Dar închide gura înainte să o inviți pe ringul de dans.

Bărbatul strânse din buze, încuviințând scurt din cap, și se întoarse pe un călcâi.

- Dearwood?

Contele se opri brusc și se uită peste umăr, expresia temătoare de pe fața lui sugerând că se temea că Aiden avea să își retragă oferta.

- Transmite discret mai departe că oferta e deschisă și altora care îmi datorează bani.

Plimbându-se cât se putea de discret prin mulțime, dincolo de ringul de dans, Fancy refuză să se apropie de scaune, să se așeze și să se transforme singură într-o tânără care se fofilează. Ea nu se așteptase să fie acceptată pe loc, știa că urma să fie obiectul curiozității multora. Cu toate astea, anticipase ca măcar câțiva dintre gentlemenii necunoscuți până în seara aceasta aveau să se arate măcar un pic interesați de a-și satisface curiozitatea și aveau să o invite la dans.

Trecu de grupuri mici de câte doi sau trei stând de vorbă, ferindu-și privirea sau strângând cercul când o vedeau apropiindu-se. Nu era chiar o jignire directă, dar, cu siguranță, nici o invitație de a li se alătura. Nu era atât de nepoliticoasă cât să se bage peste ei. În timp ce trecea pe lângă ei, auzea frânturi de conversație. „Destul de drăguță", „Cinci mii pe ani". Probabil tot o referire la ea. Fiecare dintre frați contribuia cu o mie de lire pe an la zestrea ei.

„Scandalos..."

„Pare destul de plăcută..."

„Unde e sala de jocuri?"

Aici se opri, se aplecă spre ei și zâmbi, spunând:

- Sus pe scări în dreapta, a treia ușă.

Domnii se uitară la ea preț de mai multe secunde, de parcă nu mai primiseră niciodată răspuns la întrebările lor de la o femeie, și apoi fugiră atât de repede de parcă le-ar fi șoptit că avea lepră.

„Originea e importantă..."

„Îmi place zâmbetul ei..."

„Am cumpărat o șaretă nouă..."

„Selecție bună de lichioruri în sala cu gustări..."

„Ei bine, ducesa e proprietară de tavernă."

După ce termină al treilea tur prin sală, opri un valet aflat în trecere și luă o cupă de șampanie excelentă de pe tava pe care acesta o balansa pe degetele desfăcute. Se răsplătea cu un pahar după fiecare tur de sală, ca să-și adune hotărârea de a mai face un tur printre oaspeți. Cumnatele ei stătuseră la început în preajma ei, până când le convinsese să se ducă să danseze cu soții lor, că se descurca și singură. În afară de asta, nu voia să lase impresia vreunui lord că trebuia cocoloșită. Aceștia aveau, cu siguranță, nevoie de o soție care putea să aibă grijă de ea însăși.

Deși trebuia totuși să se întrebe: dacă doamnele nu o considerau ca aparținând societății, oare domnii aveau să o facă? Ea înțelese puterea pe care o aveau femeile, mai ales când venea vorba despre societate. Gentlemenii puteau să facă legile ca să guverneze țara, dar doamnele făceau regulile care stabileau comportamentul acceptat.

Poate că ar trebui să găsească o cale de a câștiga favorurile doamnelor. Nu era nimic mai presus de o mamă care să-i sugereze fiului ei să se uite mai bine la domnișoara Trewlove.

– Scuzați-ne, domnișoară Trewlove.

Se întoarse spre vocea feminină neașteptată și fu întâmpinată de trei lady, care păreau agitate și surescitate, cu zâmbetele tresărind pe fețele lor asemenea flăcării lumânării pe cale să rămână fără fitil, de parcă nu erau foarte sigure că ar trebui să discute cu ea. Ea nu-și dăduse până atunci seama că părul blond putea avea atâtea nuanțe înainte să le vadă pe cele trei împreună. Grâu, lună, paie.

Ea le oferi un zâmbet primitor.

– Lady Penelope, Victoria și Alexandria.

Cele trei făcură ochii mari.

– V-ați amintit numele noastre, zise Lady Penelope. Trebuie să fi fost cel puțin două sute de oameni la primire.

Și ea le fusese prezentată aproape tuturor.

– Mă pricep să rețin nume. E un joc pe care-l joc, vedeți dumneavoastră. Lady Penelope, ochii dumneavoastră au o nuanță neobișnuită de cupru, care îmi amintește de penny – așadar, Penelope. Lady Victoria, aveți o statură așa regală, că în mod firesc m-am gândit la regină, și, cum aveți același nume, mi-ați rămas în minte.

– Și eu? întrebă nerăbdătoare Lady Alexandria.

La dumneavoastră a fost un pic mai complicat. Rochia dumneavoastră e așa frumoasă, cu toate volanele care îmi amintesc de valurile care se rostogolesc spre țărm, și m-am gândit la ocean și la un oraș la ocean. Alexandria.

- E remarcabil, domnișoară Trewlove, zise Lady Penelope, și Fancy decise că ea era liderul grupului în timp ce restul tinerelor aprobau entuziast din cap.

- Așa cum am spus, e un joc pe care-l joc. Mă ajută să îmi amintesc numele oamenilor care îmi vizitează librăria.

Se gândise că faptul că își amintea numele lor după doar o prezentare putea să-i facă pe clienții și pe elevii ei să se simtă speciali.

- Ei bine, mi se pare strălucit. Va trebui să încercăm și noi.

Alte aprobări din cap.

- E primul dumneavoastră sezon, nu-i așa? Păreau așa tinere – dacă aveau 17 ani – și o făceau să se simtă bătrână sau măcar foarte experimentată.

- Așa este, într-adevăr.

- Cum merge până acum?

- Foarte bine, de fapt. Am avut vizite de la trei domni. Prietenele mele dragi au avut două.

- Dar nu ne-am hotărât asupra nimănui, zise repede Lady Alexandria.

- Pare mult prea devreme, adăugă Lady Victoria.

- Sunt perfect de acord, zise Fancy. Nu aveți de unde să știți pe cine mai cunoașteți până la finalul sezonului.

- De asta v-am și abordat, zise Lady Penelope și se înroși, uitându-se spre prietenele ei drept încurajare. Aveți cumva idee dacă ducesa l-a invitat pe Lord Rosemont?

Se părea că Fancy nu era singura care fusese mișcată de scrisoarea respectivă.

- Da, l-a invitat.

- Știți cumva dacă a și venit?

- Nu l-am întâlnit la primire.

- Se spune că a plecat din Londra, se îmbufnă Lady Victoria. Speram să nu fie adevărat.

- Se zvonește, de asemenea, că și-ar fi închiriat o reședință în altă parte, nu stă în casa lui obișnuită din Londra, pentru că, potrivit fratelui meu, încă își face apariția în parlament când e nevoie,

adăugă Lady Penelope. Așa că speram că avea să participe la bal. Ne-a promis fiecăreia câte un dans când l-am vizitat.

– L-ați vizitat?

– Mmm. Nu cred că există o lady necăsătorită la Londra care să nu o fi făcut.

Ceea ce explica de ce plecase din Londra. Ea se simțea destul de inconfortabil că și ea își dorise un moment cu el în care să îi ofere condoleanțe.

– Nu sunt surprinsă că nu l-am întâlnit încă la baluri. Sora mea mai mare mi-a spus că în anumite cercuri e cunoscut drept Rosemont Pustnicul. Ea o cunoștea pe Lady Rosemont, vedeți dumneavoastră, și mi-a spus că ea participa adesea fără el la evenimente. Sora mea a fost chiar șocată de devoțiunea pe care contesa a exprimat-o în scrisoare. Ați citit-o?

– Da, am citit-o.

Ea oftă melodramatic.

– Cred că toate ne dorim un bărbat care să ne iubească așa.

– Domnișoarelor.

La auzul vocii profunde, Fancy se întoarse și făcu o mică reverență.

– Lord Dearwood.

– Cum v-ați amintit numele lui? întrebă Lady Penelope, și se părea că lordul fusese uitat.

„Căprior tânăr cu zâmbet încremenit."

– Cerb în pădure, zise ea în schimb.

– Cât de ingenios! se entuziasmă Lady Penelope. Dar eu m-aș fi gândit la căprioare în pădure.

– Nu există metodă corectă sau greșită, o asigură ea pe tânăra fată. Funcționează orice vă ajută să vă amintiți.

– Despre ce e vorba? întrebă Lord Dearwood.

– Domnișoara Trewlove joacă un joc, ca să poată reține numele tuturor.

– Ei bine, nu chiar pe al tuturor, zise ea, și căldura îi încălzi obrajii. Uneori, nu funcționează și uit ce am asociat persoanei și mă gândesc că ar fi fost mai simplu să-i fi memorat numele.

– Mi-ar plăcea să aflu mai multe despre asta la un moment dat, dar acum, domnișoară Trewlove, speram să îmi faceți onoarea de a-mi acorda un dans.

Cele trei tinere lady chicotiră vesele în cor înainte să dispară. În mod clar, erau mai tinere ca ea.

Fancy îi zâmbi lordului Dearwood. Nu era neatrăgător, probabil mai în vârstă decât frații ei, și ceva la el indica faptul că era un bărbat care se bucura prea mult de vicii – sau cel puțin de mâncare și vin. Poate că era doar felul în care nasturii îi întindeau vesta peste piept.

–Aș fi onorată, milord.

El îi oferi brațul și o conduse pe marginea ringului de dans.

–Vom aștepta să se termine valsul, e în regulă?

–V-ar deranja să-mi semnați carnetul de dans în timp ce așteptăm? M-am gândit să-l păstrez ca suvenir.

–Sigur că semnez.

În timp ce îl privea scriindu-și numele, nu se putu abține să nu se gândească la bărbatul cu mâini mai largi, degete mai lungi, cu mișcări mai elegante. Trebuia să înceteze să se mai gândească la domnul Sommersby.

–Vă place balul până acum?

–O, da, mai ales acum, că veți dansa cu mine.

Ea simți cum se înroșește de la decolteu până la rădăcina părului la auzul cuvintelor flatante rostite cu atâta sinceritate.

–Este foarte amabil din partea dumneavoastră să spuneți asta, milord.

–Nu, deloc. Îi datoram o avere fratelui dumneavoastră.

Ea simți cum încremenește.

–Poftim?

Rânjetul lui larg îi amintea de unul zărit la cimpanzeii de la grădina zoologică.

–Îmi anulează datoriile de la pariuri.

Ea nu își mai putu controla tonul vocii.

–Dacă dansați cu mine.

–Exact. El făcu semn spre ringul de dans, unde unele perechi se retrăgeau și altele le luau locul. Începem?

–Cu toată graba.

Era o senzație ciudată să fie ținută de un bărbat pe care abia îl cunoscuse, și ea era recunoscătoare că la cadril atingerile și durata lor erau limitate. Ceilalți care le serveau drept parteneri în acest dans erau sumbri, și ea se întrebă dacă își doreau ca ea să nu fie acolo, deși surprinse câteva priviri piezișe, de parcă ar fi fost curioși,

dar nu voiau să se știe că erau. Deși poate că știau adevărul despre situație și se simțeau la fel de inconfortabil ca ea că fusese nevoie de mită pentru ca un bărbat să danseze cu ea.

Capitolul 13

Era dificil să se concentreze asupra cititului când privirea lui Matthew se tot îndrepta spre fereastra întunecată de peste drum. El mutase un scaun în dreptul ferestrei și își ocupase poziția după ce se întorsese de la lecțiile de lectură. De când Fancy le urase noapte bună, el fusese chinuit de imagini cu ea la bal, dansând cu un lord după altul.

Chiar dacă partea decentă din el își dorea ca în carnetul ei de bal să existe semnături în dreptul fiecărui dans, partea egoistă din el spera ca ea să nu se bucure de atenția acordată.

La naiba cu toate astea, se simțea ca un ticălos.

După ce se întorsese acasă, se gândise să se ducă la bal. Avea ținuta de seară la îndemână. Dumnezeu știa de ce decisese valetul său să o pună în bagaj. Cu siguranță, nu avea de gând să participe la evenimente oficiale, deși era întotdeauna posibil să apară o obligație de care să nu poată scăpa.

Mai devreme, se ostenise să își pregătească o baie. Stând în apa fierbinte, își oferise timpul să obțină o perspectivă asupra lucrurilor și să analizeze dezavantajele de a participa la bal. Într-un colț al minții își amintea de promisiuni de dansuri pentru cel puțin două duzini de femei, așa că s-ar fi trezit cu carnetele de dans fluturate pe sub nas ca pe niște morcovi în fața unui cal în mișcare. Dar mult mai important era faptul că ar trebui să îi explice totul lui Fancy. „Ai vrut să-l cunoști pe contele de Rosemont. Ce chestie! L-ai cunoscut deja. Eu sunt."

El se imagină cum îi dădea vestea cu un râs ușor și un zâmbet larg. Din nefericire, nu și-o putea închipui pe ea primind vestea cu la fel de multă voioșie. S-ar simți rănită, cu siguranță, ar fi furioasă. Să își dezvăluie identitatea într-un cadru atât de public era o idee îngrozitor de proastă.

Dar, dacă ea reușea să treacă peste faptul că el nu își dezvăluise identitatea când se cunoscuseră, el nu avea să-și mai poată da seama dacă ce se năștea între ei – prietenie sau ceva mai mult – era influențat de titlul său.

Ar putea să încerce să-l atragă într-o seră?

„Orice e necesar."

Așa spusese ea, și sunase a promisiune, a jurământ chiar. Deși ea susținea că nu s-ar deda la înșelăciune, el învățase că nu te puteai încrede întotdeauna în vorbele unei femei.

Îi plăcea chiar că ea nu îi știa identitatea, că, atunci când se uita la el, nu o făcea prin filtrul titlului său. Așa că ieși din baie hotărât să rămână acasă și să o lase să se bucure de seara ei. Să flirteze, să danseze toată seara, să aibă debutul la care spera. Chiar dacă nu îl includea pe contele de Rosemont. Se uită încă o dată spre fereastra ei. Balul avea să continue, cu siguranță, până la două dimineața. Pentru el, minutele care treceau se transformau în eternitate.

După al cincilea dans de după cel pe care îl dansase cu Dearwood, ea era mai mult decât nemulțumită de informațiile adiționale pe care le dedusese și porni în căutarea fraților ei. Chiar dacă erau înalți, în mulțime se aflau destui bărbați de aceeași statură, și asta făcea căutarea mai dificilă. Ea își dorea ca Beast să fi participat și el. El era mult mai înalt decât restul, ceea ce l-ar fi făcut mai ușor de depistat. Apoi îl zări pe unul dintre ei în partea îndepărtată a încăperii, aproape de unul din cele două șemineuri. Grăbi pasul spre el...

– Nu vă supărați, domnișoară Trewlove.

Ea se opri brusc în clipa când un domn înalt, cu umeri înguști, păși în fața ei. Cum îl chema, oare? Doamne sfinte, avea chestiuni mai importante la care să se gândească.

– Îmi faceți onoarea de a dansa cu mine?

Blond. Înalt. Ochi albaștri. Viking. Fiorduri.

– Nu în momentul acesta, Lord Beresford.

Ea dădu să treacă de el, dar el o apucă cu degetele înmănușate de braț. Privirea dezaprobatoare pe care i-o aruncă ea îl făcu să-i dea drumul imediat, părând totuși contrariat.

– Dar nu se face, pur și simplu, domnișoară Trewlove. Să refuzați invitația la dans a unui gentleman.

– Nu o refuz categoric. Doar că nu pot accepta acum. Ea ridică încheietura la care atârna carnetul de bal. Mai am câteva dansuri disponibile. Alegeți-l pe cel pe care-l doriți, numai nu pe acesta.

Cu mare atenție și foarte încet, el își înscrise numele de parcă s-ar fi așteptat ca ea să-l folosească drept model la brodat la un moment dat. Îi zâmbi radios.

– Un vals.

– Mă bucur. Acum, vă rog să mă scuzați.

Fără să mai aștepte permisiunea, ea își croi drum printre oameni, trebuind să se mai oprească de două ori ca să permită nerăbdătoare ca doi domni să-i semneze carnetul de bal. Cine ar fi crezut că nu avea să se bucure de o asemenea atenție.

Ajunse în cele din urmă la frații ei, bucuroasă că Gillie era și ea acolo, ca să îi poată înfrunta pe toți odată, recunoscătoare și că nu mai era nimeni prin preajmă. Se părea că, atunci când cei din familia Trewlove se adunau în număr mai mare, oamenii erau dornici să păstreze distanța. Frații ei păreau veseli, sporovăind, râzând și sorbind din ceea ce părea să fie scotch. Probabil din rezerva personală a lui Gillie.

– Nu aveți deloc încredere în mine?

Se întoarseră toți atât de iute la auzul vorbelor ei, că nu ar fi surprins-o să afle că amețiseră toți de la mișcare.

– Despre ce vorbești? întrebă Gillie sincer. Sigur că avem încredere în tine.

– Atunci de ce mituiți bărbați ca să danseze cu mine?

– Poftim?

– Aiden taie datorii de la club, Finn oferă servicii de reproducere și antrenament pentru cai, iar Mick oferă sfaturi de investiții. Vreți să spuneți că nu ați oferit nimic ca să-i convingeți pe bărbați să danseze cu mine?

Gillie strânse din buze și se uită urât la frații ei.

– Voi, idioților! Doar n-ați făcut asta.

– Nu dansa nimeni cu ea.

Vocea lui Aiden era seacă și aspră, și ea putea să vadă cât de furios era că bărbații o ignoraseră. Întotdeauna se preocupa ca femeile să fie fericite. Era unul dintre motivele pentru care cel mai nou club pentru femei se bucura de succes. Chiar dacă asta îi mai calma un pic supărarea, nu putea să o alunge de tot – nu când se gândea la situație din altă perspectivă.

-Nu aţi crezut că pot să-i farmec şi singură?
-La un moment dat, da. Un dans, şi îi faci să-ţi mănânce din palmă. Dar nu se mişcau destul de repede pe cât mi-ar fi convenit.
-Nu *ţie* trebuie să-ţi convină.
-Dacă vor să se însoare cu tine, cu siguranță că da.
Ea își iubea frații, dar, în momentul de față, cel puțin unul dintre ei avea nevoie de o palmă peste ceafă.
-Am încercat să facem ca seara să fie de neuitat pentru tine, zise Finn, părând uşor plouat.
El era cel mai sensibil dintre frați.
-Ei bine, cu siguranţă, aţi reuşit asta. Ea întinse mâna spre Gillie. Îmi dai voie?
Sora ei se uită la paharul pe care îl ţinea în mână.
-E scotch.
-Am presupus asta.
Gillie îi întinse paharul, și Fancy luă o dușcă zdravănă și se linse pe buze.
-Ai mai băut şi altă dată scotch.
-Nu sunt chiar aşa nevinovată precum credeți.
-Cele tăcute nu sunt niciodată, zise Finn blând.
-Dar sunt destul de ofensată.
-Am vrut să facem bine, zise Mick încet.
-Știu că asta aţi vrut. E singurul motiv pentru care n-o să fiu supărată pe voi prea mult. Dar, dacă gentlemenii au impresia că le oferiți cine știe ce compensaţii ca să îmi acorde atenţie, atunci nu vor dansa niciodată cu mine din proprie inițiativă. Vor vrea să fie recompensaţi, şi, ca să fiu cinstită, ar trebui să fiu eu. Ea făcu o grimasă. Şi zestrea pe care voi toţi ați pus-o la bătaie.
El se încruntă.
-Ar trebui să te vrea fără zestre. Dar originile noastre te împiedică să fii acceptată fără zestre. Cu toate astea, odată ce nobilii ăștia vor ajunge să te cunoască, aşa cum a sugerat Aiden, te vor iubi la fel de mult ca noi.
Era imposibil să ceri să ai o familie mai iubitoare şi mai încurajatoare ca a ei. Ea mai luă o înghiţitură şi permise căldurii să o relaxeze.
-Apreciez sentimentul. Dar, după tot ce aţi făcut în decursul anilor ca să ajung aici, e timpul să mă aruncaţi din cuib și să mă lăsaţi să zbor. Sunt cât se poate de capabilă să zbor.

- E greu să constatăm că ai crescut.
- Ei bine, am crescut.

Muzica se opri. Ea goli paharul înainte să i-l întindă lui Gillie. Își ridică încheietura.

- Mai am un dans, așa că trebuie să plec. Vă rog să nu mai interveniți.
- Cred că au fost îndeajuns de dojeniți, zise Gillie.

Dar, știindu-i pe frații ei, ea se temea că îi tăiaseră, fără să vrea, aripile.

- Aș îndrăzni să zic că a fost un mare succes, anunță Aslyn cu entuziasm în timp ce trăsura îi ducea înapoi spre hotelul lui Mick.

Se părea că Mick nu îi spusese soției sale motivul marelui succes.

- Da, am fost foarte surprinsă de toată atenția.

După ce îi înfruntase pe frații ei, ea nu îi mai chestionase pe partenerii ei de dans cu privire la motivul pentru care o abordaseră. Nu voia să știe dacă nu aveau noroc la pariuri, în investiții sau în creșterea cailor. În schimb, se interesase de domeniile lor, de hobby-uri, de pasiunile lor. Unii păruseră ușor deranjați că ea se interesa așa de ei, dar se bucuraseră de ocazia de a vorbi despre ei înșiși.

- La balul următor va fi și mai bine.

Urma să aibă loc miercurea următoare și să fie găzduit de foștii tutori ai lui Aslyn, ducele și ducesa de Hedley. Din nou, oamenii aveau să vină din curiozitate, pentru că aceștia nu găzduiau, de regulă, evenimente. Dar o făceau acum pentru că îi rugase Mick. Familia ei începea să ceară favorurile înapoi. Nu voia să se gândească la costul acestora sau la ce însemna pentru mândria lor - pentru ca ea să poată avea viața de poveste pe care și-o doreau pentru ea. Ceea ce făcea greu să nu îi ierte pentru greșeala de judecată din seara aceasta.

-Am cumpărat niște pământ la periferia Londrei, zise Mick. O să îl adaug la zestrea ta.

- Nu. Cuvântul era scurt și la obiect. Apreciez, dar mi-ai oferit deja mult prea mult. Lecții, permisiunea de a folosi clădirea ta pentru librărie, o zestre care îmi asigură un venit anual, plus sezonul. Nu voi putea să mă revanșez...

- Familia nu trebuie să se revanșeze.
- E încăpățânat, Fancy, zise Aslyn.

– Da, bine, şi eu. Pentru cele mai multe lady, o zestre de cinci mii de lire ar fi mai mult decât de ajuns. Dar a mea e de cinci mii de lire pe an, atât timp cât voi trage aer în piept, ceea ce intenţionez să fac pentru multă vreme. E aşa cum am discutat mai devreme. Nu puteţi continua să-i tentaţi pe gentlemeni să mă vrea. Dacă nu sunt mulţumiţi de zestre aşa cum e, nu merită să fie luaţi în calcul. Aş fi mai fericită ca fată bătrână, având grijă de librăria mea. Poate că atunci m-ai lăsa să o cumpăr de la tine.

– Ştii motivul pentru care nu am pus clădirea pe numele tău. Când te vei căsători, soțul tău ar putea face orice dorește cu ea. Să o transforme în bordel. Nici tu şi nici eu nu am avea controlul asupra acţiunilor lui.

– Dar dacă nu m-aş căsători?

– I-ai frânge inima mamei, Fancy.

Dar cu inima, cu visele ei cum rămânea? Dacă se trezea îndrăgostindu-se de un bărbat fără titlu? Cu toate astea, ea aprobă pur şi simplu.

– Îmi amintesc când te-ai născut, cum te-a legănat în brațe, cu lacrimi în ochi. Nu o văzusem plângând până atunci. A fost întotdeauna puternică. De la bun început a avut visuri pentru tine.

– Da, ştiu.

– Aș fi mort dacă n-ar fi fost ea.

Știa şi asta, știa că nu toți care se îngrijeau de copiii din flori erau așa atenţi cu copiii pe care îi luau.

– Nu sunt nerecunoscătoare Mick, dar, te rog... nu mai adăuga nimic la zestrea mea.

– Cum doreşti, dar un lord va fi foarte norocos să te aibă, draga mea. Intenţionez să mă asigur că e demn de tine.

Ea se uită pe fereastră și avu sentimentul că măritişul ei cu un nobil avea să fie încununarea tuturor eforturilor sale. Deşi știa că multe tinere ar fi invidioase pe situația ei, uneori se trezea dorindu-și să nu fi avut nici o zestre, pentru ca să nu apară îndoieli cu privire la motivele pentru care un bărbat îi cerea mâna. Asta dacă avea să i-o ceară cineva. Chiar nu se grăbea să-şi găsească soț. Nu ar fi dezamăgită dacă ar avea două sau trei sezoane. Librăria o susţinea. Deocamdată, asta era tot ce îi trebuia.

– Mi-ar plăcea să mă duc la mama dimineață, ca să îi povestesc cum a fost.

– Nu o să pomenesc...

– Nu, n-o să pomenesc despre intervenția ta și a celorlalți, îl asigură ea.

– Despre ce e vorba? întrebă Aslyn.

– O să-ți explic mai târziu.

I-ar fi plăcut să fie o muscă pe perete când Mick avea să îi spună. Bănuia că a ei cumnată urma să aibă o reacție asemănătoare cu a lui Gillie.

– La ce oră vrei să fie gata trăsura? întrebă Mick.

– La șapte.

În întunericul din trăsură, întrerupt doar din când în când de câte un felinar de pe stradă, ea văzu sclipirea zâmbetului lui Mick.

– Cele mai multe lady ar dormi până la prânz după ce au participat la un bal.

– Vreau să mă întorc suficient de devreme cât să deschid librăria la timp.

– Cred că oamenii ar înțelege dacă ai deschide mai târziu decât de obicei.

– Sunt la fel de serioasă ca tine în privința afacerii mele, Mick. O să deschid la ora nouă.

Când trăsura se opri în fața hotelului, Mick sări afară, apoi o ajută pe Aslyn să coboare și se întinse după Fancy. De îndată ce ea atinse pavajul, se ridică pe vârfuri și îi depuse lui Mick un sărut pe obraz.

– Noapte bună!

– Te conduc până acasă.

– Mick, stau peste drum. Nu e nimeni prin preajmă.

Era trecut de două dimineața, și străzile erau tăcute, toate magazinele fiind închise peste noapte.

– Chiar și așa.

El o conduse până la intrarea magazinului și așteptă ca ea să închidă ușa în urma ei și să o încuie.

Când încuiase, domnul Tittlefitz lăsase lumina aprinsă, ca să o întâmpine la venire. Umbrele alunecau peste rafturile de cărți. Cu spatele lipit de ușă, ea inhală parfumul drag de cerneală, hârtie, piele și coperte de cărți. Dacă ar găsi o modalitate de a captura această aromă, ar înmuia lumânări în ea și le-ar arde prin toată viitoarea ei reședință, ca să se simtă mereu consolată. Spera ca soțul ei să aibă o bibliotecă mare, să fie un cititor avid. Oare s-ar putea căsători cu cineva care nu citea?

Se desprinse de ușă și se duse la etaj, pașii ei devenind grabiți in timp ce se apropia de apartamentul ei.

Nu știa ce o mâna, știa doar că nu era acolo unde voia să fie. Se grăbi să treacă de salonul din față, unde o întâmpină o lumina palidă, și se îndreptă spre dormitor, oprindu-se la geam, unde draperiile erau trase.

Fu cuprinsă de bucurie, căldură și ușurare să-l vadă pe domnul Sommersby stând cu brațele intinse și desfăcute, cu mâinile apăsate pe cadrul ferestrei. În ciuda orei târzii, el încă era treaz, privind afară, manșetele neincheiate făcând să ii alunece mânecile in jos spre coate, și ea se întrebă dacă el așteptase intoarcerea ei. Își lipi fruntea de sticla rece și se temu că el ar considera-o deosebit de indrăzneață dacă i-ar bate la ușă la o oră atât de târzie. Era ridicol cât de mult tânjea să discute cu el, să-i povestească despre seara ei.

Apoi el dispăru.

Dar ea rămase acolo, așteptând ca el să stingă lumina inainte să se bage in pat. Oare toți bărbații cu care dansase se gândeau la ea în acel moment? Se intrebau dacă ea adormise, dacă ii purtase cu ea in vis? Ea nu ar face-o. Nici măcar pentru unul. Dar domnul Sommersby...

O umbră căpătă formă și îi atrase atenția, mergând iute printre grajduri, cu un pas deosebit de hotărât. Îi trimise inima la galop, un ritm care se accentuă când auzi o bătaie la ușa din spate, care ducea la depozit. Curierii erau cei care foloseau intrarea aceasta, ca să nu ii deranjeze pe clienți. Dar pentru un domn care locuia după colț era cel mai direct drum spre magazinul ei.

Ea alergă din apartamentul ei și în jos pe scări, rostind în gând ca pe o litanie „Sosesc, sosesc!" până când ajunse la poarta lată și trase ivărul, deschizând-o larg. Lumina de pe stradă abia dacă ajungea aici, și ea nu se gândise să aprindă lumina, așa că el aproape se pierdea în întuneric, dar, cu toate astea, ea avea impresia că îl vedea foarte clar.

– Voiam să mă asigur că sunteți bine, zise el cu vocea încordată, de parcă s-ar fi temut pentru viața ei, de parcă ea ar fi fost plecată intr-un safari și își petrecuse seara înfruntând animale sălbatice care erau hotărâte să o devoreze.

Poate că așa și fusese.

– Am supraviețuit și sunt întreagă. Ea făcu un pas în spate. Intrați! Ceața face să fie destul de rece afară.

Nu era așa deasă încă încât să nu se mai zărească nimic, dar vălătucii începuseră să se adune.

El trecu pragul, și ea închise ușa în urma lui. Acum, că stăteau amândoi înăuntru, depozitul părea incredibil de mic. Poate că doar prezența lui umplea spațiul. Ea observase asta și înainte, maniera în care el domina mediul în care se afla, de parcă ar fi fost dreptul lui să fie la comandă.

– Îmi pare rău, dar nu am ce băutură să vă ofer.

– Cred că am băut destul scotch în seara asta.

Ea îi simțea intensitatea privirii cu care o cerceta, de parcă ar fi fost în căutare de răni.

– Înțeleg că debutul dumneavoastră a fost un succes.

O afirmație, nu o întrebare, dar care cerea totuși răspuns. Ea pufni ușor, urând faptul că glasul îi suna așa dur și plin de amărăciune.

– Nu, nu chiar.

Simțind arsura din spatele ochilor, ea refuză să cedeze în fața lacrimilor.

– Ce s-a întâmplat? Tonul lui era cel al unui bărbat nemulțumit, pe cale să ceară socoteală altora pentru acțiunile lor.

– Familia mea avea speranțe mari, dar mă tem că au fost năruite. Am dansat cu frații și cumnații mei, cu frații sau prietenii buni ai cumnatelor mele – întotdeauna cunoștințe, într-un fel sau altul. După ce am dansat cu toți, m-am plimbat printre oaspeți preț de câteva dansuri. Eram observată, dar nu abordată, nu mi se adresa nimeni. Cam ca un exponat de la grădina zoologică. Sau al unui teatru de curiozități. Veniți să vedeți fata născută din flori.

– Fancy, nu.

El nu îi mai spusese până atunci pe numele mic și nici palma nu îi mai cuprinsese vreodată obrazul cu atâta tandrețe. Ea nu era foarte sigură care din cele două lucruri îi făcu inima să se simtă de parcă ar fi fost din ceară și pe cale să se topească.

– Oamenii se tem de ceea ce nu înțeleg, continuă el.

Ea scutură încet din cap, recunoscătoare că degetele blânde și calde rămăseseră pe obrazul ei.

– Dar ce e mai rău abia după aceea a venit. Dintr odată, domnii au început să mă invite la dans. Dar am simțit că o făceau doar de complezență. Așa că am început să pun întrebări.

Dacă degetul lui mare nu ar fi început să o mângâie pe obraz, ea nu ar fi găsit puterea să mărturisească și restul.

- Se pare că frații mei le ofereau favoruri celor care dansau cu mine. Am fost peste poate de rușinată, pentru că sunt sigură că toată lumea știa. Aristocrația bârfește, iar în seara asta eu le-am oferit subiectul.

- Lorzii aceia sunt nişte proşti, fiecare dintre ei. Nu aş fi avut nevoie de mită ca să îți cer onoarea de a dansa un vals cu tine.

Ea îi oferi un zâmbet trist.

- Dar tu nu ai fost acolo. Şi tu eşti prietenul meu.

Ceva – iritare, furie – apăru pe chipul lui. El ridică privirea spre tavan. Maxilarul lui se încordă și se relaxă, de parcă ar fi ajuns la o anume concluzie, și își plecă privirea spre ea.

- Valsează cu mine acum!

Ea râse ușor și delicat.

- Nu avem orchestră.

- Nu avem nevoie de orchestră. Mâna lui se desprinse de pe obrazul ei, cobori pe braț și se agăță de degetele ei înmănușate. Începu să o conducă afară din depozit. Care este melodia ta favorită?

- *Valsul de nuntă al zânei.* Prima pe care am dansat la întâiul meu bal.

- Ştiu valsul. Dacă ai avea un pian, ți l-aş putea cânta.

- Cânți la pian?

Ea se așteptase ca el să o ducă la etaj, în salon, unde era mai mult spațiu – deși își dădu iute seama că el nu știa asta.

El se opri, în schimb, în mijlocul spațiului care despărțea tejgheaua ei de pereții cu rafturi plasate perpendicular pe ea, se întoarse cu fața spre ea și îi dădu drumul. Ea aproape că-i apucă mâna din nou.

- Mama mea a insistat. Când eram băiat, uram lecțiile. Dar ea mi-a spus că, dacă exersam supus, urma să am degete îndemânatice. Am descoperit că mă fac foarte popular printre doamne.

Felul seducător în care se uita la ea o făcea să respire greu, și, când se gândi la degetele lui făcând mai mult decât să-i dezmierde obrazul, simți dorința puternică să își desfacă rochia și să-l invite să cânte o melodie pe pielea ei. De ce atunci când era cu el nu era mulțumită să fie despărțiți de câțiva centimetri? De ce gândurile ei generau imagini de piele dezgolită și membre împletite, de sărutări și îmbrățișări?

Ea nu știa de ce era acum mai emoționată decât fusese la bal, de ce era foarte important să nu se poticnească, să danseze perfect. Voia să-l impresioneze, să îi demonstreze că lecțiile nu fuseseră

pierdere de vreme și de bani. Cu un oftat care să-i calmeze emoțiile puternice, ea își plasă mâna într-a lui, simțindu-se mai bine când el își strânse degetele în jurul ei. Cu mâna cealaltă, el o cuprinse de talie, și ea îi puse mâna pe umăr, ținuta ei fiind perfectă.

El începu să fredoneze și o conduse pe parchet, dincolo de rafturile care găzduiau cărți despre diferite țări, continente și faună sălbatică, pe lângă ele și în sus pe culoarul unde puteai găsi informații despre constelații, spre un șir unde biografii aduceau la viață personaje din vremuri de mult apuse. Ocoliră iar și iar, trecând pe lângă romane romantice și povești cu detectivi, de Dickens, Brontë și Austen. Valsul acesta era mai bun decât cele dansate mai devreme, pentru că o ducea pe un traseu care includea tot ce iubea și adora.

Toată noaptea tânjise să găsească un bărbat care să se uite la ea de parcă ar fi așteptat toată viața lui să o țină în brațe.

Matthew nu-și luă nici o clipă ochii de la ea.

Ei îi plăcea să se gândească la el mai degrabă ca fiind Matthew decât domnul Sommersby. În timp ce valsau prin încăpere, între ei se înfiripă o intimitate, ca un val de ocean trimis la mal de o furtună. Ea era conștientă de absolut totul despre el. Mirosea a apă de colonie, dar pe sub acest parfum se simțea esența lui și o urmă din scotch-ul pe care îl băuse mai devreme. Înainte să vină la ea, nu se ostenise să se îmbrace cu vestă, lavalieră și haină. Îi plăcea că avea doar cizme, pantaloni și o cămașă cu câțiva nasturi descheiați, așa că îi vedea foarte bine gâtul și un pic din marginea de sus a pieptului.

Ea ar fi fost dispusă să danseze în brațele lui până în zori. Dar el încetă să mai fredoneze și încetini pașii până când se opriră, tăcuți. Doar respirația lor se mai auzea. Însă el nu-i dădu drumul de tot. O mână încă rămase pe talia ei, în vreme ce cealaltă se desprinse de a ei și o atinse pe obraz. Își trecu degetul mare peste buzele ei. Totul în ea se încordă, de parcă el ar fi atins-o în locuri care nu fuseseră vreodată atinse de un bărbat.

– Pot să vă sărut, domnișoară Trewlove?

Vocea lui era răgușită, ca a unui bărbat în deșert, care petrecuse ani întregi fără apă. Gura ei se uscă dintr-odată. Abia dacă aprobă din cap, dar el observă și își coborî încet buzele spre ale ei.

Blândețea care îi însoțea gesturile, de parcă s-ar fi temut să o spargă – sau poate că simțea că el era primul care să-și permită astfel de libertăți și încerca să o ia cu binișorul. Pe talia ei, degetele lui

tresăriră înainte să se strângă mai bine în jurul ei. Cealaltă mână îi lăsă obrazul și o cuprinse și ea, lipind-o foarte bine de toată lungimea lui, până când sânii i se striviră de pieptul lui.

Spre uimirea ei, el își deschise ușor gura, iar limba lui o atinse delicat pe buze, înainte să le desfacă. Apoi limba lui o mângâia pe a ei, iar și iar, aspră și mătăsoasă în același timp. Cu un geamăt profund, el începu să o sărute mai adânc, până când ea simți efectele până în vârfurile picioarelor.

O, Doamne! Ea se agăță cu brațele de gâtul lui înainte ca genunchii să îi cedeze și ea să se facă de râs căzând pe jos. Își surprinsese de nenumărate ori frații sărutându-și soțiile, dar niciodată nu înțelesese ce lucru minunat era. Cum te încălzea de sus până jos și îți provoca furnicături între coapse. Cum te făcea să tânjești ca degete abile să acționeze ca prin magie, și, chiar dacă nu era sigură după ce anume tânjea corpul ei, știa că el avea mijloacele de a-i ostoi dorința care creștea în ea spre un climax înfierbântat.

Ea își dădea seama vag că el o împingea spre ceva. Fundul i se lovi de ceva tare – tejgheaua, înțelese ea cu mintea încețoșată. Apoi, cu gura mereu peste a ei, el o ridică pe lemnul lustruit, desfăcându-i picioarele în mod scandalos, ca să poată sta între ele, mai aproape de ea, și, cu geamăt gros, începu să o sărute și mai fierbinte, explorând fiecare adâncitură de parcă viața lui ar fi depins de felul în care putea să-i descrie gura în toate detaliile.

Conștientă de oftaturi ușoare și scâncete dornice în jurul ei, avu nevoie de câteva clipe ca să înțeleagă că ea le scotea. Senzațiile pe care el le stârnea la viață în ea amenințau să o descompună cu totul. El își trecu gura peste bărbia și peste gâtul ei, spre ureche, unde ronțăi ușor lobul înainte să șoptească:

– Am permisiunea să vă sărut pe sâni, domnișoară Trewlove?

Doamne sfinte, ea aproape că se topi de tot de dorință. Scandalizată, ea știa care ar trebui să fie răspunsul ei.

„Nu. Nu. Categoric nu."

– D... da.

Gura lui coborî ușor spre decolteul rochiei ei, în timp ce mâna urca să îi cuprindă un sân, să strângă și să îl ridice ușor. Își agăță un deget în mătase și reuși cumva să elibereze globul până când acesta se înălța tensionat spre el. El îi luă sfârcul în gură și începu să sugă. Plăcerea o fulgeră ca un curent. Cu un strigăt ușor, ea își dădu capul pe spate și îl încercui cu picioarele, lipindu-și punctul cel mai intim

de el. Doamne sfinte! Acțiunile ei fură întâmpinate de creasta dură a dorinței lui, și ea nu voia altceva decât să se frece de ea fără haine care să-i despartă.

Limba lui se învârti în jurul areolei, domolind ceea ce gustase. Ea își simțea vag degetele încurcate în părul lui, palmele apăsate pe capul lui în timp ce el îi cuprindea din nou sfârcul cu gura. Se simțea păcătoasă, atât de păcătoasă să aibă așa multă piele în fierbințeala gurii lui, mângâiată catifelat și mătăsos. Nu cunoscuse niciodată o senzație mai sublimă, mai copleșitoare... mai necesară. Întregul corp striga parcă spre el să continue, să meargă mai departe – chiar dacă nu știa ce presupunea asta. O, văzuse câini în rut la grajduri, și, chiar dacă știa că acela era finalul acestei călătorii, nu se gândise că drumul într-acolo includea un asemenea vortex de pasiune.

Nu că ar fi avut planuri să-i permită să ajungă la finalul călătoriei. Nu puteau să rămână decât la început, la începutul potecii, câtă vreme el cerea permisiunea și ea rămânea în control, dar fiecare terminație nervoasă, fiecare mușchi, fiecare centimetru de piele țipa ca ea să cedeze, să renunțe la a fi perfectă și dincolo de reproș, să îi permită să o conducă spre climaxul suprem. Scâncetele ei deveniră mai puternice, oftaturile – mai gălăgioase. Aproape că țipă de pasiune.

Un scârțâit și un șuierat...

– Fir-ar să fie!

Gura lui nu mai făcea minuni peste sânul ei, și ea ieși din starea aceea de beatitudine când realitatea, sub forma lui Dickens care i se urcă în poală, sugerând că era a lui, se năpusti peste ea. Oricât de mult îl iubea, în acel moment era destul de deranjată de intruziunea lui.

Scuturându-și mâna, domnul Sommersby se retrase ușor.

– Te-a zgâriat?

– M-a atins. Nu a dat sângele.

– Îmi pare așa rău.

Ea ridică motanul și se uită în ochii lui verzi, adormiți.

– Rău, Dickens! Apoi îl puse deoparte pe tejghea, de unde acesta sări jos și se îndepărtă. Lasă-mă să văd mâna!

– E în regulă.

El se aplecă și depuse câteva sărutări pe pielea sensibilă înainte să îi ascundă sânul înapoi în rochie. Ea simțea că el se retrăgea, dar, păcătoasă cum era, voia ca el să rămână.

– De unul nu te-ai ocupat absolut deloc.

Abia dacă îi venea să creadă că îndrăznise să spună așa ceva. El își ridică privirea spre ea, un colț al gurii curbat într-un zâmbet ironic.

– Da, dar lucrurile ar putea scăpa de sub control dacă nu mă opresc acum. E posibil ca motanul să-ți fi salvat virtutea.

– Dar de ce ai început?

– Pentru că mi-am petrecut o bună parte din noapte imaginându-mi cum cine știe ce gentleman te ademenește în grădină ca să facă exact asta. Pentru că te vreau, Fancy, dar îmi place mult prea mult de tine ca să te fac inaccesibilă pentru altcineva, tocmai acum, când sezonul abia a început.

El făcu un mic pas în spate, își puse mâinile pe talia ei, o coborî de pe tejghea și îi cuprinse obrazul în palmă.

– Încă ești hotărâtă să te căsătorești cu un lord?

– Familia mea ar fi distrusă dacă nu m-aș căsători cu un nobil.

– Poate ar trebui să te gândești la ce vrei tu.

– Vreau ca ei să fie mândri de mine. Vreau ca tot efortul și banii pe care i-au investit în mine să nu fi fost degeaba. Poate că la următorul bal cineva va dansa cu mine din proprie inițiativă – și restul va veni așa cum trebuie. Îți mulțumesc pentru vals. A fost un mod minunat de a încheia seara.

El ezită, și ea se gândi că ar putea să o ia din nou în brațe. În schimb, el se îndreptă spre depozit. Deschise ușa, se uită afară, apoi se aplecă și depuse un sărut pe buzele ei, înainte să pășească afară.

După ce închise ușa, ea își apăsă degetele pe buzele umflate. Familia ei ar putea înțelege, oare, dacă ar renunța la planurile lor ca să își urmeze propria dorință?

Capitolul 14

Fancy luă sărutul cu ea la culcare și, când se trezi, încă putea să-l simtă pe buze. Primul sărut pe care îl primise fusese cutremurător în complexitatea sa. Ultimul sărut fusese cutremurător în simplitatea sa. Era genul de sărut care vorbea despre o mult mai mare intimitate decât cea creată de pasiunea dezlănțuită. Era genul de sărut care te marca drept aparținând celuilalt.

Cu aceste gânduri care o frământau, se îndreptă cu trăsura spre reşedința mamei ei. Când ajunse, le alungă, îi mulțumi valetului care o ajută să coboare și se îndreptă spre uşă. O deschise și păși pragul modestei case unde își petrecuse copilăria când nu era plecată să învețe cum să devină o lady adevărată.

– Ai venit la țanc, draga mea, zise mama ei din bucătărie. Am pregătit ceaiul pentru tine.

Intră balansând câte o ceaşcă de ceai pe farfurie în fiecare mână, şi Fancy simți din nou cât de mult o iubea pe această femeie cu ochii căprui care se încălzeau şi sclipeau la vederea ei.

– Stai jos, draga mea!

Fancy se aşeză pe unul din cele două scaune din fața şemineului, în vreme ce mama ei se aşeză pe celălalt, punând farfuriuțele cu ceşti pe masa mică dintre ele. Se lăsă pe spate și zâmbi, de parcă nimic nu ar putea să o bucure mai mult decât o vizită din partea lui Fancy.

– Acum, povesteşte-mi tot!

– Ah, mamă, mi-aş fi dorit să fii acolo. Nimic nu poate descrie totul aşa frumos.

– A venit lume?

Ea își dădu ochii peste cap.

– Foarte multă lume. Sala de bal era plină. Abia dacă mă puteam mişca prin ea. Gillie era aşa frumoasă și sigură pe ea. A fermecat pe toată lumea.

– La fel și tu, pot să pun pariu.

– Am încercat. Uite, ți-am adus ceva! Băgă mâna în săculeț și scoase de acolo carnetul de bal şi i-l întinse. Carnetul meu de bal. Primele dansuri nu sunt completate, pentru că stăteam la primire, dar, după cum vezi, au fost destui domni dornici să danseze cu mine.

Mama ei nu trebuia să ştie de ce dansaseră cu ea. Supărarea ei pe frații săi se mai atenuase pentru că eforturile lor îi oferiseră un carnet de bal cu nume pe care altfel nu le-ar fi avut.

Mama ei mângâie cu multă admirație carnetul elaborat de bal.

– O, e aşa frumos!

– Gillie a făcut totul perfect. Florile, orchestra, valeții care se plimbau peste tot.

– Ți-a atras atenția vreunul dintre gentlemeni? E vreunul care să merite o a doua privire?

„Matthew." Dar cum să-i explice asta mamei ei?

– Gentlemenii au fost toți foarte drăguți, politicoși, respectuoși. Nu ar îndrăzni să fie altfel, ca să nu-și piardă avantajele.

– Frumoși, pariez că da.

– Da, cei mai mulți. Dar sunt mai interesată de cum mă tratează decât de cum arată.

– Te-a făcut vreunul dintre ei să râzi?

Ea scutură din cap.

– Nu, din câte îmi amintesc.

Deși Matthew o făcuse uneori.

Pe chipul mamei ei se așternu o expresie visătoare, urmată de o expresie pierdută, de parcă trecutul i s-ar fi prezentat în fața ochilor.

– Soțul meu mă făcea să râd. O, am avut și vremuri tare bune.

– Și tata? El te-a făcut să râzi?

De parcă ar fi fost trezită dintr-un vis plăcut, ea tresări ușor și își îndreptă din nou atenția spre Fancy.

– Sigur că da, draga mea. Altfel, nu aș fi fost cu el. Acum, spune-mi tot despre bărbații cu care ai dansat.

– Nu prea sunt multe de spus. M-am simțit bine discutând cu ei, dar nici unul nu mi-a făcut inima să cânte. Ea se mută pe marginea scaunului. Mamă, dacă bărbatul care ar putea să-mi facă inima să cânte nu e lord?

Chipul mamei ei se schimonosi în repetate rânduri, de parcă se străduia să nu își arate dezamăgirea.

– Trebuie să-ți urmezi inima, desigur, dar nu ar fi drăguț dacă asta ar duce și spre un ducat?

Ea avea senzația că mama ei nu știa ce îi cerea. Ca mulți alții, ea plasa aristocrația pe un piedestal.

– Nu sunt așa mulți duci disponibili, și Gillie a luat deja unul.

Chiar trebuia să sune ca un copil răzgâiat?

– Doar că... e un domn care vine la librărie și e foarte drăguț. Mă tot trezesc gândindu-mă la el destul de des. Sincer, mamă, bărbații pe care i-am cunoscut aseară par să fie toți la fel. Nu am remarcat pe nimeni.

– Ai putea să cunoști pe cineva la următorul bal.

– Da, presupun. Nu am lăsat să treacă destul timp, nu-i așa?

Mama ei o studie preț de câteva secunde.

– Spune-mi despre domnul care vine la librărie.

Ce putea să-i spună ca să nu se dea de gol că petrecuse timp cu el fără însoțitoare, că îl sărutase și îi permisese să facă ceva ce nu ar fi trebuit?

– Îi plac romanele *penny dreadful*. Îmi ține locul la cursurile de citit în serile când nu pot fi acolo. L-am văzut cum împarte monede copiilor. Și are așa multă răbdare cu Dickens. Când e prin preajmă, parcă tot corpul meu zâmbește. Și m-a făcut să râd de câteva ori.

„Mi-a șters și lacrimile."

– Pare foarte drăguț. Crezi că a pus ochii pe tine?

Ea zâmbi, simțind cum i se încing obrajii.

– Nu, cred că e doar prietenos. „Excesiv de prietenos." Dar nu vreau să dezamăgesc... Închise ochii și oftă. A fost doar un bal, o seară, zise ea și îi deschise iar. Sunt sigură că voi cunoaște un lord care să-mi taie răsuflarea.

– Câtă vreme ești fericită, draga mea, asta e tot ce contează.

La ora opt, Timmy Tubbins avea o expresie cinstită pe chipul murdar și ochii mari, onești și căprui cu care nu reușise niciodată să-i susțină privirea. Din cauza lui Matthew, acum, când examina cartea zdrențuită cu mai multe pagini desprinse, se îndoia de băiat.

– Unde zici că ai găsit-o?

– În Whitechapel, pe stradă, zăcea acolo, abandonată.

– Nu pe tarabele cu cărți, de unde ar fi putut fi ușor luată dintr-un căruț sau o cutie?

– Nu, domnișoară Trewlove. Asta ar însemna furt, nu-i așa? Nu sunt hoț.

El părea cu adevărat ofensat că ea punea la îndoială originea descoperirii lui și ea se simțea vinovată că o făcuse. Era una dintre cărțile cele mai bune pe care i le adusese. Cu un pic de atenție, ea putea să o restaureze la gloria de altădată, pentru că devenise chiar pricepută la restaurarea de cărți, mai ales că ura să vadă cum se sfârșea viața unui volum.

– Un șiling, atunci.

Rânjetul lui îi aduse două gropițe în obraji, și ea bănuia că acele gropițe o făceau să îl creadă. Băiatul ridică o mână care era chiar mai murdară decât fața.

– S-a făcut.

Ea scoase o monedă din poșetă. Băgă mâna în cutia de onix și scoase unul dintre banii din lemn pe care Gillie începuse

să îi împartă în efortul de a-i hrăni pe cei care nu puteau să se hrănească singuri. Îi întinse ambele obiecte, căci bănuia că el își aranjase sosirea în așa fel încât să se asigure că avea asigurată o masă mai târzie de prânz, ca să nu îi chiorăie mațele până a doua zi dimineață.

– Du-te la cârciumă și ia-ți un castron de supă!

El își atinse șapca.

– Mulțumesc, domnișoară.

Se grăbi spre ușă, trântind-o după el. Fancy făcu o grimasă la auzul bubuitului și se îndepărtă de tejghea ca să salute trei vizitatori noi.

– Bună ziua, Lady Penelope, Lady Victoria și Lady Alexandria! Ce plăcut să vă revăd!

– Încă vă amintiți de numele noastre, zise Lady Penelope zâmbind larg.

– Nu am cum să le uit. Ce vă aduce aici?

– Dumneavoastră, desigur. Ne-a plăcut foarte mult cum am discutat ieri-seară și am vrut să vă vizităm.

– Nu am avut ocazia să mai vorbim după ce v-a invitat Lord Dearwood la dans, zise Lady Victoria.

– Doamne, ați avut așa mulți parteneri de dans, că probabil ați tocit pantofii.

– Nu chiar.

Deși fusese pe aproape.

– Lady Aslyn a informat-o pe mama că, dacă vrem să vă vizităm, să mergem la reședința ei de la hotelul Trewlove, continuă Lady Penelope, dar, când am coborât din trăsură, Alexandria a observat numele librăriei – The Fancy Book Emporium –, și ne-am gândit că trebuie să fie a dumneavoastră! Ce nume ingenios!

– Ne place foarte mult, zise Lady Alexandria. E un joc de cuvinte cu numele dumneavoastră, nu-i așa?

– Este, da, deși nu toată lumea îl înțelege. Unii cred că e nevoie de apostrof și de un „s".

– Asta ar strica numele.

– Așa cred și eu.

– Așadar, chiar dețineți un magazin, zise Lady Victoria.

– Nu, fratele meu îl deține. Din pricina legii privind femeile căsătorite și proprietatea.

– O, da, afurisită treabă!

– Dar, trecând peste asta, pot spune că e al meu. Eu decid ce cărți pun la vânzare. Eu aranjez totul, creez aranjamentele din vitrine. Ați dori să vă fac un tur?

Lady Penelope se uită la prietenele ei. Toate aprobară din cap.

– Asta ar fi minunat.

Fancy le-o prezentă pe Marianne – nu era sigură că o văzuse pe vânzătoarea ei vreodată așa fascinată – și, în timp ce aceasta se ocupa de tejghea, Fancy le duse pe cele trei lady sus în salonul de lectură.

– Vai, ce drăguț! zise Lady Penelope. E ca un salon obișnuit, doar că are multe cărți.

– Oamenii le pot împrumuta sau le pot citi aici.

Ea se uită la Fancy, cu una din sprâncenele ei delicate ridicate.

– Am înțeles că aveți o librărie, ceea ce înseamnă că vindeți cărți.

– Așa este. La parter. Aici, o bibliotecă, unde se găsesc cărți pentru împrumut. Dar nu există taxă de abonament.

– Cum o susțineți, atunci?

– Din donații.

Sprânceana reveni la locul ei, și ea păru chiar ușurată.

– O, înțeleg. Cât de ingenios! Pentru ca oamenii care nu-și pot permite cărți să poată totuși citi.

– Exact.

Ea continuă să le spună și despre lecțiile de citit.

– Ce muncă de binefacere depuneți, domnișoară Trewlove, zise Lady Penelope, în timp ce prietenele ei zâmbiră și aprobară din cap. Cred că găsiți totul foarte satisfăcător.

– Așa este.

– Dar dacă vă căsătoriți cu un bărbat care nu vă va permite să vă continuați activitățile? întrebă Lady Alexandria.

– Ei bine, nu mă voi mărita cu un astfel de bărbat, vorbi Fancy fără să gândească.

Cu toate astea, știa că rostise adevărul. Indiferent de cât de mult dorea să-și mulțumească familia, nu se putea căsători cu un bărbat care ar face-o nefericită. Sau ar putea? I-ar cere familia să facă acest sacrificiu?

Lady Victoria părea șocată.

– Puteți să alegeți cu cine vă căsătoriți? Nu cred că părinții mei mi-ar permite asta. Le pasă prea mult de poziția lui – de poziția lor.

- Să sperăm că lucrurile se vor aranja astfel încât bărbatul pe care îl iubiți să fie cel pe care îl vor vrea drept ginere.

- Nu știu dacă trebuie neapărat să-l iubesc, dar aș prefera să îmi placă de el.

- Toate vom face partide splendide, zise Lady Penelope.

- Sunt sigură că așa va fi, fu și Fancy de acord.

- O, Doamne, pe raftul acela e o pisică? întrebă Lady Penelope.

Fancy se uită la raftul de cărți aflat în dreapta șemineului și îl văzu pe Dickens tolănit între Austen și Brontë.

- Acela e Dickens. Veghează asupra lucrurilor pentru mine.

- Îmi plac animalele, dar mama nu mi-ar permite niciodată să țin unul în casă.

Ea se duse spre raft, ridică brațele și se uită peste umăr la Fancy.

- Zgârie cumva sau mușcă?

- Nu, îi place să fie ținut în brațe.

Cu grijă, Lady Penelope îl luă de unde se cocoțase și-l cuibări în brațele ei.

- Ce drăguț e! Stă singur aici peste noapte când vă întoarceți la reședința dumneavoastră?

- Am un apartament aici, la etajul următor.

Cele trei lady clipiră, de parcă ar fi avut dificultăți în a înțelege cuvintele ei.

- Locuiți aici... singură? întrebă Lady Victoria.

- E cât se poate de sigur.

- Sunteți așa independentă, zise Lady Alexandria. Să locuiesc cu mama poate fi uneori un coșmar. Trebuie să știe tot ce fac în fiecare moment al zilei.

- Cel puțin, nu aveți o soră care își bagă nasul peste tot, încercând să vă găsească jurnalul. Își duse mâna la buze și se uită la Fancy cu o sclipire de veselie în ochi. Îl ascund în coșul de fum de la șemineu. Nu-i place să se murdărească, așa că știu că nu se va uita niciodată acolo.

Fancy nu mai auzise alte tinere vorbind despre familiile lor. O făcu să-și dea seama de cât era de norocoasă să o aibă pe a ei.

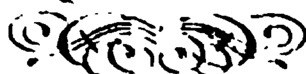
- Ați dori să bem un ceai în grădinile hotelului?

- Îmi place încăperea asta prea mult și urăsc gândul de a-l părăsi pe Dickens, zise Lady Penelope. Ar fi posibil să luăm ceaiul aici?

În timp ce cele trei lady se instalau, Fancy dădu fuga la restaurantul hotelului și vorbi cu majordomul, apoi se întoarse

la musafirele ei. Puțin mai târziu, personalul hotelului aduse ceai și prăjituri. Cele trei lady rămaseră mai mult decât s-ar fi cuvenit pentru o vizită de dimineață, o jumătate de oră întreagă, dar Fancy se bucură de vizită, simțind că făcuse câțiva pași spre a fi acceptată.

Capitolul 15

Vineri seară, Matthew stătea așezat într-un fotoliu larg din piele într-una dintre multele zone de relaxare din biblioteca de la Dodger's, sorbindu-și scotch-ul. Valetul care îi adusese băutura o făcuse fără să scoată vreun sunet. Gentlemenii ședeau în jur și vorbeau cu glas scăzut, murmurele lor fiind abia audibile. Totul era atât de liniștit, de demn, de rafinat. Atât de al naibii de plicticos! Deloc precum evenimentele pline de viață la care participase alături de Fancy. O evitase de când cu sărutul. Și îi lipsea teribil.

– Doamne sfinte, Rosemont, pe unde te-ai ascuns? întrebă Lord Beresford vesel în timp ce se așeza pe un fotoliu din fața lui. Nu te-am văzut la nici unul dintre baluri.

– Am avut treabă în altă parte. După ce a fost publicată scrisoarea lui Elise, am descoperit că m-am întors prea devreme în societate.

Beresford se încruntă. Era cu câțiva ani mai mare ca Matthew, încă nu se căsătorise, dar circulau zvonuri că era destul de fascinat de amanta lui.

– Îmi pare rău, bătrâne! Nu m-am gândit. Presupun că e dificil să te întorci la atâta veselie după o pierdere atât de tragică. Nu e prea ușor să mergi mai departe, îndrăznesc să cred.

– Nu, chiar nu e.

– Deși contesa ta chiar ți-a acordat permisiunea. Ce mai scrisoare a scris! Absolut șocant, de fapt. Am avut nevoie de o clipă ca să-mi amintesc că nu mai e printre noi.

El era mai mult decât pregătit să schimbe subiectul.

– Ai pus ochii pe vreo debutantă interesantă sezonul acesta?

Beresford ridică din sprâncenele lui groase, castanii.

– Ai pierdut tot ce era palpitant. Fătuca Trewlove a fost prezentată în societate.

Avea o mână strânsă pumn și cealaltă strânsă în jurul paharului atât de tare, încât se temea să nu-l spargă. Nu-i plăcea deloc să audă că Fancy era numită fătucă, nu că nu ar fi folosit și el cuvântul cu referire la alte femei, dar ea merita un ton mai respectuos. Avu nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu se năpustească asupra bărbatului din fața lui.

–Am valsat cu ea la balul lui Thornley, continuă Beresford. E o micuță foarte arătoasă.

Matthew își puse paharul deoparte, pentru că se aștepta ca acesta să i se sfărâme în mână în orice clipă. Nu se așteptase ca furia – sau poate era gelozie – să îl invadeze când și-l imagină pe Beresford învârtindu-se cu Fancy pe parchetul sălii de bal.

–Am auzit că au fost oferite recompense pentru oricine dansa cu ea. Tu ce ai primit la schimb?

–Avantajul companiei ei. Nimic altceva. Nu joc jocuri de noroc și nu am datorii. Grajdurile mele sunt în stare bună și investițiile mele sunt solide.

El se bucură pe loc pentru Fancy, fiindcă avea un admirator adevărat, chiar dacă simți înțepătura geloziei pentru că altcineva se interesa de ea.

–Așadar, ți-a plăcut?

Beresford se uită în jur de parcă ar fi fost pe punctul de a spune ceva ce nu ar fi trebuit. Se aplecă ușor în față și se uită la Matthew.

–E frumoasă și nu chicotește, nu se fandosește. Pare să fie o femeie inteligentă.

Asta era puțin spus.

–M-a întrebat despre familia mea și despre hobby-urile mele. Niciodată o altă femeie nu m-a întrebat ceva. În general, vorbesc despre ele și despre vreme. Sincer să fiu, ea chiar a fost o încântare.

Exact asta și era. Categoric.

–Dar e născută din flori. Tatăl ei ar putea fi un criminal.

El fu cât pe ce să dezvăluie că tatăl ei era erou de război, dar atunci ar fi trebuit să explice de unde știa asta și lucrurile s-ar fi putut complica.

–Nu cred că pornirile criminale se moștenesc.

–Dar, chiar și așa, sânge pătat și toate cele. Un bărbat ar putea să piardă putere și prestigiu luând-o de soție.

Sau ar putea câștiga.

–Thornley s-a căsătorit cu sora ei, care e tot copil din flori.

– El e un duce din cele mai puternice familii din Anglia. Poate să facă tot ce vrea și nu va suferi prea mult din pricina asta. Noi doi suntem doar conți.

Era adevărat că Thornley provenea dintr-o familie incredibil de puternică, dar Matthew putea să îi țină piept în materie de putere, prestigiu și influență.

– Acesta e motivul pentru care nu te însori cu amanta ta?

Beresford se întristă brusc și se așeză la loc în fotoliu.

– Datoria înainte de iubire. Primele cuvinte pe care le-am învățat.

Aceleași cuvinte le auzise de nenumărate ori și Matthew. Fuseseră motivul pentru care se însurase cu o femeie știind totuși că trădarea ei avea să îl împiedice să o iubească. Când era în compania lui Fancy, trecutul nu mai conta. Ea îl făcea să creadă că potențialul pentru dragoste se afla aproape, trebuia doar să îndrăznească să înșface iubirea.

Lui Fancy îi plăcea foarte mult să privească oamenii cum se plimbau prin librărie, luând cărți de pe rafturi, deschizându-le, citind câteva cuvinte, punându-le la loc. Sau strângându-le la piept și aducându-le la tejghea ca să le cumpere. În după-amiaza asta de sâmbătă, se aflau acolo mai mulți oameni decât de obicei, și faptul că îi ajuta să își aleagă cărți îi ținea gândurile ocupate, ca să nu se gândească la Matthew sau la faptul că nu-l mai văzuse de la sărut.

Tocmai o ajutase pe o femeie să aleagă o carte, când răsună clopoțelul de la intrare și Matthew începu să îi domine din nou gândurile, pentru că el apăru pe ușă.

– Domnule Sommersby.

Ea se întrebă de ce vocea îi părea așa agitată când rostise deja numele lui de sute de ori, oricând îl zărise în visele sale.

– Domnișoară Trewlove. Cum vă simțiți în această după-amiază frumoasă?

„Minunat, acum, că v-ați făcut apariția!"

– Foarte bine, mulțumesc. Dar dumneavoastră?

– Un pic neajutorat. Am nevoie de o carte pentru nepoata mea și speram că îmi veți da o sugestie.

– Câți ani are?

– Patru.

Era o conversație banală, și, cu toate astea, ea savură vocea lui profundă pe care ar asculta-o și dacă ar citi ghidul bunelor maniere,

fără să se plictisească. Câtă vreme se revărsau cuvintele din el, ei nu îi păsa despre ce era vorba.

– Dacă doriți să veniți cu mine...

El o urmă în partea din spate, unde erau pe jumătate ascunși în spatele rafturilor de cărți din centrul librăriei, rafturi în jurul cărora valsaseră. Ea îngenunche.

– Țin cărțile pentru copii pe rafturile de mai jos, pentru ca ei să aibă ușor acces la ele.

El se lăsă pe vine alături de ea, balansându-se pe vârfurile picioarelor, și ea observă fără să vrea cum pantalonii se întindeau pe coapsele lui și cât de masculin arăta cu coatele sprijinite acolo și palmele împreunate în fața lui.

– Ați fost destul de scump la vedere, șopti ea cu voce joasă.

– Am decis că era nevoie de un pic de distanță între noi.

Acum, cu siguranță nu era prea multă. Ea simțea căldura pe care el o emana, iar atracția pe care o simțea pentru el dădea impresia că el era luna și ea, mareea oceanelor. Sau poate că ea era luna, dar nu conta, de fapt, când atracția dintre ei era așa puternică.

– Am crezut că poate v-a displăcut nerăbdarea mea de ultima dată când am fost împreună.

– Mi-au displăcut propriile acțiuni. Slavă Domnului că a intervenit motanul dumneavoastră!

Ea îi zâmbi cu viclenie.

– Eu l-am cam bombănit pe Dickens pentru că a intervenit.

– Ar trebui să-l răsplătiți pentru că a pus capăt acțiunilor mele. Lucrurile între noi aproape că au mers prea departe, domnișoară Trewlove.

Chiar așa fusese. Ea știa asta. Și dorise asta. Oare ce era în neregulă cu ea? Existau destui bărbați chipeși, dar care nu o făceau să se simtă de parcă îi captiva pe deplin, de parcă ei se agățau de fiecare cuvânt pe care îl rostea ea, de parcă le-ar fi păsat de ce avea ea de spus.

– După cele petrecute între noi, mi se pare că ar trebui să-mi spui pe nume.

– Fancy.

Vocea lui era joasă și profundă, misterioasă și seducătoare.

– Matthew.

Ea nu îi spusese niciodată pe nume – cel puțin, nu cu voce tare, nu în față.

El își închise brusc ochii, slobozind o respirație tremurată. Când îi deschise, intensitatea privirii lui o făcu să creadă că el găsise numele lui rostit de ea la fel de seducător pe cât îl găsise ea pe al ei.

– Cartea?

Vocea lui răgușită o alertă în privința faptului că el căuta să-și distragă atenția. Un lucru bun, deoarece cineva intră pe culoarul lor, o coti și dispăru după alte două rafturi de cărți.

– Acestea de aici, zise ea și își trecu degetele peste cotoare, au ilustrații frumoase. Poveștile sunt simple. Ea se aplecă parțial în fața lui și simți o satisfacție când îi simți palma lipită de spate, susținând-o. Această carte conține multe dintre fabulele lui Esop. Sunt suficient de scurte ca ea să nu-și piardă interesul cât i le citești.

– Ți s-a desprins o șuviță din coc.

– Serios?

Ea își ridică mâna, dar el îi apucă încheietura și o opri.

– Dă-mi voie mie!

Ea nu se clinti în timp ce degetele lui îi atinseră obrazul și capturară cele câteva șuvițe rebele cu degetul mare și cel arătător, ascunzându-le cu grijă.

– Ai un păr foarte moale.

– Ce păcat că fiecare șuviță a ta e la locul ei!

El îi cuprinse obrazul în palmă.

– Fabulele lui Esop, zici?

– Da. Uite! Ea scoase cartea de pe raft și i-o întinse. Ilustrațiile sunt minunate.

– La fel ca tine?

– Nu poți să-mi spui că lucrurile între noi au mers prea departe și apoi să flirtezi cu mine.

– E doar flirt dacă vorbele nu sunt rostite cu toată sinceritatea.

Ea auzi vag clopoțelul de la intrare.

– Matthew...

– Domnișoară Trewlove! Domnișoară Trewlove! Ah, aici sunteți.

Ea se uită peste umăr spre intrarea pe culoar și o văzu pe camerista lui Aslyn zâmbind larg și fără suflu. Fancy se ridică iute. Matthew o urmă.

– Nan.

– Lady Aslyn m-a trimis după dumneavoastră. Aveți un vizitator. De fapt, doi. Bărbați.

Fancy se holbă la cameristă de parcă ar fi vorbit într-o limbă străină.

– Doi vizitatori bărbați?

– Da, domnișoară. Lady Aslyn i-a primit până la sosirea dumneavoastră.

– Ei bine, asta e o surpriză.

– Vreți să vă ajut să vă schimbați și să vă aranjați un pic coafura?

Ea bănuia că Nan se gândea că ar fi trebuit să-i aranjeze părul într-un stil mai elaborat decât un simplu coc. Cât despre haine, erau potrivite. Amândouă reflectau cine era, și ea voia să fie cât se poate de cinstită cu orice gentleman care s-ar arăta interesat de ea. Uneori, purta haine simple și părul nu era coafat cu orele pentru ca fiecare buclă să stea la locul ei.

– Mulțumesc de ofertă, Nan, dar nu cred că trebuie să ne ostenim atât pentru un ceai de după-amiază.

Femeia păru că se întristează, dar nu spuse nimic.

– Am nevoie de câteva minute ca să termin cu acest client. Voi veni imediat.

– O să aștept la ușă.

Ea se întoarse spre Matthew.

– Trebuie să plec, dar cred că nepoata ta se va bucura foarte mult de carte.

– Hai mâine cu mine la o plimbare cu barca!

Ea deschise gura și apoi o închise.

El avea dreptate, trebuia să păstreze distanța între ei. Dar dacă ieșeau să se plimbe cu o barcă mare și stăteau în capete diferite...

– Dimineață mă duc cu mama la biserică.

– După-amiază, atunci. Să zicem la ora unu?

Ea aprobă din cap.

– Ne vedem în parc, da?

– Adu o însoțitoare, dacă dorești.

Ea îi oferi ceea ce spera să fie un zâmbet obraznic.

– Cred că am depășit faza asta. Ne vedem mâine! Ea se grăbi prin librărie spre ușă. Mă întorc curând, Marianne.

– Da, domnișoară.

Ea auzi agitația răzbătând din glasul femeii.

– E doar un ceai, Marianne.

– Cu doi domni.

– Nu trebuie să tragi cu urechea.

Cuvintele ei nu sunau nici prea sever, nici prea ferm, așa că vânzătoarea continuă să zâmbească.

– Asta va fi prima dintre multe astfel de vizite, îi spuse Nan când Fancy ajunse la ea. Ascultați doar ce vă spun.

– Hai să nu mă logodești înainte de cină!

Nan râse.

– Ah, coniță. Meritați să aveți tot ce e mai bun, și aceștia doi chiar sunt tare chipeși.

Erau, într-adevăr, iar ea gândise exact la fel când îi cunoscuse.

– Lord Beresford. Domnule Whitley.

Beresford era conte, Whitley era fiul cel mare al unui viconte.

– Domnișoară Trewlove, răspunseră ei la unison.

Ea se așeză pe scaunul pe care Aslyn îl eliberase discret ca să se mute pe altul, aflat într-un colț de unde putea supraveghea fără să intervină.

Ambii domni se întoarseră la locurile lor de pe canapea. Ceaiul fusese pregătit și turnat și toată lumea își ținea farfurioara și ceașca de ceai, pentru a sorbi o înghițitură. Odată ce puse ceașca la loc pe farfurie, Fancy li se adresă domnilor:

– Este foarte amabil că ați venit să mă vizitați.

– Aș fi venit mai devreme dacă aș fi știut că Whitley va fi aici, zise Beresford.

– Eu aș fi venit mai târziu, zise Whitley.

Ea nu avea impresia că cei doi domni se displăceau. Era mai degrabă vorba despre faptul că nu voiau să împartă atenția.

– Ce citiți în momentul de față, domnule Whitley?

– Ei bine, nu citesc, beau ceai.

Ea reuși cu greu să se abțină să nu-și dea ochii peste cap.

– Doamne sfinte, omule, nu se referă fix la momentul ăsta.

– Lord Beresford are dreptate. Ce carte se află pe noptiera dumneavoastră sau pe fotoliul favorit din bibliotecă? Ce carte are un semn de carte în ea, ca să rețineți unde ați rămas?

– Cărțile mele sunt pe rafturi. Nu le citesc.

– Nu citiți cărți?

– Nu am timp.

Cum putea o persoană să nu găsească timp pentru plăcerea cititului?

– Cum vă petreceți timpul?

– Crichet. Polo. De curând, am început să mă antrenez pentru maraton. Prefer exercițiile fizice în loc să stau pe loc.

Ea presupuse că ar trebui să fie onorată că el decisese să stea pe loc aici.

– Și dumneavoastră, milord? Citiți ceva interesant?

– *Poveste despre două orașe.*

– Sunteți un fan al lui Dickens, atunci?

– Așa este.

– Un băiețel mi-a adus un exemplar destul de zdrențuit din *Micuța Dorrit*. Lucrez ca să îl restaurez.

– E un hobby al dumneavoastră?

– Într-un fel. Se potrivește cu librăria mea și pot să vând exemplarul după ce a fost reparat. V-ar interesa un tur al prăvăliei mele?

– Doar nu aveți de gând să lucrați după căsătorie, nu-i așa? întrebă domnul Whitley.

– Ei bine, nu.

– Atunci, ar fi o pierdere de vreme, nu-i așa?

I-ar permite să o înțeleagă mai bine. Dar, la cum stăteau lucrurile, începea să simtă că el era o pierdere de vreme.

– Ei bine, asta a fost lămuritor, domnilor, dar trebuie să mă întorc la activitățile mele.

În afară de asta, era nepoliticos ca vizita unui domn să dureze mai mult de cincisprezece minute, și cu siguranță acestea se scurseseră.

Ea se ridică, iar cei doi o urmară.

– A fost o plăcere milord. Domnule Whitley.

Beresford făcu un pas în față, îi luă mâna și depuse un sărut pe dosul palmei.

– Sper că îmi veți face onoarea să dansați cu mine la următorul bal la care veți participa.

– Va fi plăcerea mea.

Domnul Whitley arăta de parcă ar fi vrut să-l împingă pe Beresford la o parte. De îndată ce acesta se dădu din drum, Whitley îi luă și el mâna.

– Până când drumurile ni se vor întâlni din nou!

Plantă un sărut pe mâna ei.

Pentru că ea nu purta mănuși, simți saliva curgându-i dintre buze. De îndată ce îi dădu drumul, ea își duse mâna la spate

și se șterse discret pe fustă, sperând că nu urma să aibă vreodată ocazia să îi simtă buzele apăsate pe ale ei. Îi întoarse totuși zâmbetul.

– Milord, domnule, vă urez o zi bună amândurora, zise Aslyn după ce se apropie.

Ea îi conduse în hol și chemă un valet ca să îi conducă afară. De îndată ce se întoarse, ridică din sprâncene spre Fancy.

– Ei bine?

Fancy se lăsă să cadă pe un scaun.

– Beresford pare în regulă, dar Whitley... Cum se poate să existe oameni cărora să nu le placă să citească? Nu ne-am potrivi nicicum.

Aslyn se așeză pe canapea.

– Nu am nici un sfat când vine vorba despre curtat, pentru că logodna mea cu Kipwick și căsătoria cu fratele tău au fost foarte neconvenționale în privința asta. Nu pot decât să te sfătuiesc să-ți urmezi inima.

Din fericire, inima ei o conducea spre un bărbat care nu era deloc ce își dorea mama ei.

– Unchiu' Matthew!

– Dulceață!

Matthew se aplecă și o luă pe braț pe nepoata lui, râzând când ea îl pupă umed și zgomotos pe obraz.

Fetița se dădu pe spate, miji ochii și arătă spre pachetul pe care el îl ținea în cealaltă mână.

– Ce e asta?

– Un cadou pentru tine.

O puse jos la loc și se aplecă, întinzându-i-l, bucurându-se de încântarea ei când rupea hârtia maro – iute și eficient – cu degetele ei micuțe, ca să dezvelească volumul pe care i-l sugerase Fancy. Nu intenționase să o invite la o plimbare cu barca, dar, când aflase că veniseră domni în vizită la ea, fusese cuprins de o nevoie primordială și posesivă de a o revendica pentru el, iar invitația fusese rostită înainte să apuce să analizeze înțelepciunea acțiunii sau să se gândească prea mult la ea.

– O carte! exclamă Tillie. Ce-mi place!

Se așeză imediat pe jos și începu să o răsfoiască.

– Tillie! O lady nu stă niciodată pe jos.

El zâmbi și se uită la sora lui. Era cu doi ani mai mare ca el, era căsătorită deja de șase ani și încă nu adusese un moștenitor pe lume.

– Cu siguranță, e iertată când acțiunea ei a fost declanșată de încântarea față de o carte.

– O răsfeți.

– De parcă tu nu.

El se îndreptă de spate, se duse spre ea și o sărută iute pe obraz.

– Azi ai mai multă culoare în obraji. Am fost îngrijorat. Ai fost destul de palidă ultimele două dăți când am venit în vizită.

El își aminti o vreme când nu observa lucruri precum tenul unei femei.

– Ai zice chiar că radiez?

– Da, chiar așa.

Ea ridică din umeri și îi oferi un zâmbet misterios.

– Sunt însărcinată.

El îi luă mâna și i-o strânse.

– Sylvie, asta e minunat!

– În patru luni. Era cât pe ce să îți spun ultima oară când ai fost aici, dar am vrut să aștept până când scăpam de grețurile matinale. Oricum, acum se pare că au trecut, așa că suntem încrezători că totul va fi bine. Fairhaven e teribil de încântat. Mă rog să avem un moștenitor. El susține că nu-i pasă, dar e marchiz. Sigur vrea un fiu căruia să-i lase totul moștenire. Așa cum vrei și tu. Ea îl atinse pe obraz. Arăți mult mai sănătos. Mă bucur să văd asta.

– Sunt mai în apele mele zilele astea.

În parte, datorită lui Fancy Trewlove.

– Mă bucur. Am să-ți cer o favoare înainte să ni se alăture Fairhaven.

Ea se aplecă asupra fiicei ei.

– Haide, Tillie, podeaua nu e un loc potrivit pentru o lady. Să ne retragem în salon, unde putem sta cum trebuie.

– O iau eu.

El o ridică în brațe, râsul ei încântat încălzindu-i inima.

El se întrebă dacă Fancy fusese certată în aceeași manieră în copilărie, nefiindu-i permis să fie cu adevărat copil, întotdeauna conștientă de cum ar trebui să se comporte în loc de cum ar fi vrut să se comporte. Spera că familia ei nu fusese la fel de severă ca sora lui.

În salon, el o așeză pe nepoata lui pe colțul canapelei, unde fetița deschise imediat cartea. Sora ei se așeză alături de fiica ei și își trecu iubitor degetele peste părul ei negru. El se așeză pe un fotoliu din apropiere, savurând imaginea liniștită și simțind o durere în piept, pentru că viața încă nu îi oferise momente similare.

Cu mâna în continuare în părul fiicei ei, Sylvie se uită spre el.

–Apropo de acea favoare. Găzduiesc un bal la finalul lunii, și ar fi o mare realizare pentru mine dacă ți-ai face apariția. Așa cum am amintit, toată lumea vorbește despre tine. Ar trebui să vină și ceva bun din pauza pe care ai luat-o de la societate.

Ceva bun venise deja. Se bucura din nou de viață.

–Nu am nici o intenție să mă avânt în turbulența sezonului social.

–Dar ar fi ocazia perfectă să îți croiești drumul înapoi în societate. Am invitat cele mai populare debutante.

El știa deja că nu era interesat de cele care își făcuseră apariția la ușa lui.

–E cumva și Fancy Trewlove pe lista aceea?

Ea ridică brusc capul și clipi des.

–Deocamdată, nu. Nu am decis încă dacă să o invit. De unde știi despre ea?

–Librăria ei este în aceeași zonă cu casa pe care am închiriat-o. De fapt, cartea pentru Tillie am cumpărat-o de la ea, în după-amiaza asta. Presupun că ai cunoscut-o la balul Thornley.

–Da, așa e. Mi s-a părut frumoasă, elegantă și încrezătoare. Dacă te uiți la ea, nu-ți dai seama că e... Ea se uită spre fiica ei, înainte să șoptească: Nelegitimă.

–Mi se pare că termenul trebuie folosit mai degrabă cu referire la cei care nu aderă la legi, nu la cei care nu au nimic de spus în privința circumstanțelor nașterii ei.

Întregul ei corp tresări, de parcă el ar fi aruncat cu pietricele în ea.

–Asta e, cu siguranță, o abordare nouă. Nu sunt sigură că timpul petrecut evitând societatea ți-a făcut bine, dacă ai în cap doar idei din acestea stranii.

El era jenat să recunoască faptul că existase o vreme când ar fi judecat-o pe Fancy luându-se mai degrabă după origini decât după felul ei de a fi.

–Invit-o pe domnișoara Trewlove la bal.

Sora lui încremeni, și el nu era sigur dacă ea mai respira. Foarte manierată, își împleti degetele și își așeză mâinile în poală, cu privirea ageră ca a unui vultur.

– De ce aș face asta?

– Pentru că te-am rugat eu.

– Nu e acceptată.

– O invitație la balul tău ar face-o să fie.

– Ce reprezintă ea pentru tine?

– O prietenă. A fost foarte bună cu mine. Ea dorește să se învârtă în lumea ta, iar eu vreau să o ajut, ca să-i fie mai ușor.

Nu îi plăcea neapărat ideea ca ea să danseze în brațele altor bărbați, dar nu era atât de egoist, încât să nu-i ofere ce își dorea.

– De regulă, când un gentleman spune despre o femeie că a fost bună cu el înseamnă că ea și-a desfăcut picioarele pentru el.

Furia care îl cuprinse aproape că-l făcu să tremure.

– Vorbele astea nu sunt demne de tine.

Obrajii ei se înroșiră.

– Îmi ceri să îmi risc reputația.

– Îți cer să dai dovadă de bunătate.

– Vei participa?

– Nu, zise el și se ridică. Nu cred că voi rămâne la cină.

Ea se ridică la rândul ei și îi puse o mână pe braț.

– Nu vreau să mă cert cu tine. Ești singurul meu frate. O să mă gândesc să o invit dacă te gândești să participi.

El aprobă din cap. Poate că, până la finalul lunii, avea să o cucerească pe Fancy într-atât încât să-i poată spune cine era. În cazul acesta, intenționa să rezerve toate dansurile ei de la bal.

Capitolul 16

Dacă Matthew voia să păstreze distanța între ei, atunci cu siguranță alesese ambarcațiunea perfectă pentru a-și atinge scopul. Era lungă, cu fundul plat. Fancy stătea într-un capăt, ținându-și umbreluța de dantelă pe care i-o dăruise Mick cu câțiva ani în urmă, iar Matthew stătea în celălalt capăt, impresionând-o în timp ce stătea în echilibru și conducea barca înfigând prăjina în apă și împingând.

– Am presupus că mergem să vâslim, zise ea.

Matthew o așteptase într-o șaretă aproape de intrarea în parc. Se părea că acest gentleman înstărit dispunea de propriul mijloc de transport, doar că acesta era incomod de adus prea rapid.

– Prefer să conduc cu prăjina, zise el.

– E o barcă cu vâsle de o formă foarte ciudată.

El o închiriase de la un domn care avea mai multe disponibile. Din când în când, treceau pe lângă alte locuri de unde se puteau închiria bărci sau unde acestea puteau fi returnate după ce te săturai de plimbări pe râu.

– E o barcă cu fund lat. De aceea se folosește prăjina, nu vâslele.

– O. Ai căzut vreodată în râu?

– O dată, pe când învățam cum să controlez prăjina.

Deși mai erau oameni în jur, toți se aflau în bărci cu vâsle. Înainte să se desprindă de mal, el își dăduse jos jacheta și își suflecase mânecile. Ea fusese destul de impresionată de antebrațele lui puternice, venele proeminente indicând faptul că avea forță în brațe. Ei îi plăcea felul în care barca aluneca lin, creând impresia că ședeai pe apă. Era o mișcare calmă și relaxantă, și ei îi plăcea să se uite la Matthew.

– Nepoatei tale i-a plăcut cartea?

– Foarte mult. În special ilustrațiile.

– I-ai citit din ea?

– Nu de data asta. Până la urmă, nu am mai rămas la cină.

– Deci... tu și soția ta... n-ați avut niciodată copii?

– Relația noastră foarte încordată și dificilă făcea lucrul acesta improbabil.

– Îți dorești copii?

– Cu femeia potrivită, da.

– Care ar fi femeia potrivită? îndrăzni ea să întrebe.

El își dăduse și pălăria jos, pentru că altfel briza probabil i-ar fi suflat-o în râu, așa că nu existau umbre care să-i țină privirea ascunsă de ea. Ochii lui erau chiar mai verzi în lumina soarelui, mai intenși, și ea avea senzația că el putea să vadă direct prin ea, știa că îl găsea mult mai fascinant decât pe oricare alt bărbat pe care îl întâlnise până atunci.

– O gură delicioasă, făcută să fie sărutată.

Vocea lui era joasă, dar tot ajungea până la ea.

– Ochi arzători care se potrivesc în budoar. O voce răgușită care-mi șoptește lucruri lascive în ureche.

Ea pufni și își dădu ochii peste cap.

– Cred că ai descris-o pe Lottie.

El râse, un sunet bogat și profund, și ea se gândi că era genul de râs care îl făcea să fie bărbatul potrivit.

– Cred că fiecare bărbat își dorește ca soția să fie destrăbălată în dormitor.

Ea se aplecă în față, își puse cotul pe o coapsă și bărbia în palmă.

– Într-adevăr?

– Nu vrei ca bărbatul tău să fie un pic destrăbălat când vine vorba să te atragă în pat?

Ei nu-i venea să creadă că discutau un astfel de subiect pe râu, în spațiu deschis, unde oricine putea să asculte – chiar dacă nu era nimeni în acel moment în preajma lor. Se uită spre copaci.

– Nu sunt sigură că știu destul despre asta ca să stabilesc exact ce vreau. Ea se uită în sus la el. Presupun că, atunci când vine vorba despre asta, în dormitor sau nu, vreau să simt că pot să fiu la fel de deschisă cum sunt cu tine.

– Simți asta în privința celor doi gentlemeni care te-au vizitat ieri?

Ea scutură din cap.

– Unul din ei nu mă interesează deloc. Nu știe să aprecieze cărțile. Celălalt... a fost destul de drăguț, presupun. Nu sunt sigură că am răbdarea necesară pentru chestia asta cu curtatul. Vreau o legătură instantanee, și până acum nu am avut așa ceva.

„Cu excepția ta."

Desigur, nu intenționa să-i mărturisească asta.

– Chiar îți pasă doar de gura, ochii și vocea unei femei?

– Sincer, sunt mai interesat de acțiunile ei, de felul în care tratează oamenii, de lucrurile la care ține, de lucrurile de care nu-i pasă. Celelalte calități pe care le-am numit ar fi o completare frumoasă, dar nu o cerință.

– Vrei să te căsătorești?

Privirea lui se mută până când păru că se uită dincolo de ea, nu neapărat ca să se asigure că nu avea loc vreo coliziune cu altă ambarcațiune, ci pentru că apa avea un efect calmant asupra gândurilor sale.

– Nu m-am gândit cu adevărat la asta. Când am cunoscut-o pe soția mea, am fost cucerit rapid, și ea a profitat de asta. Eram tânăr și prost. Acum nu mai sunt nici una, nici alta – și mult mai prevăzător. Se uită din nou la ea. Sau cel puțin încerc să fiu.

– Mă tem că vreun lord va pretinde că e cucerit de mine ca să-mi câștige mâna și de fapt nu îmi va dori decât zestrea. Vreau iubire, dar știu că nu e un lucru pe care aristocrația îl caută de regulă. Avantajele financiare și politice sunt mult mai importante. Membrii familiei mele pot oferi avantajul financiar, și acum, că s-au căsătorit cu aristocrați, cred că vor avea și ceva influență politică. Vreau un bărbat căruia să nu-i pese deloc de toate astea. Așa că nu poate să fie sărac. Trebuie să aibă propria putere și influență și să nu aștepte de la mine să i le ofer. Chiar acum, când încep să înșir cerințele, îmi dau seama că fac exact ce nu vreau ca el să facă. Și anume, bifez ce cred că l-ar face perfect.

– Nimeni nu e perfect.

Dar Matthew Sommersby se apropia de perfecțiune.

– În cele din urmă, nu doresc decât să fiu iubită.

– Presupun că asta e tot ce vrem cu toții, zise el. Asta și niște ceai. Ți-e foame?

Ea râse ușor.

– Da, un pic.

El făcu semn din cap spre mal.

– Tragem aici la mal și ne bucurăm de niște gustări.

Matthew fixă barca de o tufă mai ., duse pătura și coșul de răchită sub o salcie și se întoarse să o ia pe Fancy. Ea arăta ca soarele în rochia ei galbenă, ca o lady impecabilă cu umbreluța albă și ca o fată de la țară cu boneta din paie.

Cu un picior în barcă, el căută să o țină nemișcată și îi oferi mâna.

– Ține-te de mine, ca să te echilibrezi.

Ea își puse mâna în palma lui, și el o strânse, oferindu-i sprijinul, în timp ce ea se sălta cu grijă, barca legănându-se ușor la mișcările ei.

– E în regulă, o încurajă el. Nu o să te las să cazi în apă.

– Am deplină încredere în tine.

El fu șocat de cât de mult însemnau pentru el cuvintele ei. Când ea începu să se clatine ușor, el îi puse mâna liberă pe talie. Ea încremeni. Ochii li se întâlniră. Ar fi putut să se uite în adâncimile

ei căprui pentru tot restul vieții, și nu ar fi reușit să îi descopere toate fațetele. Ea era elegantă și grațioasă, perfect potrivită pentru aristocrație.

Era aventuroasă și amuzantă, perfectă pentru lumea în care trăia acum. Ea nu avea să facă niciodată parte din amândouă, cea din care venea și cea spre care se ducea. Nu se îndoia că urma să aibă succes în orice avea să întreprindă. Urma să se mărite cu un lord.

Iar drumurile lor aveau să se încrucișeze la viitoare baluri și evenimente sociale, pentru că Sylvie avea dreptate. La un moment dat, el avea să fie nevoit să se întoarcă în societate, să găsească o femeie cu care să se căsătorească și să producă un moștenitor care să asigure linia familiei. Își închisese inima, decisese că nu avea nici un rol în modul în care urma să își aleagă viitoarea soție. Dar acum, cu această femeie care se încredea complet în el, își dădu seama că fusese la fel de nesăbuit în decizia de a nu-și implica inima ca atunci când îi permisese lui Elise să îl seducă. Fie că voia, fie că nu, inima se implicase deja, îl împingea spre Fancy Trewlove. Ar putea să o lase să afle adevărul, dar el voia să o câștige fără avantajul titlului.

– Încet, nu te mișca, murmură el. Îi dădu ușor drumul la mână și și-o coborî pe a lui pe talia ei, așa că acum o ținea cu ambele mâini. Pune-ți mâinile pe umerii mei!

Când ea făcu asta, el o apucă bine, o ridică și o depuse pe mal. Ea era ușoară, la fel ca ramurile salciei sub care aveau să se așeze în curând, iar el nu prea voia să îi dea drumul, dar, când picioarele ei atinseră pământul, el slăbi strânsoarea și își trase și celălalt picior de pe barcă pe mal.

– E straniu să stau pe pământ după ce am fost pe apă, zise ea încet. Mă simt de parcă încă ne-am mișca.

– O să treacă, dar poți să te ții de mine până te simți mai sigură pe picioare.

Păru cel mai natural lucru din lume să îi ofere brațul și ca ea să se agațe cu ambele mâini de el, aproape lipindu-se de el. În timp ce o conducea spre copac, făcu pași mici și conștientiză că devenise un obicei de fiecare dată când mergea alături de ea. Oare câte aspecte din viața lui erau conduse de dorința de a se asigura că ea se simțea confortabil în prezența lui? Cât de des făcea ceva doar pentru că știa că asta urma să o încânte?

Cum avea să se simtă când un gentleman avea să vină în vizită, nu doar pentru o ceașcă de ceai, ci pentru o plimbare în parc?

Nu voia să se gândească la brațul ei agățat de al altuia. Nu voia să se gândească la cum avea să se uite ea în ochii altuia.

Când ajunseră la salcie, ea se desprinse de el și împreună întinseră pătura. După ce se așezară pe ea, el deschise coșul de răchită.

– Chiar ai de gând să faci ceai? întrebă ea.

El zâmbi și scoase o sticlă de vin roșu.

– Nu, prea mare efortul.

Ea râse și-și desfăcu boneta, o dădu jos și o puse alături lângă ea.

El îi întinse un pahar.

– Pahare adevărate.

– Nu credeam că ți-ar plăcea să bei din sticlă. El scoase și un platou și dădu la o parte șervetul cu care era acoperit. Se pare că avem niște brânză, pâine, mere și struguri.

– Doamna Bennett a pregătit toate astea?

– Chiar ea. El se întinse pe o parte și se sprijini în cot. Nu mi-am dat seama că nu știa să citească până nu am văzut-o la tine la clasă. Nu știu cum reușește să-și țină casa.

Ea studie paharul de vin preț de o clipă.

– Cred că oamenii care nu știu să citească găsesc alte metode pentru a ține minte lucruri. Mama nu a fost niciodată prea pricepută la citit. Cunoștea cele mai multe litere, cred, dar îi era greu. Cu toate astea, a crescut șase copii. Și toți am ajuns foarte bine.

– Ea e motivul pentru care predai cititul?

Fancy aprobă din cap.

– Sper să am o școală adevărată pentru adulți, la fel ca școlile pentru cei defavorizați. Să învețe nu doar să citească, ci și alte lucruri care să îi ajute să-și îmbunătățească veniturile, viața. Trebuie doar să fac rost de un soț care să fie dispus să accepte tot ce sper eu să realizez.

– E meritoriu. Sunt sigur că nu vei avea probleme în privința asta.

– Nu pot decât să sper. Ea se întinse și apucă o bucățică de brânză și o băgă în gură. Sunt curioasă. Cum ai devenit un gentleman înstărit? Cum îți câștigi traiul?

După sărutul pe care îl împărtășiseră, ea avea tot dreptul să întrebe.

– Am moștenit foarte mult de la tatăl meu. Am și proprietăți. Nu toți cei care aveau proprietăți erau nobili.

–Am câțiva chiriași care lucrează pământul. Mă întâlnesc ocazional cu omul meu de afaceri, ca să discutăm despre cum putem face proprietățile mai profitabile. Făcea asta ca să se asigure că veniturile sale aveau să acopere costurile de întreținere asociate cu a avea un comitat, un domeniu și un conac. Îmi place, de asemenea, să investesc – și mă și pricep.

–Așadar, nu ai *lucrat* niciodată?

–E nevoie de foarte mult efort, înțelegere și pricepere să administrezi proprietăți, oameni și bani. Aș fi zis că fratele tău te-a învățat asta.

Ca să nu mai vorbească despre îndatoririle sale în Camera Lorzilor, nu că ar fi fost pregătit să îi povestească despre partea asta a vieții sale.

–Nu am vrut să-ți insult eforturile.

Ea sorbi din vin și se uită în sus spre copac.

–Gentlemanul cu care mă voi căsători va avea, probabil, activități similare. Sau poate nu le va avea deloc. Lorzii în general nu prea muncesc. Nu-mi pot imagina ce fac toată ziua.

–Nu le subestima contribuția. Au îndatoririle lor în Camera Lorzilor. Asigură muncă pentru lucrători și fermieri. Gândește-te la oamenii din țara asta care au de lucru ca servitori. Foarte mulți lucrează în casele nobililor. Lorzii au mereu chestiuni de care trebuie să se ocupe. Nu e ca și cum ar sta și ar tăia frunză la câini toată ziua. Au responsabilități. Câteodată, e o povară grea.

–Chiar ai respect pentru aristocrație.

El nu intenționase să vorbească atâta despre asta, dar era necesar ca ea să înțeleagă că se căsătorea cu mai mult decât doar un titlu.

În vreme ce frații ei se căsătoriseră cu aristocrați, nici unul în afară de Thornley nu mai era participant activ. E adevărat că, pentru femei, alegerea soților provocase scandal, iar aristocrația nu era prea iertătoare, dar nu erau adesea văzuți în mijlocul acțiunii. El se îndreptă, puse paharul deoparte și se trase spre ea până când șoldurile li se lipiră. Îi luă fața în palmă.

–Vei fi răspunzătoare pentru chiriași, fermieri, lucrători, servitori. Vor veni la tine când vor avea probleme, când se vor îmbolnăvi. Vei conduce un conac, poate mai mult de unul. Depinde de câte titluri are domeniul. Vei superviza și reședința din Londra. Oriunde te vei duce, îl vei reprezenta pe el, oamenii te vor asocia cu el. Știu

că ești pregătită pentru asta, dar ai grijă ce alegi. El va fi la fel de mult o reflexie a ta precum vei fi tu a lui.

– Sunt conștientă de asta. Nu o să iau o decizie pripită. Înțeleg perfect responsabilitățile pe care le voi avea ca soție de lord. Conducerea propriului magazin m-a pregătit la fel de bine ca orice altceva pentru asta. Intenționez să îi fiu de mare ajutor soțului meu, să mă asigur că nu va regreta niciodată că a riscat cu mine.

– Orice bărbat care regretă că te are alături de el ar fi un prost. Cred că ești prea deșteaptă ca să te căsătorești cu un prost.

– Nu sunt așa deșteaptă precum crezi. Probabil nu ar trebui să fiu aici cu tine.

– De ce ești aici?

– Pentru că îmi place foarte mult de tine. Pentru că îmi place compania ta. Și, chiar dacă lecțiile mele m-au pregătit pentru toate sarcinile și responsabilitățile mele, nu am învățat cum să farmec un bărbat ca să mă vrea. Așa cum am menționat, familia mea a muncit din greu ca să mă țină pură și departe de intenții răutăcioase. Drept rezultat, mă simt cumva... novice când vine vorba să fiu singură cu un bărbat. Nu știu să sărut cum trebuie...

– Nu am găsit nici un defect sărutărilor tale, dulceață.

– Mi se pare mie, totuși, că poate ar trebui să mai exersez, ca să mă asigur că stăpânesc tehnica.

El își trecu degetul mare peste buza ei de jos.

– Dacă exersezi la baluri cu alți domni, vei avea o reputație care nu îți va fi de folos. Îți sugerez un singur profesor – unul care va ține lecțiile secrete.

– Ai pe cineva în minte?

Cuvintele șoptite fură rostite încet, seducător, și corpul lui reacționă de parcă ea l-ar fi dezmierdat pe piele cu ele.

– Nu ești chiar așa inocentă precum pari.

– Am citit unele cărți interzise, așa că știu unele lucruri, dar cititul nu e niciodată la fel de educațional ca exersatul. Îndrăzneala mea te înspăimântă, domnule Sommersby?

În ochii ei se citea o provocare pe care el intenționa să o accepte.

– Absolut deloc, domnișoară Trewlove.

El începuse încetișor data trecută. De data asta, nu îi oferi un preludiu. Pur și simplu, îi cotropi gura de parcă i-ar fi aparținut – și la naiba dacă în acel moment nu simțea că așa și era. De parcă ea

îi aparținea. Fiecare fațetă a ei. Inima, sufletul, corpul. Ah, da, mai ales corpul, în timp ce ea se răsucea spre el, cu sânii apăsați de pieptul lui, cu un picior ridicat peste coapsa lui, prinzându-l cu fustele. Mâinile îi alunecară pe umerii lui, una oprindu-se pe ceafa lui, alta alunecând pe brațul lui și apoi cuprinzându-l pe la spate. El o învălui cu corpul lui și o întinse pe jos.

Ea avea gust de vin bun și de ceva mai mult, ceva unic al ei. Suspinele ei moi erau mai dulci decât trilul păsărelelor din copaci sau decât freamătul frunzelor în briză. Oricât își dorea să îi desfacă rochia, să o dezgolească, se abținu, pentru că știa că în orice clipă cineva ar putea da peste ei. Acest loc era foarte popular printre doritorii de plimbări pe apă. Cu ceva noroc, intrușii ar fi străini, și un sărut ar putea să fie considerat acceptabil. Dar să fie surprinși făcând mult mai mult... nu ar risca să o umilească într-atât. Oricât tânjea corpul său să o posede complet.

Dar nu voia ca ea să exerseze cu nimeni altcineva, să exploreze gura altcuiva. Ea era îndrăzneață în timp ce-și trecea limba peste a lui, în timp ce îl trăgea în gura ei, sugând. Geamătul lui jos răsună între ei în timp ce el își ducea mâna spre fundul ei și o lipea de el, ca să își dea seama ce efect avea asupra lui.

Își desprinse gura de pe a ei și își trecu buzele peste partea de jos a maxilarului ei. Ea slobozi un mieunat firav.

– Îți place asta?

– Da.

El îi luă lobul urechii între dinți, ronțăi, apoi dezmierdă cu limba. Alt miorlăit.

– Și asta?

– Da. Am crezut că doar gurile erau implicate în sărutări.

– Cât de plictisitor ar fi asta? El continuă să îi exploreze gâtul, coborând tot mai mult. Dacă nu ar exista posibilitatea să fim surprinși, aș săruta fiecare centimetru din tine.

Ea clipi.

– Fiecare?

El o sărută pe vârful nasului.

– Fiecare centimetru.

– Dar se cade?

– Probabil că nu. Dar aș savura asta și m-aș asigura că și tu ai face același lucru.

–Ai vrea să sărut fiecare centimetru din tine?

–Doar dacă ai vrea.

Ea își linse buzele.

–M-ai considera desfrânată dacă aș face-o?

–Ah, Doamne!

El își îngropă fața în curbura gâtului ei. Niciodată în toată viața lui nu îi provocase un simplu gând o dorință atât de mare, dar viziunea gurii ei mișcându-se peste fiecare centimetru de piele de pe el... Ea se foi sub el.

–Te rog, stai liniștită!

–Mă împungi.

–Ăsta e corpul meu, care îți semnalează că te doresc.

–Oh!

–Pari surprinsă.

–Nu știu dacă am mai fost dorită vreodată.

–Bănuiesc că ai fost.

–De ce?

–Pentru că, Fancy, ești o încântare irezistibilă.

Ea râse ușor, întregul ei corp scuturându-se sub el. Doamne, îi plăcea sunetul delicat, aerat al râsului ei, asemenea unor clopoței de Crăciun.

–Cum facem ca să nu mă vrei?

Asta nu avea să se întâmple. Chiar dacă ar poseda-o complet, tot ar vrea-o din nou. Știa asta cu siguranță. Dar înțelegea și ce întreba ea.

–Ca să îmi distrag atenția, parcurg fabulele lui Esop.

Ea râse din nou.

–Nu știu nici una care să se potrivească situației.

Nu, dar ea reușise să-l distragă. Trase adânc aer în piept, el se desprinse de ea și se ridică, se întoarse cu spatele și se aranjă.

–Cred că ar trebui să încheiem după-amiaza.

El nu o auzi când se ridică, dar brațele ei îl cuprinseră din spate, și ea își lipi obrazul de spinarea lui.

–Sărutatul e precum cititul, nu-i așa? Cu cât descoperi mai mult, cu atât te obișnuiești mai mult și cu atât vrei mai mult.

–Mă bucur că ți s-a părut agreabil.

–Ești un profesor foarte bun. Dacă faci vreodată vreo investiție proastă și ai nevoie de fonduri, cred că ai putea să îți câștigi existența cu lecții de sărutat.

El râse și se întoarse să o cuprindă în brațe.

– În momentul de față, nu sunt interesat să sărut decât o singură persoană – și anume, pe tine.

Capitolul 17

În după-amiaza următoare, folosind o lamă subțire, dar ascuțită, Fancy desprindea cu grijă coperta de piele de pe cartea pe care i-o adusese Timmy Tubbins exact când Marianne bătu în tocul ușii. Ea ridică privirea de la birou și se întrebă de ce era vânzătoarea ei așa încruntată și cu gura țuguiată într-o expresie supărată.

– E un domn aici ce dorește să vorbească cu tine.

– *Care* dorește să vorbească cu mine.

– Domnul. Domnul ce e afară.

Ea își închise ochii și și-i deschise iar. Marianne era deșteaptă, dar crescuse fără prea multă educație.

Deși gramatica ei se îmbunătățise considerabil de când lucra în prăvălie, încă apăreau mici provocări.

– E un domn *care* vrea nu *ce* vrea.

Marianne păru confuză. Fancy flutură din mână, expediind-o.

– Nu contează, vom discuta mai târziu. Trimite-l înăuntru!

Apoi se ridică. Nici jumătate de minut mai târziu, un bărbat subțire, mic de statură – se îndoia că i-ar ajunge vreunuia dintre frații ei până la umăr – intră cu pălăria în mână și o geantă în cealaltă.

– Domnișoara Fancy Trewlove?

– Da, domnule? Cum pot să vă ajut?

– Eu sunt cel care a venit să vă ajute. Radiind încrezător, el se apropie și își puse lucrurile pe birou. Numele meu e Paul Lassiter. Sunt avocat. Unul dintre clienții mei dorește să facă o donație ca să finanțeze biblioteca și eforturile dumneavoastră de a-i educa pe acei adulți care învață să citească.

– Oh!

Ea abia dacă știa ce să spună. Până în acel moment, toate donațiile veneau de la familia ei sau de la familiile soțiilor, soților sau prietenilor. După căsătorie, spera să poată avea mai mulți donatori.

El deschise geanta, scoase un pachet învelit în hârtie maro legat cu o sfoară și îl puse în fața ei. Încetișor, ea desfăcu funda și dădu hârtia la o parte, dezvelind un teanc de bancnote.

– Cinci sute de lire, zise el.

Ea ridică privirea și se uită la el.

– Cine este acest client?

– Cineva care dorește să rămână anonim.

Cineva? Un bărbat? O femeie? Ar putea să fie Lady Penelope? Ea cu siguranță se înviorase când aflase că biblioteca se întreținea din donații. Sau era altcineva?

– De ce ar fi această persoană atât de incredibil de generoasă?

– Crede în cauza dumneavoastră. Avocatul își luă pălăria și geanta. O zi bună vă doresc, domnișoară Trewlove.

– Așteptați. Eu... Îmi vine greu să înțeleg asta. Cu siguranță, îmi puteți spune ceva despre acest suflet generos. Ne-am cunoscut? De unde a aflat, el sau ea, despre cauza mea?

– Am făcut lucrul pe care am fost însărcinat să-l fac. Folosiți cu încredere banii.

El făcu o plecăciune înainte să iasă. Ea rămase în tăcere pentru câteva minute înainte să se ridice, să închidă ușa și să pună banii în seif.

– Mă duc să vorbesc cu fratele meu, Marianne. Nu lipsesc mult.

– Foarte bine, domnișoară Trewlove.

De îndată ce intră în hotel, urcă scările ca o furtună, până ajunse la etajul unde se aflau birourile lui Mick. Deschise ușa de sticlă pe care scria „Trewlove“ și zâmbi când domnul Tittlefitz se ridică din spatele biroului lui când o văzu intrând.

– Domnișoară Trewlove, cum pot să vă ajut?

– Fratele meu e disponibil?

– Pentru dumneavoastră, domnișoară, sigur este.

El se grăbi spre ușa care ducea spre sanctuarul interior al lui Mick, bătu scurt, deschise ușa și se uită înăuntru.

– Sora dumneavoastră dorește o audiență.

O audiență? Doamne sfinte, se purta de parcă fratele ei era rege. Nu reuși să audă cuvintele, dar auzi vocea lui bubuitoare. Secretarul deschise ușa mai tare și făcu un pas în spate. După ce trecu de ușă, ea auzi cum se închide cu un clic în urma ei.

Mick era deja în picioare.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic. Așa cred. Ea se apropie de biroul masiv. Tocmai m-a vizitat un avocat. O persoană anonimă a donat cinci sute de lire pentru cauza mea. Nu știu ce să fac cu ei.

Cu un pufnet puternic și prea puțin măgulitor, el își încrucișă brațele la piept.

– Nu păreai să ai dificultăți în a-ți da seama ce să faci cu banii pe care i-ai primit de la mine.

– Asta e altceva. Banii tăi vin în sume mai ușor de administrat și nu mă fac să mă simt vinovată. Dar asta... Nu știu cine i-a trimis. Ai amintit vreodată despre acțiunile mele cuiva?

– Doar în treacăt, unui investitor sau doi.

– Crezi că ar putea să fi venit de la unul din ei?

El ridică din umerii lați.

– E posibil. Ce s-a întâmplat, Fancy? După ce te căsătorești, o să ceri tot soiul de contribuții. Vei avea mai multe donații decât vei ști ce să faci cu ele. Cu siguranță, unele vor fi anonime.

– De ce? De ce nu ar vrea cineva să îi fie recunoscute contribuțiile?

– Poate îi place să facă fapte bune fără să fie recunoscut. Sau se teme că, dacă generozitatea îi este cunoscută, alții vor veni cu mâna întinsă. Acceptă darul cu recunoștință.

– Dar nu știu cui să-i mulțumesc.

– Dacă voia mulțumiri, ți-ar fi spus cine e.

– Bănuiesc că nu poți să afli cine e.

– Draga mea, n-aș face-o nici dacă aș putea. Câteodată, am făcut lucruri în secret pur și simplu pentru că nu voiam ca oamenii să se simtă îndatorați. Poate că simte același lucru. Dar, oricare ar fi motivul, trebuie onorat.

Ea oftă. Fratele ei avea dreptate. Cu toate astea, nu putea să nu se întrebe cine era misteriosul binefăcător.

– Ei bine, presupun că ar trebui să mă întorc la prăvălie și să mă gândesc cum pot valorifica această contribuție.

– După ce te vei căsători cu un lord, vei primi mult mai multe, bănuiesc. Să te miști în lumea aceea va aduce cu sine mari avantaje, Fancy.

Nu dacă bărbatul nu o iubea.

– Rămân optimistă că îmi voi găsi fericirea acolo. Ea se apropie de el și îl îmbrățișă. Mulțumesc.

*

În seara aceea, când Fancy intră în salonul de lectură ca să-l pregătească pentru sosirea elevilor, fu surprinsă să-l găsească pe Matthew acolo, uitându-se la pictura de deasupra șemineului.

– Bună seara!

El se întoarse și îi zâmbi, cu o plăcere autentică reflectată în ochii lui verzi.

– Bună seara!

Nu era ca și cum s-ar fi simțit nelalocul ei, dar i se părea că ar fi trebuit să se salute cu un sărut sau o îmbrățișare în loc de acest salut stângaci.

– Nu trebuie să particip la nici un bal în seara asta.

– Știu, dar mi-a făcut plăcere să predau data trecută și m-am gândit că ajutorul meu ar fi bine-venit. Nu am nimic urgent de rezolvat.

– Mi-ar plăcea foarte mult și sunt sigură că îi va plăcea și lui Lottie.

El râse. Sunetul vesel care vibra din adâncurile lui o făcu să simtă de parcă pieptul i s-ar umfla ca să cuprindă întreaga lume.

– Poate că eu aș putea lucra cu bărbații și tu cu femeile.

– Cred că e o idee foarte bună.

Ea se apropie de el până când tivul fustei ei se atinse de vârful cizmelor lui.

– Mă bucur că ți se pare că eforturile mele merită.

– Poate că sunt doar o scuză ca să pot petrece mai mult timp în compania ta.

– Mă bucur și de asta. Judecând după căldura pe care o simțea în obraji, ea era aproape sigură că se îmbujorase. S-a întâmplat cel mai straniu lucru în după-amiaza asta.

– Într-adevăr?

– Un avocat a venit să mă vadă, din partea cuiva care dorea să facă o donație anonimă pentru bibliotecă și pentru celelalte eforturi ale mele. Cinci sute de lire.

– Cum îi vei folosi?

El vorbise calm, de parcă nu ar fi fost o sumă astronomică.

– Pentru cărți și alte materiale. Nici nu-mi vine să cred că am atâția bani de care să mă folosesc. Am încercat să aflu cine ar fi putut fi atât de generos.

– Poate ar trebui pur și simplu să accepți acest noroc.

– Presupun că ai dreptate. Noroc ce sporește, pentru că acum mai am un profesor.

Un profesor care se dovedea a fi o distragere. El îi dusese pe bărbați într-un colț al salonului, dar vocea lui încă ajungea până la ea de fiecare dată când vorbea. Era de parcă ea ar fi observat fiecare aspect al lui. El era așezat aplecat, cu coatele pe coapse, cu abecedarul strâns între mâini și concentrându-se la citit împreună cu domnul Davidson.

Matthew reprezenta tot ce își dorea de la un soț. Cineva interesat de lucrurile care contau pentru ea. Cineva care voia să facă mai mult decât să-și petreacă timpul mergând la baluri, operă și teatru. Cineva dispus să își sacrifice timpul ca să ajute la îmbunătățirea situației altora. Cineva care ridica ochii dintr-o carte și îi captura privirea cu la fel de multă precizie precum își atingea ținta săgeata lui Robin Hood – cel puțin, judecând după foiletoanele cu aventurile lui pe care i le citiseră frații ei. Se părea că ea nu se putea sătura niciodată de intensitatea cu care o studia Matthew. Chiar și din cealaltă parte a încăperii, ei i se părea că era lângă ea.

Când lecțiile se terminară, ea simți o înțepătură de gelozie când Lottie se îndreptă provocator spre Matthew și își lăsă mâna să alunece pe brațul lui. El îi spuse ceva, iar râsul ei gutural răsună în încăpere. Fancy fu tentată să o apuce pe femeie de păr și să o târască afară în hol – sau măcar să o informeze că nu mai era bine-venită să învețe aici. Dar nu avea de gând să fie atât de meschină. Lottie se străduia să devină mai bună. Fancy trebuia să respecte asta.

– Dacă vă consolează cumva, a flirtat și cu mine mai devreme.

Ea pufni ușor, râzând, și se întoarse spre domnul Tittlefitz.

– De ce mi-ar păsa dacă flirtează?

– Nu cred că vă pasă că flirtează, ci mai degrabă cu cine flirtează.

– Nu am nici o pretenție asupra lui.

El îi aruncă o privire sugestivă care indica faptul că știa că ea avea o astfel de pretenție. Dar ea nu era deloc sigură de cum s-ar simți familia ei în privința lui. Dacă nu i-ar iubi pe toți atât de mult...

– Nu am știut că va ajuta și în serile în care sunteți disponibilă, zise el.

– Nici eu, dar cred că a funcționat bine, și fiecare dintre elevi a avut mai mult timp să citească cu voce tare.

El aprobă din cap.

– Ei bine, trebuie să plec. I-am promis lui Marianne că o voi conduce acasă.

Ea zâmbi.

– Mulțumesc pentru asta. Sunt mai puțin preocupată când știu că e în grija dumneavoastră.

Ca întotdeauna când primea un astfel de compliment, el se înroși.

– Îmi place să vorbesc cu ea. Mă face să râd.

Ea simți o ușoară strângere în piept.

– Chiar așa?

El se îmbujoră și mai tare.

– Nu trebuie să o fac să aștepte. O să mă ocup de tot miercuri, când nu veți fi aici.

În vreme ce se uita cum el se îndepărta, simți o mișcare în aer și știu că Matthew era acum alături de ea. Își întoarse atenția spre el și își dădu seama că erau singuri în cameră, că Lottie dispăruse.

– Lottie pare să fie cucerită de tine.

– E cucerită de toți bărbații despre care crede că au ceva monede în buzunar.

– Am impresia că tu ai mai multe decât doar câteva.

– Am destul cât să fiu într-o situație bună.

Privirea lui îi cercetă chipul, și ea se întrebă dacă el și-ar fi dorit ca degetele lui să facă cercetarea. Cu siguranță, nu ar fi deranjat-o.

– Nu te-am auzit să-l rogi pe Tittlefitz să o conducă pe Marianne acasă.

– M-a informat deja că asta intenționa să facă.

– Acțiunile tale de pețitoare par să fie cu folos.

Ea își ridică nasul, într-o expresie cât mai suverană.

– Sunt destul de mulțumită de faptul că eforturile mele funcționează.

– Presupun că acum îți vei folosi talentele pentru tine.

Ea își trecu limba peste buze și se simți satisfăcută când privirea lui se opri la gura ei.

– Balul următor e miercuri. După ce am avut vizite de la doi gentlemeni și de la trei domnișoare, nu mă mai stresează la fel de mult ca până acum. Ar putea chiar să fie distractiv.

– Evită să ieși la plimbări prin grădină.

– Crezi că vreun gentleman ar încerca să profite?

– Ar putea.

– Noi suntem singuri aici, și tu nu o faci.

– Dar vreau să o fac și, tocmai pentru că vreau, acum o să-ți spun noapte bună.

– Din punctul meu de vedere, nu trebuie să fii așa onorabil.

– Lorzii au standarde foarte ridicate pentru femeile cu care vor să se căsătorească.

Și dacă ea decidea că nu voia să se căsătorească cu un lord? Nu-i puse însă întrebarea asta. Faptul că el era atras de ea și dorea să o sărute nu însemna că voia să se și însoare cu ea. Poate că ea era în pericol să-și urmeze inima cu înclinații romantice spre un bărbat care o considera o femeie doar pentru pat, nu și pentru căsătorie.

– Așa și trebuie. Dar, chiar și așa, ce strică un sărut?

Ea se ridică pe vârfuri, își puse palma la ceafa lui și îi cuprinse gura de parcă ar fi fost dreptul ei să facă asta. Simțea o dorință puternică să îl roage să vină la bal, să o aștepte în grădină. Ea ar putea să i se alăture acolo, pentru ca el să profite de ea – dar în așa fel, încât la întoarcerea în sala de bal nimeni să nu observe nimic.

Nu-și putea închipui pe nimeni altcineva sărutând-o așa, cu atâta pasiune și dorință, punând atâta din el în acea acțiune. Gemetele lui se amestecară cu oftaturile ei, creând muzica perfectă pentru un vals. Ea se temea că, după ce valsase cu el în prăvălie, nu avea să îi mai placă să valseze în sala de bal. Ar putea să danseze cu alt domn și să nu se gândească la cât de minunat fusese să danseze în brațele lui?

La primul ei bal, îi comparase pe ceilalți bărbați cu el, dar acum avea mult mai multe termene de comparație. Plimbarea cu barca, picnicul, gustul vinului pe limba lui. Gustul de scotch. Gustul lui, întunecat, bogat și plin de arome. Putea chiar să detecteze o urmă de aromă de caramea. Nu se putea opri să zâmbească la gândul ăsta.

El se retrase, cu ochii înflăcărați de pasiune și dorință.

– Ce ți se pare așa amuzant?

– Cred că ai mâncat o caramea mai devreme.

– M-ai făcut dependent de afurisitele de caramele și nu pot să mănânc una fără să mă gândesc la mișcările senzuale ale gurii tale când sugi o caramea.

– Îmi place să sug dulciuri.

– Ah, Dumnezeule! Mârâitul lui răsună în jurul ei, iar strânsoarea lui slăbi atât de brusc, încât ea aproape că-și pierdu echilibrul. El făcu doi pași în spate, apoi alți doi. Trebuie să plec de aici înainte

să mă conving că ai știut exact ce imagine vor declanșa în mintea mea cuvintele tale.

Ea rostise vorbele absolut inocent, dar reacția lui o făcu să-și amintească de cum supsese el din sânul ei, și se întrebă dacă ea ar putea să-i provoace plăcere în același fel.

– Există părți din tine pe care să le sug?

– Doamne, Fancy!

El se întoarse pe călcâie și se îndreptă spre ușă.

– Te-am ofensat cumva?

– Nu, dar mi-ai amintit cât ești de inocentă.

Ea se grăbi după el în timp ce cobora scările.

– Lottie s-a oferit să sugă ceva pentru tine?

El se întoarse așa iute, încât ea aproape că se ciocni de el, riscând să cadă cu tot cu el de-a dura pe scări. El miji ochii și o studie preț de un minut înainte să răspundă.

– De fapt, chiar s-a oferit.

– Te vei duce la ea acum?

Privirea lui se îmblânzi, și el îi puse un deget sub bărbie și o mângâie cu degetul mare pe buze.

– Nu.

– Te-a făcut să râzi.

– A zis ceva amuzant. Nici nu-mi mai amintesc acum ce. Dar îmi amintesc fiecare cuvânt pe care mi l-ai spus tu vreodată.

De parcă nu i-ar fi capturat deodată un colț al inimii, el își continuă drumul pe scări în jos. Ea se grăbi să-l ajungă din urmă, dar picioarele lui erau mult mai lungi, și ea ajunse la baza scărilor exact la timp ca să audă zgomotul ușii care se închidea. După ce încuie, ea stinse lumina și aproape că pluti pe scări în sus. Câteodată, el spunea cele mai mișcătoare lucruri, aproape poetice în simplitatea lor.

După ce se schimbă în cămașă de noapte, își luă cartea de pe noptieră și se duse la fereastră, deschise draperiile și zâmbi la vederea lui Matthew, o umbră înconjurată de lumină în fereastra de peste drum. Se așeză pe banchetă, își trase picioarele în sus și, după ce își aranjă pernele la spate, deschise cartea, pretinzând că era atentă la ea în timp ce privea pe sub gene spre el. Așa cum făcuse și noaptea trecută, el își trase un scaun, se așeză și ținu o carte deschisă la nivelul ochilor.

Cu un oftat de fericire, ea începu să citească, simțind că parcă nu erau separați de grajduri, ci împreună în aceeași încăpere sau măcar

în aceeași lume. Era liniștitor, ceva ce avea să îi lipsească nespus când nu urma să mai locuiască aici.

Capitolul 18

Ea tocmai trecuse de ducele și ducesa de Hedley după ce îi salutase și le mulțumise că organizaseră balul și o incluseseră și pe ea, când îi zări pe Aiden și pe Finn, alături de soțiile lor, așteptând-o. Mick și Aslyn încă discutau cu ducele și cu ducesa.

– Ați ajuns devreme. Nu mă așteptam să vă văd înainte de zece și jumătate, îi tachină ea când fiecare din frați se aplecă și depuse câte un sărut ușor pe obrazul ei.

– Voiam să te prindem cât mai repede posibil, înainte ca domnii să înceapă să te invite la dans, zise Aiden. Le-am transmis că nu vor mai exista alte stimulente din partea fraților Trewlove.

– Mulțumesc! Chiar apreciez asta, deși sunteți mult mai optimiști decât mine în privința domnilor care mă vor invita la dans.

Cu toate astea, era destul de sigură că Lord Beresford și domnul Whitley aveau să îi semneze carnetul de bal.

– Am motive să fiu optimist. În privința ofertei pe care am făcut-o domnilor la ultimul bal... Ar trebui să știi că trei dintre ei mi-au cerut să nu le anulez datoria. Se pare că le-a plăcut să danseze cu tine.

O sclipire de bucurie îi apăru în suflet.

– Cu adevărat?

– Ți-am spus eu că, odată ce vor petrece timp alături de tine...

– Dar tot nu era metoda potrivită de a aranja asta.

– Da, trebuie să îți dau dreptate în privința asta. Băgă mâna în buzunar și scoase o bucată de hârtie îndoită. Numele, în caz că ai vrea să îi privești un pic mai favorabil.

Ea strânse pergamentul în mână, fără să-și poată stăpâni un zâmbet larg.

– O, Aiden, cred că tocmai mi-ai luminat seara.

– Nu-i acorda prea mult credit, zise Finn cu un rânjet, că i se urcă la cap. O să-ți dau de știre dacă cineva va face uz de oferta mea, ca să poți să-i privești încruntată.

– Nimeni nu te-a abordat în legătură cu oferta ta privind caii și reproducerea?

– Nu până acum.

– Aici, pare că se împart vești bune, zise Mick când el și Aslyn li se alăturară.

– Se pare că nu toți gentlemenii apelează la favorurile pe care le-ați anunțat săptămâna trecută, îi spuse ea. A venit cineva la tine pentru sfaturi de afaceri?

– Au venit câțiva, zise el, ridicând din umeri. Dar sunt deja căsătoriți. Ar fi trebuit să pun condiții mai clare.

– Avem o întrunire de familie? întrebă Gillie când ea și Thornley intrară în cercul lor.

Fancy le spuse veștile pe care i le împărtășiseră frații ei.

– Asta chiar e o veste bună, deși am încredere în tine și știu că nu ai avea nevoie de ofertele lor, zise Gillie.

– Mulțumesc pentru încredere.

– Dă aici carnetul de bal și lasă-ne să ne rezervăm dansurile.

– Nu, zise ea și le oferi un zâmbet blând, ca să mai atenueze din asprimea deciziei. Nu dansez în seara asta cu nimeni din familie. Fac excepție pentru prietenii sau familiile voastre – se uită la soțiile fraților ei –, dar nu dansez cu voi patru. Sunt foarte sigură că voi avea nevoie de dansurile respective pentru alți domni.

Gillie o îmbrățișă.

– Îmi place încrederea ta.

Ea trase adânc aer în piept și răsuflă apoi încet.

– Hai să vedem cât voi reuși să o mențin!

Spre surprinderea ei, nu fu deloc dificil să-și mențină încrederea. Odată ce familia ei se îndepărtă, domnii începură să o abordeze, iar, în cinci minute, o jumătate de duzină de dansuri fuseseră deja rezervate. Ba chiar îi fură prezentați doi lorzi care nu participaseră la balul lui Gillie.

Marchizul de Wilbourne fu primul care o conduse pe ringul de dans. Ea era recunoscătoare pentru vals, pentru că îi permitea să vorbească mai intim cu el. Îi povesti despre librăria ei și despre eforturile de a-i învăța pe adulți să citească. „O investiție în viitor!" Nu îi ceru o donație. În schimb, îi ceru părerea despre cum ar putea să-și extindă programele, unde credea el că ar putea avea succes cu predarea și în alte zone din Londra.

Acordă toată atenția ei fiecărui lord care o invită la dans. Un domn avea părul alb-argintiu și era ușor adus de spate, susținut de un baston. Nu o purtă ca vântul pe parchet, ci abia dacă se urni, iar, când melodia se termină, el o bătu pe mână.

– Am auzit că sunteți încântătoare, domnișoară Trewlove. Vă mulțumesc că ați avut răbdare cu o relicvă ca mine.

Ea zâmbi cu căldură.

– A fost o plăcere, Excelență.

– Ah, dacă aș fi cu 40 de ani mai tânăr!

În timp ce o conducea cu pași înceți, ea nu îl grăbi. Următorul partener comentă despre amabilitatea ei de a dansa cu bătrâiorul duce.

– Nu am făcut-o pentru laude. Consider doar că nu e chiar așa dificil să dai dovadă de bunătate.

Ea dansa deja de două ore când avu, în sfârșit, un dans nerezervat și se bucură că putea să se așeze și să se odihnească un pic, dar, în drum spre colțul celor care stăteau retrase, trioul cu părul blond o opri.

– Doamne, domnișoară Trewlove, dar ce populară sunteți în seara asta, zise Lady Penelope. Abia așteptam să putem vorbi, încă de când am sosit, dar ați dansat neîntrerupt.

– Cred că încă sunt un fel de curiozitate.

– Vreți să sugerați că sunt toți asemenea pisicilor?

Ea râse.

– Nu. Doar că nu sunt sigură ce părere să am despre interesul pe care mi-l arată.

– V-au vizitat niște gentlemeni? întrebă Lady Victoria.

– Doi. Lord Beresford și domnul Whitley.

Fiecare dintre cele trei lady făcu câte o grimasă.

– Gură-Umedă Whitley, zise Lady Alexandria și apoi se lumină la față. O, așa pot să-i țin minte numele.

– Dar îi știi deja numele, făcu Lady Victoria.

– Da, dar, dacă ar fi să îl uit vreodată...

Lady Penelope își dădu ochii peste cap.

– V-a sărutat vreodată mâna, domnișoară Trewlove?

– Da, aprobă Fancy.

– E foarte drăguț, dar... saliva nu prea. Nu m-aș mulțumi cu el dacă aș fi în locul dumneavoastră.

– Nu cred că ne potrivim. El nu citește.

– E în formă bună, totuși. Foarte priceput la polo.

Ea își dădu vag seama că muzica se oprise din nou și îl zări pe Lord Beresford îndreptându-se spre ea.

– A fost o plăcere, domnișoarelor.

– Salutați-l pe Dickens din partea mea, zise Lady Penelope.

– Așa o să fac.

Lord Beresford sosi și îi oferi brațul, cu un gest elegant.

– Domnișoarelor! Domnișoară Trewlove, cred că acesta este dansul nostru.

– Așa este, domnule.

Începură să se învârtă pe parchet, și ea se trezi gândindu-se că nimeni nu dansa așa de minunat precum Matthew.

Era târziu când ajunse înapoi în hotelul lui Mick și ea în siguranță în interiorul prăvăliei ei. După ce reduse flacăra lămpii cu gaz, ea se îndreptă spre etaj, unde o strălucire palidă de lumină ajungea până jos. La jumătatea drumului, pe micul palier, scările o coteau brusc la dreapta, și lumina deveni mai puternică. Domnul Tittlefitz lăsase, pesemne, lumina aprinsă ca ea să nu bâjbâie pe întuneric. În capătul scărilor, ea văzu că lumina nu era pe hol, ci venea din salonul de lectură. Secretarul trebuie să fi uitat să o stingă.

Intră în cameră și se opri brusc la vederea lui Matthew, așezat într-un fotoliu lângă șemineu, așa adâncit într-o carte, că nu o auzise sosind. Fu șocată de bucuria care o cuprinse, de parcă ar fi călătorit prin lume singură și uitată și ajunsese dintr-odată acolo unde îi era menit să fie. Ea își închipui plăcerea de a ridica privirea din propria carte și de a-l zări acolo. El încă era îmbrăcat cu jachetă, cravată și vestă. Avu impulsul de a-l dezbrăca de hainele deranjante, dar el era relaxat, de parcă ar fi fost obișnuit să le poarte până târziu în noapte.

– Sunt surprinsă să te găsesc aici, zise ea ușor.

Încet, de parcă nu era deloc surprins de apariția ei, el își ridică privirea în timp ce închidea cartea și o punea deoparte. Se ridică, și, ca întotdeauna, ea fu uluită de cât de elegant se mișca, de parcă era obișnuit să fie privit și hotărât să aibă o mină încrezătoare.

– Am decis să folosesc biblioteca ta în timp ce te așteptam. Cum a fost seara ta?

Ea se duse spre canapeaua de lângă fotoliul lui și se așeză, recunoscătoare când el se așeză la loc, studiind-o cu acei ochi verzi

incredibili. Își scoase carnetul de bal de la încheietură, i-l întinse și îl privi în timp ce el îl studia.

Dickens sări pe canapea și se făcu ghem la celălalt capăt. După ce își scoase mănușile, ea își îngropă degetele în blana lui și așteptă răspunsul lui Matthew.

El ridică privirea în cele din urmă și se uită la ea.

– Aproape fiecare dans rezervat.

Ea nu se putu abține să nu zâmbească.

– Și frații mei nu au mai făcut oferte.

El se sprijini de spătar și ridică un picior încălțat în cizmă, proptindu-l pe genunchi. O poziție așa relaxată, masculină, de parcă tocmai se instalau să petreacă seara împreună.

– Te-a impresionat cineva?

– Marchizul de Wilbourne a fost destul de șarmant. Lord Beresford, care m-a vizitat săptămâna trecută...

– Beresford te-a vizitat?

– Da, el a fost unul din cei doi gentlemeni care au făcut-o. Îl cunoști?

– Cred că am citit ceva despre el în fițuicile de scandal.

Afirmația era surprinzătoare.

– Nu ești genul care să citească fițuici de scandal.

– Citesc orice. Probabil erau la sora mea și le-am văzut acolo.

– Ei bine, eu nu pun mare preț pe bârfe, și el pare destul de drăguț. Trei tinere debutante mi-au urat bun venit. Am discutat cu ele o vreme. Matroanele încă se țin la distanță.

– Matroanele sunt întotdeauna dezaprobatoare și dificil de cucerit.

– Mama nu e. Ea a fost severă în copilărie, dar întotdeauna a reușit să mă facă să simt că pot realiza orice mi-aș dori. Uneori, cred că ar fi mai ușor să le invit pe toate aici, ca să vadă cine sunt cu adevărat. Dacă aș găzdui un eveniment, ai veni?

El se foi în scaunul lui, simțindu-se brusc inconfortabil.

– Nu știu.

Ea nu îl învinui că ezita. Dacă cineva nu era educat să se miște printre aristocrați, putea să se simtă nelalocul său, mai ales când fiecare cuvânt, fiecare expresie, fiecare acțiune era judecată. Se uită spre Dickens și, pentru că era mai ușor să-l privească pe el decât pe Matthew, ea mărturisi:

– Numai la tine m-am gândit în noaptea asta, mai ales când am valsat.

Ea auzi cum piciorul lui lovește podeaua și dinspre fotoliu răzbătu un geamăt. Apoi el era îngenuncheat în fața ei, luându-i mâna liberă într-a lui. De ce nu putea găsi nici un lord care să se uite la ea cum o făcea el, de parcă luna și stelele s-ar învârti în jurul ei, de parcă ea exista doar pentru plăcerea lui.

– M-am gândit la tine. Aproape că am înnebunit întrebându-mă cu cine valsai.

– Duci, marchizi, conți și viconți. Am conversat. Le-am pus întrebări, am încercat să îi cunosc mai bine, să aflu dacă vreunul mă face să râd. Mama m-a sfătuit să găsesc pe cineva care să mă facă să râd.

– Mama ta e o femeie înțeleaptă.

– Nu pot să-mi dau seama dacă vreunii dintre acești domni e fermecat de mine. O, rostesc cuvintele potrivite, fac ceea ce trebuie, dar nu pot să nu mă gândesc la fabula favorită a lui Esop și mă trezesc că sunt prevăzătoare în privința complimentelor lor.

– N-ar trebui să fii. El își înclină ușor capul și își atinse buzele de ale ei. Fără îndoială, te adoră la fel de mult ca mine.

– Chiar o faci?

– Îmi doresc foarte mult să te sărut, domnișoară Trewlove, șopti el, respirația lui caldă atingându-i obrazul.

– Și eu îmi doresc foarte mult să o faci, dar poate ar trebui să îl închid pe Dickens la mine în dormitor.

– Nu e nevoie. Nu va interveni. Eu și blănosul suntem prieteni de-acum. I-am dat o cutie cu sardine de mâncare.

Râsul ei fu întrerupt de gura lui peste a ei, și nimic altceva din seara asta nu se simțise așa plăcut, așa perfect. Ea nu ezită să-și desfacă buzele, să-i ofere acces deplin. Asta era ce își dorea pentru tot restul vieții ei: pasiune, foc, dorință.

Dar să găsească asta alături de el ar însemna o lovitură pentru familia ei, și el cu siguranță nu dăduse vreun semn că ar vrea ceva permanent cu ea. Cu toate astea, ce rău era să savureze plăcerea, cu anumite limite? El deja dovedise că nu ar lua mai mult decât era ea dispusă să dea. Iar gura lui se mișca așa hotărâtă peste a ei și nu ajuta deloc să îi calmeze îndoielile care o chinuiau în ciuda serii care fusese un succes. Ea oftă cu mirare, cu bucurie că el putea să o facă să se simtă atât de prețuită.

Brațul lui o cuprinse pe după talie, și el o trase ușor de pe canapea la el în poală. Îi susținu spatele și o aplecă ușor, schimbând unghiul sărutului, adâncindu-l. Din proprie inițiativă, mâinile ei îi atinseră capul, degetele afundându-se în părul său bogat. Ea voia cu disperare ca el să fie la fel de recunoscător că o ținea în brațe pe cât era ea de recunoscătoare că era în brațele lui.

Dar el era mult mai experimentat. Își trecu mâna în jos pe spatele ei și îi apucă fundul fără ezitare, cu o siguranță care anunța mult mai clar decât orice cuvinte că el era familiarizat cu anatomia femeii, că știa cum să atingă, cum să apese, cum să mângâie în feluri care să înnebunească o femeie – în cel mai bun mod posibil.

În vreme ce ea era novice, abia învăța despre fizicul masculin. Dar ce specimen minunat era el! Musculos și bine făcut, tare la atingere în timp ce mâna ei îi explora umerii și spatele. În vreme ce plăcerea amenința să o distragă, ea era decisă să îl cunoască un pic mai bine, să îi ofere la fel de mult cât îi oferea și el ei.

În timp ce ea își trecea degetele de la o mână peste bărbia lui țepoasă, el gemu ușor și își duse gura într-o călătorie spre urechea ei, unde îi ronțăi lobul și dezmierdă cu limba cochilia sensibilă. Cum învăța cineva toate zonele diferite unde o dezmierdare intimă făcea să ți se înmoaie genunchii? Ea simțea de parcă întregul corp îi era în pericol să se topească.

Dintr-odată își dădu seama că el nu o mai susținea, că ea era întinsă pe covorul gros Aubusson și că el era cuibărit lângă ea, cu capul sprijinit pe un cot. Ridicându-și gura de pe a ei, el îi susținu privirea în timp ce își trecea degetul peste decolteul ei, unde pielea se întâlnea cu mătasea. Încolo și-ncoace, încolo și-ncoace. Apoi se opri, degetele sale adăstând deasupra umflăturii căreia nu îi acordase atenție după primul bal.

– Da? făcu el cu vocea aspră, chinuită a unui bărbat capturat, încercând să se elibereze.

– Da.

Cu un mârâit profund, el se apucă să dezvelească ce voia să cucerească. Când dantela, mătasea și șireturile fură trase în jos și sânul ei eliberat de constrângeri, el își lăsă capul în jos și i-l luă în gură. Nu doar sfârcul, ci cât de mult putu, limba lui alunecând pe deasupra și în jur. Apoi supse de parcă ea era o bomboană tare care trebuia consumată cu răbdare și hotărâre, savurată și apreciată.

Ea își înfipse degetele în părul lui, ținându-l în loc, chiar și atunci când șoldurile i se ridicară, centrul feminității ei lipindu-se de el în timp ce corpul își căuta eliberarea. Dacă Dickens intervenea acum, avea să-l omoare, se gândi el.

Ea constată că Matthew îi ridica fusta și jupa cu o mână mare, până când ajunseră ca un fel de delușor în talia ei. O apucă intim, îi dădu drumul sânului și depuse sărutări în jurul și peste el, înainte să îi prindă privirea, cu ochii înflăcărați. Încet, deliberat, el introduse un deget pe la marginea desuurilor ei și îl lăsă să alunece spre centrul feminității ei. Ea scoase o exclamație de uimire la senzația minunată și simți cum începe să pulseze pentru el.

– Da? întrebă el.

– Da, răspunse ea încuviințând din cap agitată.

El o mângâie o dată, de două, de trei ori și chicoti când ea slobozi un chițăit. În tot timpul acesta nu-și luă ochii de la ea, susținându-i privirea, știind că o făcea să-și piardă controlul, savurând asta. Ea se întrebă dacă a doua zi oamenii aveau să se uite la ea și să știe că fusese atinsă atât de intim. Părea că niște senzații așa profunde și amețitoare ar trebui să lase o urmă pe care lumea să o vadă.

Iute și agil, el practic coborî pe corpul ei, până când capul lui fu la îmbinarea coapselor ei. Cu ambele mâini, el îi desfăcu picioarele, dând desuurile la o parte, până când ea îi simți respirația. Plină de promisiuni, privirea lui o susținu pe a ei preț de un minut înainte să dispară în spatele delușorului format din fustele ei.

Limba lui dezmierdă ce atinseseră și degetele cu câteva momente în urmă, și ea strigă de extaz.

– O, Doamne!

Ea voia să-i spună să se oprească, dar se temea că avea să moară dacă o făcea. El supse, dezmierdă și tortură cu mângâieri ușoare, apoi cu mișcări mai ferme. Ea nu știuse că era posibil să simți atâtea lucruri diferite deodată. Zbura și era țintuită la pământ în același timp, gata să izbucnească în râs sau în lacrimi. Ea se străduia să atingă vârful muntelui – iar apoi se înălță, prin ceruri, printre stele, dar legată, asemenea zmeului ei, legată de el. Își dădu vag seama că el se urca la loc, chiar în timp ce îi îndrepta fustele, încercând să îi redea un pic din decență. Avea un zâmbet satisfăcut pe față, care, bănuia ea, era asemănător cu al ei.

– Ai suflat foc acolo jos.

El chicoti cu voce profundă și își băgă degetele prin părul ei încă strâns.

– Te-am așteptat cu cele mai bune intenții, dar constat că sunt ușor deturnat când ești tu aproape. Cu toate astea, nu vreau să plec. Dar știu că, dacă rămân, mâine-dimineață nu vei mai fi virgină.

Cât își dorea ca el să rămână, cât își dorea să-l cunoască pe deplin! Dar știa ce provocări trebuiau să înfrunte femeile distruse. Frații ei fuseseră aduși toți la mama ei din pricina acestor erori de judecată.

Ea își trecu vârfurile degetelor peste obrazul lui.

– Sunt tentată. Dar e un preț prea mare de plătit pentru plăceri vremelnice.

Pentru ea, plata ar fi fost zdrobirea tuturor visurilor – ale ei și ale familiei ei.

– Nu pot să accept ce îmi oferi.

– Așa și trebuie. Lorzii din Londra sunt niște proști dacă îți dau motive să te îndoiești de sinceritatea complimentelor lor.

– Poate că eu sunt nesăbuită pentru că vreau să mă căsătoresc cu unul.

– Nu ești nici pe departe nesăbuită. Ești cea mai puțin nesăbuită femeie pe care am cunoscut-o. După ce îi mai sărută sânul încă o dată, el îl ascunse în rochie. Se rostogoli de pe ea și se ridică, apoi întinse mâna și o ridică și pe ea. Ar trebui să plec acum.

Își puse un deget sub bărbia ei, îi ridică fața spre el și își atinse buzele de ale ei. Un gest care ar fi trebuit să fie nevinovat, dar, cu toate astea, ea simți atingerea până în vârful picioarelor. Era de parcă întregul ei corp era acum acordat la al lui, de parcă prin acțiunile lui ar fi creat o conexiune mai strânsă între ei.

El se întinse și îl mângâie pe Dickens pe cap.

– Bravo, motane!

– O să-l răsplătesc cu altă cutie de sardine.

Matthew nu obiectă când ea îl luă de mână și coborî scările alături de el.

– O să ies prin spate. Mai puține șanse să mă zărească cineva.

La ora asta din noapte, nu erau prea mulți oameni pe afară, dar ea aprecie faptul că el era așa atent să nu îi strice reputația. Când ajunseră în depozit, el trase zăvorul, deschise ușa și păși afară. Ceața deasă, grea aproape că îl învălui. Se uită spre ea.

– Somn ușor!

Ea se îndoia că avea să poată dormi și aproape că-l rugă să rămână. El dispăru însă iute în cenușiul de afară. Închise ușa și își lipi urechea de ea, străduindu-se să îi audă pașii, dar erau estompați, îndepărtați. Curând, nu mai auzi nici un sunet. Schimbată pentru totdeauna, ea avea să păstreze mereu amintirea lui făcând lucruri delicioase, desfrânate cu ea. De ce o făcuse? De ce îl lăsase?

Dar se părea că între ei existase de la bun început o atracție, ceva profund în fiecare dintre ei care îl chema pe celălalt.

Ea simțise asta din clipa în care el intrase în librărie...

Auzi zgârieturi, trosnete. Un pas încet, urmat de altul. Corpul ei părea să zâmbească. El se întorsese. Deschise ușa și încremeni la vederea bărbatului care stătea acolo.

Nu era Matthew Sommersby.

Buze groase, uscate se întinseră deasupra unor dinți înnegriți.

– Salut, fiica mea.

Capitolul 19

Fancy se holbă la bărbatul zdrențuit, cu pălăria șifonată trasă pe ochi, cu părul unsuros atârnând în șuvițe nepieptănate până la umeri, cu barba ciufulită, probabil cămin pentru păduchi. Degetele mănușilor sale erau doar niște rămășițe, lăsând să se vadă degetele – murdare și soioase – de sub ele. Hainele lui ponosite și rupte atârnau pe corpul său slab ca un schelet.

Iute, ea se grăbi să trântească ușa, dar el își propti piciorul în prag, oprind-o. Împinse ușa și o făcu să își piardă echilibrul și să se dea în spate. Ea se îndreptă de spate și se uită urât la el.

– Nu ești tatăl meu. Tatăl meu a murit.

– Asta ți-a spus maică-ta? Biata! Niciodată nu a părut să mă placă.

Atunci, cum naiba putea să fie tatăl ei? I se încrețea pielea la gândul că acest bărbat ar atinge-o pe mama ei. Mama ei nu ar fi tolerat asta niciodată. Nu i-ar fi permis niciodată să stea în preajma ei.

– Minți! Mama nu te-ar fi lăsat niciodată să o atingi.

– Ai fi surprinsă ce acceptă o femeie ca să țină un acoperiș deasupra capului ei și al copiilor.

I se făcea rău și avea să își verse cina peste cizmele lui julite.

– Te-aș ruga să pleci acum.

– Ei haide, fato! Nu așa repede. Nu am luat lucrul pentru care am venit. M-am gândit că ar trebui să sparg încuietoarea ca să intru, dar tu ai fost așa drăguță să îmi deschizi ușa. Îmi închipui că ai crezut că sunt tipul care tocmai a plecat. Cum s-ar simți mama ta să știe că te distrezi cu domni seara târziu?

Ar fi rușinată și distrusă. Dezamăgită. Întreaga ei familie ar fi dezamăgită.

– Domnule...

– Dibble mă cheamă. Ea ar fi trebuit să-ți spună măcar asta.

Pe tatăl ei îl chema Sutherland. David Sutherland. Fusese soldat. Un erou. Nu era individul acesta dezgustător, creatura asta murdară din fața ei.

– Trebuie să pleci.

– Mama ta se laudă peste tot cui vrea să asculte despre prăvăliuța ta. Și că ai fost prezentată în societate. El rânji, și privirea lui disprețuitoare o studie din cap până-n picioare, iar ei îi veni să-i pocnească fața ca să-i șteargă expresia odioasă. Zice că fetița ei o să se mărite cu un lord. Au ajuns și până la mine toate poveștile astea. Și am început să mă gândesc și eu la fetița mea. Acum, că ai așa o viață bună, elegantă, poți să îi dai câte ceva și tatălui tău. Cincizeci de lire ar ajunge în seara asta. Doar nu ai vrea să apar pe la vreunul dintre balurile alea fandosite, nu? Să mă prezint.

Cel puțin, părea să recunoască faptul că nu era o persoană cu care cineva să se bucure că era asociat. Dar cu siguranță nu era o înșelătorie. Și nici un servitor în toate mințile nu ar permite cuiva așa jerpelit și murdar să intre în casa unui aristocrat.

– Ești nebun dacă îți închipui că o să-ți dau măcar un penny.

– Ah, fato! Nu fi așa!

El acționă rapid și o apucă de bărbie înainte ca ea să poată reacționa și îi ridică fața, amenințând să o sufoce, pentru că putoarea lui o făcea să se înece și să vomite.

– Nu mă obliga să te învăț bunele maniere, așa cum am făcut cu mama ta. Nu e o lecție prea plăcută...

– I-ați mâinile afurisite de pe ea!

Vorbele mârâite erau sălbatice, înspăimântătoare chiar și pentru ea. Dibble reacționă instantaneu, întorcându-și capul surprins, cu ochii mari, strânsoarea lui slăbind în timp ce se întorcea...

Matthew îl pocni cu pumnul pe Dibble direct în figură, făcând să-i țâșnească sânge din nas și pe el să se poticnească în spate și să cadă la podea. Aproape ca o umbră, Matthew se apleca peste bărbatul căzut, îl prinse de cămașă, îl ridică ușor și îl pocni din nou. Dibble mârâi. Altă lovitură, și el se lăsă moale.

Gâfâind, Matthew se îndreptă și o cercetă cu o expresie îngrijorată. Cu o grimasă, el îi atinse maxilarul. O durea, și probabil că deja dădea semne că avea să se învinețească.

– Te-a lovit și în altă parte?

– Nu. O minciună. Cum să explice durerea pe care i-o produsese în suflet? Susține că e tatăl meu.

– Am crezut că tatăl tău a murit în război.

Ea încuviință din cap, apoi clătină din cap.

– Mama mi-a spus că l-a iubit pe tata, dar cum să iubești așa ceva?

– Poate minte. Ai niște funie să-l leg, înainte să mă duc după polițist?

– Nu, dar am sfoara de la zmeu.

– Mă descurc cu ea. O aduci, te rog?

Ea alergă sus în apartamentul ei, luă o foarfecă și tăie sfoara de la zmeu, apoi se grăbi înapoi la parter, unde o aștepta Matthew. Când ajunse, el îl rostogoli pe bărbatul pe nume Dibble pe burtă și întinse mâna după sfoară.

– Pot să-l leg eu.

– Să-l legi strâns.

El îi strânse brațele lui Dibble laolaltă. Ea îngenunche și începu să înfășoare sfoara de la zmeu în jurul și pe sub încheieturile bărbatului.

– Zicea că-l cheamă Dibble.

– Nu l-ai mai văzut niciodată?

– Nu.

– Fancy, probabil minte. O parte din jocul pe care îl joacă pentru a păcăli pe cineva să-i dea ce vrea să obțină.

Ea voia cu disperare ca asta să fie adevărat, dar bărbatul vorbise așa încrezător.

– Ce crezi că se va întâmpla cu el?

– Polițiștii îl vor închide. În câteva zile, va fi judecat pentru tentativă de jaf și de agresiune.

Ea simţi oarecare consolare la cuvintele lui, vrând ca Dibble să fie închis măcar şi pentru că era o mizerie de om.

– Gata, e bine. Taie sfoara şi leagă capetele!

În timp ce încerca să poziţioneze foarfeca, îşi dădu seama că mâinile îi tremurau prea tare. Matthew îşi puse mâna peste a ei.

– E în regulă.

Luă foarfeca şi tăie el capetele sforii. Apoi trecu la picioarele lui Dibble.

– Nu vreau să se ridice şi să fugă cât sunt plecat.

– Am o tigaie. Pot să-l pocnesc cu ea în cap dacă se trezeşte.

– Bravo! Aşa te vreau.

Cu Dibble legat fedeleş, Matthew o mângâie pe obraz.

– Nu lipsesc mult. Închide uşa, trage zăvorul, în caz că are prieteni. Nu deschide până nu te strig eu.

– Să fii atent!

El îi aruncă un zâmbet încrezător.

– Mă întorc, îţi promit!

Băgă mâna în buzunar şi scoase batista, pe care o îndesă în gura lui Dibble.

– Asta aşa, în caz că se trezeşte. Nu trebuie să-i auzi cuvintele oribile.

Apoi el plecă, iar ea rămase singură cu groaznicul bărbat. După ce închise uşa cu zăvorul, Fancy se apropie de el, se lăsă pe vine şi îi studie chipul, căutând orice trăsătură familiară, căutându-se pe sine în chipul lui.

Era imposibil să-ţi dai seama cum arăta odinioară nasul lui, pentru că părea să fi fost rupt sau lovit de mai multe ori. Ea se întrebă dacă era boxer de meserie. Nu-şi putea închipui că era un boxer de prea mare succes. Îşi aminti că avea ochii negri, dar era destul de sigură că ea moştenise ochii mamei ei. Păr negru, dar aşa era şi al mamei ei.

Obraji rotunzi. Ai ei erau înalţi şi cu pometi ascuţiţi. El avea o aluniţă pe maxilar, lângă ureche. Ea nu avea aluniţe. El deschise brusc ochii, şi ea căzu în fund de surpriză. Începu să se zbată încercând să scape de legături şi să geamă.

– N-o să reuşeşti să te eliberezi. Ai putea să nu-ţi consumi energia.

Spre surprinderea ei, el se opri și se uită urât la ea. Spuse ceva, dar ea nu reuși să înțeleagă cuvintele prin batista din gură. Se dădu înapoi și se lipi de peretele din spatele ei.

– Nu mă interesează să-ți aud minciunile.

Apoi așteptă ceea ce i se păru o eternitate până când se întoarse Matthew. Când îl auzi strigând de afară, de pe partea cealaltă a ușii, fu mai bucuroasă ca oricând. Nu mai întâlnise pe nimeni care să le dădea polițiștilor indicații cu atâta autoritate. Aceștia erau foarte politicoși cu el, părând dornici să se asigure că îl mulțumesc. În prima seară când îl cunoscuse, avusese impresia că era obișnuit să comande. Acum, avea o dovadă și mai bună că el era un bărbat nu doar dispus să preia comanda, ci care o și făcea cu ușurință.

Dibble protestă tot timpul cât polițiștii înlocuiră legăturile slabe cu cătușe din fier și lanțuri la mâini și picioare. Îl scoaseră fără prea multă blândețe de acolo. După ce plecară, Matthew se uită din nou la ea.

– Tremuri.

– Mi-e doar frig.

El închise ușa, o zăvorî, se duse la ea și o luă strâns în brațe.

– E în regulă, draga mea. E în regulă. Ești în siguranță. Hai să te duc sus în apartament!

– Am bărbia lui.

Matthew încremeni preț de o clipă înainte își ducă degetul sub bărbia ei și să-i ridice fața ca să se poată uita în ochii ei.

– Bărbia ta e mult mai frumoasă și mai drăgălașă ca a lui.

– De ce să vină aici și să spună așa ceva? De ce să susțină că e tatăl meu dacă nu e?

– Poate e un șarlatan. Ce voia?

– Bani. Bani ca să nu apară la un bal și să spună lumii că este tatăl meu.

– Familia ta a devenit cunoscută datorită succesului ei și căsătoriilor cu membri din aristocrație. Din când în când, ajunge și în ziarele de scandal. Cu câțiva ani în urmă, era un articol din *Times* despre hotelul fratelui tău. O familie ilegitimă. Bărbatul s-a bazat pe faptul că poate nu știi cine e tatăl tău.

– Cred că e posibil să fi spus adevărul.

– Îi vei spune mamei tale despre el, o vei întreba?

Ea încuviință din cap.

– Voiam să mă duc să o vizitez dimineață, să-i povestesc despre bal. Trăsura lui Mick va fi pregătită pentru mine.

– Să te însoțesc?

Bunătatea lui fu cea care o copleși, lacrimile amenințând să i se reverse.

– Nu, cred că e mai bine dacă o văd singură. Apreciez însă oferta.

– Ce faci?

– Te duc în brațe până sus.

– Pot să merg.

– Știu, dar, dacă te țin, pot încerca să te încălzesc.

Ea își sprijini capul în curbura umărului său, în timp ce el începea să se îndrepte spre scară.

– Ești mai puternic decât credeam.

– Nu e nevoie de prea multă putere atunci când porți în brațe un nor.

– Sunt mai grea decât atât.

– Nu cu mult. Când ajunseră la apartamentul ei, el o duse în dormitor, care era ușor de găsit pentru că era singura altă cameră și o puse ușor pe pat. Cu tandrețe, îi dădu jos pantofii. Ai încredere să îți desfac șnururile?

Ea aprobă din cap. El veni în spatele ei, și ea fu cât se poate de conștientă de degetele lui care se mișcau de-a lungul șirei spinării, neoprindu-se la rochie, ci desfăcând și șireturile corsetului. Când termină, el o îndemnă să se întindă și puse o pătură peste ea. Se întinse alături de ea, o luă în brațe și îi lipi fața de pieptul lui, începând să o mângâie pe spate prin pătură și prin haine.

– O să te încălzesc cât ai clipi.

Dinții i se opriră din clănțănit în timp ce el își descheia vesta și cămașa.

– Bagă-ți mâinile aici!

– Nu pot să fac asta, degetele mele sunt ca gheața.

– Pot să rezist la un disconfort de moment. Nu pot să suport să te văd suferind.

Îi luă una din mâini și o lipi de pielea lui netedă și caldă. Auzi cum șuieră brusc și se încordează.

– Îmi pare rău.

Când ea vru să-și retragă mâna, el o opri.

– E în regulă. Acum, și cealaltă.

Ea făcu întocmai cum i se spuse și se gândi că nici cel mai fierbinte foc nu ar fi dezghețat-o atât de complet și nici nu ar fi fost așa primitor.

– E mai bine? întrebă el încet și ea abia reuși să încuviințeze din cap.

– Bine.

El începu din nou să o mângâie pe spate, și ea se încălzi, devenind letargică. Se lăsă moale lângă el, dar mintea îi alerga ca o iapă fugară, disperată să scape de ororile care o năpădiseră.

– Dacă e tatăl meu, zise ea, bombardată de imagini oribile, nu-mi pot imagina că mama l-a iubit, că l-a primit în patul ei. E atât de oribil, de scârbos.

– Poate era altfel în tinerețe.

– Poți să te schimbi așa drastic în douăzeci de ani? El a spus că ea avea nevoie de un acoperiș deasupra capului. De ce să apeleze la el pentru ajutor? De ce anume avea el nevoie de la ea?

– Draga mea, nu te chinui cu întrebări. E posibil să nu fi spus decât minciuni.

– Dar conțineau o scânteie de adevăr. Degetele ei nu mai erau atât de reci, așa că își lăsă mâinile să alunece pe talia lui și îl ținu strâns. Nu suport gândul la ceea ce probabil a trebuit să îndure mama din partea lui.

– Nu pot să-l acuz pentru ce s-a întâmplat cu atâția ani în urmă, dar voi avea grijă ca magistratul să știe și ca acțiunile lui din trecut să fie luate în calcul când va fi condamnat.

– Presupun că va trebui să depun mărturie.

– O voi face eu. Nu e nici măcar nevoie să vii la proces. Cuvântul meu va fi de ajuns.

– Dar pe mine m-a atacat.

– Eu am văzut ce s-a întâmplat și pot servi drept martor. Te-ai plâns că legea tratează femeia nedrept. La tribunal e la fel. Nu sunt de acord cu situația, dar mărturia unui bărbat va cântări mai greu decât cea a unei femei. Crede-mă, draga mea, individul nu te va mai deranja niciodată. Mă voi asigura de asta într-un fel sau altul.

El părea încrezător, și cu toate astea ea avea responsabilitatea de a se asigura că acel individ nu avea să o mai deranjeze vreodată. Dar nu era în dispoziția necesară de a se contrazice cu el. Avea să facă ce era nevoie la momentul respectiv.

– De unde ai știut că trebuie să vii?

– După cum știi, obișnuiesc să mă uit spre fereastra ta înainte de a mă culca. Am observat ușa deschisă și o lumină palidă revărsându-se spre grajduri. Știam că ai închis după ce am plecat. Voiam să mă asigur că nu s-a întâmplat nimic.

– Am fost surprinsă de cât de rapid și de eficient te-ai ocupat de el.

– Am practicat o vreme boxul, de dragul sportului, cu niște prieteni. Unii sunt mai competitivi decât alții.

Ei i-ar fi plăcut să-l vadă boxând, dar, pe de altă parte, era încântată și să-l vadă fie și doar respirând.

– M-am încălzit acum, dacă vrei să pleci.

– Aș prefera să rămân.

Ea fu cuprinsă de uşurare şi se cuibări mai aproape de el. Întotdeauna ştiuse că existau pericole în lume, dar până în seara asta nici unul nu o atinsese.

Capitolul 20

Spre surprinderea lui Fancy, ea reuși să doarmă în brațele lui Matthew. El rămase până dimineață, apoi se furișă pe ieșirea din spate. Nimeni nu părea să fie prin preajmă, așa că reputația ei era în siguranță.

Dar, pe când călătorea cu trăsura, mintea i se umplu de imagini cu oribilul bărbat care venise la ușa ei. Dinții lui înnegriți, ochii lui atât de negri. Știa că ar fi putut să se ducă la Mick pentru a o ajuta și pentru a o liniști, dar, din cine știe ce motiv, ea nu îl voia decât pe Matthew. Nu doar pentru că el nu avea nevoie de vreo explicație despre ce se întâmplase, ci și pentru că felul în care o consolase era mult mai intim decât ce i-ar fi oferit fratele ei. O, cu siguranță, Mick ar fi ținut-o în brațe, i-ar fi șoptit vorbe de consolare și ar fi intenționat să-și țină fiecare promisiune, dar ea nu știa dacă ar fi reușit să îi repună în funcțiune inima rănită.

Ea ar fi trebuit să fie mai puternică, nu ar fi trebuit să permită ca inima să i se sfărâme așa ușor la auzul unor cuvinte care puteau să fie simple minciuni. Dar ceva stricat odată reparat devenea mai puternic.

Cel puțin, aceasta era mantra care i se învârtea în minte când coborî din trăsură cu ajutorul valetului. Când Fancy păși înăuntru, o auzi pe mama ei cântând în bucătărie.

– Tocmai am pus ibricul pentru ceai.

Femeia pe care ea o iubea așa mult intră în camera de zi și se opri brusc, clătinându-se.

– Draga mea fată, ce s-a întâmplat?

Fancy simți lacrimile formându-i-se în ochi și nu reuși să le oprească atunci când brațele mamei o învăluiră.

– Mama, te rog spune-mi că nu e adevărat! Te rog!

Mama ei rămase nemișcată, atât de neclintită, încât Fancy nu reuși să-și dea seama dacă mai respira. Sau poate nu putea, pentru că fiica ei o ținea strâns.

– Despre ce vorbești, iubirea mea?

Tremurul ușor din vocea mamei ei, ezitarea ei, de parcă ar fi știut răspunsul și nu ar fi vrut să pună întrebarea, îi făcură inima lui Fancy să i se strângă așa tare, încât avu impresia că avea să-i cedeze.

– A venit un bărbat să mă vadă aseară. Îl cheamă Dibble.

Mama ei tresări, de parcă ar fi primit un pumn de la un uriaș. Se dădu înapoi și îi studie chipul.

– Ce ți-a făcut?

– Nimic.

Nu voia ca mama ei să se îngrijoreze, așa că nu-i povesti despre momentele în care o îngrozise și în care ea se temuse că el avea să-i facă rău, până când intervenise Matthew.

– Voia bani, susținea că e tatăl meu. Judecând după reacția mamei ei, ea se temea că găsise răspunsul pe care îl căuta, dar tot puse întrebarea. Nu mințea, nu-i așa?

Cu ochii umezi, mama ei îi cuprinse fața cu o mână.

– Îmi pare tare rău, iubito.

– L-ai iubit?

Ea știa prea bine că uneori inima nu putea fi stăpânită și o apuca pe calea pe care voia.

– A, nu, iubito. Cum crezi că aș putea iubi o creatură atât de scârboasă? Dar, din momentul în care mi-am dat seama că eram însărcinată, te-am vrut pe tine.

Fancy scutură din cap.

– Dar nu înțeleg de ce l-ai lăsat vreodată să te atingă.

Mama ei făcu un pas în spate. Ochii i se umeziseră și mai tare înainte să se îndrepte spre fotoliul ei și să se așeze așa brusc, de parcă i-ar fi căzut un bolovan în poală.

– Stai jos, iubito!

Fancy nu voia să facă asta. Corpul ei părea așa încordat, că voia să fugă în orice clipă și simțea nevoia să fie într-o poziție din care să poată să o facă pe cât de iute posibil. Dar nu putea să refuze cererea simplă a mamei ei, așa că se așeză pe marginea fotoliului din fața ei, nefiind în stare să se relaxeze, fiecare mușchi rămânând încordat, așteptând lovitura.

– Vezi tu, el era proprietarul. Chiar dacă oamenii mă plăteau ca să le cresc copiii, nu era destul cât să ajungă mai mulți ani. Plus că nu puteam să-i las pe micuți singuri, așa că opțiunile mele de a câștiga bani prin muncă erau limitate. Nu știam să citesc bine, și asta mă dezavantaja. De asta sunt și așa mândră că predai lecții de citit.

Ea știa că mama ei nu se descurca prea bine cu cititul, nu își amintea să o fi văzut citind sau să îi fi citit ei ceva.

– Așa că făceam cutii de chibrituri și eram plătită la bucată. Frații și sora ta au început și ei să lucreze când au mai crescut. Dar banii erau adesea puțini, și, când nu aveam destui bani de chirie, ei bine, el avea alte metode de plată pe care le solicita.

Fancy simți că i se face rău și închise ochii.

– Ți-a făcut rău.

– Nu a ridicat niciodată mâna asupra mea. Pentru că nu-l iubeam, nu era foarte plăcut să-l las să mă atingă, dar nu puteam să permit ca ai mei copii să ajungă în stradă, nu-i așa? Nu plânge, draga mea!

Copiii *ei*. Copii care odinioară fuseseră ai altcuiva, ai unor oameni care i-i aduseseră ei ca să îi îngrijească. Și ea îi crescuse ca pe copiii ei.

Deschise ochii și-și șterse lacrimile de pe obraji.

– A fost oribil ce a făcut. Trebuie pedepsit.

– Frații tăi au avut grijă de asta. Sarcina mea nu putea fi ținută secretă prea mult timp, așa că le-am spus adevărul. Aveau 14 ani, erau băieți mari și puternici. L-au cotonogit. De atunci, nu m-a mai deranjat. Nici măcar nu a mai cerut banii de chirie de atunci. Sigur, Mick a cumpărat la un moment dat toate proprietățile de pe aici.

– Gillie știa despre t... despre Dibble?

Nici măcar nu putea să îi atribuie cuvântul tată. Mama ei aprobă din cap.

– De ce nu mi-ai spus adevărul?

– Pentru că nu am vrut să te rușinezi de originile tale. Nu am vrut să te îndoiești de faptul că ai fost o completare bine-venită în viața mea. Te-am iubit din clipa în care am știut că vei veni pe lume.

Ea își îngropă fața în mâini și suspină pentru tot ce fusese nevoită mama ei să îndure, pentru că fusese nevoită să îl lase pe acel vierme să o atingă. Și plânse și pentru ea, pentru că o parte din acel om era în ea. Nu era un erou de război, nu fusese marea iubire.

Mama ei o luă în brațe.

– Îmi pare tare rău, draga mea. După ce băieții au avut grijă de el, am crezut că se va ține deoparte pentru totdeauna. Nu exista nici un motiv să afli despre rușinea mea.

Fancy își ridică deodată capul.

– Rușinea ta?

– Pentru că m-am culcat cu un bărbat cu care nu eram căsătorită.

– A, mamă, rușinea e a lui, nu a ta.

Dar, chiar când rosti cuvintele, își dădu seama că și ea simțea rușine. Nu fusese ușor să fie copil din flori, dar măcar crezuse că era rodul a ceva frumos. Să știe că se născuse din urâțenie o făcea să își dorească să plângă din tot sufletul.

– Putem să discutăm mai târziu. După ce vor afla frații tăi despre vizita lui...

– Nu vreau să le spun.

Ea încă se chinuia să accepte faptul că frații ei știuseră un secret așa oribil despre ea și-l ținuseră pentru ei. Ca să o protejeze, dar din ce clipă protecția devenea o exagerare?

– A luat bani de la tine.

– Nu, nu a făcut-o. Un domn care locuiește în zonă s-a întâmplat să fie pe acolo, l-a oprit și a chemat poliția.

– Slavă Domnului pentru asta! Dar ei tot trebuie să știe.

– Nu sunt pregătită ca ei să știe că am aflat adevărul despre... cel care m-a procreat.

Frații ei nu se referiseră niciodată la bărbații răspunzători pentru existența lor ca la tații lor, ci ca la cei care îi procreaseră.

Începea să înțeleagă de ce făceau asta. Nu voia să accepte nici ea o legătură mai strânsă cu Dibble – dar aceasta exista chiar și așa.

Mama ei era îngenuncheată pe covor, cu mâinile împreunate pe genunchii lui Fancy.

– Îmi pare așa rău, iubito.

– Nu trebuie să te scuzi, mamă. Ai făcut ce ai făcut ca să îi ții pe ceilalți în siguranță. Înțeleg asta.

Mama o mângâie pe Fancy pe obraz.

– Tu ești în continuare fetița mea prețioasă.

Dar acum, ea se simțea murdărită de aflarea adevărului.

Din clipa în care o părăsise pe Fancy, Matthew voise să se întoarcă la ea, dar bănuia că ea avea nevoie de un pic de timp singură, cu gândurile și grijile ei. Așa că așteptă până spre sfârșitul dimineții.

Când intră în prăvălie, Marianne îl salută, dar zâmbetul ei era mai puțin luminos.

– Bună ziua, domnule Sommersby.

– Domnișoară Marianne. Domnișoara Trewlove e aici?

– Face ordine în salonul de lectură.

– Atunci, o să urc. Trebuie să discut ceva cu ea.

– Desigur, domnule.

El urcă scările și intră în salonul de lectură. Ea ședea pe jos, lângă șemineu, cu mai multe cărți stivuite în jurul ei, și ștergea raftul acum golit de cărți cu o cârpă. El se duse spre ea și se lăsă pe vine.

– Fancy...

– Chestia la care nu se gândește nimeni e că sunt așa multe rafturi și așa multe cărți care trebuie constant șterse de praf. După ce ai terminat cu toate, e timpul să o iei de la capăt.

Ea luă o carte, o șterse cu grijă pe copertă și puse la loc pe raft. Îl durea inima pentru ea.

– Ai vorbit cu mama ta. Presupun că a confirmat adevărul celor rostite de el.

Fără să se uite la el, ea aprobă din cap și își trecu cârpa peste o altă carte.

– El era proprietarul, și ea nu avea destui bani de chirie.

El închise ochii.

– Doamne!

Deschise ochii și îi puse mâna pe umăr. Ea se trase de lângă el.

– Am făcut baie când m-am întors acasă, dar tot mă simt murdară.

– Poate că e doar praful de la cărți.

Ea se uită la el atunci, și tristețea din ochii ei l-ar fi îngenuncheat dacă ar mai fi fost în picioare.

– O, Matthew, murdăria e mult mai profundă de atât.

– Tu nu ești acel bărbat. El nu e parte din tine.

– Te-ai uitat vreodată la părinții tăi și ți-ai spus că ei nu sunt parte din tine?

În lumea lui, originile erau atât de al naibii de importante. Sigur că nu făcuse niciodată asta. Crescuse conștient de faptul că ei erau parte din el, din ce îl făcea special, ce îl făcea *ce* era și nu *cine* era.

– Da, ai dreptate.

– În mod normal, m-aș bucura că am dreptate.

– Dar, Fancy, oamenii care sunt răspunzători de existența ta nu determină neapărat tipul de persoană care devii. Tatăl meu a fost un om aspru. Nu l-am auzit niciodată râzând. Oamenii aflați în subordinea lui erau îngroziți de el. Știau că putea să le distrugă viața cu un cuvânt. Am moștenit ochii de la el, părul. Dar nu mi-a dat și sufletul. Lucrez cu aceiași oameni cu care o făcea el, dar le ascult ideile și discut despre cum pot fi îmbunătățite lucrurile. El era dictatorial, nimeni nu știa mai multe ca el. Pentru el, nu conta decât părerea lui. Eu admit că nu știu totul, că merită să ascult sugestiile altora. Cu alte cuvinte, sunt mult mai responsabil ca el. Își duse degetele la piept. Acesta sunt eu. Sunt diferit de el. Tu ești diferită de tatăl tău. Tu ești Fancy Trewlove, și există aspecte la tine care nu au nici o legătură cu el.

– Mă îndoiesc că vreunul dintre membrii aristocrației ar fi de acord. Le pasă atât de al naibii de mult de origini, de sânge, de moștenire. Aveam dezavantajul de a fi născută din flori, dar eram mândră de mama și de bărbatul despre care îmi spusese că ar fi tatăl meu. Mă simțeam demnă pentru că eu chiar credeam în ce îmi împărtășise. Întotdeauna am crezut că tatăl meu a fost un erou, dar acum se dovedește că e un ticălos.

El ura faptul că era așa cuprinsă de îndoieli.

– Dar tu ești eroina, cea care face atât de mult bine altora.

– Chiar dacă apreciez sentimentul, știind adevărul despre cel care m-a procreat, cum aș putea fi în orice fel o soție potrivită pentru un lord?

– Dacă au ceva de obiectat în privința circumstanțelor nașterii tale – asupra cărora nu puteai avea controlul –, pot să se ducă la dracu'.

Cuvintele lui o făcură să zâmbească ușor, dar asta fu de ajuns ca să-l înveselească. Voia să îi spună că el era conte și că originile ei îl făceau să o admire și mai mult. Dar acum nu era momentul ca ea să afle că nici el nu fusese complet onest cu ea când se cunoscuseră. Să nu-i spună că era Rosemont, cel din afurisita scrisoare, nu păruse o idee așa rea la început. Acum, însă, când ajunsese să o cunoască, îi era greu să găsească momentul potrivit pentru a-i spune adevărul. Ea s-ar uita diferit la el, așa cum și el o privea cu alți ochi și înțelegea cât era de remarcabilă și că nu era deloc precum viermele care o procreasе.

– Sincer, Fancy, nu trebuie să spui nimănui vreodată ceva.

– Dar asta nu ar fi cinstit, nu-i așa? Ar însemna înșelăciune. Și dacă nu e condamnat...

– Va fi. Am vorbit dimineață cu procurorul care se va ocupa de caz. Cu ajutorul mărturiei mele – dimpreună cu greutatea și puterea rangului său –, el nu se îndoiește că va fi condamnat.

Ea îl studie preț de o clipă.

– Chiar dacă e o ușurare, cred că tot vreau să fiu martoră. Nu vreau ca Dibble să creadă că mă tem de el, vreau să-l înfrunt, să simt satisfacția de a-l pedepsi pentru faptele sale.

– Deși te admir pentru asta, de ce să treci prin așa ceva dacă nu e nevoie?

– Urăsc ce i-a făcut mamei mele. A profitat de ea, și poziția lui i-a oferit puterea de a face asta. Aș vrea să-l văd castrat.

El nu se aștepta ca ea să fie așa răzbunătoare, dar nu o putea învinui pentru asta.

– Mă îndoiesc că vor merge așa departe, dar va fi pedepsit. Viața în închisoare nu e ușoară.

– Știu. Fratele meu Finn a stat în închisoare. Nu a vorbit niciodată despre asta, dar l-a schimbat, l-a făcut mai mohorât. Ea luă o altă carte, o șterse de praf și o puse pe raft. Tu mă privești altfel, acum că știi adevărul despre originile mele?

– Da. Când ea își ridică brusc privirea ca să se uite la el, el îi cuprinse obrazul, recunoscător că de data asta ea nu se feri de atingerea lui. Știu că ești mult mai puternică decât orice femeie pe care am întâlnit-o vreodată. Noaptea trecută ai fost agresată și fizic, și emoțional, dar nu te-ai ascuns din fața adevărului. Ești cu adevărat remarcabilă, și orice lord ar fi norocos să te aibă drept soție.

Orice lord, inclusiv el.

Capitolul 21

Mai târziu în acea după-amiază, după ce Marianne plecase, Fancy stătea la tejghea și își cerceta corespondența, când observă un plic de culoare crem. Numele ei era trecut cu un scris elegant. Degetele îi tremurară ușor când întoarse scrisoarea, rupse sigiliul și o despături. Cuvintele zburară spre ea, un amestec din care abia dacă înțelegea ceva.

Bal.

Reședința Fairhaven.

Plăcerea companiei dumneavoastră.

Ea se holbă la dată. La sfârșitul lunii. Seara. Sigur că seara. Marchizul și marchiza de Fairhaven îi solicitau prezența.

Abia dacă îi venea să creadă. Nu era înrudită în nici un fel cu ei. Dar iată că îi solicitau *plăcerea companiei*. Își aminti de o vreme când ar fi fost extrem de bucuroasă. Acum, nu putea decât să se gândească la faptul că nu avea ce căuta acolo, că nu era demnă de o invitație atât de elaborat creată. O puse la loc în teanc, duse teancul în birou și îl îndesă într-un sertar, de parcă ar fi vrut să uite de existența lui.

Se întoarse la tejghea și se uită la ceas cum treceau minutele până avea să încuie ușile, decisă să țină librăria deschisă pe toată durata programului, deși i se părea o corvoadă. Îl ura pe Dibble pentru că îi luase bucuria de a lucra, dar se simțea recunoscătoare că nu trecuse de depozit, așa că nu avea amintiri cu el invadându-i această parte a prăvăliei.

În ciuda vizitei de mai devreme a lui Matthew și a cuvintelor lui încurajatoare, ea nu reușea să scape de tristețea care o cuprinsese în timp ce se lupta să se descurce cu senzația bruscă de vulnerabilitate. Vulnerabilă și dezechilibrată. Nu era așa cum crezuse mereu că era: rodul unei mari iubiri. Ea devorase poveștile romantice, pentru că reprezentau lumea care se unise ca să o creeze pe ea. Chiar dacă știa că mama ei o iubea, nu putea trece peste faptul că ea apăruse ca rezultat al urâțeniei din lume, și asta o făcea să se simtă urâtă. La suprafață, în profunzime, peste tot.

Pieptul o durea, sufletul îi era lovit. Nu merita toate visurile pe care familia ei le sperase pentru ea.

Se simțea ca o impostoare. Trecutul ei era o minciună, și, chiar dacă înțelegea de ce familia ei o apărase de adevăr, ba chiar îi iubea pe toți pentru asta, se simțea dezrădăcinată.

De îndată ce ceasul bătu de șase, ea se îndreptă spre ușă. Aproape ajunsese, când ușa se deschise brusc, și Matthew intră, cărând două coșuri de răchită, unul cu capac, celălalt plin de un amestec de flori.

– Închizi pe ziua de azi? întrebă el.

– Doar dacă nu ai nevoie de o carte.

– Nu în seara asta. M-am gândit că ai vrea să mi te alături la cină.

– Nu prea am chef de tavernă în seara asta.

– M-am gândit eu că nu, zise el și săltă coșul cu capac. Așa că am adus taverna la tine.

Ea simți o înțepătură în inimă de bunătatea lui.

– O, Matthew, nu cred că aș fi o companie prea bună.

– Nu mă aștept să fii, dar bănuiesc că nu ai mâncat astăzi și ai nevoie să mănânci.

Abia atunci își dădu și ea seama că el avea dreptate. Nu avea poftă de mâncare, dar nici nu voia să i se facă rău de la lipsa hranei.

– E destul în coș pentru amândoi.

– Da.

– Ai vrea să vii la etaj, atunci?

– Credeam că n-o să mă mai inviți.

– Va trebui să fii cuminte.

Zâmbetul lui ascundea ceva poznaș.

– Doar dacă vrei tu să fiu.

Ea nu se putu abține. Râse și se simți tare bine, mai ales că se gândise că nu avea să mai găsească niciodată resursele pentru a zâmbi din nou. Se întinse pe după el și apucă apoi coșul cu flori.

– Îl iau eu pe ăsta.

– Așa și trebuie. Sunt ale tale.

– N-am mai văzut așa multe laolaltă și atât de multe soiuri. Felurite culori o întâmpinară când se uită în jos. Trebuie să fi făcut tare fericită o vânzătoare de flori.

Matthew îl pusese, de fapt, pe grădinarul său să le taie din grădina reședinței sale din Londra. Voia cel puțin câte una din fiecare soi și fiecare culoare. Când plecase mai devreme, avusese impresia că ea încă se lupta cu informațiile despre originile ei și nu avea de gând să o lase să se adâncească în îndoieli cu privire la propria persoană.

O urmă spre apartamentul ei. Noaptea trecută nu fusese foarte atent după ce îi localizase dormitorul, dar acum era surprins să descopere cât de simplu era salonaşul. Deşi nu era tocmai un salonaş. Era o încăpere relativ largă, care includea o mică bucătărie, unde ea puse coşul, pe masa pătrată. I se alătură acolo și puse coșul lui lângă al ei. Nu îi adusese chiar taverna, ci o pe rugase bucătăreasa de la reşedința lui să prepare ceva. Draga femeie care se afla în casa lui de ani întregi fusese încântată de ocazia de a prepara mâncăruri care să fie savurate nu doar de servitori. Spera ca Fancy să nu creadă că mâncarea era mai sofisticată decât ce se servea, de regulă, de partea cealaltă a străzii.

– Nu am o vază, zise ea. Sper să nu te simţi ofensat că voi folosi un urcior.

– Ar fi nevoie de mult mai mult ca să mă simt ofensat.

Ea aduse un urcior galben şi începu să aranjeze florile în el.

– Poți să te uiți în jur și să te simți ca acasă. Nu durează prea mult aici.

El se îndepărtă şi observă că restul încăperii era dedicat confortului. O canapea de un albastru-închis şi o masă joasă, dreptunghiulară, stăteau în dreptul șemineului. De fiecare parte a lor și mai aproape de foc se aflau două fotolii de catifea, albastru-deschis cu fire galbene răsucite. Ei îi plăcea galbenul, se părea.

Pe şemineu se afla un portret a patru bărbați și o femeie, toţi înalţi – toţi tineri, nu mai în vârstă de 20 de ani, putea paria –, stând în fața unei taverne. Sirena şi Unicornul, conform firmei atârnate deasupra ușii. O femeie mai în vârstă, mică de statură, stătea între ei. Lipită de ea şi aproape îngropată în fustele ei era o zână mică, nu mai mare de șase sau șapte ani.

– Familia mea, zise ea încet, venind să stea lângă el. În ziua în care Gillie a deschis taverna.

– Aşa m-am gândit şi eu.

O altă fotografie, şi ea înrămată, se afla alături. Judecând după rochia pe care o purta Lady Aslyn şi după biserica din spatele grupului adunat acolo, bănuia că fusese făcută în ziua în care ea şocase societatea londoneză şi se căsătorise cu un bărbat fără origini nobile. Fancy era încă adolescentă, dar grația și feminitatea răzbăteau totuşi.

– Mâncăm, până nu se răceşte? întrebă ea.

El dusese mâncarea la tavernă și o rugase pe Hannah să o încălzească, așa că tehnic nu mințise când îi spusese că venise de la tavernă. La masă, el deschise și sticla de vin pe care o adusese, turnă pentru fiecare câte un pahar și se așeză cu ea în stânga lui. Îi plăcea să o aibă acolo. Nu fu surprins să constate că farfuriile ei aveau model galben cu albastru.

– Îți plac galbenul și albastrul.

Zâmbetul ei era forțat, părea că nu avea ce căuta pe chipul ei.

– Îmi amintește de soare și de cer – și de cele mai frumoase zile.

El se gândi că ea însăși era o ființă însorită și că însenina cele mai sumbre dispoziții – până seara trecută. Acum, ea era cea care avea nevoie să fie ajutată să se însenineze.

Puiul bucătăresei lui cu sos acrișor de portocale era una dintre specialitățile ei și totodată printre mâncărurile lui favorite, și, cu toate astea, Fancy mânca cu entuziasmul cuiva obligat să roadă o talpă veche de pantof. Nici măcar vinul, unul excelent și vechi din pivnițele lui, nu părea să o atragă.

– Am moștenit mine de cărbune în Yorkshire.

Era un lucru plicticos de admis, dar el nu era obișnuit cu tăcerea dintre ei și voia să o facă să zâmbească.

Cuvintele lui părură să îi stârnească un pic interesul, cel puțin suficient cât să se întindă după vin.

– Acolo unde ai crescut.

El aprobă din cap.

– Nu ar trebui să fii acolo, ca să le administrezi?

– Am un administrator excelent care se ocupă de tot. Îmi trimite rapoarte. Mă duc din când în când în vizită.

De cele mai multe ori, când se retrăgea la țară, la terminarea sezonului din Londra.

– Ai lucrat vreodată în mine?

– De câteva ori. E o muncă obositoare, dar m-a făcut să-i apreciez mai bine pe cei care trebuie să o facă.

– Folosești copii pentru munca în mină?

– În ciuda numeroaselor defecte ale tatălui meu, una dintre calitățile cu care își mai spăla din păcate era că nu credea în folosirea copiilor la astfel de munci. Cu excepția mea. Nu îi plăcea ideea ca eu să am o copilărie. Era de părere că trebuia să-mi asum responsabilități – cât mai devreme posibil.

– Familia mea m-ar fi păstrat copil pentru totdeauna dacă ar fi putut.

– A căutat doar să te protejeze.

– Pentru că știau cu toții adevărul despre tatăl meu. Nu pot să încetez să mă gândesc la el.

Ea luă o înghițitură lungă de vin, aproape golind paharul. El îl umplu rapid la loc.

Ea își lăsă degetele să alunece în sus și în jos pe piciorul paharului, și el nu-și putu reține gândul că i-ar plăcea tare mult să îi mângâie bărbia. Doar că nu era aici pentru ce își dorea el. Era aici pentru ea.

– Nu merită să te gândești la el.

– Știu, și cu toate astea nu mai știu cine sunt.

El ura faptul că ticălosul acela o făcuse să se îndoiască într-atât de persoana ei.

– Ești Fancy Trewlove de la Fancy Book Emporium. Fancy Trewlove care cucerește societatea londoneză ca o furtună.

Ea râse ușor.

– Mai degrabă, ca o adiere.

– În viața unui sezon, două baluri nu reprezintă nimic. Până la final, îi vei fi cucerit pe toți.

Ea se uită la el, își feri privirea și sorbi din vin.

– Astăzi am primit o invitație la balul Fairhaven.

Așadar Sylvie, draga de ea, o invitase totuși, la rugămintea lui, în ciuda protestelor inițiale. Va trebui să îi trimită un cadou. Deși Fancy nu părea la fel de mulțumită cum se așteptase el să fie.

– I-am cunoscut pe marchizul și pe marchiza de Fairhaven la balul lui Gillie, continuă ea. Nici una dintre rudele mele nu e înrudită cu ei. E primul semn că aș putea fi acceptată.

– Și asta e bine, nu-i așa?

– În mod normal, da. Dar m-am tot gândit la balul Collinsworth, următorul pentru care am primit invitație. Mă gândesc să nu mă duc, să îmi închei sezonul.

Lui nu-i plăcea ideea ca ea să flirteze cu alți bărbați, dar îi plăcea și mai puțin ca ea să renunțe la ceva pentru care muncise atât de mult.

– Intenționezi să-l lași să câștige?

– Nu. Doar că... într-un an sau doi, mă voi întoarce. Poate. M-am tot gândit la ce mi-ai spus tu mai devreme. Aș putea să țin asta

secret, dar mă tem că m-ar roade și că aș trăi cu teama că se va afla. Nu ar fi mai bine să admit adevărul? Mai ales dacă e să mai am orice fel de speranță pentru partida pe care mi-o doresc.

– Ce fel de partidă îți dorești?

– Una bazată pe respect, dragoste, admirație. Onestitate. Fără secrete.

– Dar oamenii foarte rar își împărtășesc totul.

– Dar ăsta nu e un lucru mărunt, Matthew. E adevărul urât despre cum am apărut pe lume. Ea își frecă mâinile de brațe în sus și în jos. Ți-am spus mai devreme că mă simt murdară, pătată. Am mai făcut o baie în după-amiaza asta și nici de data asta nu am reușit să scap de mizerie. M-a cotropit.

Pe genele ei lungi se adunară lacrimi, și el se simți de parcă o furtună îl zguduia.

– Mă simt rușinată. Rușinată că el e parte din mine. Rușinată că nu am puterea să-l alung. Că mă bântuie în continuare. Cum pot să împovărez un soț – o familie – cu toate astea?

El crezuse că o cunoștea, că o înțelegea, dar acum își dădu seama că devotamentul ei pentru cei la care ținea era mult mai mare decât experimentase el vreodată. Ea nu putea să scape de ce aflase despre tatăl ei din pricină că descoperise ce preț trebuise să plătească mama ei și din pricina grijii pentru cei care încă nici măcar nu făceau parte din viața ei. Îl făcea să se simtă umil cu altruismul ei, cu abilitatea ei de a-i pune pe ceilalți înaintea ei.

Ea se străduia să se obișnuiască cu ceea ce aflase despre ea însăși și avea impresia că era diferită pentru că nu era rezultatul unui basm, ci al unui coșmar. Cu toate astea, nu vedea că inima și sufletul ei rămăseseră neschimbate. Pentru că viermele nu o atinsese doar pe ea, ci și lumea ei și, făcând asta, o murdărise cu jegul lui, și acesta pătrunsese atât de adânc, încât ea nu-l putea înlătura. Dar el știa cum să o scape de el.

Își împinse scaunul în spate și se ridică.

– Unde ai cada?

Ea clipi spre el, ușor șocată.

– Am o sală de baie. De ce?

– Am de gând să îți fac baie, iar, când voi termina, vei fi așa curată, că pielea ta va scârțâi.

*

Fancy nu știa dacă să fie îngrozită, prevăzătoare sau intrigată când Matthew își puse jacheta pe spatele scaunului, își dădu lavaliera jos, descheie trei nasturi, își sumeţi mânecile, se instală ca acasă în bucătăria ei și începu să încălzească apă. Ea decise că era intrigată și ușor precaută.

– Nu vorbești serios.

El se sprijini de blat, își încrucișă brațele pe piept și ea se strădui să nu observe cum acțiunea îi făcu brațele să pară sculptate în stâncă.

– Când am ieșit din mină, eram acoperit de mizerie, fiecare colțișor era plin de murdărie. Era singurul lucru pe care îl uram la munca în subteran. Dar am devenit foarte priceput la a mă îmbăia cât se poate de bine, iar, când terminam, apa era tulbure.

– Dar eu nu sunt cu adevărat acoperită de mizerie.

– Nu, dar simți ca și cum ai fi. Mi-ai mărturisit că eforturile tale nu au dat rezultate. Așa că ce rău e dacă mă lași pe mine să încerc?

– Prin haine?

El își descrucișă acele brațe frumoase și se apropie încetișor, de parcă ea era o iapă sperioasă care ar putea să o ia la goană în orice clipă la un sunet neașteptat sau o mișcare bruscă. El se opri chiar înainte ca pieptul lui să îi atingă sânii, și afurisitele ei de sfârcuri se întăriră pe loc și se îndreptară spre el. El îi susținu privirea cu onestitate.

– Gura mea te-a explorat cât se poate de intim. Trebuie să știi că nu voi lua ce nu ești dispusă să oferi.

Dar fără haine cum putea să se abțină să nu îi ofere tot? Ea avea încredere în el mai mult decât în ea însăși. Pericolul era aproape, dar, dacă el o putea scăpa de acea senzație îngrozitoare de a fi mânjită, ea se gândi că ar putea avea șansa de a deveni din nou ea însăși. De când cu sosirea lui Dibble, se simțea pierdută, ca o frunză-n vânt. Voia mai mult ca orice să se întoarcă pe drumul ei sigur.

Aprobă din cap. Cu un zâmbet plin de înțelegere și de blândețe, el se aplecă și îi depuse un sărut tandru pe buze.

– Știind ceea ce știi despre trecutul meu, cum suporți să mă atingi? șopti ea.

– Pentru că nu-l văd pe el. Te văd doar pe tine. Iar, când voi termina, la fel vei face și tu.

El se întoarse de la ea, și ea avu nevoie de toată stăpânirea să nu-l apuce și să-l tragă înapoi și să se cuibărească în brațele sale.

Nu până nu se simţea curată, deşi deja se simţea mai puţin murdară. Doar datorită felului în care se uita el la ea, de parcă ea era aşa cum crezuse mereu că era: demnă de a fi iubită.

– O să încep să umplu cada.

Ea nu aşteptă ca el să răspundă, ci se duse la ea în dormitor şi continuă spre sala de baie. Deschise robinetul și se uită cum apa venea prin cep. Era o îmbunătățire față de felul în care se spălaseră la mama ei, trăgând cada din șopron și umplând-o cu găleți de apă de la chiuveta din bucătărie. Mick se documentase despre cum să introducă instalații cu apă caldă în clădirile lui, dar nu reuşise să le facă utilizabile, deocamdată. Ea era aproape sigură că urma să vină o vreme când totul avea să fie mult mai confortabil.

Auzind pașii grei, se dădu la o parte, lipindu-se de perete, și îl privi pe Matthew cum intră cu o oală uriașă în brațe și toarnă apa aburindă în cada pe care o pregătise ea. El mai făcu câteva drumuri în vreme ce ea se agita nervoasă, cum nu-i stătea în fire, prin dormitor.

– E gata, anunţă el în cele din urmă.

Ea își împleti degetele.

– Cred că ai făcut apa mai fierbinte decât o făceam eu. Aş putea să mă spăl și singură.

– Ai făcut-o deja de două ori azi, și nu te-a ajutat. El ridică o mână şi își flexă degetele. Eu am magie aici.

– Până mă dezmeticesc, o să dai spectacole de stradă, intrând în competiție cu Regele Focului.

El râse, un râset profund și bogat, apoi deveni serios.

– Nu îmi împart talentele chiar cu oricine. Doar cu cele mai speciale doamne.

Ea simţi că i se încălzeşte inima. O făcea să se simtă de parcă nu ţinea la nimeni la fel de mult ca la ea. El puse deoparte oala.

– O să te dezleg.

Stând la piciorul patului, ea se întoarse şi apucă unul dintre stâlpii foarte elaborat sculptați.

Mâinile lui erau încete şi sigure în timp ce îi desfăcea şnururile, în vreme ce ale ei începură să se umezească, ea tremurând de anticiparea atingerii lui care trecea peste mai mult decât o ţesătură.

– Ar trebui poate să-ţi dai vesta şi cămaşa jos, ca să nu se ude.

Nu-i plăcu cât de gâfâit vorbise, dar, când el își apăsă gura pe spinarea ei, la baza gâtului, ea rămase complet fără aer, de parcă plămânii ei se goliseră complet.

– Ce femeie înțeleaptă ești! Poți să te descurci cu restul hainelor sau vrei să mă ocup eu.

– Mă descurc.

Ea se întristă când îl simți îndepărtându-se.

– Îți acord câteva minute, apoi vin lângă tine la cadă.

Ea aprobă din cap și îi ascultă pașii care se îndepărtau. Apoi se duse în încăperea faianțată, își dădu repede jos hainele, pe care le puse într-un colț, și se afundă în apa incredibil de caldă, mai caldă decât avea ea răbdare de obicei să o facă. Să care apă caldă nu fusese niciodată sarcina ei favorită și de obicei o făcea doar atât cât să facă apa confortabilă. Va trebui să regândească valoarea acestui efort, pentru că așa era minunat.

Auzind un ușor zgomot, o mică bufnitură, ea rămase nemișcată și așteptă. Se gândi că ar trebui să fie agitată, dar niciodată nu se simțise inconfortabil în prezența lui. Și el îi făcuse lucruri delicioase și desfrânate în cele mai intime locuri din corpul ei. Nu era suficient de ipocrită cât să-i spună că nu putea să o atingă, mai ales acum, când își ura propria piele. Aproape că o frecase până la sânge în după-amiaza asta.

El intră așa încet, încât ea aproape nu-l auzi. Nu mai purta vesta, dar cămașa rămăsese. Puse un teanc de cărți într-un colț și o lampă deasupra lor.

– Nu ți-ai desfăcut părul.

– Nu trebuie să se ude. Durează o veșnicie să se usuce.

– Mmm. Vom vedea.

El dispăru, și lumina de deasupra se stinse, lăsând încăperea abia luminată și cu umbre dansând în jur. Când se întoarse, cămașa dispăruse, și ea se trezi uitându-se la pieptul lui neted, frumos sculptat, în timp ce se lăsa pe vine în fața ei și îi oferea un pahar de vin. Ea își dorea ca el să fi lăsat lumina aprinsă. Unele dintre trăsături și părți din musculatură erau umbrite, și ea nu le putea vedea la fel de clar pe cât și-ar fi dorit. Sub apă, degetele ei se flexară de parcă ar fi vrut să-l atingă. Trebuia să le relaxeze înainte să le ridice din apă și se concentră ca să strângă piciorul paharului și să nu le treacă peste pieptul pe care dorea să-l dezmierde.

– N-am băut niciodată vin în cadă.

-Te ajută să te relaxezi. Eu întotdeauna savurez un pic de scotch când fac baie.

-Mi se pare foarte decadent.

-Exact.

Ea se încălzi de la cuvântul rostit cu voce joasă, plină de promisiuni. Luă o înghițitură de vin și își poziționă brațul să se sprijine pe sâni, ferindu-i de privirea lui cercetătoare. Ea nu credea că ceea ce era sub apă se vedea la fel de clar, deși era ridicol să se simtă jenată acum, când el văzuse totul de aproape noaptea trecută.

Trecuse doar o zi de când lumea se prăbușise în jurul ei? Poate era un pic nedrept să se gândească la faptul că ar putea să își revină așa repede.

Privi fascinată cum el înmuie una dintre cârpele ei moi în apă, în capătul îndepărtat al căzii. Mușchii lui se încordară când stoarse cârpa.

-O să începem cu fața ta.

O atinse ușor cu cârpa pe frunte.

-Și cu ce vei termina?

-Cu degetele tale, zise el și zâmbi insinuant.

Ea își ronțăi buza de jos înainte să mai ia o gură de vin.

-Nu ai bărbia lui, zise el încet. Arăți exact ca femeia din fotografia în care te ascunzi printre fustele ei.

Zâmbetul ei fu slab, ezitant.

-Mama mea.

-Nu ai aceeași vârstă, desigur, dar trăsăturile sunt aceleași.

-Mi s-a spus de nenumărate ori că sunt ca ruptă din ea.

-Poți să crezi asta.

-Dar el trebuie să-mi fi dat ceva, zise ea și închise ochii. Poate e ceva adânc în mine, ceva ce nu poate fi văzut.

-Poate splina ta.

Cu un râs înfundat, ea se uită la el cu o sclipire în ochi și simți o mică scânteie de bucurie.

-Cu siguranță, nu inima, draga mea.

Deși inima ei începea să se simtă de parcă nu mai era a ei, ci că ar putea să-i aparțină lui Matthew. El se întinse după fulgii de săpun parfumat, îi puse în palma lui mare și îi înmuie în apă, evitând genunchiul ei ridicat, evitând să atingă orice parte a ei. Apoi frecă

bucata de cârpă și o umplu de săpun, parfumul ridicându-se în aer ca urmare a eforturilor lui.

El păru pe dată intrigat și uimit.

– Deci de asta miroși mereu a portocale.

– De asta și pentru că mănânc în fiecare dimineață una la micul dejun. Când eram mică, îmi băgam degetul în pulpă și mă dădeam cu zeama aia pe gât, de parcă era parfum.

– O imitai pe mama ta când se dădea cu parfum?

– Nu, ea nu ar fi cheltuit niciodată bani pe ceva atât de frivol. Punea câte un pic de vanilie în spatele urechii. Mick i-a cumpărat o dată un parfum scump. Stă și acum neatins. Cred că îl consideră prea prețios, pentru că e un cadou de la copiii ei.

– Mama ta pare să fie o femeie extraordinară.

Cu cârpa acoperindu-i palma, el o lăsă să alunece peste gâtul și peste umerii ei, masând în timp ce înainta, și ea se temea că nu avea să mai poată face niciodată baie fără să retrăiască aceste senzații.

El duse cârpa doar până în locul unde apa se lovea de sânii ei. Nu o înmuie acolo, deși ea nu ar fi observat. Strânse mâna în jurul unui braț al ei și îl ridică din apă. Ea privi cum maxilarul lui se strânse dintr-odată, și el închise ochii.

– Te-ai rănit.

– Am frecat prea tare, șopti ea, dar nu a ajutat deloc.

– Aici nu forța e necesară, ci tandrețea.

El îi spălă brațul cu atât de multă grijă, că ea aproape plânse de emoție.

În mod straniu, când el termină, ea avu senzația că pielea îi era impecabil de curată. Oriunde o atingea, ea se simțea înnoită, nepângărită. El îi luă paharul de vin gol de-acum din mână și se apucă să-i spele și celălalt braț.

– Te pricepi foarte bine la asta.

– Mi-am petrecut mult timp gândindu-mă să o fac.

Ea reacționă cu surprindere.

– Te-ai gândit să mă speli?

El îi luă degetele și le duse la buze, depuse un sărut fierbinte acolo, în tot timpul acesta susținându-i privirea, provocând-o.

– M-am gândit să fac multe lucruri cu tine.

Îi lăsase celălalt braț să se sprijine pe marginea căzii. Ea ridică un deget și și-l trecu de la clavicula lui până în centrul pieptului și simți gustul victoriei când el închise ochii.

*

El ura faptul că această femeie puternică se îndoia de sine, ura și mai mult faptul că el trebuia să se străduiască așa tare ca să nu profite de situație. Motivul lui adevărat fusese să o facă să se simtă din nou curată, dar, când ea îl atinse doar cu vârful degetului, el trebui să se controleze din răsputeri să nu i se alăture în cadă. Ba chiar își ținea pantalonii pe el. Voia doar să o ia în brațe și să o țină strâns.

În schimb, îi puse frumoasa mână la loc pe marginea căzii și se duse în spatele ei.

– Stai mai sus, o să te spăl pe spate.

– Ești hotărât să mă speli peste tot.

Fiecare afurisit de centimetru, și pentru unele locuri nu avea nimic împotrivă să nu folosească deloc cârpa, ci limba. Apa se mișcă în valuri mici când ea își trase genunchii la piept și se aplecă în față, cuprinzându-i cu brațele și punându-și obrazul pe ei, dezvăluind curbura delicată a spatelui.

– Presupun că aici nu ai putut să ajungi prea bine.

– Nu, nu peste tot.

El puse cârpa deoparte și frecă săpunul între mâini până când aproape că îi alunecă. După ce îl lăsă la îndemână, el își desfăcu palmele și le puse pe mijlocul spatelui ei. Le lăsă ușor să alunece în sus și peste umeri, în jos și peste șolduri. Geamătul ei profund îl făcu să zâmbească.

– Îți place?

– Foarte mult. Sunt convinsă că e foarte, foarte murdar acolo și că va trebui să mai faci asta de câteva ori.

Era cel mai reconfortant lucru pe care îl spusese în ultima vreme, și el simți că pieptul i se umflă de plăcere și de triumf. Se apropie și își lipi buzele de urechea ei, bucurându-se de senzația atingerii unei șuvițe ude, care scăpase din cocul ei și se prinsese în favoriții lui.

– Te simți mai curată?

– Categoric, da. Tu mă atingi de parcă el nu contează.

– Chiar nu contează. Ești o femeie independentă, Fancy. Am știut din clipa în care am intrat în librăria ta și te-am văzut.

Cu vârfurile degetelor, el îi masă umerii și spatele, pielea ei fiind alunecoasă și mătăsoasă sub atingerea lui.

Ea gemu.

– Niciodată nu am mai simțit așa ceva până acum.

– Dar celelalte feluri în care te-am atins... așa le-ai mai simțit?

Ea își întoarse capul ușor și se uită spre el cu un zâmbet șugubăț pe față, care lui îi aduse mai multă bucurie decât orice altceva în viața lui vreodată.

– Te-aș acuza că îți permiți libertăți, dar mă tem că te-ar face să te oprești.

– Nu mă opresc decât dacă îmi ceri să o fac.

– Atunci, o să stăm aici până dimineață.

– Apa o să se răcească. Deja s-a mai răcit.

– Dar tu o să mă încălzești, nu-i așa?

În feluri în care nu ar trebui.

– O să te încălzesc întotdeauna.

– Ești murdar, Matthew?

Respirația lui se poticni, plămânii îi încremeniră. La orizont pândea pericolul, și el îl ignoră.

– Cu siguranță, aș putea să fiu.

Ea râse ușor, se răsuci ușor și se întinse spre el.

– Vreau ca tot corpul tău să îl spele pe al meu.

– Fancy, rezistența mea slăbește de la minut la minut. Vreau să știi că pentru mine nu ești diferită astăzi de cum ai fost ieri. Dar, dacă îmi dau jos pantalonii și intru în cadă...

Ea își apăsă degetele pe buzele lui.

– Știu. Dar vreau să mă simt curată și pe dinafară, și pe dinăuntru. Vreau să fiu curată peste tot.

Ea nu se simțise niciodată atât de îndrăzneață, de cutezătoare. Dar nici nu își dorise ceva așa mult cum îl dorea pe el. Nu doar mâinile lui, ci fiecare centimetru din el.

El făcuse în așa fel încât trecutul să nu conteze, doar prezentul și viitorul. Chiar dacă știa că lorzii își doreau soțiile neatinse, ea nu mai era deloc sigură că avea să urmeze această cale.

Nu din pricina bărbatului care o procrease. Matthew avea dreptate. Dibble nu conta, nu era nimic pentru ea. Își plantase sămânța și plecase. Nu putea avea nici o pretenție asupra ei. Și, chiar dacă nu era de acord cu aprecierea lui Matthew în privința bărbiei ei, știa că nu conta. Dragostea cu care fusese înconjurată în copilărie atenuase tot ce avea de-a face cu acest bărbat care venise la ușa ei cu urâțenia lui. Ea permisese răutății lui să pătrundă în ea, dar Matthew o contracarase cu tandrețe și grijă.

El era motivul pentru care acum își punea în cumpănă viitorul, pentru că acum știa că acest moment se simțea perfect și corect. Știa că nu conta ce aducea ziua de mâine, ea nu avea să regrete ce simțea acum.

Îl privi cum își descheie pantalonii. Când îi împinse în jos și scăpă de ei, ea îi văzu picioarele și își dădu seama de ce nu îl auzise când intrase mai devreme. Își scosese cizmele. Ea își ridică privirea și se opri la jumătatea distanței, descoperind și altceva.

– Cât de magnific ești, șopti ea cu voce joasă și răgușită.

– Te referi la mine sau la mădularul meu?

Cu coapse ferme, abdomenul bine făcut și mușchi proeminenți, el îi amintea de statuile din marmură ale zeilor.

– Trebuie să aleg?

Râsul lui răsună în încăpere când intră în cadă, apa făcând valuri când se așeză și o luă brațe, astfel încât ea era lipită de corpul lui.

– Când ieșim din cada asta, părul tău va fi desfăcut.

Ea abia avu timp să zâmbească și să aprobe înainte ca gura lui să o captureze pe a ei și să dezintegreze și orice urmă de murdărie care se mai agăța de ea. Nimic nu mai conta în afară de el, în afară de ei.

Mâna lui călători pe lungimea spatelui, peste fundul ei, de-a lungul unei coapse și se agăță sub genunchi, trecându-i piciorul peste șoldul lui, ca să se poată lipi mai intim de ea. Și ea se bucură de senzația de a-l simți aproape. Apa începuse să se răcească, dar acum părea mai fierbinte. Ea se simțea mai fierbinte, încălzită până în străfunduri.

El își lăsă gura să alunece pe gâtul ei, și căldura călători prin ea până în vârfurile picioarelor.

– Te simți mai curată?

– Pe dinăuntru și pe dinafară.

El își înălță capul și îi captură și-i susținu privirea.

– Stai așa! Să nu-l mai lași niciodată în interiorul tău.

– N-o s-o mai fac. Tu mă faci să mă simt invincibilă. Mă faci să mă simt prețuită.

– Pentru că ești. Ai așa multe de dăruit, de oferit.

– Vreau să îți dau ție seara asta.

El gemu cu voce joasă și își îngropă fața în curbura gâtului ei.

– Mă aduci în genunchi cu atâta ușurință.

– E din pricina poziției tale în cadă.

Când el își înălță capul, rânjea, și îi cuprinse fața cu o palmă mare și foarte udă.

– Ești agitată.

– Un pic. Tu știi ce e mai rău despre mine, și cu toate astea încă ești aici.

– Pentru că știu, de asemenea, ce e mai bun despre tine, și asta cântărește mai mult decât ce e mai rău.

De data asta, când îi posedă gura, îi luă în posesie și inima.

El o accepta așa cum era. Trecutul ei nu conta. Cu el nu trebuia să pretindă, să se prefacă sau să se străduiască să îndeplinească așteptări. Era exact ce își dorise dintotdeauna, onestitate cu un gentleman. Și o avea.

În timp ce mâinile lui o dezmierdau, ea se gândea întruna: „A ta, a ta, a ta".

În timp ce mâinile ei alunecau pe pieptul lui lat și pe umerii puternici, ea se gândea: „Al meu, al meu, al meu".

Apoi începu să tremure, pentru că, oricât de cald era el, apa se răcise. El observă imediat și se retrase.

– Hai să te scoatem de aici!

El ieși primul, fără să se sinchisească să își ascundă perfecțiunea, și se întinse după un prosop. Ea se ridică și, când apa se revărsă, ochii lui se întunecară și se înflăcărară, iar ea se simți ca o nimfă care atrăsese atenția unui zeu. Când ieși din cadă, el drapă materialul moale în jurul ei și începu să o șteargă ușor, adunând toate picăturile. Se lăsă într-un genunchi și avu grijă și de picioarele ei, și ea își trecu mâinile prin părul lui, uluită că el se apleca dinaintea ei, având grijă de ea înainte de a avea grijă de el.

– Probabil ți-e frig, zise ea.

– Mi-e bine.

Când termină, el apucă alt prosop și o înfășură în el, în timp ce el se ștergea iute cu primul, fără a se osteni să aibă la fel de multă grijă ca la ea. Tot timpul privirea lui rămase țintuită în ochii ei. Acțiunile lui încetiniră, se opriră, cu prosopul strâns într-o mână acolo unde coastele făceau loc stomacului, materialul atârnând în jos spre cele mai vulnerabile părți ale sale, asigurându-i un pic de modestie.

– Fancy, intenția mea a fost într-adevăr doar să te spăl, să îți arăt că ceea ce te face să fii Fancy Trewlove nu s-a schimbat. Nu te pot învinui dacă ai vrea să mă îmbrac și să plec acum.

Cu un zâmbet, ea dădu drumul prosopului, conştientă de drumul acestuia pe distanța scurtă de la corpul ei până când i se adună la picioare, observând cum mâna lui se strângea mai tare pe prosop, cu degetele albite. Ea se întinse şi îşi împreună degetele cu mâna lui neocupată şi începu să-l conducă spre pat.

Deși el se oferi, cu toate bunele intenţii, să plece dacă ea dorea asta, nu fusese foarte sigur cum avea să realizeze asta când corpul lui era încordat de dorinţă pentru ea, de dorinţa de a se îngropa în ea şi de a o auzi ţipând în valurile pasiunii. În timp ce ea îl trăgea din sala de baie, el dădu drumul prosopului din strânsoarea de moarte şi merse în urma ei.

Niciodată în viața lui nu i se păruse așa important să îi reușească ceva, să fie perfect – pentru ea.

Când se apropiară de pat, ea dădu drumul mâinii lui, se întinse şi începu să își scoată agrafele din păr. El se încordă când valuri de mătase neagră se revărsară pe umerii ei, pe spate, oprindu-se doar la gropițele din josul spatelui. Își trecu mâna prin şuviţele mătăsoase, o opri să se urce în pat, o întoarse spre el şi îi lăsă capul pe spate, așezându-și gura peste a ei, de parcă acolo i-ar fi fost locul dintotdeauna. Și afurisit să fie dacă nu era aşa.

Dar asta simțise de fapt de prima dată când se sărutaseră. Totul la ea părea potrivit, nou și familiar în același timp.

Ea se lipi de el, îşi trecu un braţ în jurul gâtului său și cu cealaltă mână îi dezmierdă spatele, de parcă şi l-ar fi dorit cât mai aproape posibil, așa cum își dorea și el de fapt. Ea era moliciune caldă din cap până în picioare. Chiar dacă pielea ei nu scârţâia când îşi trecea palmele pe deasupra, ea se simţea neatinsă, pură, impecabilă, o zeiţă care acorda atenţie unui simplu muritor. El nu se simţise niciodată mai umil, mai puţin demn de ceva atât de preţios. Mai ales când ea nu era o timidă și își trimisese limba într-o călătorie care studia fiecare adâncitură și cotlon din gura lui, reușind în același timp să se întoarcă pentru un vals lent şi seducător.

Ea nu era deloc timidă când venea vorba despre orice aspect al vieţii ei. Era ghidată de pasiune, şi aceasta o condusese în braţele lui. Nu putea să fie mai recunoscător.

O ridică în braţe și o puse pe pat, urmând-o acolo.

*

Era minunat de pervers să fii ascunsă sub corpul unui bărbat în timp ce acesta îți mângâia și dezmierda zone sensibile ale corpului de care nu ştiuseşi până atunci că tânjeau după atingerea unui bărbat. Partea de dedesubt a sânilor, partea de jos a spatelui, interiorul coapselor, spatele genunchilor. El era înalt și cu brațe lungi care puteau să ajungă la multe părți din corpul ei fără să trebuiască să se întindă. Deși ajutase fără îndoială când dusese mâna spre gamba ei, ea își îndoise piciorul, o porțiune din el sprijinindu-se de coapsa lui, dându-i acces mai uşor. Se mişcau în tandem, fiecare ştiind instinctiv de ce avea nevoie celălalt. Ea nu cunoscuse niciodată o asemenea împlinire, o asemenea senzație intensă de a aparține cuiva.

O, aparținea familiei ei, nu se îndoise niciodată de asta, dar ăsta era un nivel diferit de acceptare, de a descoperi unde se potrivea, și ea se potrivea perfect cu el. Și știa că toate întâlnirile lor din momentul în care el intrase în librăria ei conduseseră spre asta. Nevoie. Dorință. Satisfacție.

Nici un alt bărbat pe care îl cunoscuse nu reuşise nici măcar să o facă să se gândească la a sări în pat cu el, dar cu Matthew dorința plutise mereu în jurul lor, aproape de suprafață, tachinând, chinuind. Aici, în sfârșit, ajungea la împlinire.

Din nou, mâna lui coborî pe coapsa ei, sub genunchi și înapoi în sus. Doar că de data asta el urcă mai mult, făcu un ocol, și degetele lui agere îi desfăcură faldurile, mângâind carnea delicată. Ea se relaxă în pasiune. Ştia cum avea să se termine și nu avea rezerve în privința drumului pe care el avea să o conducă.

– Ești așa umedă, şuieră el. Atât de pregătită pentru mine. Lăsă un deget să alunece în interiorul ei, și ea fu cuprinsă de senzații minunate. Şi așa afurisit de strâmtă.

– E ceva din astea bine?

Simți cum el zâmbește în curbura gâtului ei.

– Toate astea sunt minunate.

Se mişcă până când se poziționă între coapsele ei, o sărută sub bărbie, pe claviculă, în vâlceaua dintre sânii ei. Apoi îi captură gura chiar în timp ce îi captura corpul, împingând încet, cu blândețe, dându-i timp să se acomodeze în timp ce corpul ei se întindea ca să-l primească pe el. Ea își înfipse degetele în spinarea lui, zgârie cu unghiile pe coloana lui. Când el ajunse complet în interiorul ei, ea își împleti picioarele în jurul lui, îl ţinu.

El începu să se miște ușor, mișcări scurte la început, care apoi deveniră mai lungi, mai rapide, mai hotărâte, mai intense. Ea simți cum plăcerea începea să crească acolo unde erau uniți, spre exterior, spre vârfurile degetelor, chiar și spre vârfurile firelor de păr. Strigătele ei se amestecară cu gemetele lui, și ei i se păru că nici o simfonie nu ar suna mai dulce.

Agitate, mâinile ei se mişcau peste el, peste umerii, braţele, spatele, gâtul lui. Ea nu părea să se sature de el, avea nevoie de mai mult, în timp ce el se înfigea în ea și ea se înălța să îl primească. Gura lui nu o părăsea pe a ei, el își adâncea sărutările – pe cât putea corpul ei să îl primească.

Fiecare terminaţie nervoasă, fiecare muşchi se încordă. O explozie de senzații trecu prin ea ca o furtună. Îi strigă numele și se agăță de el, conștientă că tot corpul i se încorda, spatele i se arcuia. El se desprinse din sărutare, geamătul lui sălbatic răsunând în jurul lor, în timp ce el se încorda și apoi se prăbușea deasupra ei, îngropându-și fața în scobitura umărului ei.

Capitolul 22

Fancy nu știa de ce se afla la afurisitul de bal, străduindu-se să demonstreze că Dibble nu o făcuse să se îndoiască de deciziile ei, când, în mod ironic, participa doar din nevoia greșită de a demonstra ceva ce nu avea nevoie de nici o demonstrație. În urmă cu o zi, tatăl biologic îi dominase gândurile, iar azi nu se gândea la aproape nimic altceva decât la Matthew și la cum fusese să fie ținută în brațele lui.

Ea nu-l văzuse de când se furișase afară din apartamentul ei, pe la miezul nopții, și îi lipsea teribil. Pentru că în seara asta nu se țineau ore, nici nu-l văzuse înainte de a pleca la bal și simțea un gol neașteptat în piept. Voia să-l întrebe cum își petrecuse ziua, voia să stea într-un fotoliu cu el în fața ei și să citească, voia să mănânce împreună cu el, îi voia gura peste a ei, mâinile, pe pielea ei.

Ea se străduia mereu să își demonstreze valoarea în fața oamenilor înghesuiți în această sală mare. Cu Matthew nu trebuia să demonstreze nimic. El o accepta așa cum era.

Iar ea îl acceptase pe el. Bunătatea lui față de Dickens. Felul în care le strecura monede copiilor desculți de pe stradă. Îmbrățișând dorința ei de a răspândi cititul printre cei care nu-l cunoscuseră niciodată. Abilitatea lui de a-i atinge sufletul și inima ca să-i vindece fisurile care amenințau să distrugă tot.

Când sosise aici în seara asta, știa că ar trebui să fie impresionată de tot ce o înconjura: veselie, rochii uluitoare, bijuterii. Știa că ar fi trebuit să fie foarte bucuroasă că bărbați frumoși o invitau la dans. În douăzeci de minute de la sosire, carnetul de bal era plin de nume de lorzi care voiau să danseze cu ea.

În timp ce dansa cu domnul Whitley, își dădu seama că voia mai mult decât doar interesul unui gentleman. Ea voia dragostea lui. Fie că dragostea venea iute sau încet, nu conta decât faptul că exista scânteia din care să se nască ceva cu adevărat împlinit.

Când valsă cu Lord Wilbourne, își dădu seama că nu făcea decât să execute mișcările, punând picioarele acolo unde o conducea el. Nu existau nici o legătură, nici o bucurie. Cu siguranță era distractiv, dar lipsea ceva. Ea prefera să valseze prin librăria ei, în întuneric.

Visase la o noapte ca asta, să fie în atenția tuturor, să flirteze, să fluture din gene, să roșească la complimentele rostite. Se pregătise pentru asta de când era micuță. Cu toate astea, acum totul pălea, ceea ce o făcea să se simtă vinovată față de Lord Wilbourne când acesta o conduse de pe ring, pentru că domnul își pierduse timpul cu ea. Nu asta era ce își dorea. Nu îi voia pe bărbații aceștia. Ce voia ea era mult mai simplu, mult mai plin de satisfacții: îl voia pe Matthew.

Abia apucase să-și tragă sufletul înainte ca Lord Beresford să se prezinte lângă ea, solicitându-i dansul.

– Milord.

– Ați fost foarte ocupată în seara asta.

Ea zâmbi. O lady zâmbea întotdeauna, indiferent dacă o dureau picioarele, indiferent dacă își dorea să fie în altă parte și dacă număra minutele până când putea să plece.

– Așa se pare.

– Știu că vă plac cărțile, domnișoară Trewlove. Mă întrebam dacă ați văzut biblioteca Collinsworth.

– Nu, n-am avut plăcerea.

– Mi-ați permite să v-o arăt în loc să îmi revendic dansul? Lord Collinsworth are o colecție foarte frumoasă de volume pe care cred că le veți găsi interesante.

De data asta, zâmbetul ei fu autentic.

– Mi-ar plăcea o pauză de la dans – nu credeam că voi rosti cuvintele astea vreodată. Și cu siguranță mi-ați descoperit slăbiciunea. Nu pot să spun niciodată nu cărților, fie ele vechi sau nu. Dar e acceptabil ca noi să mergem în bibliotecă?

– Oamenii se plimbă toată seara prin ea. Aș fi onorat să v-o prezint.

El îi oferi brațul, și ea își puse mâna înmănușată în îndoitura cotului său. Se întrebă în treacăt dacă Aslyn nu ar trebui să o însoțească, dar, dacă mai erau și alți oameni în bibliotecă, Lord Beresford nu putea să facă nici o năzbâtie.

În timp ce o conducea în sus pe scări și spre hol, ea văzu cupluri care se plimbau, veneau și plecau. Unii dintre oameni îi salutară din cap sau cu un zâmbet, și ea își dădu seama că devenea tot mai acceptată. Bărbații dansau acum cu ea; femeile îi vorbeau. Se părea că era pe cale să îi cucerească și, cu toate astea, nu simțea prea multă bucurie, nu când gândurile îi erau ocupate de un domn cu părul negru și ochii verzi. Beresford o conduse și mai departe pe coridor. Oamenii se uitau la tablouri sau vorbeau încetișor. El coti pe un alt coridor, unde nu era nimeni, dar asta nu însemna că nu avea să fie. El deschise o ușă, și ea intră într-o încăpere cu rafturi, cărți și vag miros de mucegai. Erau singuri, dar ea nu era îngrijorată, fiind prea fermecată de toate copertele din piele. Nu i se părea că era o bibliotecă la fel de mare ca a lui Thorne, dar cu siguranță avea suficient material de lectură.

– Aici, zise Beresford și o conduse spre o carte mare, deschisă, așezată pe un piedestal.

Ea se apropie cu grijă și respect.

– O, ce splendoare!

– *Biblia Gutenberg*, zise el cu voce joasă, foarte aproape de urechea ei.

– E superbă!

– Sunt foarte puține rămase. E o raritate, domnișoară Trewlove. La fel ca dumneavoastră.

Ea rămase cu răsuflarea tăiată și se uită peste umăr.

– E foarte amabil să spuneți asta, dar nu sunt așa o raritate.

El îi atinse uşor obrazul.

– Dar sunteţi. Şi mi-ar plăcea foarte mult să vă sărut.

Privirea ei se opri pe buzele lui. Nu erau suficient de bine făcute, nu aveau forma potrivită. Nu erau cele pe care le dorea apăsate peste ale ei.

– Ar fi nepotrivit, milord.

– Haideţi, domnişoară Trewlove. Suntem singuri. Nimeni nu va şti. Sunteţi curioasă cu privire la cum ar fi între noi, cu siguranţă.

Cu trei zile în urmă, poate, dar acum ştia ce voia. Şi nu era vorba despre un conte, un marchiz sau un duce. Era vorba despre Matthew.

– Vă rog să nu vă supăraţi, milord, dar, de fapt, nu sunt curioasă.

El se încruntă.

– Asta nu e de bun augur pentru căsătoria noastră.

Şocată, ea scutură uşor din cap.

– Nu-mi amintesc să îmi fi cerut mâna.

El îşi trecu degetele peste obrajii ei, cealaltă mână ţinând-o ferm de talie, şi îşi lăsă capul spre ea, până când îi simţi respiraţia mişcând şuviţele de păr.

– Dar o voi face, dulceaţă. M-aţi cucerit, domnişoară Trewlove. Ce rău e dacă ne unim buzele într-un sărut.

Şocată de declaraţia lui, ea nu se mişcă destul de iute când gura lui o atinse pe a ei...

Sunetul uşii deschise o făcu să-şi tragă capul înapoi. Nu era foarte sigură de ce văzu în adâncimile căprui ale ochilor săi: regret, satisfacţie, jenă. O avalanşă de emoţii păru să se rostogolească peste el de parcă nu era sigur ce voia să simtă.

– Fancy?

Ea recunoscu vocea. Mick. Şi nu părea deloc mulţumit. Ea îşi puse mâinile pe pieptul lui Beresford şi îl împinse uşor, întorcându-se să se uite nu doar la fratele ei, ci şi la cumnatul ei şi la gazda lor. Avea senzaţia că Beresford nu spusese adevărul despre oamenii care se tot plimbau prin bibliotecă. Ea bănuia că grupul căutase să se refugieze aici ca să scape de mulţime şi să savureze nişte scotch şi o discuţie în privat.

– Lord Beresford tocmai îmi arăta minunata dumneavoastră *Biblie Gutenberg*, zise ea, dorindu-şi ca vocea ei să nu sune de parcă ar fi fost prinsă cu mâna în cutia de biscuiţi.

–Asta nu e tot ce îți arăta, lătră Mick. Beresford, mâine după-amiază, în biroul meu, la ora două. Vom lămuri chestiunea asta.

Beresford făcu o plecăciune.

–Desigur.

–Putem să o lămurim acum, anunță Fancy. Nu s-a întâmplat nimic nelalocul lui.

Atingerea buzelor lui abia dacă putea fi considerată un sărut.

–Spune-le lor asta, zise Mick și făcu semn cu capul.

Ea se răsuci pe călcâie.

Doamne sfinte! Cel puțin o jumătate de duzină de oameni erau pe terasă și se uitau la ei prin fereastră. Ea era destul de sigură că aceștia nu fuseseră acolo când intraseră ei în bibliotecă, dar ea fusese fermecată de cartea rară pe care o văzuse și nu mai observase nimic altceva.

Judecând după felul în care Beresford se poziționase ca ea să nu fie zărită, ei credeau, fără îndoială, că el profitase de ea și că ea îl lăsase. Era destul de rău că fusese surprinsă singură cu el, dar apropierea de el, felul în care își plecase capul...

Nu era nevoie de prea multă imaginație ca să te gândești la ce era mai rău, și aristocrația nu ducea lipsă de imaginație. Reputația ei era distrusă. Poziția ei, atâta cât reușise să o obțină, se sfărâma. Avea senzația teribilă că Beresford o pusese intenționat în această situație compromițătoare. El trebuie să fi știut că familia ei urma să afle despre asta, trebuie să fi știut unde avea să se ajungă.

Ea își dădu vag seama că el îi luase mâna și depusese un sărut pe ea.

–Pe mâine, domnișoară Trewlove!

–Lord Beresford.

În timp ce îl privea ieșind din încăpere, ea își dădu seama îngrozită că probabil tocmai își luase la revedere de la viitorul ei soț.

–Presupun că te-a atras cu Biblia ca să te prindă singură, zise Mick cu voce joasă, într-un amestec de înțelegere și dezamăgire.

Cum putea să nu fie dezamăgit când ea stricase lucrurile în mod irevocabil? Fancy era peste poate de umilită și de șocată – și recunoscătoare pentru întunericul din trăsură.

–A zis că sunt și alții care se plimbă prin bibliotecă. Că e un lucru frecvent. Ar fi trebuit să plec când am văzut că nu era nimeni acolo, dar era vorba despre Gutenberg. M-am gândit că nu avea ce rău

să fie dacă mă uitam un pic. Și apoi, dintr-odată, era așa aproape și vorbea despre căsătorie... Îmi pare rău. Știu că am fost nesăbuită și neatentă. Am stricat tot ce ați pregătit și pentru ce ați muncit voi toți atât de mult.

Asta doar dacă nu se căsătorea cu Beresford. Frații ei aveau să se asigure că el urma să facă lucrul onorabil față de ea. Ea avea să devină parte a aristocrației, dar nu în felul în care își dorise: ca urmare a unei mari iubiri.

– Scopul nostru era să te vedem fericită și bine îngrijită. Nu mă îndoiesc că poate să-ți ofere viața pe care mama o dorea pentru tine, dar te va face fericită?

Poate că, dacă nu l-ar compara constant cu Matthew, dacă ar putea să-l considere pe Matthew doar o pasiune de tinerețe... Drumurile lor nu aveau să se mai întâlnească niciodată. Nu avea să își amintească mereu cum o făcea el fericită, cum o consolase, cum o ajutase să creadă din nou în ea însăși. Ea avea să fie nevoită să-l uite și să uite tot ce împărtășiseră.

– Fiecare suntem răspunzători de propria fericire, nu-i așa, Mick?

Avea să o facă fericită să-și mulțumească membrii familiei, să se asigure că toate avantajele pe care i le oferiseră nu fuseseră irosite. Dacă nu se căsătorea cu Beresford, sezonul ei avea să se termine, laolaltă cu visurile lor pentru ea. Chiar și acum știa că avea să se bârfească pe seama moralității ei și pe seama adecvării ei ca soție. Își închipuia că multe matroane o considerau ca nefiind mai bună decât Lottie. Cu siguranță nu aveau să permită vreunuia dintre fiii lor să se căsătorească cu ea dacă îl respingea pe Beresford.

– Măcar te cunoaște suficient de bine cât să știe că nu reziști când vine vorba despre cărți.

Ea aproape zâmbi la acest adevăr și la ironia cuvintelor fratelui ei. Dragostea ei pentru cărți care o făcea să nu se căsătorească din dragoste. Deși, poate, cu timpul, între ei reușea să se nască afecțiune.

– Ai părut să te înțelegi bine cu el când a fost în vizită, zise Aslyn ușor, încurajator.

– Citește, ceea ce e un punct în favoarea sa. Mi-au plăcut conversațiile noastre.

Cu toate astea, nu se putea opri să nu se întrebe dacă el nu avea cumva o latură înșelătoare. Oare plănuise să fie surprinși? Avea nevoie de zestrea ei? Sau fusese la fel de șocat ca ea când Mick

intrase în cameră, la fel de îngrozit ca ea când își dăduse seama că avuseseră spectatori.

– Ce mai știi despre el?

– Vine dintr-o familie bună. Nu a fost asociat niciodată cu un scandal – până în seara asta. A fost întotdeauna o bună companie, politicos, plăcut.

– Aș putea să spun același lucru despre Dickens.

„Poate cu excepția părții cu politețea", se gândi ea. Îl atacase pe Matthew când devenise prima dată prea iubăreț. Cu toate astea, tânjise după atențiile lui, își dorise tot ce oferea el, ba chiar mai mult. Nu putea spune același lucru despre Beresford.

Cum naiba reușise să cucerească un conte când valsase cu el de trei ori și el o vizitase o singură dată? Pe ce se bazau sentimentele lui?

Restul călătoriei trecu în tăcere, ceea ce îi oferi suficient timp ca să reflecteze la viitorul ei și la ceea ce presupunea acesta. Și ce nu.

Nu avea să îl includă pe Matthew, nu avea să includă un domn care putea să-i facă pielea să o furnice cu doar o simplă privire, care putea să o facă să se aprindă de la o simplă atingere. Un bărbat care îi ocupa gândurile în aproape fiecare minut din fiecare oră. Un bărbat care nu o respinsese când aflase despre originile ei. Un bărbat care căutase să o consoleze și să o facă să simtă că nu avea nici o vină pentru lucruri care nu erau sub controlul ei.

Oare Beresford avea să fie dispus să o ia de soție, să o sărute dacă avea să afle adevărul cu privire la tatăl ei? El evident nu avea o problemă cu ilegitimitatea ei, ceea ce era un punct în favoarea lui. Poate că avea să treacă cu vederea acea scârboasă creatură care contribuise la procrearea ei. Sau poate era mai bine dacă nu îi spunea adevărul. Dar ce fel de căsnicie ar avea fără onestitate?

Când trăsura se opri, ea era mai mult decât pregătită să scape din interiorul sufocant. Mick o conduse până la ușă și puse blând o mână pe umărul ei.

– Ar trebui să fii acolo când vorbesc cu Beresford. Te va trata cu respect, altfel va avea de-a face cu mine.

Ea știa exact ce însemnau cuvintele lui: avea să îi ceară să o ia în căsătorie.

– Voi face ce trebuie făcut, Mick. Nu voi aduce rușinea asupra familiei.

– Niciodată nu am crezut asta, draga mea.

Ea se ridică pe vârfuri și îl sărută pe obraz.

– Pe mâine!

– Vino la birou câteva minute mai devreme, ca să fim instalați înainte să sosească el.

Ea încuviință din cap drept răspuns și intră în casă, se sprijini de ușă și se strădui să absoarbă tăcerea din prăvălie, dar mintea îi gonea și, pentru prima dată de când descuiase ușa și trecuse pragul clădirii goale în care urma să creeze un refugiu pentru iubitorii de cărți, locul i se păru singuratic. Matthew nu era aici, așteptând-o. Ea știa asta la fel de sigur cum știa și că, în ciuda faptului că lumea ei se destrăma, soarele avea să răsară din nou dimineață și oamenii aveau să își vadă de viață, de parcă viața ei nu ar fi luat o turnură importantă.

Știind că în seara asta nu se ținuseră ore, că domnul Tittlefitz nu l-ar fi lăsat cu cheia și responsabilitatea de a încuia, ea simți o mare dezamăgire. După ce se petrecuse între ei și având în vedere cât ajunsese el să însemne pentru ea, ar fi trebuit să-i dea o cheie ca să poată să vină și să plece când voia, ca să folosească oricând salonul de lectură, ca să o poată aștepta oricând dorea să o facă.

Deși, după ziua de mâine, ea se îndoia că avea să îl mai vadă. Ea avea să fie logodită, și, chiar dacă nu se întâmplase așa cum sperase – cu o perioadă de curtare și iubire –, cu siguranță, nu avea să fie lipsită de respect față de Beresford. Așa cum își înțelegea și responsabilitățile față de familie, recunoștea și responsabilitățile față de viitorul soț.

Nu avea să facă ceva care să determine societatea să se îndoiască de devotamentul ei față de ea.

Se desprinse de ușă, simțindu-se epuizată, și urcă scările spre apartamentul ei, se târî spre dormitor și se uită pe fereastră. Inima i se strânse așa tare, încât avu impresia că avea să-i cedeze. El era acolo. Stătea nemișcat, cu brațele ridicate, desfăcute, apăsându-și mâinile de o parte și de alta a sticlei.

Câte nopți șezuse aici citind și se uitase vizavi să-l vadă făcând același lucru? Câte nopți se uitase printre draperii și-l văzuse privind în zare? După seara asta, avea să fie nevoită să țină draperiile închise, ca să evite chinul de a-l vedea și de nu a-l putea avea. După ziua de mâine, el nu avea să o mai sărute sau atingă din nou. Nu avea să o mai țină, să o mângâie, să îi șoptească la ureche.

Ea nu avea să îl mai primească niciodată în patul ei.

El urma să devină doar un client care avea să intre câteodată în librăria ei, ca să cumpere o carte. Cât avea să dureze până când el avea să fi citit fiecare *penny dreadful* și nu urma să mai aibă motiv să se plimbe printre rafturi? Cât avea să mai dureze până când ea urma să fie căsătorită și nu avea să mai împărtășească din cunoștințele despre cărți cu el?

Pentru că nu conta că nu se întâmplase nimic între ea și Beresford. În lumea aristocrată, conta doar ce credeau oamenii. Percepția era totul.

Matthew nu putea fi viitorul ei, dar el merita un rămas-bun pe măsură. Încă o noapte de amintiri, și el poate că avea să se gândească apoi cu drag la momentele petrecute împreună.

Ce rău era să cedeze dorinței, nevoii ei pentru câteva ore? Pentru scurt timp, ea putea pretinde că incidentul din bibliotecă nu se întâmplase, că reputația ei nu era distrusă, că, la venirea dimineții, viața nu avea să îi fie dictată de regulile societății, ci de propria inimă.

Ca să evite să aducă rușine și umilință asupra familiei, ea avea să fie nevoită să renunțe la ce își dorea. Dar nu pentru câteva ore, nu până când mierla anunța începutul unei noi zile. Nu cât încă mai cânta ciocârlia.

Decizia fiind luată, ea se răsuci și ieși din nou, pașii ei bătând un ritm constant, răsunând mai tare pe măsură ce devenea tot mai sigură de decizia ei. Poate că în ziua următoare nu urma să mai aibă de ales, însă acum avea. Avea nevoie de Matthew cu aceeași urgență cu care avea nevoie de aer ca să trăiască. Ea nu avea să se gândească la senzația dulce-amăruie de a-l mai avea încă o dată, doar ca să-l piardă. Trebuia să se concentreze la clipa prezentă. Doar la prezent.

Înaintă în sus pe stradă. Dincolo de grajduri. După colț...

Și direct în brațele lui. Niciodată nu simțise că aparținea unui loc mai mult ca în îmbrățișarea lui, cu chipul lipit de materialul moale al cămășii lui, cu inima lui bătând sub obrazul ei.

– A trebuit să-mi trag cizmele, altfel aș fi ajuns mai repede la tine. Ce s-a întâmplat, Fancy? Ce este?

– Acum, nimic.

Nu va fi nimic încă multe ore, iar, când momentul nefast avea să vină, ea urma să fie nevoită să se descurce. Se lăsă ușor pe spate și-și trecu degetele prin părul lui, ținându-i chipul în palme.

– Sărută-mă, Matthew! Sărută-mă de parcă m-ai avea pentru prima dată. Sărută-mă de parcă mă vei avea pentru ultima oară.

– Fancy...

– Te rog. Am nevoie de pasiune și de foc. Am nevoie de tine. D...r de tine.

Gura lui coborî peste a ei, flămândă, lacomă. Da! Asta. Asta era ce voia, avea nevoie, îi trebuia. Din clipa în care buzele ei le întâlniră pe ale lui Matthew, scânteile se aprinseră, iar apoi, când gura îi fu posedată pe deplin, focul se răspândi în tot corpul ei, până în vârfurile picioarelor, ale degetelor de la mâini. Dogoarea era mistuitoare, superbă, ocupând tot în vreme ce limbile lor se dezmierdau și se duelau. De parcă ar fi fost o iederă cățărătoare, ea își împleti brațele în jurul gâtului lui, și strânsoarea ei deveni mai puternică, de parcă ar fi avut nevoie ca el să fie și mai aproape decât era.

Cu un mârâit jos, el își smulse gura de pe a ei, o ridică în brațe și începu să meargă spre reședința lui.

– Avem nevoie de intimitate pentru ce va urma.

– Mă duci într-o aventură, domnule Sommersby? întrebă ea fără suflare, trecându-și degetele peste fiecare centimetru din el la care ajungea.

El chicoti întunecat și încet.

– Asta intenționez, domnișoară Trewlove

– Așa tare îmi plac intențiile tale rele, șopti ...a înainte să-și treacă limba peste urechea lui, ronțăindu-i lobul.

El gemu și grăbi pasul, ducând-o ... ...ntru și trântind ușa în urma lor. Abia observând că salonul ... față mai că nu avea mobilă, ea se chinui să nu își închipuie cum l-ar fi mobilat pentru el, cum ar fi transformat spațiul rece într-un bârlog cald și primitor unde ea l-ar fi așteptat de fiecare dată când ar fi intrat pe ușă. La un moment dat, el avea să se însoare cu altcineva care urma să atârne tablouri pe perete și să se cuibărească alături de el pe canapea. Nu voia să se gândească la asta, la faptul că altcineva urma să împartă această intimitate cu el.

La etaj, el o duse în camera din care nu văzuse decât o parte. Era mobilată simplu, dar curată și ordonată, cu patul făcut – fără îndoială, opera doamnei Bennett. Oare femeia avea să își dea seama că în seara asta nu fusese singur, că împărțise cu altcineva patul, reședința, corpul? Până la urmă, avea să se alăture un alt pahar celui

care în acest moment se afla lângă lampa cu flacără mică de pe noptieră? Parfumul ei avea să umple camera și să se amestece cu al lui?

El o puse jos și îi captură încă o dată gura, de parcă îi aparținea doar lui și numai lui. Buzele îi erau umede și pline, și ea iubea felul în care se mișcau peste ale ei, rapid, dar tandru. Apoi el trasă o urmă pe obrazul ei, și gura lui veni să se oprească lângă urechea ei.

– M-a înnebunit gândul cu tine la bal, savurând compania altor bărbați.

Ea închise ochii strâns, nevrând să distrugă ultima lor seară împreună, nevrând ca el să știe că era ultima lor seară împreună.

– Nici măcar nu știu de ce m-am dus. Mă bântui și nu pot să mă gândesc decât că abia aștept să fiu din nou cu tine. Tu știi totul despre mine, și ce e bine, și ce e rău, și tot îmi cauți compania. Nu trebuie să mă prefac atunci când sunt cu tine.

Ea lăsă tot ce simțea să îi umple privirea, expresia, chipul.

– Doamne, Fancy, urăsc momentul când te duci la câte un bal. Stau aici și mă chinuiesc gândindu-mă că vei cunoaște pe cineva cu care vei prefera să petreci timpul. Că te va duce la picnicuri și cu barca...

Ea îi atinse buzele.

– Nimeni nu te va înlocui în sufletul meu.

Chiar când rostea aceste cuvinte, își dădea seama de adevărul lor absolut. Un bărbat ca el fusese visul ei. Un bărbat care să-i cucerească inima, sufletul, corpul, lăsându-le totuși în grija ei. Cu un geamăt profund, el îi luă din nou gura captivă, adâncind sărutul până când fu imposibil de spus unde se termina el și începea ea. Dogoarea o năpădi din nou, prin piele, mușchi și os. Senzațiile urcară la suprafață și dansară pe terminațiile ei nervoase, provocând mici scântei care explodau asemenea unor minuscule artificii.

Ea nu își putu reține un mieunat de supărare când el se desprinse de ea.

– Răbdare, dragostea mea, îi spuse el cu voce joasă care o făcu să se înfioare de dorință. Încet, el își trecu degetul peste linia unde mătasea întâlnea pielea, peste delușoarele sânilor ei. Sfârcurile ei se umflaseră ușor și împungeau țesătura. Te vreau așa cum ai fost și aseară, goală în fața mea.

Acele degete agile de pianist se descurcară repede să îi dea și ei, și lui hainele jos, dar el abia dacă avea ceva pe el – cămașă, pantaloni și cizme. Le dădu jos iute și le lăsă într-un morman pe jos.

– Eşti aşa frumoasă, rosti el răguşit.

Se întinse şi îi scoase pieptenii din sidef. De parcă le-ar fi apreciat valoarea, el îi puse cu grijă pe noptieră. Începu să îi scoată agrafele din păr. Ceea ce durase aproape o oră să fie strâns într-un loc el dezasamblă în mai puțin de un minut, iar șuvițele lungi și grele îi căzură în jurul umerilor și pe spate.

– Eşti la fel de frumoasă ca primele raze de soare peste mlaştini.

– Poezie?

– Doar adevărul.

El o ridică în brațe şi o duse la pat, unde o puse cu grijă, de parcă era un ornament din sticlă, realizat manual, și el trebuia să aibă grijă să nu se spargă. Ea îi luă mâna și îl trase jos spre ea.

– Fă-mă să zbor!

Mai sus ca un zmeu, ca un balon, ca o pasăre în zbor.

Capitolul 23

O înțepătură de vinovăţie în conştiința lui, pentru că el încă nu-i spusese adevărul despre identitatea sa, și, cu toate astea, nu putea să nege plăcerea absolută pe care i-o producea faptul că ea se gândea la el ca fiind pur şi simplu Matthew Sommersby. Un bărbat. Nu un conte, nu Rosemont.

Noaptea trecută, ea avusese nevoie de consolare. În seara asta, era aici pentru că avea nevoie de el.

Se gândi să îi spună adevărul, dar asta ar fi stricat momentul și nu voia să înceapă o explicaţie care avea să ducă la răcirea pasiunii ce ardea între ei. Mai târziu. El urma să îi spună mai târziu, când sângele nu avea să-i mai vuiască aşa în urechi, ca să poată gândi mai limpede, să nu îi mai fie distrasă atenția de acei sâni drăgălași care aveau parte de atenţia lui. Ea îl voia acum, fără titlu. Cu siguranţă urma să-l vrea şi cu el.

Îşi goli mintea de alte gânduri în afară de cele despre cum să-i facă plăcere, îşi plecă uşor capul şi începu să presare sărutări peste sânii ei, să îi frământe, să îi lingă şi să-i sugă.

Mâinile ei alergau peste muşchii încordați ai umerilor şi ai spatelui său, îndemnându-l să continue. Numele lui îi făcu stomacul

să se strângă și mădularul să se întărească, deși se gândea că nu ar putea deveni mai tare. Femeia asta avea o putere asupra lui pe care nici o alta nu o posedase. Ea putea să îl îngenuncheze fără ca el să obiecteze. Ar merge de bunăvoie după ea.

Își mută atenția asupra celuilalt sân și, când își puse gura în jurul sfârcului, ridică privirea să constate că ea îl studia, cu ochii căprui arzători și dogorind de pasiune. Doamne sfinte, aproape că își slobozi sămânța acolo. Nici o altă femeie nu se uitase vreodată la el de parcă s-ar fi gândit să îl devoreze și să savureze în totalitate momentul.

El își trecu buzele peste abdomenul ei, surprins când ea se mișcă, ridicându-se ușor și sprijinindu-se în coate.

El își înălță capul și afișă o expresie întrebătoare.

– Există ceva anume ce ai vrea să fac?

– Îmi place să te privesc, zise ea și își trecu piciorul peste al lui. Te îndrepți spre locul la care mă gândesc eu?

– Asta ai vrea?

– Foarte mult. Vreau să lingi fiecare centimetru.

– Spui cele mai deșănțate lucruri.

– Doar cu tine.

Ea se aplecă până când reuși să îl sărute. El puse tot ce era, tot ce simțea în acel sărut. Ea îl descompunea, fiecare fațetă a lui. Cam atât despre planurile lui de a nu mai permite inimii sale să se implice când venea vorba despre femei. Ea îl cucerise și îl stăpânea. Era al ei, complet, absolut.

Ea aproape îi spuse că îl iubea. Pentru că așa era. Începuse să bănuiască faptul că avea aceste sentimente minunate și înspăimântătoare față de el, dar acum știa totul cu absolută certitudine. Doar că ar fi fost nedrept să îi ofere aceste cuvinte când nu mai avea libertatea de a se lega de el după noaptea asta.

Deși își dădea seama cu uimitoare claritate că nu avusese niciodată libertatea asta. Nici în mahalale, față de un băiat care alerga desculț pe alei. Nici în zona mai elegantă, construită de fratele ei, nici față de acest om obișnuit, care savura romane *penny dreadful*, care o însoțea în aventuri și care își smulse gura de pe a ei, depuse sărutări pe fiecare sân și coborî mai mult, răsuflarea lui mișcând buclele dintre picioarele ei.

Ea își lăsa visul deoparte în favoarea celui al familiei ei. Și iat-o aici, unde nu ar trebui să fie, savurând noaptea și pe el pentru ultima oară. Nu putea să îl lase doar cu amintirea unei singure nopți împreună, o noapte în care el îi dăruise totul. Nu voia ca el să se îndoiască de faptul că el reprezentase pentru ea ceva special. Voia să îi întoarcă bucuriile pe care i le adusese.

Limba lui o dezmierda intim. Încă sprijinită pe coate, inspirând brusc și slobozind un geamăt, ea își lăsă capul pe spate. O altă dezmierdare, o răsucire, și ea își întoarse atenția spre el, doar ca să descopere că el o privea. Intens. De parcă fiecare dintre oftaturile ei era un catalizator al propriei plăceri.

– Atinge-ți sânii, zise el lângă pielea ei sensibilă.

Iar ea o făcu, își trecu degetele peste sfârcurile întărite, simțind plăcere când privirea lui se întunecă. El era prins între coapsele ei, și ea era aproape sigură că îl simțise încordându-se la acțiunile ei. Apucând-o cu palmele de fund, o ridică mai sus și începu să se înfrupte.

Ea își strânse picioarele în jurul lui, susținându-i privirea, îl ținu în loc în timp ce plăcerea creștea. O, minunatele, magnificele senzații. Cu el ea era tot ce sperase vreodată să fie, experimenta tot ce dorise vreodată să știe. Nu era doar partea fizică, deși, Dumnezeu să o ajute, s-ar fi mulțumit și numai cu asta. Era felul în care el o făcea să se simtă apreciată, prețuită, capabilă. În largul ei în propria piele. El o accepta pentru ce era. Cu el nu avea nevoie de un titlu. Era de ajuns să își administreze librăria și să-i învețe pe alții să citească. Cu el nu trebuia să își dea aere de eleganță sau să aleagă tacâmul potrivit pentru cine știe ce delicatesă avea pe farfurie. Cu el putea să-și desfacă picioarele și să-l lase să o posede.

Și ce minunat era! Se uită la el din cap până-n picioare, iar spatele gol, fundul și picioarele nu făceau decât să-i sporească plăcerea. Luă o mână de pe sânul ei și își afundă degetele în părul lui, lăsându-le să se învârtă pe creștetul lui. Voia să închidă ochii și doar să simtă, dar nu voia să renunțe la momentele în care îl privea, își dorea amintirile fiecărui aspect din noaptea lor de dragoste. Urma să păstreze aceste amintiri dulci-amare cât avea de trăit.

Apoi plăcerea se intensifică, deveni un vortex de senzații care se învârtejeau în jurul ei, încordându-i fiecare mușchi, prăbușind-o până când ea nu mai percepea altceva în afară de limba lui, care făcea minuni, de parcă mugurul ei era o caramea și el savura fiecare

dezmierdare. Cealaltă mână ajunse brusc tot în părul lui, ținându-l acolo în timp ce picioarele ei intensificau strânsoarea și coapsele îi tremurau.

– O, Doamne, o Doamne!

Climaxul o fulgeră, trecu prin ea, desprinzând-o de la pământ și făcând-o să se înalțe și să cadă în adâncimile privirii lui până când se pierdu și se regăsi.

Încet, provocator, fără să-și ia ochii de la ea, el urcă distanța scurtă spre ea și îi captură din nou gura. Ea simți gustul ei sărat pe limba lui, inhală aroma stătută de pe barba lui.

El se ridică, o cercetă cu grijă, și ea își încolăci picioarele mai strâns în jurul lui. Când el se înfipse adânc în ea, ea oftă cu satisfacția de a-l simți că o umplea din nou, complet, absolut. El nu se uită în altă parte. Ea nu putea. Voia să memoreze fiecare expresie care îi apărea pe chip. El se mișca în ea hotărât și viguros. Ea îl întâmpina și era a lui. Nimic nu avea să taie vreodată această legătură, nimic nu avea să o reducă. Ea bloca momentul acesta în timp și nimeni nu avea să i-l poată lua.

Niciodată nu avea să mai simtă o asemenea apropiere. Niciodată nu avea să se mai bucure de o asemenea intimitate. Inima ei era așa plină, încât avea impresia că urma să-i sară din piept. Îl iubea pe acest bărbat, cu tot ce avea, cu tot ce avea să fie ea vreodată.

În ochi îi apărură lacrimi.

– Te rănesc? întrebă el printre dinții strânși și cu răsuflarea grea și chinuită.

– Nu. Niciodată.

„Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc. Te voi iubi mereu."

În ea, senzațiile începură să crească...

Apoi pluti spre cer.

Cu un mormăit, el se mai înfipse de două ori, înainte să se prăbușească pe ea, brațele lui cuprinzând-o și el depunând un sărut pe curbura gâtului ei.

Ea nu cunoscuse o asemenea fericire – sau o asemenea tristețe, la gândul că nu urma să îl mai aibă niciodată.

El ar fi trebuit să se retragă, ar fi trebuit să-și verse sământa în altă parte. Dacă ar lăsa-o însărcinată, nu ar avea regrete, pentru că în seara asta ea avea să devină complet a lui și el a ei. Ea îl adusese în genunchi. Chiar dacă nu stătuse în picioare, ea tot reușise

să facă asta. Cu ea cuibărită lângă el și degetul lui dezmierdându-i coloana și trasând cercuri pe ea, el avea nevoie să îi spună cine era, dar nu acum. Nu când ea stătea satisfăcută în brațele sale. Voia să găsească o modalitate romantică de a-i da vestea.

Poate că avea să o ducă într-o călătorie cu balonul cu aer cald. Sus în ceruri, cu lumea la picioarele lor, el avea să îi dezvăluie adevărul și să îi promită că, atunci când aveau să fie din nou pe pământ, el urma să îi pună lumea la picioare. Orice își dorea ea urma să poată avea.

O iubea. Gândul de a se îndrăgosti din nou ar fi trebuit să-l îngrozească, ar fi trebuit să îl facă să se oprească. În schimb, el știa că nimic în viața lui nu se simțea așa potrivit. În ciuda rezistenței lui, a inimii sale împietrite, iubirea îl găsise. Această femeie remarcabilă spărsese barierele, îi distrusese sistemele de apărare și îl cucerise.

Fiecare cuvânt pe care ea îl rostea venea din suflet. Nu cunoscuse pe nimeni așa deschis și onest. Nu doar cuvintele, ci și corpul ei. El nu cunoscuse niciodată toate aspectele unei femei atât de bine cum le cunoscuse cu ea. Această femeie din brațele ei nu ținea nimic ascuns, nu reținea nimic. Nu putea decât spera că ea avea să înțeleagă de ce păstrase o parte din viața lui ascunsă de ea.

La început, o făcuse pentru că voise să scape de societate. Dar, când începuse să o cunoască, timpul potrivit nu sosise niciodată. Dar acum va trebui să sosească.

Își lăsă mâna să alunece pe spatele ei și o apucă de fund.

– Deja te vreau din nou. Mâna cealaltă se alătură primeia și o apucă de șolduri, ridicând-o pe el, făcând-o să-l încalece. Apoi îi luă chipul în mâini. Cred că te voi vrea întotdeauna din nou.

Ea îi trasă maxilarul, buzele, nasul, fruntea cu degetele cu atâta deliberare, că avea impresia că se străduia să memoreze fiecare linie, gropiță, curbură sau scobitură.

– Iar eu te voi vrea mereu.

El își coborî gura peste a ei, iar ea luă ceea ce el acum era sigur că poseda. Înțelegea că el nu avea să mai găsească o asemenea satisfacție alături de o altă femeie. Nu că ar fi contat. Intenționa să nu mai aibă niciodată o alta. Începând cu această noapte, ea era singura care avea să se afle în patul lui, singura pe care avea să o iubească și să o dezmierde vreodată.

Când ea se ridică după sărut, el fu surprins să vadă că avea o expresie de jenă pe față.

– Ce s-a întâmplat?

Ea își linse buzele.

– Vreau să fiu desfrânată.

– Nu crezi că faptul că ești aici e un lucru desfrânat?

– Mai desfrânat. Mai știi ce am vorbit atunci, la plimbarea cu barca?

El își închise ochii.

– Doamne!

– Vreau să sărut fiecare centimetru din tine.

El deschise ochii și-și desfăcu brațele.

– Cine sunt eu să îți refuz o cerere așa simplă?

Râsul ei pluti în jurul lui, iar el ar fi vrut să înregistreze sunetul și să-l pună într-o cutie muzicală, ca să îl asculte oricând voia.

Ea își apăsă buzele de fruntea lui, și fu rândul lui să râdă.

– Nu trebuie să fie *ad litteram* fiecare centimetru.

Ea îi susținu privirea și se uită sever la el.

– Șșștt. Număr sărutările din care ești compus. Așa că o să fie chiar fiecare centimetru.

Și se părea că, într-adevăr, era vorba despre fiecare centimetru. Fața, gâtul, brațele, pieptul. Ba chiar ajunse la degetele de la picioare. Apoi în sus pe gambe, genunchi, coapse. Nu știuse niciodată că interiorul coapselor sale era așa sensibil – un sărut aici, o mușcătură dincolo, și respirația lui deveni sacadată.

Apoi ea se opri și-i studie mădularul umflat. Trebuia să știe că o dorea foarte tare. Al naibii, aproape că se ruga să fie atins de ea. El se întinse după ea.

– Încalecă-mă!

Ea se retrase și scutură din cap.

– N-am terminat încă.

El se sprijini pe coate și așteptă cu nervii încordați și cu mușchii tremurând de dorință. Ea se aplecă, își țuguie buzele și suflă peste întreaga lungime a mădularului său. El gemu de anticipație. Apoi ea îi oferi cel mai senzual și obraznic zâmbet, cu ochii întunecați și înflăcărați.

Când buzele ei atinseră vârful mădularului, el aproape că explodă.

– Doamne sfinte!

Limba ei trasă cercuri pe pielea extraordinar de sensibilă. Când ea își închise gura în jurul lui, el își lăsă capul pe pernă, pierdut

în senzații. Ea își luă timp, chinuindu-l, de parcă s-ar fi născut să facă asta. El își trecu degetele prin părul ei, pentru că simțea nevoia să o atingă, avea nevoie de mai mult decât doar să o simtă proptită între picioarele lui.

Ea se ținea de fiecare promisiune destrăbălată cu care îl tachinase. N-ar fi trebuit să fie surprins. Din nou, cu ea era vorba doar despre onestitate. Ea nu spunea ceva ce nu credea. Cu ea știa întotdeauna unde se afla.

Gura ei era fierbinte, umedă și pricepută. El știa că fusese virgină când o posedase noaptea trecută, simțise cum corpul ei cedase în fața lui, dar acum îl satisfăcea asemenea celei mai bine plătite curtezane. Nu, mai bine chiar. Nu o făcea pentru bani. O făcea pentru că voia să o facă. Ea era aici acum pentru că el însemna ceva pentru ea. Nu rostise cuvintele, nu-i spusese că-l iubea, dar cum i-ar fi putut oferi atât de multe dacă nu l-ar fi iubit?

El se ridică din nou și privi cum gura ei aluneca pe toată lungimea mădularului său.

– Mai am puțin și explodez, Fancy. Încalecă-mă acum! Vreau mădularul meu în sanctuarul tău dulce.

El o susținu, o ridică și o ajută să se lase în jos, cuprinzându-l complet. Îi luă gura într-o sărutare și se gustă pe limba ei. Așezat în fund, cu o mână peste fundul ei și cealaltă pe spate, el o ghidă în timp ce ea îl călărea tare și iute, mâinile ei mângâindu-i umerii, spatele, de parcă nu s-ar fi săturat de el.

Oftaturile și scâncetele ei îi amplificau plăcerea.

– Asta e, draga mea. Haide, dă-ți drumul pentru mine!

– E atât de bine.

Ea își îngropă fața în gâtul lui. El o strânse în brațe. Ea se cutremură, tremură și strigă, iar mușchii din interiorul ei se contractară...

El se agăță de ea în timp ce cataclismul îl cutremură până în străfunduri. Se lăsă să cadă la loc pe pat și o trase cu el. Letargic, slăbit, găsi totuși puterea să o țină lângă el. El îi aparținea acum, inimă, trup și suflet. El avea să fie pentru totdeauna al ei.

Când zorile începură să lumineze grajdurile, Fancy se trezi, îndurerată, înțepenită, dar simțindu-se totodată minunat. Ea îl mai avusese de două ori înainte să adoarmă, în cele din urmă.

Matthew era pe o parte, cu fața la ea, cu mâna pe șoldul ei. Era așa frumos, pierdut în vise, în timp ce noaptea începea să se retragă, dezvăluindu-l privirii ei.

Tristețea începea să o cuprindă, pentru că nu avea să se mai trezească niciodată în brațele lui, în patul lui, cu parfumul lui în jurul ei. Niciodată nu urma să îi mai vadă genele negre și lungi odihnindu-se pe pomeții înalți. Niciodată nu avea să-i mai vadă părul ciufulit sau barba nerasă.

Era tentată să îl trezească, să îl roage să se bărbierească, ca să aibă și amintirea dimineților lui. Să îl privească în tihnă cum se spală și se îmbracă. Deși ea se gândea că amintirea favorită avea să fie cea cu el dezbrăcându-se. Și dezbrăcând-o pe ea.

Ea nu avea regrete în privința unirii lor. Bărbații o făceau tot timpul: posedau femei și le părăseau. De ce nu putea și o femeie să facă la fel?

Dar nu era același lucru. Deja simțea o durere în suflet din pricina golului care urma să o consume după ce avea să plece de aici. Gândul de a-l părăsi o durea teribil. O sufoca, îi făcea gâtul să se strângă și lacrimile să i se adune în ochi. Iubirea trebuia să te întărească, și cu toate astea se simțea așa slabă. Nu voia să-l părăsească niciodată. Voia să stea aici până când încărunțea. Voia să sărute din nou fiecare centimetru din el... iar și iar, și iar. Voia ca el să sărute fiecare centimetru din ea. Voia să-l simtă mișcându-se în ea, puternic și hotărât. Voia ce nu putea avea.

Doar din pricina unei dorințe prostești de a vedea o carte rară și prețioasă. Pentru că, pentru foarte scurtă vreme, un alt bărbat își atinsese gura de a ei, deși asta nu însemnase nimic. Dar, cu toate astea, avea să-i schimbe cursul vieții. Urma să o ia de lângă Matthew.

Să renunțe la el avea să fie cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată.

El singur deținea inima ei și îi putea face corpul să cânte. El era o descoperire rară. La fel precum cărțile pe care le iubea mai mult decât orice, el îi oferise o privire unică spre ceva ce nu trebuia luat drept firesc. Era mai mult decât iubire. Era o legătură profundă, de suflet, care făcea ca totul să fie bine și bun.

Auzind scârțâitul roților unei căruțe, ea închise ochii strâns. Lumea reală avea să înceapă curând să se miște și să invadeze lumea fanteziei, făcând-o să dispară până nu mai rămânea decât realitatea. Ea nu putea să se agațe de asta pentru totdeauna.

Trebuia să se desprindă.

Cu grijă, începu să se dea jos din pat. El o apucă de șold.

– Mmm, murmură el, deschizând ochii ușor și uitându-se la ea. Unde pleci?

– Trebuie să plec înainte să înceapă să circule lumea. Ea se apleacă și-l sărută pe frunte. Nu pot fi văzută plecând din reședința unui burlac, în zori.

– Mai stai un pic, zise el cu un zâmbet pervers. O să merite.

Era sigură că da, dar asta făcea plecatul și mai dificil.

– Nu pot.

Cu mare greutate, Matthew îi dădu drumul, se rostogoli pe spate și se ridică ușor, punându-și mâinile sub cap și privind cum ea începea să-și adune hainele. El voia să o privească făcând asta în fiecare dimineață, pentru tot restul vieții sale. O iubea, din străfundul sufletului.

– Nu deschide librăria astăzi. Hai să facem ceva împreună! Mergem cu trenul la Brighton. Nu, mai bine zburăm cu un balon cu aer cald.

„Vreau să-ți spun cine sunt. Vreau să-ți cer să te căsătorești cu mine. Poți avea visul de a te căsători din dragoste. Familia ta își va împlini visul de a te vedea parte a aristocrației."

Ea se îndreptă și se sprijini cu mâna de unul dintre stâlpii patului și stătu acolo goală, în toată splendoarea ei. El îi voia sânii înapoi în gura lui, picioarele în jurul taliei.

– Nu pot.

– Atunci, o să cumpăr toate cărțile din prăvălie, și nu vei mai avea ce să vinzi și nici motiv să deschizi pentru clienți.

Ea pufni în râs, dar zâmbetul ei nu era la fel de luminos pe cât se așteptase el când rostise cuvintele.

– Nu poți să-ți permiți asta.

– Ba pot. Ea se uită la el, clipind ușor. El se dădu jos din pat și ajunse din doi pași la ea, apucându-i chipul în palme. Petrece ziua cu mine, Fancy!

În ochii ei se adunară lacrimi când își puse mâinile peste ale lui, își împleti degetele cu ale lui și le duse la buze, depunând un sărut pe ele.

– Nu-mi doresc nimic mai mult.

În timp ce respirația ei caldă îi atingea pielea, afecțiunea pentru ea se intensifică. Aveau ziua asta și toate zilele care vor urma.

– Dar nu ar fi drept.

Ea își ridică privirea, și el își dădu seama că lacrimile ei nu erau produse de dorința lui fierbinte de a o avea cu el, ci de altceva, ceva care îi provoca tristețe, o strivea, și el fu deodată cuprins de teamă.

– Am făcut ceva prostesc aseară.

– Regreți că ai venit aici?

Ea scutură iute din cap, dădu drumul strânsorii degetelor lui care îi provoca durere și îi luă bărbia în palmă.

– Niciodată. Momentele pe care le-am petrecut cu tine au fost cele mai frumoase, cu adevărat minunate din viața mea. Nu le voi uita niciodată. Nu te voi uita niciodată.

Cuvintele ei nu aveau nici un sens. Era de parcă își lua rămas-bun, de parcă voia să încheie lucrurile când ele de-abia începuseră cu adevărat.

– Ce vrei să-mi spui, Fancy?

– O, Doamne, Matthew, e așa greu.

Pe obraji i se rostogoleau lacrimi, și el avu nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu le adune cu degetele.

Ceva era teribil de greșit.

– Spune direct. Întotdeauna am vorbit cinstit unul cu celălalt.

Ea își linse buzele și încuviință din cap.

– Seara trecută la bal, am fost surprinsă într-o situație compromițătoare cu Lord Beresford.

Dintr-odată, el avu impresia că avea un ocean în cap, urletul din capul lui înecând orice alt gând.

– Beresford?

– Ți-am spus că a venit să mă viziteze. E un conte...

– Știu cine e.

El îi dădu drumul și făcu un pas în spate, furia radiind din el, trădarea tăind în carne vie. El crezuse că ea era diferită, dar era exact ca Elise, exact ca Sylvie, ca mama lui. Voia un titlu și era dispusă să facă orice ca să-l obțină. El aproape că-i oferise femeiuștii intrigante titlul său.

– Mick se întâlnește cu Beresford în după-amiaza asta, zise ea și îi întinse mâna implorator. Nu am de ales decât să mă căsătoresc cu el.

Ca să obţină afurisitul de titlu. El slobozi o înjurătură în barbă şi se întoarse cu spatele la ea. Urma să îşi aibă lordul. Dacă măcar ar fi aşteptat...

Ce prost fusese să creadă că ea îl preţuia mai mult decât preţuia un titlu. Asta era tot ce voia de la un bărbat. Pentru Dumnezeu, îl atrăsese pe Beresford într-o capcană, apoi venise în patul lui Matthew.

– Ieşi!

– Matthew, nu a fost intenţia mea să te rănesc. Voiam doar o ultimă noapte cu tine. Eşti special pentru mine.

El se răsuci spre ea.

– Cineva atât de special, că te-ai pus într-o poziţie compromiţătoare ca să poţi prinde un afurisit de lord?

Ea se uită şocată la el, de parcă ar fi lovit-o.

– Dar tu crezi că am vrut să fiu descoperită într-o situaţie compromiţătoare?

– Asta fac femeile. Atrag bărbaţii şi pe urmă plasează capcana. Mama, sora, soţia mea. Toate şi-au obţinut soţii prin înşelăciune. De ce ai fi tu altfel, mai ales după ce toată viaţa ţi s-a inoculat să te pregăteşti pentru rolul ăsta?

– Nu asta am vrut. Cum poţi să crezi că...

– Pentru că ştiu că şi cele mai nevinovate femei pot fi înşelătoare, ca să obţină ceea ce vor. Dar tu m-ai prostit şi m-ai făcut să cred că eşti diferită. M-ai cucerit cu inima şi cu sufletul. Sunt complet îndrăgostit. Nu voiam să deschizi librăria pentru că voiam să te duc undeva ca să te cer de soţie.

Ea căzu în genunchi, cu un oftat şocat.

– Nu.

– Ăsta ar fi fost răspunsul tău, pentru că voiai un titlu mai mult decât mă voiai pe mine?

Mai căzură şi alte lacrimi. Ea tremura. El voia să o ia în braţe şi să o consoleze. Ce prost era!

– Matthew, te iubesc, dar trebuie să înţelegi că nu mă pot căsători cu tine. Să mă căsătoresc cu Beresford înseamnă un vis îndeplinit pentru familia mea. Chiar vrei să te căsătoreşti cu o femeie compromisă, o femeie care a fost surprinsă singură cu alt bărbat? Chiar dacă noi doi nu eram căsătoriţi în acel moment, tot m-ar urmări – şi pe tine. Dacă partenerii tăi de afaceri, oricine ar fi, află despre acest lucru, cum s-ar reflecta asta asupra ta?

Cuvintele ei erau ca un buzdugan în pieptul lui. Nu voise niciodată ceva mai mult decât își dorise inima ei. El știa că nu avea să mai iubească niciodată așa cum o iubea pe ea. Dar încă o dată judecase greșit onoarea unei femei.

Trecu pe lângă ea fără să o atingă.

– Pleacă naibii de aici!

Nu așteptă să o vadă plecând, ci se duse la parter ca să se pregătească să plece și el naibii de aici. Era mai mult decât pregătit să se întoarcă la reședința lui din Mayfair și să o lase pe domnișoara Fancy Trewlove – și propria lui inimă – în urmă.

Capitolul 24

Cu desuurile la subraț, șnururile de la rochie desfăcute și cu lacrimile șiroindu-i pe obraz, Fancy alergă spre prăvălia ei, fără să-i pese dacă o vedea cineva. Inima ei se frângea. Găsise iubirea pe care o visase dintotdeauna doar ca să o piardă din pricina unei erori de judecată. Iar Matthew dădea vina pe ea, credea că-l atrăsese pe Beresford în capcană.

Cum putea să creadă asta despre ea? După tot ce trăiseră împreună, după toate confidențele, cum putea să creadă ce era mai rău despre ea?

Când el ieșise din cameră, mândria ei afurisită o oprise să fugă după el. Ea nu trebuia să fie nevoită să se justifice. El ar fi trebuit să știe că ea era cea înșelată.

Nu conta ce credea el, pentru că nu schimba adevărul. Chiar dacă el o voia, ea nu putea să aducă rușine asupra familiei ei și să-l refuze pe Beresford. Reputația ei era în pragul ruinei, și doar căsătoria cu un conte ar face-o acceptată în societate.

Când ajunse în apartamentul ei, se trânti pe canapea. Dickens sări și i se așeză în poală. Ea își trecu mâna prin blana lui și se uită la fotografiile familiei ei de pe șemineu. Dacă ea nu voia în societate? Dacă ea îl voia pe Matthew?

Nu se certase niciodată cu cineva până atunci, dar oamenii se certau mereu și depășeau momentele. Dacă îi spunea

ce se întâmplase la bal, el avea să o creadă? Oare inima ei ar suporta lovitura dacă nu ar face-o?

El avusese de gând să se însoare cu ea.

În fața furiei lui față de ce el evident considera o trădare, ea abia reușise să absoarbă cuvintele pe care i le aruncase. Nu era exact cererea în căsătorie la care visase, dar cuvintele lui reverberau prin ea. El o iubea. O, nu folosise acel cuvânt anume, dar admisese că îl cucerise. Și că o voia ca soție.

Dickens șuieră, și ea își dădu seama că îl strângea prea tare, de parcă ar fi fost Matthew. Îi dădu drumul, și el fugi, lăsându-i brațele goale, la fel de goale cum ar fi viața ei fără Matthew. Cum Dumnezeu avea să împace ce dorea ea cu ce era mai bine pentru toată lumea? În ce moment își pusese dorințele și nevoile înaintea celorlalți?

Se uită la ceasul de pe șemineu și văzu că mai era o oră până când trebuia să deschidă librăria. Lumea se prăbușea în jurul ei, dar ea nu putea lăsa ca iubita ei prăvălie să se prăbușească și ea. Își pregăti o baie și, când se afundă în apa caldă, nu putu să se gândească decât la mâinile blânde ale lui Matthew când îndepărtase murdăria închipuită de pe ea. Când lacrimile începură să curgă din nou, ea își îngropă fața în palme. Tot ce făcea, orice vedea îi amintea de el. El o făcea să râdă, să se simtă specială, să tânjească după pasiune. El o apărase împotriva lui Dibble și avea să îl trimită pe individ la pușcărie. Împărtășiseră momente vesele și triste. El fusese stânca ei.

Își șterse lacrimile cu mâinile ude. Cum putea pieptul să o doară așa tare, de parcă inima îi era smulsă din el?

Avea să găsească măcar o urmă de consolare la Beresford? Avea el să o facă să râdă? Avea ea să învețe în timp să îl iubească? Matthew cu siguranță nu părea să-l placă pe conte. Ea scutură din cap. Nu avea nici un sens. El probabil se referise la faptul că știa despre conte, nu că îl cunoștea personal. Ea îi amintise că venise să o viziteze, și lui nu-i plăcuse deloc asta. Matthew fusese gelos. Dar apoi, dacă el ar fi fost surprins într-o situație compromițătoare cu o altă femeie, și ea ar fi fost geloasă. Deși cu siguranță nu ar fi presupus imediat că el era cel care inițiase situația. O rănise profund că el avea o părere așa proastă despre ea. Dar apoi își aminti că soția lui fusese o prefăcută. Sora și mama lui la fel, se părea. Nu era de mirare că o considerase la fel când se cunoscuseră, dar

nu îi dovedise contrariul? Fusese atât de rănit la gândul de a o pierde, încât nu reuşise să gândească limpede?

Mintea ei era o ceaţă de confuzie, întrebări, furie, durere. Avea nevoie de timp ca să lămurească totul, dar minutele treceau.

Cu puţin înainte de ora două, cu capul sus, ea se îndreptă spre biroul lui Mick. El stătea în faţa biroului cu braţele încrucişate, cu Aslyn alături. De partea cealaltă a biroului se aflau Aiden, Selena şi Lavinia. În partea opusă stăteau Thornley şi Gillie. Beast se sprijinea de un raft cu cărţi. El iubea cărţile aproape la fel de mult ca ea.

Evident, Mick informase pe toată lumea despre incidentul nefericit, şi toţi se adunaseră să o susţină.

Mick îşi drese glasul şi oftă profund.

– Seara trecută am omis să te întreb ce s-a întâmplat. Ai vrea să ne spui?

Ea ridică din umeri.

– Mi-a spus că în bibliotecă erau nişte cărţi rare şi s-a oferit să mi le arate. A zis că vor fi şi alţi oameni acolo, dar nu era nimeni. Ştiu că ar fi trebuit să plec chiar atunci. Ea se uită spre toţi. Îmi pare rău că nu am făcut-o.

– Când am intrat, am avut impresia că vă îmbrăţişaţi...

– M-a ţinut, da. Voia să mă sărute, dar eu l-am respins. Dar ştiu că, judecând după felul în care stătea, aplecat peste mine, pentru cei din grădină părea că făcea fix asta. Şi asta vor crede şi oamenii. Indiferent de ce s-a întâmplat, rămâne adevărat că am fost singură cu el. Şi, din cauza asta, dacă nu îl accept drept soţ, voi fi distrusă.

– Vrei să te căsătoreşti cu el?

O, Doamne, asta era foarte greu.

– Voi toţi aţi muncit foarte mult ca să mă aduceţi până aici. Voi face ceea ce trebuie.

În tăcerea din încăpere, el o studie preţ de un minut întreg.

– Nu asta te-am întrebat, draga mea. *Vrei* să te căsătoreşti cu el?

– Nu m-am gândit la nimic altceva toată dimineaţa. M-am luptat cu asta. Aproape că mi-am sufocat pisica, aşa tare am strâns-o în braţe.

Ea se gândi că un pic de umor ar putea ajuta, dar nu era aşa. Era o chestiune serioasă, şi ea trebuia să o ia în serios. Erau în joc viitorul ei, viaţa ei.

– Nu vreau să vă dezamăgesc pe voi sau pe mama, dar asta o să fac. Nu mă pot căsători cu el. Aş fi nefericită dacă aş face-o.

El îşi desfăcu braţele şi se desprinse de birou, venind spre ea. O luă în braţe şi-şi puse bărbia pe creştetul ei.

– Nu o să ne dezamăgeşti. Voiam doar să ştim dacă trebuie să-l bumbăcim, în caz că voiai să te căsătoreşti cu el şi el nu accepta să facă ce se cade.

Lacrimi nevărsate i se adunară în gât, şi ea îl strânse tare în braţe.

– Nu cred că pumnii vor fi necesari. Mă descurc cu el.

El îi ridică bărbia cu un deget şi îi oferi un zâmbet cald.

– Ştim că poţi.

Alte lacrimi ameninţară să se verse. Ea avea să se transforme într-o idioată plângăcioasă înainte să apară Beresford.

– O să fiu o femeie de scandal. Societatea nu mă va vrea.

– Asta înseamnă că eşti una de-a noastră, nu-i aşa? comentă Aiden.

Ea se uită pe lângă Mick, spre fratele ei care rânjea.

– Întotdeauna am fost una de-a voastră.

– Aşa este, zise şi îi făcu cu ochiul.

Se auzi o bătaie în uşă, şi inima ei tresăltă, iar stomacul i se strânse. Mick depuse un sărut rapid pe creştetul ei.

– Oferă-i lui Beresford ce răspuns vrei, Fancy. Noi stăm în spatele tău.

Nu, se gândi ea, ei stăteau alături de ea. Întotdeauna o făcuseră.

Mick se duse înapoi la birou, se sprijini de el şi îşi încrucişă din nou mâinile.

– Da?

Domnul Tittlefitz băgă capul înăuntru.

– Lord Beresford e aici şi doreşte o audienţă.

– Trimite-l înăuntru, porunci Mick.

Fancy trase aer în piept şovăitor şi se întoarse să-l înfrunte pe Beresford, care intra, întrebându-se de ce nu observase până atunci cât de arogant şi de îngâmfat părea. Domnul Tittlefitz închise uşa. Ea era aproape sigură că lordul tresărise uşor la sunetul uşii care se închidea. Îi aruncă o privire agitată, şi ea bănuia că nu se aşteptase să dea peste o armată de membri ai familiei Trewlove. Îi oferi o plecăciune superficială.

– Domnişoară Trewlove.

- Lord Beresford.

El se uită dincolo de ea și făcu un pas ca să o ocolească.

Atunci, ea știu că decizia ei era cea corectă. Se postă în fața lui.

- Întâlnirea dumneavoastră e cu mine, milord.

El clipi și se uită pe fereastră, în tavan, în podea și din nou la ea.

- Nu așa se fac lucrurile, domnișoară Trewlove.

- Veți găsi, milord, că suntem o familie care arareori face lucrurile așa cum se fac. Eu sunt însă curioasă. Ce coincidență că au fost atâția oameni care să ne vadă singuri în bibliotecă, nu?

Contele își drese glasul.

- E posibil să îi fi amintit lui Whitley în treacăt că voiam să vă arăt exemplarul rar din Biblie.

- Știți care este zestrea mea?

- Da. O găsesc foarte satisfăcătoare.

- Păi, sigur că da, mârâi Aiden.

Ea îi aruncă fratelui ei o privire aspră, și el își ceru scuze pe tăcute. Ea își întoarse atenția spre Lord Beresford.

- Într-o situație ca a noastră, milord, clopotele de căsătorie se aud destul de repede.

El dădu să se lase în jos. Cum putea să-l umilească refuzându-l când era deja cu genunchiul pe podea.

- Nu.

El se opri la jumătatea distanței și se uită în sus la ea.

- Poftim?

- Vă rog să vă ridicați, Lord Beresford.

El făcu așa cum îi ceruse, fără să-și ia ochii de la ea. Ea trase aer în piept și apoi răsuflă încet.

- Îmi pare rău, Lord Beresford, dar nu mă pot căsători cu dumneavoastră.

Lord Beresford rămase literalmente cu gura căscată.

- Dacă nu îmi acceptați oferta, nu veți mai fi primită în rândurile aristocrației. Veți fi distrusă.

- Sunt conștientă de asta.

- Eram dispus să trec cu vederea circumstanțele nașterii dumneavoastră, dar acum îmi cereți să trec peste un scandal pe care refuzul dumneavoastră îl va crea. Veți fi subiect de bârfe.

- Mai bine subiect de bârfe decât o soție cu regrete.

- Dacă mă refuzați acum, nu vă voi mai vizita. Nici un alt lord nu o va mai face.

-Atunci, Lord Beresford, trebuie să spun că sunt foarte mulțumită de hotărârea mea.

-Trebuie să vă căsătoriți cu mine!

-Ți-a dat răspunsul, spuse Beast. Acum, dispari!

Cu o bufnitură, o privire furioasă și buza inferioară tremurând, Lord Beresford se năpusti afară din cameră, trântind ușa în urma lui.

-Ar fi trebuit să-ți iau averea dacă te măritai cu el, spuse Finn. Ce dobitoc...

Cu un zâmbet blând și un mare sentiment de ușurare, ea se întoarse către ei.

-Mulțumesc pentru... mă rog, pentru tot. Pentru iubirea, sprijinul, înțelegerea pe care mi le arătați. Vă iubesc pe toți atât de mult!

-Și acum, Fancy? întrebă Gillie.

-În toți acești ani, în timp ce m-ați călăuzit, nu m-ați întrebat niciodată care era visul meu.

-Și care e visul ăsta, draga mea? întrebă Mick.

Ea îi aruncă un zâmbet care îi provocă dureri în maxilar.

-Visul meu e să mă mărit cu un bărbat pe care îl iubesc și care mă iubește. Și am să-mi împlinesc visul ăsta.

Trecând strada, se simțea liberă, eliberată, entuziasmată de viitor, abia așteptând să se împace cu Matthew, să-i spună că îl iubea și că voia să fie soția lui. Gata cu aristocrația!

Mai târziu, avea să meargă să-i spună mamei despre decizia pe care o luase, avea să-i ceară lui Matthew să o însoțească. Voia ca ei să se cunoască. Era relativ sigură că, odată ce mama ei vedea cum cucerise inima lui Fancy, nu numai că avea să înțeleagă decizia fiicei sale, ci avea să o și aplaude. Mama ei fusese cu un bărbat pe care îl iubise și cu unul pe care nu-l iubise. Înțelesese, așadar, atât recompensele, cât și ororile.

Trecu pe lângă magazin și crescu ritmul pașilor până ajunse la reședința lui Matthew. Zâmbind, inspiră adânc și ridică mânerul ciocănelului, satisfăcută când acesta căzu la loc cu zgomot. Doamna Bennett ar trebui să fi terminat cu toate treburile, ca să n-o vadă pe Fancy aruncându-se în brațele lui Matthew când acesta avea să deschidă ușa.

Numai că n-o făcu.

Mai bătu de trei ori. Aşteptă. Strânse pumnul și bătu din nou. Nimic. Alunecând spre fereastră, ridică o mână la ochi şi privi pe geam. Ştia că nu exista mobilier în salonul din faţă. Putea vedea o porțiune a holului spre camera alăturată, dar nu vedea nici o mobilă. Cu siguranţă, de vină era unghiul.

Mai bătu o dată, apoi încercă ușa. Încuiată. Un fior de neliniște o străbătu. Împachetase şi se mutase? Alungă acel gând absurd. Fără îndoială, avea o întâlnire cu omul său de afaceri. Menţinerea veniturilor îi solicitase, probabil, atenţia. Avea să se întoarcă în scurt timp. Avea să vină din nou, mai târziu, să i se alăture la cină, în sala de mese a hotelului.

Pașii ei erau mai înceți când se întoarse la prăvălie.

Marianne o salută cu un zâmbet larg.

– Întâlnirea cu fratele tău a decurs bine?

Nu-i spusese vânzătoarei detaliile. Circulau, probabil, destule zvonuri prin clasa superioară. Nu era niciun motiv să le răspândească și în alte părți.

– A decurs perfect. Cum a mers afacerea cât am lipsit?

– Am avut câțiva clienți care au cumpărat cinci cărți.

– Presupun că printre ei nu era și domnul Sommersby.

– Nu, domnişoară. Îl așteptați?

Ea clătină din cap.

– Nu. Voi fi în birou, să mă ocup de niște probleme.

După ce se așeză pe scaunul din spatele biroului, începu să lucreze la reasamblarea cărții pe care i-o adusese Timmy Tubbins. O ajuta să nu se întrebe când avea să se întoarcă Matthew, deşi asta nu putea să o împiedice să aibă diferite conversaţii în minte. De unde să înceapă, ce să explice, ce să omită. Cum să facă să se împace.

La cinci şi jumătate, se auzi cineva sunând la uşă. După liniştea după-amiezii, inima ei începu să bată cu o nervozitate amestecată cu un fir de bucurie. Ar putea fi Matthew? Oare își petrecuse ziua analizând întâlnirea lor din acea dimineaţă, analizând fiecare cuvânt spus, străduindu-se să priceapă cum de mersese totul atât de greşit și ce era acum de făcut pentru a repara situaţia? Nu era sigură că știa exact ce să spună, cum să-l întâmpine, dar era încrezătoare că totul avea să se aranjeze. Iubirea putea avea mare putere.

Dar, când coborî în prăvălie, îl văzu la tejghea pe domnul Tittlefitz, stând de vorbă cu Marianne.

– Bună ziua, domnule Tittlefitz. Săriră amândoi de parcă fuseseră prinși făcând ceva ce nu se cădea. Știa foarte bine cum era.

– Domnișoară Trewlove, tocmai o întrebam pe Marianne dacă ar vrea să vină cu mine la un spectacol în seara asta.

Fancy nu se putu împiedica să simtă o tresăltare în piept. Știa bine că cei doi se potriveau. Ridică dintr-o sprânceană și se uită la vânzătoarea ei, care roșise.

Marianne ridică timid dintr-un umăr.

– I-am spus că aș fi încântată.

– Atunci, trebuie să pleci, ca să te pregătești.

– Nu vreau să mă retrag de la îndatoririle mele.

– Nu ai treabă acum. Poți să pleci – nu, așteaptă puțin. Urcă scările în grabă către dormitorul ei, se duse la comodă, deschise un sertar și scoase o pereche de mănuși din mătase pe care nu le purtase niciodată. Când coborî, i le oferi vânzătoarei.

– O, domnișoară Trewlove, nu le pot lua. Sunt mult prea elegante.

– Mai am o pereche. De fapt, mai multe. Îți vor da un aer de eleganță.

– Sunteți sigură...

– Da.

Vânzătoarea luă mănușile și le trase pe mâini.

– N-am avut niciodată ceva atât de fin. Am să le spăl și vi le aduc înapoi.

– Poți să le păstrezi. Cine știe? Poate vei mai avea și alte ocazii să le porți.

– Mulțumesc, domnișoară Trewlove. Sunteți mereu atât de generoasă.

– Prostii! Sper să vă simțiți bine diseară.

– Te conduc acasă, îi spuse domnul Tittlefitz lui Marianne.

– Să-mi iau poșeta.

Ea dispăru în birou, iar Fancy se întoarse către secretarul fratelui ei.

– Mă bucur că lucrurile merg atât de bine între tine Marianne.

– E o fată încântătoare. Îmi pare rău că domnul Sommersby nu va mai ajuta la lecții. Începuse să-mi placă.

Fancy simți că o ia amețeala și că stomacul i se prăbușește, groaza cuprinzându-i sufletul.

– De ce nu va mai ajuta?

El păru surprins de întrebarea ei.

- Credeam că a vorbit cu dumneavoastră despre planurile lui. S-a mutat.

Încercând să dea sens cuvintelor lui, ea îl privi fix.

- Ce vrei să spui cu „s-a mutat"?

- Mi-a adus cheia de la apartament înaintea prânzului. Mi-a spus că nu va mai rămâne pentru restul zilelor pentru care achitase. Împachetase totul... și s-a mutat. Ciudat lucru, plătise două luni în avans. A spus să folosesc restul banilor pentru a ajuta pe cineva care are probleme cu plata chiriei.

- Despre ce vorbiți? întrebă Marianne, închizându-și săculețul.

- Îi explicam domnișoarei Trewlove că domnul Sommersby nu va mai ajuta la lecții.

- Dar el nu trebuie să locuiască aici ca să ne ajute, spuse ea.

Domnul Tittlefitz se uită la ea cu tristețe

- Mi-a zis că nu se va întoarce în zonă.

Fancy abia mai putea gândi din cauza sângelui care îi vuia în cap. Îl lăsase convins că avea să se mărite cu Beresford, pentru că în acel moment crezuse că era singura ei opțiune. Nu-i dăduse nici o speranță, niciun motiv să creadă că ei doi ar avea vreo șansă să fie împreună. Dar sigur nu se așteptase ca el să împacheteze totul atât de repede și să dispară în doar câteva ore. Pieptul ei stătea să facă implozie.

- A spus cumva unde se duce?

- Nu, domnișoară.

Poate avea să locuiască cu sora lui. Dar ea nici măcar nu știa numele femeii. Cum l-ar putea găsi pentru a-l anunța că nu avea de gând să se căsătorească cu Beresford? Știa atât de multe despre el, dar atât de puține detalii relevante.

- Ar trebui să plecați acum, să profitați cât mai mult de seara voastră.

După ce ei plecară, ea rătăci prin magazin, însă, oriunde privea, descoperea ceva ce îi amintea de Matthew. Valsând în jurul rafturilor, aranjându-i părul după ureche, ridicând-o pe tejghea și sărutând-o nebunește. În seara aceea, se așeză la geam și privi vizavi, la reședința întunecată. Unde plecase? Cum putea să-l găsească? El trebuia să știe că-l iubea cu fiecare fibră a ființei ei, că voia să se mărite cu el, să aibă o viață alături de el.

În vreme ce aștepta în van ca o lumină să se aprindă la fereastră, ca el să se întoarcă la ea, știu că nu se simțise mai singură niciodată în viața ei.

Capitolul 25

Fancy șterse farfuria pe care i-o dăduse mama ei. Era ultimul dintre vasele care trebuiau spălate după dejunul lor. Era duminică, dar nu prima din lună, astfel că restul familiei nu se adunase acolo, și era recunoscătoare pentru asta, fiindcă avea să-i spună mamei ei lucruri care trebuiau să rămână între ele. În afară de asta, era într-o dispoziție melancolică, și asta n-ar fi fost nimănui de folos. Probabil nu ar fi trebuit să-și deranjeze mama, dar avea nevoie de o schimbare.

Abia dacă-și mai amintea ziua de sâmbătă. Avusese clienți, dar părea că uitase unde pusese cărțile și fusese complet inutilă, nu putuse ajuta pe nimeni să găsească o poveste pe care s-o citească cu plăcere.

În birou, intenționase să continue cu recondiționarea cărții, dar, în schimb, nu făcuse decât să se uite în gol, încercând să-și dea seama cum să dea de Matthew. Îi întrebase pe vecini dacă vreunul îl văzuse mutându-se. Spre supărarea ei, nu aflase decât că sosiseră trei căruțe și o trăsură și că niște servitori în livrea căraseră mobila. Nici un semn pe căruțe ori pe trăsură, dar servitorii purtau livrea. Oare se înșelase în privința averii lui? Bineînțeles că nu vorbise serios când îi spusese că și-ar permite să cumpere fiecare carte din prăvălia ei.

– Am terminat aici, spuse mama ei. Hai să ne turnăm un strop de brandy, și pe urmă poți să-mi povestești ce te tulbură.

– De ce ai crede că mă tulbură ceva?

– Fiindcă, rățușcă, abia dacă ai zis o vorbă și arăți de parcă tocmai ai fi aflat că toate cărțile din Anglia au fost aruncate în mare. Așa că stai jos, să vorbim.

După ce se așezară pe scaunele de lângă vatra goală, Fancy sorbi o înghițitură zdravănă de brandy și lăsă căldura s-o cuprindă. Apoi își trecu degetele ușor în jurul paharului.

– La ultimul bal, am fost surprinsă singură cu un conte. Şi nu numai atât. Ca să reparăm lucrurile, m-a cerut în căsătorie. L-am refuzat.

– L-ai sărutat?

Ea se încruntă

– Pe conte? Nu. De ce aş face-o?

– E ca în povestea aia cu Prinţul Broscoi, pe care îmi amintesc că ţi-a citit-o Gillie. Dacă nu săruţi un flăcău, nu vei şti niciodată dacă e prinţul sau doar un broscoi.

Râse uşor. Pesemne că mama ei băuse un pahar de brandy când ea nu se uita.

– E doar un basm.

– Dar pe flăcăul care te ajuta la lecţii nu l-ai sărutat?

Fancy îşi simţi obrajii încingându-se.

– Ba da.

– De asta nu l-ai sărutat pe celălalt? Se aplecă înainte. Poate de asta nu vrei să te măriţi cu el.

Simţi lacrimile, dar şi le reţinu.

– Îl iubesc, mamă. Îl cheamă Matthew Sommersby. E drăguţ şi generos. Mă face să râd, aşa cum mi-ai spus că trebuie să fie. Îmi place să fiu cu el. Îşi muşcă buza de jos, nevenindu-i să creadă că urma să i se confeseze mamei ei. Şi îmi place mult când mă sărută.

Zâmbind satisfăcută, mama ei se lăsă înapoi în scaun.

– Se pare, atunci, că el e prinţul. E plin de broscoi pe lumea asta. Când dai de un prinţ, trebuie să-l păstrezi.

– Păi, tocmai asta e, mamă. L-am pierdut.

– Cum ai reuşit, iubito?

Sorbi din brandy, savurând căldura ce alunga frigul care începuse să se răspândească prin ea.

– Mi-a spus că mă iubea şi că dorea să se căsătorească cu mine. Dar eu i-am zis că mă mărit cu contele.

– De ce i-ai spus asta?

– Pentru că aşa credeam, că n-am de ales. Mă temeam că te-aş dezamăgi dacă n-aş face-o. Visele tale pentru mine nu se vor împlini niciodată. Acum, sunt o femeie copleşită de scandal, aşa că nu voi mai fi invitată la alte baluri. Nu voi mai avea ocazia să întâlnesc vreun lord cu care să vreau să mă mărit.

Nu că ar fi găsit pe cineva chiar dacă ar fi mers la o mie de baluri. Fiindcă inima ei fusese luată, îi aparținea pentru totdeauna lui Matthew.

– Stai așa, iubito. Aud o groază de vorbe și încerc să înțeleg. Vrei să te măriți cu un lord?

– Vreau să mă mărit cu un bărbat care mă iubește.

– Așa și trebuie. Știi bine că nici unul dintre noi nu vrea să te măriți cu un bărbat care să nu te iubească.

Termină brandy-ul și oftă adânc.

– Mamă, dar dacă eu aș vrea doar să-mi conduc librăria? Dacă nu m-aș mărita niciodată?

– Draga mea, eu vreau să faci ce te face pe tine fericită.

– Dar tu întotdeauna ți-ai dorit pentru mine un bărbat elegant, să trăiesc într-o casă elegantă și să am o viață elegantă.

– Da. Un bărbat care te iubește, pentru care ești soarele și luna. O casă în care pătrunzi și simți că ai ajuns acasă. O viață în care ești fericită și ai tot ce ai visat vreodată să ai – sau măcar o bună parte. Tu hotărăști ce e potrivit pentru tine și asta îmi voi dori să ai.

Fancy se simți ușurată când își dădu seama că nu-și dezamăgea mama.

– Atunci, mă bucur că nu m-am măritat cu contele.

– Dar ce e cu domnul Sommersby al tău?

Tristețea o cuprinse din nou.

– Înainte să-i pot spune că nu aveam de gând să mă mărit cu contele, s-a mutat. Nu știu unde să-l găsesc.

– Trebuie să vorbești cu Beast, atunci. Băiatul ăla găsește pe oricine și orice.

Luni dimineață, Fancy se trezi cu o rază de speranță. După ce se întorsese de la mama ei, îi scrisese lui Beast o scrisoare în care îi cerea ajutorul, pe care avea de gând să i-o dea lui Lottie în acea seară. Dintre toți frații ei, Beast era cel mai misterios. Ea nici măcar nu știa unde stătea. Deși era relativ sigură că mama ei știa cum să ia legătura cu el, se decise să ia problema în propriile mâini.

Aruncând o privire la ceasul de pe șemineu, văzu că era aproape nouă. De când conducea prăvălia, niciodată nu uitase să deschidă când bătea ceasul ora nouă. Deși sâmbătă abia se putuse concentra, dădu cearșafurile la o parte, coborî din pat și se pregăti pentru noua

zi. La nouă fix, descuie ușa, se duse la tejghea, ridică ceașca de ceai, aruncă o privire la calendar și îngheță.

Era ziua în care se judeca procesul ei. La zece. Matthew avea să fie acolo, să depună mărturie. Nu avea să-și încalce promisiunea, era sigură de asta. Putea să-l vadă, să aibă ocazia să stea de vorbă cu el, măcar să-i spună că nu avea de gând să se mărite cu Beresford. Poate o puteau lua de la capătul sau măcar să meargă mai departe de unde rămăseseră.

Marianne n-avea să ajungă decât peste câteva ore. Oricât nu își dorea să închidă prăvălia, nu vedea ce altceva ar fi putut face. După ce-și luă săculețul, încuie și o porni în goană pe străzi, până la pensiunea unde locuia Marianne. Cu permisiunea proprietarei, urcă repede scările către camerele lui Marianne, bătu, și când Marianne, încă pe jumătate adormită, deschise ușa, își ceru scuze.

– Am ceva de făcut. Uite cheia, ca să poți să intri în prăvălie.

– Să mă duc mai devreme?

– Doar dacă vrei, nu te duce decât dacă simți că trebuie. Îmi pare rău că a intervenit asta atât de neașteptat. Nu știu cât va dura, și aș vrea ca prăvălia să fie deschisă la un moment dat.

– Mă schimb de cămașa de noapte și plec.

– Mulțumesc, Marianne. Se întoarse de pe scară. Iartă-mă! Eram atât de zăpăcită sâmbătă, că nu te-am întrebat cum a fost cu domnul Tittlefitz.

Marianne duse o mână la buze.

– M-a sărutat, domnișoară Trewlove, și a fost minunat.

Fancy îi strânse mâna lui Marianne.

– Mi-a plăcut de la bun început domnul Tittlefitz. Mă bucur că te face fericită.

– O, da, mă face. Nu vă faceți griji pentru prăvălie. Voi avea grijă.

Simțind c-o podideau lacrimile, o sărută pe Marianne și fugi apoi în jos pe scări.

Nu-i fu greu să găsească o trăsură, dar traficul era îngrozitor, așa că intră în sala de judecată unde era judecat Dibble câteva minute bune după ora zece. Sala era plină ochi, nu mai avea unde să se așeze. Nu știa de ce lumea se înghesuia să urmărească procesul unui necunoscut. Sau poate îl cunoșteau. Poate avea mulți prieteni.

Deși, având în vedere rânjetul lui, se cam îndoia. Apoi își dădu seama că se uita fix la Matthew, care stătea în boxa martorilor.

Revederea cu el îi tăie răsuflarea. Radia de încredere de sine, pe care o afișa aproape regește. Putea să-și dea seama deja că reușise să câștige respectul celor din public. Când coborî să-și ia locul, aruncă o privire prin sală și știu momentul când o zări, pentru că se lăsă o liniște de moarte.

Nu arăta ca și cum ar fi dormit foarte bine, și ea se întreba dacă doar își făcea griji pentru mărturia de azi sau poate regreta felul în care merseseră lucrurile între ei ultima oară când se văzuseră. Ea îi oferi un zâmbet ezitant și își dori să aibă cum să comunice cu el și să-i spună că avea încredere în abilitatea sa de a pune capăt procesului. Și că-i lipsea foarte mult și că avea nevoie să vorbească cu el.

– Vă rog să vă spuneți numele.

El aruncă o privire către bărbatul cu perucă și robă care făcuse anunțul.

– Matthew Sommersby.

Omul spuse ceva cu glas scăzut. Matthew nu păru mulțumit. Aruncă o privire către Fancy, apoi își drese glasul.

– Matthew Sommersby, conte de Rosemont.

Micile fisuri care apăruseră în inima ei când descoperise că el plecase se adânciră, iar inima i se sfărâmă.

El o privi pe Fancy ieșind din sală, dar se strădui să rămână în boxă și să depună mărturie. Ea nu ar fi trebuit să fie aici. N-ar fi trebuit să-i spună când avea loc procesul. O făcuse doar ca s-o liniștească, să o asigure că urma să se întâmple și că avea să se facă dreptate.

Cum termină, se năpusti afară din sală și o căută pe holuri. Dar ea nu era de găsit.

Mai bine așa. Ce putea să-i mai spună?

Ea făcuse deja alegerea. Îl alesese pe Beresford.

Iar el alesese și el. Alesese să nu-i spună cine era.

Cum făcea în fiecare seară de când se întorsese la reședința sa, Matthew se retrase în bibliotecă și sorbea din scotch-ul său. Și, tot cum făcuse în fiecare seară de când se întorsese, se gândea la Fancy. Însă, în seara asta, nu scăpa de amintirea expresiei șocate de pe fața ei atunci când lui i se ceruse să nu-și spună doar numele, ci și titlul. Știa că i se ceruse asta fiindcă poziția sa în rândurile aristocrației dădea greutate mărturiei sale, garantând că Dibble avea să fie pedepsit cum se cuvenea pentru răul făcut, nu numai acum, ci și cu ani

în urmă. Chiar dacă faptele mai vechi nu fuseseră dezvăluite în sala de judecată, el știa și insistase ca el să nu scape prea ușor. Audierea nu fusese decât pentru spectacol.

Matthew n-ar fi vrut ca ea să afle adevărul în public și fără avertisment. Se gândise chiar să-i trimită o scrisoare, fiindcă știa că, odată măritată cu Beresford, drumurile aveau să li se mai încrucișeze. Intenționase să fie politicos, dar rece, să n-o lase să-și dea seama că trucul ei îl rănise în adâncul sufletului, nu numai pentru că se înșelase în privința ei, ci și pentru că asta însemna că n-o putea avea pentru tot restul zilelor sale.

Se îndrăgostise de ea, fir-ar să fie! Fără să-și dea seama. O dorea de soție.

Dar ea devenise nerăbdătoare, dornică să aibă un lord.

O văzuse astăzi, și fusese un moment plin deopotrivă de bucurie și de tristețe. O văzuse, și inima îi crescuse: adevărul era că înțelegea că, atunci când venea vorba de femei, nu se pricepea să aprecieze caracterul. Nu s-ar fi așteptat ca Fancy Trewlove să folosească asemenea mijloace pentru a obține ce-și dorea. Și chiar când începuse să creadă că și ea îl iubea, că, dacă i-ar fi cerut mâna, l-ar fi ales pe el, chiar neștiind că avea un titlu.

Dar acum ea știa, și el tot o dorea. Cu fiecare fibră din el. Dacă ar fi știut cine era, dacă ar fi căutat o situație în care să fie surprinși într-o poziție compromițătoare, pentru ca el să fie obligat să se căsătorească cu ea, nu i-ar fi păsat câtuși de puțin, pentru că ar fi avut-o în viața lui.

Cu picioarele strânse la piept, Fancy stătea la geam, cu un obraz sprijinit de genunchi, și privea către fereastra întunecată de peste drum. De când plecase Matthew, toate serile și le petrecea la fel.

Nu, nu Matthew. Rosemont.

Era oare sortită să-i facă pe toți cei care o iubeau să-i ascundă lucruri?

Toată ziua o chinuise faptul că el nu-i spusese cine era, iar acum, în liniștea nopții, își aminti reacția lui când scrisoarea căzuse din buzunarul ei, își aminti că îi spusese cum îl păcălise soția lui. Își aminti de balul lui Gillie, unde Lady Penelope și prietenii ei riscaseră să vorbească cu ea pentru că doriseră să afle dacă el fusese invitat. Apoi, când aflase câte doamne îl solicitaseră. Venise aici ca să scape de cine era.

Ar fi pus la bătaie orice carte din prăvălia ei că avea dreptate.

Înțelese mai bine reacția lui când ea îi povestise despre cum fusese prinsă într-o situație compromițătoare cu Beresford, dar faptul că înțelegea n-o făcea să sufere mai puțin. El o acuzase de duplicitate, nici măcar nu se ostenise să-i dea prezumpția de nevinovăție. Deși nici ea nu-i corectase interpretarea. Fusese prea uluită, ca să fim cinstiți.

Dar acum, dându-și seama că el îi ascunsese o parte din cine era, trebuia să se întrebe dacă chiar îl cunoștea pe Matthew Sommersby.

– Bună dimineața, James.

– Domnișoară Trewlove.

– Voi lua micul dejun.

– Foarte bine, domnișoară.

După un somn bun, era încântător să intre în rutina de familie, și abia aștepta să ia micul dejun cu Mick și Aslyn. Ca de obicei, când intră în salon, el puse ziarul deoparte și se ridică.

– Cum te simți în dimineața asta? o întrebă.

Ea se forță să zâmbească.

– Aștept să înceapă o nouă zi.

După ce alese dintr-o ofertă tentantă, se așeză alături de fratele ei și de Aslyn la masă.

– Ce mai faci, Aslyn?

Cumnata ei îi întinse mâna și i-o strânse.

– Bine. Să știi că te admir pentru felul în care te-ai purtat cu Beresford.

– Mă îndoiesc că mă mai admiră cineva – cel puțin, cineva din afara familiei. Dar nu contează. Sunt mai mult decât mulțumită de decizia mea. Apoi întoarse privirea către fratele ei. E ceva în ziar despre procesul lui Dibble?

Ar fi trebuit să rămână să asculte mărturia, verdictul și sentința – dacă fusese vreuna –, dar, după ce aflase despre Matthew, nu-și mai dorise decât să plece. În acel moment, nimic nu părea mai important pentru sănătatea ei.

Mick tăcea, de parcă s-ar fi transformat în statuie.

– Dibble, zici?

Ea îi adresă un zâmbet plin de compasiune.

– Știu că e tatăl meu, Mick. Am vorbit cu mama. Mi-a explicat totul.

- Când a fost asta?

- După ce el a dat buzna în prăvălie.

Fancy știa că unii oameni erau îngroziți de frații ei, temându-se de mânia lor. Având în vedere furia de pe fața lui Mick, înțelese de ce.

- Ce-a făcut?

Îi povesti totul despre acea noapte. Mă rog, mai puțin felul în care se purtase Matthew. Chiar dacă nu făcuse altceva decât s-o susțină, se îndoia că Mick ar fi apreciat asta. De aceea nici nu-i spusese despre Dibble până atunci.

- Lord Rosemont te-a salvat? întrebă Aslyn, în mod vizibil uimită, repetând ceea ce Fancy le împărtășise.

- Închiriase o reședință. Numai că, până să dea ieri mărturie la proces, n-am știut cine era. N-am rămas. Nu mă întreba de ce. Făcu semn din cap către ziarul *Times* mototolit în mâna lui Mick. Era surprinsă că nu era transformat la loc în celuloză. E ceva acolo?

El schimbă o privire cu soția lui, înainte de a o privi țintă pe Fancy.

- Cred că *aici* e ceva ce tu nu ne spui.

- Cu tot respectul, Mick, nu e treaba ta.

- Are cumva legătură cu motivul pentru care ai refuzat oferta lui Beresford?

Fancy luă ceașca, surprinsă că degetele nu-i tremurau, și sorbi puțin ceai, apoi o puse la loc pe farfurioară.

- Nu te vei confrunta cu el.

Presupuse că acesta era un răspuns suficient de clar, pentru că el înjură aspru înainte de lua ziarul, începând să-i scotocească paginile.

- Vinovat, lătră el într-un târziu, apoi o privi. Zece ani la Pentonville.

Ea răsuflă ușurată.

- Slavă Domnului!

- De ce n-ai venit la mine, Fancy, să-mi spui ce se întâmpla?

Părea cu adevărat rănit, și, pentru asta, ei îi păru rău.

- Destulă vreme ai avut grijă de mine, Mick. E timpul să îmi port singură de grijă. Iar Matthew – strânse buzele, închise ochii, apoi îi redeschise –, Rosemont a avut grijă de problemele pe care nu le-am putut eu rezolva.

– Rosemont, mârâi el, mijind ochii. Poate ar trebui să stau de vorbă cu el.

– Nu. Și nu cumva să încerci să pui pe altcineva să-l vadă. Nici unul dintre voi nu are voie să se amestece.

– Așadar, e ceva între voi în care să ne amestecăm.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Las-o așa!

El mormăi ceva despre surori enervante şi mult prea independente. Ea o luă ca pe un compliment.

– Oricum, am să discut și cu Dibble, spuse el pe un ton sever, care nu accepta nici o împotrivire. Dacă supraviețuiește zece ani, când iese, îl voi aştepta.

– Nu am o problemă cu asta. Clătină din cap. Nici nu-i știu numele mic.

– Nici nu știu dacă are vreunul. Nu te îndoi, Fancy, că, în ciuda circumstanțelor, ai fost dorită.

– Știu, dar tot mi-aș fi dorit să fie altfel pentru mama. Să fi fost așa cum mi-a spus mie. Pentru binele ei.

– Și-a iubit soțul.

– Dar era doar cu puțin mai în vârstă ca mine când l-a pierdut. Atât de mulți ani singură. Nu putea decât să se întrebe dacă n-o aştepta și pe ea același viitor.

Mick se întoarse la ziarul său, Aslyn – la mâncare. Fancy mai sorbi puțin ceai, ţinând ceașca în mâini de parcă ar fi fost o mică pasăre pe care o apăra.

– Pot să împrumut trăsura ta diseară?

El își îndreptă din nou atenția spre ea.

– În ce scop?

– Nu ajunge să știi că am nevoie de ea?

El privi în tavan, ca și cum răspunsurile se aflau acolo.

– Când te-ai făcut atât de încăpățânată?

– Te duci la balul Fairhaven, spuse Aslyn încet, cu aprobare în glas.

Încuviință din cap, străduindu-se să se controleze.

– Trebuie să le fac față o ultimă dată, să părăsesc societatea în termenii mei, nu ai lor.

– Am primit invitație? întrebă Mick, deși se îndoia că ar fi dat vreo atenție unei astfel de formalități dacă avea de gând să meargă.

– Am primit, spuse Aslyn. Așa știu despre el.

Cu un semn din cap, el se așeză la loc.

-Atunci te vom însoți.

-Trebuie să fac asta de una singură, Mick. Nu veniți nici unul dintre voi. Fiindcă știa că, dacă era atacată direct – și fără îndoială urma să se întâmple asta –, frații ei aveau să-i pună pe loc pe cei implicați să plătească.

Iar ea avea nevoie să fie singură, pentru a face propria declarație: Fancy Trewlove era o femeie de care trebuia să ții cont.

Capitolul 26

Cedând rugăminților surorii sale, Matthew se regăsi la blestematul ăsta de bal, dorindu-și să fie la el acasă, sorbind scotch mai degrabă decât să valseze cu Lady Penelope. Fata era superficială și vorbea întruna doar despre subiecte care nu-l interesau câtuși de puțin: flori, vreme, expedițiile ei la cumpărături. Dar aceleași lucruri le auzise și de la cele cinci tinere cu care dansase până atunci.

Nu apucase să discute cu nici un gentleman, ca să se pună la curent cu cele mai noi vești, fiindcă, din momentul în care pusese piciorul în sala de bal, doamnele roiseră în jurul lui ca albinele în căutarea nectarului.

Peste fundalul sonor al muzicii și al conversației, fu anunțată altă sosire, și era recunoscător că era o tânără pereche fără vreo fiică de măritat. Ținându-și promisiunea față de toate doamnele care îl solicitaseră înainte de a-și lua acea pauză, își trecuse numele pe o puzderie de carnete de bal și făcea ce putea mai bine să pretindă că era interesat, oferind complimente și puțin flirt, chit că se plictisea de moarte.

Dar așa se simțise, de fapt, de când își părăsise reședința. Nu se dusese nicăieri – nici măcar la clubul său favorit – și nu făcuse nimic notabil în afară de a se asigura că Dibble avea să meargă la pușcărie. În afară de asta, bântuia prin reședința sa goală fără nici un scop, ca un zmeu dezlegat, în pericol de a se prăbuși și de a fi distrus în orice moment. În fiecare dimineață, deschidea ziarul și căuta anunțul de logodnă al lui Fancy, știind că, odată ce l-ar fi văzut, ar fi avut confirmarea că ea nu avea să fie niciodată a lui.

Nu putea să doarmă când și-o imagina cu Beresford, gândindu-se că ar fi trebuit să facă lucrurile altfel de la bun început, că ar fi putut să se asigure că ea avea să fie a lui. Abia dacă mai mânca, nimic nu mai avea gust dacă nu împărțea cu ea. Nici în lectură nu mai găsea nici o plăcere, fiindcă își amintea cum îi lucea privirea când o vedea stând la geam cu o carte în mână. Fiecare blestemat de lucru îi amintea de ea. Nu mai putea nici să respire fără să se gândească la ea.

Acum, dădea ture pe ringul de dans cu o tânără în brațele sale și auzea ici și colo frânturi de discuție.

Beresford.

Domnișoara Trewlove.

Scandalos.

Dar eu niciodată..

Cei doi păreau a fi pe buzele tuturor, mai puțin al tinerelor cu care dansa, dar acelea erau mai interesate să-l impresioneze vorbind despre ce știau mai bine decât cu bârfe despre cel mai recent scandal, unul care avea să fie uitat odată ce va fi trecut seara.

– Mă bucur atât de mult că te-ai hotărât să te întorci în societate.

Nu o făcuse, de fapt, dar era atât de dornic s-o vadă pe Fancy, că se pusese în situația de a-și încrucișa pașii cu ea și cu Beresford fără să admită că inima sa refuza să-i dea drumul. Ea și Beresford trebuiau să ajungă dintr-un moment în altul, căci contele nu era destul de prost cât să nu se folosească de această ocazie pentru a-și demonstra devoțiunea și respectul pentru femeia cu care urma să se căsătorească. Era primul bal care se ținea de la acel incident. Era imperativ ca Beresford să-și introducă doamna în societate. Și unde putea începe mai bine decât la balul Fairhaven?

– Vă plictisesc, milord?

Cuvintele partenerei de dans, spuse încet, îl smulseră din visare.

– Scuzele mele! Se pare că mi-am pierdut exercițiul când vine vorba despre a mă întreține cu o parteneră de dans.

Mai ales când mintea îi era ocupată cu Fancy. Nu știa ce i-ar fi putut spune dacă ar fi întâlnit-o. Dar avea nevoie să-i audă vocea, să privească în ochii ei și să se asigure că era fericită cu decizia care o ducea în brațele lui Beresford, nu în ale lui. Deși tot nu și-o putea închipui recurgând la trucuri pentru a-și asigura un loc în înalta societate.

- Nu-mi dau seama dacă aștepți sosirea unei alte debutante sau dacă plănuiești să fugi.

El ridică o sprânceană către ea.

- Poftim?

- Am observat că privirea ta tot alunecă către intrarea din capătul scărilor.

- Mă distrează anunțarea sosirilor, așa că privirea mea, în mod natural...

- E mai mult de atât. Cred că aștepți pe cineva anume.

- Desigur, greșești.

- Ești un mincinos foarte prost.

El îi aruncă o privire aspră.

- Nu e în avantajul unei lady aflate în căutarea unui soț să-l numească mincinos pe un potențial curtezan.

- Ar putea fi adevărat dacă ai fi în căutarea unei soții – dar nu ești – și dacă eu aș fi în căutarea unui soț – dar nu sunt.

- Toate femeile singure sunt în căutarea unui soț.

- Eu nu. Vreau să fiu la fel de independentă ca domnișoara Trewlove.

Chiar dacă inima i se strânse auzind numele ei, spuse batjocoritor:

- Domnișoara Trewlove. Atât de independentă, că a păcălit un lord să se însoare cu ea.

Fruntea ei delicată se încreți în timp ce ea clipea repetat spre el.

- Te referi cumva la dezastrul cu Beresford?

- Dezastru? A căpătat ce a vrut. Se mărită cu un lord.

- Cine naiba ți-a zis asta?

„Chiar ea!" Dar, din cine știe ce motiv, gura lui nu putu forma cuvintele. Încerca să-și aducă aminte cu exactitate ce-i spusese Fancy.

- Știu că a fost prinsă într-o poziție compromițătoare. Știu că-l păcălise...

- Nici vorbă! Ea e o femeie integră. N-ar face niciodată așa ceva. Lord Beresford a pus totul la cale, să-i fie rușine! I-a spus fratelui meu, fiind buni prieteni, și câtorva prieteni ai săi să se adune pe veranda din apropierea ferestrei bibliotecii. Apoi a dus-o pe domnișoara Trewlove în bibliotecă și a sărutat-o. La cum o cunosc, cred mai degrabă că ea voia doar să vadă Biblia rară a lui Collinsford, nu se fie acostată de Beresford.

El aproape că se împiedică. Nu mai putea să se învârtă pe ringul de dans ca și cum totul ar fi fost în ordine. Cu mâna pe spatele ei, o conduse în afara cercului, către un loc liber, pe margine.

– Ești sigură de asta?

Închise ochii. Cum se putuse îndoi când Fancy era cea mai deschisă și mai cinstită femeie pe care o cunoscuse vreodată?

– Absolut. Fratele meu mi-a spus că Beresford dorea zestrea ei. E destul de substanțială. I-am spus fratelui meu vreo două fiindcă l-a ajutat pe Beresford. O lady ar trebui să aibă de ales.

El deschise ochii.

– Știu că a doua zi Beresford s-a întâlnit cu fratele ei, pentru a aranja căsătoria.

– Asta e ceea ce voia să obțină, dar domnișoara Trewlove l-a refuzat. Scurt pe doi. Foarte bine pentru ea, aș spune.

Răsuflarea lui se opri.

– Și cum ai aflat asta?

Ea oftă.

– La câteva ore după întâlnire, Beresford a ajuns la reședința noastră, jelindu-și nefericirea, iar fratele meu îl consola. Eu ascultam la ușă, așa cum obișnuiesc să fac. De aceea Lord Beresford nu este în seara asta aici. E distrus că nu l-a vrut. Mă mir că n-ai auzit despre asta, e pe buzele tuturor de zile întregi.

Nu prea putea să-l învinuiască pe Beresford că se apucase de băut. Fancy era un diamant de primă calitate, și, în ciuda tuturor mașinațiunilor sale, nu reușise să-i câștige mâna. Dar ea îi spusese că avea să se mărite cu un conte. Probabil undeva între reședința lui și biroul fratelui ei, se răzgândise. Pentru că el mărturisise că ar vrea să se căsătorească cu ea? Sau pur și simplu se gândise să pună înainte propriile ei dorințe, nu pe cele ale familiei ei?

– Nu prea m-am învârtit prin societate.

Se îngropase în reședința lui, să-și lingă rănile pe care singur și le pricinuise.

Lady Penelope aplecă ușor capul, îngândurată.

– Am rămas cu impresia, milord, că și dumneata o cunoști pe domnișoara Trewlove, chiar dacă nu participi la nici un bal.

În tonul ei nu era nici o acuzație, nici o dorință de bârfă, numai interes.

– I-am vizitat librăria.

– Nu e cea mai drăguță? L-ai cunoscut pe Dickens?

– Da.
– E atât de dulce...
– Domnișoara Fancy Trewlove!
Vocea sonoră a majordomului răsună în sala de bal, bombardând sufletul lui Matthew. Se întoarse și-o văzu pe Fancy într-o rochie extravagantă aurie, în capătul scărilor. Singură, fără vreun frate sau o soră alături.
Stătea drept, mândră și atât de frumoasă în strălucirea ei, că aproape că-l puse în genunchi.
– Mă vei ierta, Lady Penelope?
Abia o auzi, fiindcă nu așteptă răspunsul ei, ci se îndrepta deja spre Fancy, hotărât să n-o lase singură în fața acestei mulțimi de bârfitori.

Fancy nu fusese niciodată mai agitată în viața ei, nici mai sigură de ea și de locul ei în lume. Intenționa să demonstreze că oamenii aceștia nu aveau nici o influență asupra ei, nu-i decideau soarta. Ea și numai ea era stăpâna destinului ei.
Îi luase ceva vreme să-și dea seama de asta. Făcuse atâta vreme tot ce-i ceruse familia ei, câteodată strecurând și câteva dintre dorințele sale – librăria, aventurile ei, faptul că se îndrăgostise –, că pierduse din vedere că era responsabilă pentru propria fericire, că putea să-și aleagă singură calea. Câteodată, era de acord cu visurile pe care familia le avea pentru ea, alteori însă mergea pe calea aleasă de ea. Cei dragi îi dăduseră tăria să fie pe picioarele ei, iar în seara asta intenționa să pună asta în practică.
Anunțul numelui ei încă răsuna, când, trăgând puternic aer în piept, ea începu să coboare. Era conștientă că perechile se opreau din dans și se holbau la ea și se străduia să nu se holbeze și ea, fixându-și atenția la marchizul și marchiza de Fairhaven, care o așteptau la baza scării. Atunci, o agitație într-o parte îi captă atenția, și văzu un bărbat cu părul negru făcându-și loc prin mulțime ca și cum viața i-ar fi depins de asta – să ajungă la ea.
Picioarele i se opriră, și își prinse degetele în jurul balustradei atât de strâns, încât se temea că avea să lase urme. El ieși din mulțime și sări treptele. Îmbrăcat în ținută de seară, nu arătase niciodată mai frumos, dar ea își împietri inima, refuzând să-l întâmpine fie și cu cea mai mică urmă de bucurie.

El se opri două trepte mai jos, lucru care o avantaja, dându-i astfel posibilitatea să-i întâlnească privirea la același nivel.

– Fancy...

– Nu mă așteptam să fii aici.

Buzele lui, care îi făcuseră atâtea lucruri necuviincioase, se curbară într-un zâmbet ușor ironic.

– Lady Fairhaven e sora mea.

Își amintea ochii ei verzi și părul negru. Cum de nu-și dăduse seama de asemănare? Dar ea nu-l căutase niciodată printre aristocrați. Însă se uită împrejur, imaginându-și-l vizitându-și sora, savurând cina.

– Atunci, nepoata ta este aici.

– În creșa de la etaj. I-am citit o fabulă de Esop înainte să adoarmă. M-am gândit la tine.

Existase o vreme când ea ar fi vrut să-i cunoască nepoata, i-ar fi plăcut să-l vadă cum îi citea. O vreme în care știa că ce era în mintea lui i-ar fi adus bucurie

– Eu nu mă gândesc niciodată la tine. Încercă să treacă de el, dar el o opri cu mâna înmănușată pe brațul ei, iar ea fu ușurată că nu fusese un contact piele pe piele. Nu era sigură că ar fi putut rezista atingerii mătăsoase.

– Nu ești o mincinoasă pricepută.

Cu asta avea dreptate. Se gândise la el aproape în fiecare clipă din fiecare zi.

– Dă-mi drumul!

– Nu ai săculețul plin de cărți.

– Sunt foarte bună la împins.

Încet, el își retrase degetele.

– Vino undeva unde putem vorbi!

– Nu.

Ea intenționa să facă puțin mai mult decât să meargă prin mulțime, să-i privească pe toți și apoi să-și vadă de drum. Începu să coboare, dar el se puse înaintea ei, blocându-i calea.

– L-ai respins pe Beresford. Ești terminată. Îți vor întoarce toți spatele.

– Sunt conștientă de ce voi fi forțată să îndur, dar voi părăsi societatea în felul meu. Am fost invitată la bal, așa că am venit.

– Măcar lasă-mă să te însoțesc.

Îi oferi brațul, iar ea abia dacă își înclină capul. Ea avea tărie cât să-l refuze, dar, dacă îl atingea, rezistența ei s-ar fi prăbușit. Disprețuia felul în care inima ei bătea și corpul i se încorda, dornic să fie mai aproape de el, ca și cum ar fi fost Steaua Nordului pentru ea.

– Aș prefera să n-o faci, Matthew. Închise ochii. Iertați-mi scăparea! Voiam să spun Lord Rosemont.

Începu să coboare, având grijă ca el să n-o urmeze, și constată că muzica nu se mai auzea, că toți ochii erau ațintiți asupra dramei care se desfășura pe scări. Ea ar fi vrut să le facă față tuturor, dar nu se aștepta să facă totul deodată.

– Te iubesc, domnișoară Trewlove.

În ciuda șoaptelor și a zgomotelor, vocea lui răsună în jurul ei, cuvintele lui izbindu-se chiar în structura ființei ei. Dar, de data aceasta, păreau mai intense, mai profunde. Clătinându-se, cu toți mușchii încordați, Fancy se întoarse încet spre el.

– Nu face asta, Matthew, nu aici. În public. Ura faptul că aveau public, dar, în lumea aristocratică, totul părea să fie mereu la vedere. Nu va merge.

– Pentru că te-am rănit. Pentru că ne-am rănit unul pe celălalt. Coborî o treaptă, apoi încă una. Dacă nu aici și acum, atunci unde și când?

– Niciodată. Tu nu mi-ai spus cine ești.

Lăsase vocea mai jos, dar tot părea că răsună în sus pe scări.

– Tu știi bine cine sunt, Fancy. Nu știai doar *ce* sunt. Își întinse brațele. Acum, știi. Sunt cumva diferit?

Cum își explica ea că el era mai mult? Sau că măcar ar fi trebuit să fie? Nu vedea însă înaintea ei decât bărbatul. Bărbatul care mâncase o plăcintă cu carne cu ea pe scări, care se uitase la o fotografie necuviincioasă, care venise în ajutorul ei, o sărutase până o zăpăcise. Care îi arătase pasiunea și cum să o amplifice.

– De ce faci asta?

– Fiindcă, din momentul în care te-am întâlnit, mi-ai luat inima prizonieră cu bunătatea, generozitatea, acceptarea ta. Ești cea mai binevoitoare și mai modestă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Pentru mine, n-ai fost o flacără trecătoare. Nu știu dacă asta e valabil pentru toți gentlemenii de aici.

Ea știa că se referea în mod special la Beresford. Era și el acolo? Spera că da. Trebuia să dea cu ochii și de el. Matthew spunea toate

cuvintele pe care trebuia să le spună, dar cândva rostise cuvintele greșite.

– M-ai crezut capabilă de așa ceva.

Ochii lui se închiseră. Trecură mai multe bătăi de inimă până când îi deschise din nou.

– Am fost orbit de trecutul meu. Nu îmi scuz acuzațiile sau acțiunile – și acum știu că Beresford a încercat să te compromită. Dar el nu a crezut că vei avea tăria să refuzi o căsnicie sau un gentleman pe care nu-l plăceai. Mai coborî o treaptă. Așa ceva cere curaj, domnișoară Trewlove. Și o înțelegere a propriei valori. Multe doamne ar putea învăța o groază de lucruri de la tine.

Mai făcu un pas. Încă unul, și picioarele sale ar ateriza pe ale ei. Încă unul, și ea nu ar mai avea de ales decât să-l îmbrățișeze pentru a nu cădea pe spate. „Fă pasul ăla", se auzea dintr-un colț al inimii ei. „Dă-mi o scuză să te ating din nou."

– Spune-mi că nu mă iubești.

Nu se așteptase la acest ordin. Nu mai putea să-l mintă pe el, așa cum nu se mai putea minți nici pe ea. El spusese întregii adunări că o iubea. Cum putea ea să facă mai puțin?

– Înainte ca Lord Beresford să se ofere să-mi arate biblioteca, m-am hotărât să nu mai particip la nici un bal, pentru că nu voiam să mai fiu parte a aristocrației dacă tu nu erai acolo. Iar apoi, când mi-am dat seama că pentru a scuti familia mea de rușine ar fi trebuit să mă mărit cu el, am știut că nu voi mai avea niciodată vreun moment de bucurie, fiindcă nu vei mai fi parte din viața mea. Ochii îi ardeau, în lacrimi, așa că îi închise. Te iubesc atât de mult, că nu-mi amintesc vremurile când nu te iubeam.

Profunzimea emoției reflectate în ochii lui verzi îi înmuie genunchii. Cu o mână, îi cuprinse chipul.

– Vreau cu disperare să te sărut, Fancy.

– Te vreau cu disperare.

– Îmi vei permite să te mai caut?

Ea clătină din cap.

– Nu, dar îți dau permisiunea să te căsătorești cu mine.

Rânjetul lui era diabolic, plin de promisiuni.

– Pentru tine, Fancy, trebuie s-o fac cum trebuie.

Coborî o treaptă, se lăsă într-un genunchi și îi luă mâna.

– Domnișoară Trewlove, îmi faceți marea onoare de a deveni soția mea?

– Am o reputație scandaloasă, milord.

El îi sărută mâna înmănușată.

– Atunci, ești perfectă.

Râse, în timp ce inima ei, sufletul ei se umpleau de bucurie.

– Te iubesc, Matthew. Da, da, vreau să fiu soția ta.

Ridicându-se, el îi cuprinse fața între mâini.

– Acum, nu mai au ce obiecta.

Și el îi revendică gura, inima, sufletul, acolo, pe scări, în timp ce elita londoneză se uita. Scandalos, un sărut profund, intens, cu brațele ei înfășurate în jurul gâtului său, iar ale lui în jurul trupului ei, atât de apropiați, încât nici lumina nu-și făcea cale printre ei. Avea același gust pe care ea și-l amintea, bogat și întunecat, decadent.

Când îi dădu drumul, își apăsă fruntea de a ei.

– Cred că urmează un vals.

Îi luă mâna și o conduse în josul treptelor, unde așteptau marchizul și marchiza. Când vru să facă o reverență, o opri apăsând-o cu palma ușor pe spate.

– Fairhaven, Sylvie, cred că ați cunoscut-o pe domnișoara Trewlove.

– Bineînțeles. Punându-și mâinile pe umerii lui Fancy, se aplecă și o sărută pe ambii obraji. Se pare că trebuie să-i felicităm. Nu pot să-ți spun cât de încântată sunt să-l văd pe Rosemont atât de fericit. Și mai încântată că această cerere publică în căsătorie a fost făcută la balul meu. Numai despre asta se va vorbi în lumea bună.

Matthew îi șopti ceva lui Fairhaven, și acesta, înclinând din cap, se îndepărtă. Apoi Matthew se întoarse către Fancy.

– Nimic nu-i place surorii mele mai mult decât să fie în centrul atenției.

– O, sunt lucruri care îmi plac și mai mult, dar se văd numai în spatele ușilor închise. Lovi ușor cu evantaiul brațul lui Fancy. Ori de câte ori ne vizita Rosemont în ultimul timp, mereu vorbea despre tine. Înțeleg de ce. Se pare că l-ai făcut să se îndrăgostească de tine.

– El m-a făcut pe mine să mă îndrăgostesc.

Primele acorduri ale unei melodii se auziră.

– *Valsul de nuntă al zânei.*

– Iartă-ne, Sylvie, logodnica mea își dorește un vals.

În timp ce o conducea pe suprafața de dans, trei domnițe cu părul bălai pășiră înaintea lor. Lady Penelope o îmbrățișă.

– Ne bucurăm pentru tine, domnișoară Trewlove.

– Cererea în căsătorie a fost atât de romantică.

Lady Victoria își flutură evantaiul de parcă chiar gândul la ăsta ar fi încălzit-o.

– Sper să fiți cerute cât de curând, dar doar de gentlemenii pe care îi iubiți.

Cele trei chicotiră și făcură cu mâna când Matthew se scuză înainte de a o conduce pe ringul de dans, luând-o în brațe și învârtind-o pe parchetul lustruit.

– Nu știu dacă am să mă obișnuiesc să aud de tine sub numele de Rosemont, îi spuse.

– Te iubesc, Fancy. Spune-mi cum îți place.

– De câte ori mergeam la un bal, îmi imaginam că erai acolo și dansai un vals cu mine. Ești tot ce am visat vreodată că vreau.

– Nu te opri din visat, Fancy. Pentru că am de gând să te ajut să-ți împlinești toate visurile.

Avea o listă întreagă, deși suspecta că pe cele mai multe el le știa și pe celelalte le-ar ghici. Fuseseră întotdeauna atât de armonizați unul cu celălalt. Își dorea ca mama ei să fi fost aici în seara asta, dar avea să-i spună a doua zi. Pentru moment, se pierdu în sunetul muzicii, în dans, în ochii bărbatului pe care îl iubea.

Beresford își studie cărțile, străduindu-se să nu geamă și să nu se dea de gol că norocul nu îi surâdea nicicum. Încă se lupta cu gândul că Fancy Trewlove preferase scandalul, nu căsnicia. Din clipa în care aflase despre zestrea ei incredibilă, își pusese în gând s-o ia de soție. Nu-i păsa câtuși de puțin de lipsa unei ascendențe nobiliare. Nu-i păsa decât de bănuții pe care i-ar fi adus cu ea. An după an. Faptul că era și binevoitoare, interesantă și frumoasă era un bonus bine-venit. Și chiar îl încânta compania ei. Nu știa dacă ar fi ajuns vreodată s-o iubească – fiindcă amanta lui îi stăpânea inima de mulți ani –, dar ajunsese deja să dezvolte puțină afecțiune față de ea. Ar fi avut oricum grijă ca ea să nu regrete căsătoria cu el.

N-ar fi trebuit să permită să fie prins într-o astfel de situație compromițătoare, dar intrase în panică atunci când văzuse de câtă atenție se bucura din partea altor lorzi. Și, când Rosemont – un om de altfel în afara evenimentelor sociale – insinuase că o cunoștea,

Beresford decisese că trebuia să acționeze. Pentru că, dacă sau când Rosemont s-ar fi întors în societate, n-ar fi putut să-i facă față, mai ales când jumătate dintre femeile Londrei nu făceau altceva decât să discute despre blestemata de scrisoare pe care nevastă-sa i-o scrisese. Fusese deja destul de rău să le asculte pe surorile lui bătând câmpii despre asta, suspinând după conte.

Așa că făcuse o eroare de judecată, încercând s-o forțeze pe domnișoara Trewlove să-l accepte. Partea proastă era că refuzul ei îl făcuse s-o respecte și s-o vrea și mai mult. Se întreba dacă ar fi avut vreo șansă cu ea dacă i-ar fi făcut curte cum se cuvenea. Acum, nu era pătată numai prin naștere, ci și prin scandal. Chiar dacă el era motivul din spatele scandalului.

– Ridică-te, Beresford!

Vorba șoptită conținea destul venin cât să-l paralizeze. Își reveni abia după câteva bătăi puternice de inimă. Ridică privirea către Rosemont, care îl fixa cu o intensitate ce-i dădea fiori reci pe șira spinării.

– De ce?

– Pentru că nu lovesc un bărbat care stă așezat.

– Și de ce ai vrea să faci asta, amice?

Deși avea impresia că știa deja de ce.

– Să apăr onoarea domnișoarei Trewlove. Știu că ai vrut să profiți de ea, și îți cer satisfacție pentru logodnica mea.

– Vrei să te însori cu ea?

– Da.

Beresford privi împrejur. Nimeni nu zâmbea. Numai fețe sumbre și priviri încruntate. Nu fusese destul de discret cu planurile sale. Nu avea nici o speranță. Trebuia să-și accepte pedeapsa ca un bărbat sau să piardă respectul celorlalți. Împingând scaunul înapoi, se ridică și își aranjă haina.

– Aș aprecia dacă mi-ai feri nasul. Am un nas cam fi...

Lovitura o primi direct, sângele țâșni și îi dădură lacrimile, în timp ce se prăvălea pe podea. Căută o batistă, pe care o găsi într-un târziu în buzunar, o apăsă pe nas și ridică privirea către Rosemont.

– Sper că ești satisfăcut.

– Sunt. Îți trimit o invitație la nuntă.

Și probabil că ticălosul avea să vină.

Capitolul 27

În după-amiaza următoare, Fancy ședea în salonul lui Aslyn, urmărindu-și gazda cum pregătea încă o ceașcă de cafea – a treia de când sosise. Matthew era nerăbdător să primească binecuvântarea surorii sale. Mai devreme, luaseră prânzul împreună cu mama ei și primise binecuvântarea acesteia. Dar înțelesese cât de important era să aibă binecuvântarea tuturor. Când ajunseră la biroul lui Mick, fuseseră deja trimise bilete celorlalți. Matthew și Mick erau acum împreună în biroul lui și sigur toți ceilalți ajunseseră deja.

– Nu mai fi așa agitată, spuse Aslyn când îi dădu farfurioara cu ceașca de ceai. Sunt sigură că Lord Rosemont va căpăta binecuvântarea de a se căsători cu tine de la toți frații tăi.

– Nu contează dacă o primește sau nu, eu oricum mă mărit cu el.

Aslyn zâmbi.

– Bravo ție!

– Doar că nu știu de ce durează atât?

– Sunt sigură că-l întorc pe toate fețele.

– Singurul lucru care contează e că mă iubește.

– Și tu pe el.

Zâmbi.

– Da, Aslyn, atât de mult!

– Presupun că Lord Beresford n-a fost primul gentleman cu care ai petrecut timpul fără supraveghere.

Ea studia elaboratul motiv cu trandafiri de pe delicata ceașcă de ceai.

– Nu.

– Mick m-a sărutat înainte să ne căsătorim.

Ea ridică privirea.

– Oh, știam asta. Apoi ridică dintr-o sprânceană. Poate a fost chiar mai mult decât un sărut?

– O lady nu spune niciodată.

Probabil nu, deși era foarte tentant să-i împărtășească totul lui Aslyn, să știe și ea cât de minunat era Matthew. Aruncă o privire la ceasul de pe șemineu.

– Ce poate să-i țină atât? Au trecut deja două ore, ar fi trebuit să fie toți aici deja. Matthew ar fi trebuit să le ceară binecuvântarea, ei ar fi trebuit să spună da și cineva ar fi trebuit să vină să mă cheme.

– Durează.

– Nu chiar atât de mult. Nu mă îndoiesc că fac lucrurile cât mai dificile cu putință. Se ridică. Ei bine, nu cu mine.

Răsucindu-se, se îndreptă spre ușă.

– Fancy!

– Nu va dura mult.

Când ajunse în hol, se îndreptă spre birourile lui Mick. Domnul Tittlefitz se ridică pe dată.

– Domnișoară Trewlove.

– Domnule Tittlefitz. Presupun că sunt toți încă înăuntru, nu?

– Da, domnișoară.

– Având în vedere că discută despre viitorul meu, nu cred că va fi o problemă dacă dau buzna. Întinse mâna spre ușă și tresări ușor când aceasta se deschise fără ca ea să o împingă. Se uită fix la bărbatul care părea că pleca. Domnule Lassiter.

– Domnișoară Trewlove.

– Ce, pentru numele lui Dumnezeu, faceți aici?

Matthew apăru în ușă, trecu pe lângă Lassiter și puse mâna pe talia ei.

– El e avocatul meu. Vreau să facem toate aranjamentele, fiindcă intenționez să capăt o aprobare specială și să mă căsătoresc cu tine cât mai repede.

– Avocatul tău. Se întoarse către Matthew și îl îmbrățișă. Nu cumva lucrezi și sub numele Anonimul?

– Am foarte mulți clienți, domnișoară Trewlove, spuse domnul Lassiter.

– Sunt convinsă.

– E în regulă, Lassiter. Un bărbat n-ar trebui să aibă secrete față de logodnica lui.

– Ai binecuvântările?

– Le am. Pe toate.

Îi adresă un zâmbet cât se poate de nerușinat.

– Matthew Sommersby, mai ai și alte nume de care ar trebui să știu?

– Bărbatul care te va iubi mereu.

Se ridică pe vârfuri și îi cotropi gura, fără să-i pese că aveau public.

Trei săptămâni mai târziu, Fancy se afla în vestibul alături de Beast, așteptând cu nerăbdare în timp ce frații și cumnații ei își conduceau soțiile în prima strană, unde se afla deja mama ei. Fancy era exaltată, anticipând ziua aceea, anticipând viața. Biserica era plină ochi.

– Știi că nu trebuie să faci asta, spuse Beast încet, pe un ton ușor tachinator.

Râzând ușor, ridică privirea spre el.

– Ba da. Îl iubesc atât de mult! Niciodată n-am fost mai fericită.

– Asta e evident, scumpo.

Frații ei flancau culoarul, unul mai chipeș și mai încrezător decât celălalt, absolut deloc intimidați de cei din strane: conți, marchizi, duci, contese, marchize, ducese. Dar de ce să fi fost intimidați, când familia lor se extindea încet, incluzând pe mulți dintre ei? Când ajunseră în dreptul lor, fiecare în parte o îmbrățișă și o sărută pe obraz.

– Ești gata? întrebă Mick.

Fancy zâmbi cu toată gura.

– Absolut.

– Nici o îndoială? întrebă Aiden.

– Nici una.

– Nu-l știi de prea multă vreme.

Finn, care își întâlnise dragostea când abia devenise bărbat, dădu glas îngrijorării sale.

– Îl știu suficient.

Beast, care deja spusese ce avea de spus, doar încuviință din cap și îi oferi un zâmbet cald.

– Putem porni? întrebă ea. Abia aștept să încep restul vieții mele.

Mick îi oferi brațul, și ea îl luă. Apoi dădu semnalul, și organistul începu să cânte valsul ei favorit. Nu era tradițional, dar era special pentru ea și Matthew.

Mick o conducea de-a lungul culoarului, urmat de ceilalți frați ai ei. Cu coada ochiului, Fancy vedea oamenii din jurul ei, dar întreaga ei atenție era îndreptată către bărbatul de la altar, care o aștepta. Îi dădură lacrimile văzând atâta dragoste reflectată în ochii lui verzi.

Era înspăimântător de chipeș în pantalonii săi cenușii, vesta albă și haina bleumarin. Când ajunse destul de aproape, îi făcu cu ochiul.

– Cine o dă pe această femeie? se auzi în biserică.

– Frații ei, răspunse Mick, apoi puse mâna ei în mâna lui Matthew, iar ea se gândi că nu arătase nicicând ca și cum s-ar fi potrivit mai bine decât oriunde altundeva.

Matthew părea incapabil să-și amintească și un singur moment din prima lui căsătorie, dar știa că nu avea să uite nici o secundă din aceasta. Prima fusese o corvoadă, un test al abilității sale de a îndura o sarcină neplăcută. Acum, nici unul dintre gândurile sale nu se învârtea în jurul lui. Toate erau îndreptate spre Fancy, în vreme ce el se asigura că-i dăruia o zi plină de amintiri dragi. Voia ca angajamentul lor public unul față de celălalt să aibă un loc special în inima ei. Nu credea că vocea lui sunase vreodată mai clar, mai ferm, mai puternic decât în momentul când își spusese jurământul. Ea era tot ce conta. Iar el aproape că o pierduse.

Niciodată nu avea să se mai îndoiască, niciodată nu avea să mai ezite. Când era vorba despre ea, avea să se încreadă mereu în instinctele lui.

Era încântătoare în rochia ei albă spumoasă, cu dantele și tul, care îi aminteau foarte mult de ceva delicat, dar sub ea se afla o femeie de oțel, plină de hotărâre. Când îi puse inelul pe deget, știu că nu fusese niciodată mai sigur de ceva. Ea era a lui, iar el era al ei. Apoi o conduse de-a lungul culoarului pentru a începe împreună viața ca soț și soție, conte și contesă, lord și lady.

După ce semnară în registru, Fancy și Matthew se îndreptară voios spre trăsura albă deschisă, cu cei patru cai albi, care îi așteptau. Odată ce se așezară, începură să le facă veseli cu mâna oamenilor care ieșeau din biserică. Vizitiul puse trăsura în mișcare în ritm lent. Când biserica dispăru din vedere, Matthew o cuprinse pe Fancy pe după umeri.

– Bună, Lady Rosemont.

Apoi îi luă gura în primire, de parcă ar fi fost a lui. Ea își trecu degetele prin părul lui, dându-i jos jobenul negru. Lui nu părea să-i pese dacă ar fi aterizat pe stradă, căci mormăi și adânci sărutul. Era minunat să facă asta din nou. Luaseră o pauză unul de la celălalt, adunând emoții pentru noaptea nunții. Nu avea cum

să-i mai ia fecioria, dar ea tot dorea să fie un moment memorabil, așa că se abținuseră.

Acum, era al ei. Complet. Absolut. Indubitabil.

Călătoreau către reședința Rosemont din Mayfair. El se oferise s-o ducă acolo și înainte, să i-o arate, dar ea preferase să aștepte, ca tot ce se întâmpla astăzi să fie o introducere în noua ei viață. În afară de asta, era conștientă că multe mirese nu-și vedeau casele decât după ce se măritau.

Trăsura trecu prin porțile din fier forjat deschise, de-a lungul unei alei străjuite de copaci, care se termina în fața unui conac masiv.

– Bine ai venit acasă, Lady Rosemont!

Cu un zâmbet, își întoarse privirea către soțul ei.

– E minunat!

– Poți să schimbi orice vrei înăuntru sau în grădină. Poți chiar să-l rogi pe fratele tău să schimbe fațada, dacă nu-ți place.

– O iubesc.

Istoria ei bogată. Avea un trecut care îi includea pe cei dinaintea lui. Copiii lor vor cunoaște trecutul.

Vizitiul opri trăsura. Matthew se aplecă și își ridică pălăria, înainte să coboare. Apoi se întoarse, o ajută pe Fancy să coboare și o sărută repede pe buze înainte de a-i lua mâna la braț pentru a se îndrepta către treptele largi. În timp ce o conducea, masiva ușă din lemn se deschise și majordomul le ieși în întâmpinare. Ea îl recunoscu.

Însă așteptă până ajunse sus, pentru a-l vedea mai bine și a-și confirma bănuiala.

– Milord, milady, spuse el cu vocea care răsunase cândva și în prăvălia ei.

– Jenkins, spuse Matthew. Fancy, majordomul nostru.

– Domnule Jenkins.

– Doar Jenkins, dacă vă place, milady. Personalul s-a aliniat să vă cunoască.

Dar, înainte de asta, mai avea ceva de spus.

– Mi-ați vizitat odată prăvălia.

El aruncă o privire către Matthew înainte să reîntâlnească privirea ei.

– Da, milady.

Ea strânse brațul lui Matthew și-i căută fața, atât de dragă.

– Cartea cu piesele lui Shakespeare era de la tine, spuse ea încet, încântată că soțul ei roși. Unde ai găsit-o?

– În biblioteca noastră.

A *noastră*. Totul devenise al lor. Deși, la acea vreme, nu fusese a *noastră*.

– De ce mi-ai dat-o?

– Mă gândeam că va găsi un loc în inima ta. Își amintea că ea îi spusese că nu se temea că oamenii nu aveau să înapoieze cărțile tocmai din acel motiv. Părea că ar trebui să-ți aparțină. Ai să fii încântată de biblioteca noastră.

Categoric. El o însoți în încăperea cea mare imediat după ce fu prezentată tuturor servitorilor, care se aliniaseră în foaier, așteptând s-o cunoască pe noua contesă de Rosemont. Cărți, cărți, cărți. Oriunde se uita. Pereți de cărți. Podele pline de cărți.

– Ai idee câte sunt aici? întrebă ea.

– Nu. Cred că ar trebui să le catalogăm.

– Într-adevăr. Voi pune personalul să înceapă imediat.

El o luă pe după talie și o trase spre el.

– Nu înainte să ne întoarcem din voiajul de nuntă.

Urmau să petreacă noaptea aici. A doua zi aveau să plece spre Calais.

Coborî gura către a ei, iar ea era bucuroasă că el îi dăduse pălăria și mănușile lui Jenkins, astfel încât degetele ei aveau libertatea să zburde prin părul lui fără a întâlni obstacole. În timp ce se imagina stând într-unul dintre colțurile bibliotecii și citind, începu să se gândească și cum ar fi să facă dragoste printre cărți. Pe birou, pe scaune, sprijinită de vreun raft, degetele ei mângâind cotoare de piele în timp ce el stârnea senzații sălbatice prin ea.

El își mută gura de-a lungul gâtului ei și mormăi:

– Nu mai am răbdare să te am toată doar pentru mine. Am să-ți dau jos hainele strat după strat...

– O, da.

Cuvintele sunară ca un geamăt, incitându-l și mai tare.

– Am să ling fiecare centimetru din pielea ta.

– Și eu din a ta.

– Fiecare centimetru?

– Fiecare centimetru.

Cu un mormăit chinuit, își apăsă fruntea de a ei.

– Mă întreb dacă avem timp să urcăm înainte de micul dejun.

Familia și prietenii apropiați urmau să ajungă la micul dejun al tinerilor căsătoriți. Lista era scurtă. Nu puteau împiedica pe nimeni să vină la ceremonia religioasă, dar Fancy dorise ca tot ce urma să fie mai intim, astfel încât mama ei să se simtă bine.

– Ești în stare să mă aranjezi la loc, ca să nu arăt de parcă am fi făcut prostii?

– Nu, categoric nu. În afară de asta, ce e rău să fi făcut prostii în ziua nunții?

– Am putea s-o facem aici. Am mai câștiga timp.

– Sper că nu vă gândiți la ce cred eu că vă gândiți, se auzi o voce hotărâtă din ușă.

Cu un mormăit, însă fără a lua brațul dimprejurul ei, creând astfel imaginea unui front unit, Matthew se întoarse către sora sa.

– Sylvie.

– Musafirii sosesc. Ar trebui să fiți în foaier să-i salutați. Iute, traversă camera și îi dădu lui Fancy un sărut pe obraz. Arăți minunat, draga mea. A fost evident pentru toți cei din biserică faptul că l-ai făcut pe Matthew cât se poate de fericit. Cu ajutorul meu, vei fi în curând acceptată și iubită de toți.

– Sunt bucuroasă că m-ați acceptat. În ceea ce-i privește pe ceilalți...

– Aiurea! Le vei avea pe toate. Acum, dacă îmi permiteți, trebuie să mă duc să mă asigur că e totul pregătit pentru micul dejun.

Își luase sarcina să-l organizeze. După ce ea dispăru pe hol, Fancy spuse:

– Îmi place de sora ta.

– Și ea te place. O luă de braț. Cred că acum trebuie să-i salutăm pe ceilalți.

Ea se ridică pe vârfuri și îi sărută partea de jos a obrazului.

– Mmm. Dar mai târziu vei fi doar al meu.

Micul dejun se întinse și păru a dura ore întregi. Fiecare cu urările lui, bucurându-se de un amestec somptuos de mâncare, vizite, râsete. Matthew le luase pe Fancy și pe mama ei la un tur al casei. Pe la jumătate, mama ei începu să plângă.

– Am visat mereu că ai să locuiești într-o casă elegantă, dar asta e mai mult de atât. E mai mult decât aș fi putut vreodată să visez pentru tine.

Cum putea ea să-i explice mamei ei cât de puțin însemna casa pentru ea? Bărbatul făcea inima să-i cânte, bărbatul era cel important. Tot ce conta era că-l avea pe Matthew.

– Poți veni să locuiești cu noi, îi spuse Fancy.

– Nu, rățușcă. Locul ăsta nu e pentru mine.

– Dar poți să vii să ne vizitezi.

– Da, draga mea.

Fancy smulse și de la fiecare dintre frații ei aceeași promisiune, după care aceştia plecară, împreună cu familiile și prietenii lor. Până la urmă, doar ea și Matthew rămaseră la reședința Rosemont.

Acum, aflată în dormitorul ei, se gândea că n-ar trebui să fie atât de agitată. În fond, Matthew fusese cel care o adusese aici și închisese ușa. Dar era de vină gândul că atâtea dorințe se împliniseră. Nu doar ale ei, ci și ale familiei ei.

– Se obișnuiește ca soţul să-i dăruiască soţiei bijuterii în ziua căsătoriei, spuse el în timp ce se îndrepta spre o comodă mică, luă o cutie lungă și subțire de catifea neagră și o întinse spre ea.

Înăuntru era probabil un colier, dar unul mare, care ar fi cocoșat-o. Cu toate astea, avea să-l poarte în fiecare zi, pentru tot restul vieții ei.

– Nu vreau să facem lucruri doar pentru că așa se obișnuiește. Vreau să facem lucruri pentru că vrem să le facem.

– Vreau să-ți dau asta.

Ea deschise capacul și se uită la foaia rulată. O scoase, iar el luă cutia. Desfăcu sulul și citi cuvintele, surprinsă, mulţumită... peste măsură de fericită. Dacă chiar însemna ce voia ea să însemne.

– Este un act de proprietate. Adresa este – se uită la el, cu o sprânceană ridicată – a librăriei.

– Fratele tău se tocmește straşnic.

– Ai cumpărat-o?

– Da. În numele tău. Scutură din cap. Legea va spune că e a mea, dar îți aparține. L-am pus pe Lassiter să găsească un mod de a eluda legea, astfel că, orice s-ar întâmpla, proprietatea să-ţi aparțină. Fă ce vrei cu ea!

Lacrimi se iviră în ochii ei.

– Mă cunoști atât de bine. Nu e nici un dar pe care l-aş fi prețuit mai mult. N-am să-mi petrec tot timpul acolo.

– Sper că nu. Va trebui să găzduiești dineuri și alte lucruri asemănătoare, pentru a convinge oamenii să doneze pentru efortul tău de a învăța adulții să citească.

Zâmbind larg, strânse sulul la piept.

– Sunt proprietara librăriei mele. Nici măcar fratele meu cel mai mare nu mi-ar fi dat-o. Îl îmbrățișă. O, Matthew, mulțumesc! Îl sărută pe obraz. Mulțumesc! Îl sărută pe bărbie. Mulțumesc!

Apoi gurile li se întâlniră, hârtia pluti spre pământ și pasiunea se înălță, îndrăzneață, fierbinte și sălbatică.

– Matthew?

– Da, draga mea?

– Nu vreau să așteptăm până să avem copii.

Îndreptându-se, el îi cuprinse fața cu mâinile și zâmbi larg.

– Mă voi strădui să-ți îndeplinesc dorința.

O sărută pe un colț al gurii, apoi și pe celălalt, înainte să-și lipească buzele de ale ei. Când le deschise pentru el, încet, tandru, își strecură limba, într-un vechi ritual al dansului și al luptei. Fără grabă. Ca și cum ar fi avut toată noaptea. Ca și cum ar fi avut toată viața la dispoziție.

Deși ura s-o recunoască, se simțise oarecum vinovată în dățile trecute când fuseseră intim împreună, temându-se să nu ajungă o femeie căzută. Dar acum, rămăsese doar o bucurie pură, nealterată de umbra adulterului. Erau căsătoriți legal. Orice copil ar fi adus pe lume avea să fie legitim. Nimeni nu îi putea privi cu superioritate din cauza nașterii lor. Aveau să-și cunoască tatăl ca pe omul bun care era. Și aveau să fie înconjurați de unchi, mătuși și veri care să-i iubească.

Fără a se desprinde din sărutare, începu să-i desfacă nasturii.

– Ești nerăbdătoare, așa-i? o necăji el, cu buzele pe ale ei.

– Foarte. Trebuie să-ți punem degetele iscusite la lucru.

Chicotind, făcu exact asta, și, în scurt timp, hainele lor erau împrăștiate pe podea și pe pat, o încurcătură de membre, corpuri alunecând și încolăcindu-se în timp ce gurile se sărutau, mușcau și sugeau. Părea imposibil ca pielea ei să poată fi mai sensibilă la atingerea lui, și totuși era, de parcă ar fi aflat că mișcările degetelor sale arătau că plăcerea urma să ajungă în orice moment.

– Nu pot dormi dacă nu ești în patul meu, în brațele mele, gâfâi el, în timp ce îi lingea vârful sânului.

– Atunci, ar trebui să dormi bine la noapte. Muşcă uşor în curba dintre gât şi umăr, apoi supse cu patimă, ştiind că avea să lase o urmă, dar dorind o probă că era acolo şi că avea să tot fie. Noapte de noapte. Zi de zi.

– Părinţii mei dormeau în camere separate. Nu vreau asta pentru noi.

– Nici eu nu vreau. Te-am aşteptat toată viaţa. De ce să nu vreau să dorm cu tine?

Îi cuprinse faţa şi o trase în jos pentru un sărut profund, avântându-şi limba sigur şi adânc, rotind şi lovind. Alunecându-şi mâinile pe spatele ei, o apăsă de el şi se rostogoli până când ea era jos, iar el – deasupra. El o privi cu atâta dragoste reflectată în adâncurile verzi ale ochilor lui, încât ea aproape că izbucni în plâns. Un colţ al gurii se ridică.

– Fancy Sommersby.

– Astăzi, tu mi-ai dat numele. Eu ţi-am dăruit inima mea.

– Cred că inima mi-ai dăruit-o mai de mult.

Încuviinţă din cap.

– Iar tu mi-ai dăruit prăvălia mea.

– Este doar începutul a tot ce-ţi voi mai da.

– M-am măritat cu un bărbat cu stare.

– O stare considerabilă.

Ea îşi muşcă buza.

– Chiar ai fi putut cumpăra toate cărţile din prăvălia mea?

Zâmbetul lui era încrezător, dar avea ceva ştrengăresc în el.

– Pe fiecare în parte. Se aplecă, îi sărută vârful nasului, apoi se ridică la loc. Deci ştiu că nu te-ai măritat cu mine pentru averea mea. Şi nu te-ai îndrăgostit de mine din cauza titlului meu.

– Dacă aş pune pe listă toate motivele pentru care m-am îndrăgostit de tine, Matthew Sommersby – îşi înclină şoldurile –, nu mai ajungem niciodată la partea distractivă.

– Te iubesc!

Nu se mai sătura să audă aceste cuvinte, nici să le răspundă.

– Te iubesc.

Când îi acapară gura, senzaţia de tachinare fu înlocuită de o stare de surescitare, în timp ce senzaţii noi o străbăteau.

Când se impunse în ea, umplând-o, ea îşi înfăşură picioarele în jurul şoldurilor lui şi rămase aşa, în timp ce el o călărea sălbatic, cu o ferocitate pe măsura dorinţei ei. Lumea dispăru încet, până când

nu mai erau decât ei, ei doi, încătușați într-o îmbrățișare pătimașă, îndreptându-se către furtuna care avea să erupă extatic.

Și, când aceasta sosi, vijelia îi cuprinse pe amândoi, făcându-i să-și strige descătușarea.

Când își veni din nou în fire, satisfăcută și împlinită, șopti din nou:

– Te iubesc.

Cuvintele i se întoarseră cu o voce joasă și letargică.

Zâmbind, lăsă somnul să o poarte.

În dimineața următoare, în timp ce trăsura îi purta departe de reședință, Fancy se cuibări la pieptul lui Matthew. Era locul ei preferat. Bagajele lor fuseseră duse în port pentru a fi încărcate pe corabie, urmând ca ei în curând să ajungă la Calais, în voiajul de nuntă.

– Mulțumită, Fancy?

– Foarte. Cred că m-ai lăsat însărcinată.

El râse.

– Câteodată, mai durează puțin.

– Vreau să-ți dăruiesc un urmaș.

– Aș fi fericit și cu o fată, mai ales dacă ar semăna cu mama ei, fizic și ca temperament.

– Cred că am putea avea câte unul din fiecare.

– Cred că am putea avea chiar mai mulți, de ambele sexe. Cu un deget sub bărbia ei, îi ridică fața și o sărută pe buze. Nu-ți pot rezista.

– Sper să rămână așa până îmbătrânim.

– Nu văd de ce nu.

Se îndreptă și privi pe fereastră la peisajul necunoscut, lipsit de clădiri.

– Matthew, credeam că ne îndreptăm spre port.

– Nu, nava noastră ne așteaptă în altă parte.

– Unde?

– La marginea Angliei, pe lângă Dover.

– Nu mă așteptam la asta.

– E cel mai bun loc de unde să plecăm.

– Te cred pe cuvânt, pentru că eu n-am călătorit până acum.

El se apleacă și îi mozoli urechea.

– Crede-mă, o să-ți placă.

Nu se îndoia de asta, fiindcă el era cu ea.

După toată agitația zilei anterioare, era mai obosită decât ar fi crezut, dar, când să ațipească, mâna lui Matthew pe umărul ei o trezi.

– Am ajuns, draga mea.

Ea își acoperi gura, ca să ascundă un căscat, apoi se îndreptă.

– Scuză-mă!

– Nu ai de ce să-ți ceri scuze.

Trăsura se oprise. El deschise ușa, sări jos și întinse mâna după ea, ajutând-o să coboare. Și atunci, ea văzu pentru prima oară unde se aflau. Vedea verdeața și stâncile – și nimic altceva în afară de...

– Doar nu e pentru noi, nu?

– E pentru tine, spuse el cu vocea gâtuită de emoție. E nava noastră.

Uimită, ea privea țintă la un balon cu aer cald.

De atâtea ori, încă înainte să-i cunoască titlul, se gândise s-o ia cu el în balon, dar se întreba cum ar fi putut să explice faptul că un om obișnuit avea acces la o invenție atât de remarcabilă.

– Luăm asta ca să ajungem la Calais? întrebă ea, ezitând.

– Chiar așa.

– Peste mare?

– Păi, acolo e orașul Calais.

Ea se întoarse către el.

– Și bagajele noastre?

Femeia e femeie, nu poate să nu se preocupe de hainele ei, nu că el ar fi plănuit să o vadă prea îmbrăcată odată ce ajungeau la cabana pe care o închiriase.

– Sunt pe corabie, iar Jenkins va avea grijă să ni le trimită la Calais.

– Îmi dăruiești cele mai frumoase surprize.

Ar fi putut spune același lucru despre ea când ea se îndreptă spre el, își înfășură brațele în jurul lui și îl sărută cu exuberanță. Să o facă fericită devenise activitatea lui preferată – și era atât de ușor de realizat. Ea se dădu înapoi și zâmbi larg.

– O, ce aventură minunată vom avea! Pornim?

El i-o prezentă domnului Green, pilotul balonului, cu care mai zburase și înainte și în care se încredea că avea să-i ducă la destinație. Apoi o ridică pe Fancy, urcând-o în gondolă, și i se alătură.

– O, e minunat! exclamă ea câteva minute mai târziu. Mult mai bine decât să înălțăm zmeie.

El nu putea să nu fie de acord cu afirmația ei, mai ales când brațele ei îi strângeau talia în timp ce se apleca peste marginea gondolei ca să vadă pământul îndepărtându-se. Curând, pluteau deasupra mării, lăsând Anglia în urmă.

Fancy ridică privirea către el.

– Mă răsfeți.

– De câte ori am ocazia.

Dacă s-ar fi priceput să mânuiască mecanismul care făcea ca gazul care umplea balonul să-l țină în aer, poate că s-ar fi putut lipsi de prezența pilotului în gondolă. Dar mai important era să aibă o călătorie sigură, chiar dacă astfel aveau însoțitor.

Matthew o întoarse pe Fancy către el și se uită în ochii ei.

– De câte ori sunt cu tine, Fancy, așa mă simt. Ca și cum aş pluti.

Coborî gura către a ei, sărutând-o tandru, dar hotărât, în timp ce norii dimprejur îi priveau.

Epilog

Un an mai târziu

Fancy păși cu grijă printre resturile împrăștiate pe pământ. Înălțarea clădirilor era o treabă deosebit de murdară, deși se bucura de peisaj, mai ales când soțul ei supraveghea construcția. Avea un interes personal ca totul să fie făcut conform indicațiilor lui. Clădirea era un dar către ea, un dar printre multe altele. Odată terminată, avea să fie o școală unde puteau fi ținute cursuri pentru adulți atât ziua, cât și noaptea. Nu numai citit și scris, ci și alte îndeletniciri, care ar fi putut facilita slujbe cu condiții de muncă mai bune.

I se părea incredibil ce se petrecuse în ultimele luni. Ea și Matthew petreceau cea mai mare parte a timpului la Londra, ducându-se uneori la moșie, atunci când era nevoie să vadă cum merge treaba. Ei îi plăcea mult la țară, dar abia aștepta să se întoarcă în oraș, ca să meargă la prăvălie să se asigure că Marianne – acum doamna Tittlefitz – nu avea probleme cu magazinul sau cu clienții. Se pricepea de minune să gestioneze asemenea probleme. Afacerea creștea, și ajunseră să angajeze încă două persoane care s-o ajute.

Fancy găzduise primul ei bal, și totul mersese bine. Era acceptată cam de toată aristocrația, parțial și ca urmare a faptului că se căsătorise cu un conte atât de respectat. Lord Beresford recunoscuse că greșise față de ea. Iar prietenia cu Lady Penelope evoluase și ea. Femeia pe care o considerase la început ușuratică se dovedise a fi mult mai vicleană decât ar fi crezut-o cineva. Mai ales atunci când era vorba să strângă bani pentru opere de binefacere. Ea și Fancy începură să găzduiască lecturi, unele chiar cu autorii, altele cu actori. Banii strânși de la oamenii care veneau erau folosiți pentru bibliotecă sau pentru cursuri.

Matthew o zări, se încruntă și se îndreptă spre ea. Ei îi plăcea atât de mult să-l vadă cum se mișca.

– N-ar trebui să fii aici. Nu în starea ta.

Zâmbi şi îl mângâie pe bărbia nerasă.

– Mai sunt două luni până să vină ăsta mic, și merg cu grijă.

El oftă.

– Ești atât de încăpățânată.

– Și tu mă iubești pentru asta.

– Te iubesc din o mie de motive.

Îi demonstra iubirea în fiecare zi, în fiecare noapte. Ea privi spre clădire.

– Arată tot mai bine.

– Ar trebui să fie gata spre sfârșitul lunii. Vei vrea să începi interviurile pentru profesori și personal.

– Am decis să angajez pe cineva să aibă grijă de copii în timp ce mamele sunt la ore. Cred că sunt multe femei care nu pot veni pentru că au copii de care trebuie să aibă grijă.

– Am putea face ceva cu curtea din spate, astfel încât copiii să aibă un loc de joacă, de alergat.

– Mă gândeam eu că o să-ți placă ideea, că vei veni cu soluții de îmbunătățire. Dacă aș putea să mă hotărăsc și ce nume să aleg...

– Am avut o idee azi-dimineață. Ce părere ai despre Fancy Center for Adult Learning? Fără apostrof la S. Aluzie la numele tău.

– Ar părea că e doar al meu, când, de fapt, e al nostru. Ce ai zice de Rosemont Center for Adult Learning?

– Aș zice că tare aș mai vrea să te sărut, Lady Rosemont.

– Aș vrea s-o faci, Lord Rosemont.

Și el făcu întocmai.

Nota autoarei

Abecedarul din acea vreme conținea basmul cu Cinderella, adică Cenușăreasa, dar ortografiat Cinderilla. Abia mai târziu a fost ortografiat Cinderella.

În plus, *Mr. William Shakespeares Comedies, Histories, & Tragedies* nu conține nici un apostrof în original.

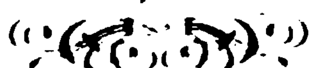
Abia după ce a fost adoptat *Women's Property Act*, în 1882, femeilor măritate le-a fost permis să dețină și să controleze proprietăți.

Canotajul era extrem de popular în epoca victoriană. O companie a amenajat chiar stații de-a lungul Tamisei, de unde oamenii puteau închiria bărci cu vâsle. Puteau să vâslească în sus, să debarce la altă stație și să fie transportați apoi la locul de plecare.

Primul balon a zburat din Anglia spre Franța în 1785. A aterizat la Calais.

În ceea ce-l privește pe Regele Focului, el se bazează pe un personaj real din epoca victoriană care a descris cum reușea să înghită flăcări și, din momentul în care i-am citit relatarea, a umplut mintea mea cu posibilități. Am senzația că vom mai auzi de el.

Mulțumiri

Nu sunt sigură de ce m-am chinuit atât de mult să scriu această poveste, dar de la început părea că nu se leagă. Până la urmă, a devenit un soi de „proiect Frankenstein", cu scene adunate laolaltă, în timp ce începeam să înțeleg mai bine personajele. Ca scriitor, sunt de fiecare dată uimită de modul cum un cuvânt, un gând sau o experiență deschide o lume de posibilități în imaginația mea.

Le datorez mult celor trei oameni care m-au ajutat să dau viață acestei povești. Editorului meu, May Chen, ale cărei sfaturi m-au ajutat să înțeleg unde greșisem. Lui Addison Fox, care m-a ajutat să-mi văd eroina mai clar; și fiului meu, Alex, care a citit schița și mi-a oferit sugestii pentru a îmbunătăți profunzimea poveștii și care mi-a mai spus: „Nu cred că nu l-ai făcut să spună: «N-ai fost niciodată o toană trecătoare»". Și, astfel, un nou erou a apărut.